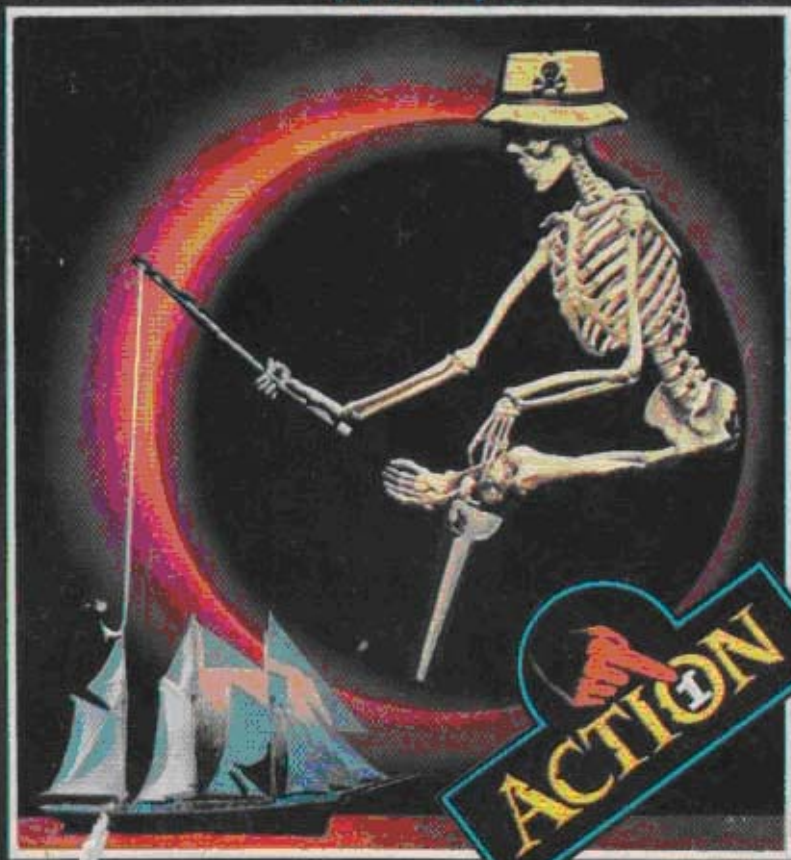

ЛАНС ХОРНЪР

РОРИ САТАНАТА

Ланс Хорнър
Рори Сатаната

ПЪРВА ГЛАВА

Погребението. Възпитанието на стария Джеми Макферсън. Писмото. Рори решава да пътува.

Рори Махаунд, поземлен наследник на Килбърни и пети барон ъф Сакс, бе застанал пред открития гроб на баща си и усещаше как водата се процежда през дупките на грубите му обуща. Дрипавата му фуста беше накисната и грубият мокър плат се отри в коленете му, когато той се изправи, след като хвърли първата мокра буца глина към простия чамов ковчег, полузатънал в тинята на дъното на гроба. Титлите, които беше наследил при смъртта на баща си преди два дни, не означаваха нищо за него. В момента на драго сърце би ги сменил за една от горещите подсладени напитки на стария Джеми Макферсън.

Не беше пролял сълзи за баща си, който несъмнено бе много по-добре в калния си гроб, отколкото докато бе полагал усилия да запази живота си сред суровата влага на замъка Сакс, в който само четири или пет от четиридесетте стаи бяха обитаеми. През последната година старецът се беше намъчил от кашлица и треска и никои не желаше продължение на страданията му, особено Рори, тъй като старият земевладелец не му беше казал никога дума без посредничеството на Джеми. Сега над гроба на баща си Рори едва слушаше мънкането на пастора. Той надигна глава и видя дъжда, който шуртеше на вадички по лицето на стареца и се просмукваше в белите петлици на яката му, така че водата се стичаше по черната му роба, която годините бяха превърнали в плесенясало зелена. Той мърмореше за прах в прахта, а Рори си помисли, че би трябвало да каже тор в тора. После долови припряното „амин“ и видя как пасторът се обърна и насочи към църквата. Неколцинате оплаквачи се пръснаха. Рори хвърли последен поглед към мокрия чамов ковчег и глинените стени на гроба и се оттегли. Предстояха му две мили до замъка без кон. Рори нахлупи баретата на главата си, пристегна мократа наметка около врата си и потегли в настъпващия здрач. Освен титлите Поземлен наследник на Килбърни и Барон ъф Сакс баща му беше оставил наследство от три фунта, четири шилинга и шест пенса, две крави, една опрасена свиня, разпадащия се, влажен и без покрив замък на Сакс, брошка от сребро и жълт кварц, принадлежала някога на майка му –

датчанката, няколко разклатени стола и маси, библия, на която липсваха отделни страници, и мощно, прашящо от здраве тяло.

Кичурът жълта коса, светлата му кожа, тъмносините очи и грамадните му ръце и крака бяха викингско наследство от майка му, която бе умряла, след като крехкото ѝ тяло бе изчерпило цялата си енергия, за да го дари с живот. Нейната смърт бе породила омразата на баща му дотолкова, че единственото майчинство, което бе познал през годините, бе това на стария Джеми Макферсън. Баща му го бе изоставил.

Джеми бе този, който му разказваше приказки, разтриваше гърдите му с гъша мас, когато настинеше и го учеше на всичко, което сам знаеше. То не бе малко. Макар че Джеми бе скаран с аритметиката и класическите науки, той беше силен в езиците и географията. Дълги години като моряк той бе плавал между Африка и Западните Индии и бе загубил крака си, когато британската армия се бе опитала да разтури това змийско гнездо на бунтовници колонисти при Бънкер Хил. Той бе роден в селото на Сакс под разпадащите се зидове на замъка и бе успял да се върне най-напред до Глазгоу и след това, накуцвайки на един крак, до Сакс, за да поеме задълженията си като прислужник за всичко в замъка и болногледач на баронесата в края на бременността ѝ. Хранеше я с ечемична каша, за да я засили, а накрая действуваше като акушерка на жизненото и кресливо бебе, което бе дошло на света, за да причини нейната смърт. Старият земевладелец бе хвърлил поглед на новороденото и на покойната си съпруга и след като наименува нещастния си потомък с името Родрик, обърна гръб и се престори, че той не съществува за него.

Джеми се зае и отгледа бебето, което наричаше Рори. С годините той научи Рори на всичко, което сам знаеше – един странен курс на обучение, защото Рори отрано се научи да говори арабски и хауза (език на негърско племе в Судан, обитаващо земите между езерото Чад и река Нигер, широко използван в Западна Африка като търговски), знаеше африканските пристанища между Конакри и Калабар, както и северните пристанища Магазан, Танжер и Триполи. Там Джеми бе прекарал три години в робство, преди да успее да избяга в Малта.

Джеми разказваше на момчето за приказния град Хавана в Куба, за процъфтяващия Бриджтаун в Барбадос, за Порт-о-Пренс в Хаити, за спретнатия Нюпорт в Род Айлънд, за сивия камък и червените тухли на пуританския Бостон в Масачузетс. Когато старият земевладелец си легнеше, Рори оставаше с Джеми край огнището с тлеещия торф и пътуваше из Канарските острови, Мадейра и Азорските острови. Когато момчето поотрасна, Джеми го запозна с крайбрежните кръчми на Бристол,

Кардиф и Ливърпул и бардаците на Порт Ройал и Ню Орлеан, без да е направил крачка извън кухнята на замъка Сакс. Той го научи да се бие с юмруци и скоро в Сакс не остана младеж, който да излезе срещу Рори Махаунд. Научи го да залага капани за зайци и да убива птици с прашка, за да попълват оскъдните запаси на кухнята. А когато Рори прехвърли петнадесетия си рожден ден, старият Джеми беше този, който му разказа какво криеха тъй ревностно девойчетата в селото под фустите си и кой е най-добрият начин да ги приласкае. Общо взето, Рори се оказа способен ученик. Говореше с Джеми на арабски за голямо отвращение на барона, налагаше момчетата от селото и се проявяваше майсторски във вдигането на фустите покрай тъмните плетища.

Сега, връщайки се от погребението на баща си, Рори си мислеше за едно друго бащино наследство, макар и косвено. Ставаше дума за писмото на чичо му от Ливърпул, получено около седмица преди смъртта на стария барон. Писмото и билета за дилижанса от Глазгоу до Ливърпул, от който не бе могъл да се възползува, защото кой би зарязал умирацията си баща, макар винаги да го беше мразил? Но сега вече можеше. Да, сега вече нямаше какво да го спре. Джеми Макферсън можеше да си отиде и да живее със сина си, което отдавна желаше, а що се отнася до замъка, Рори въобще не искаше да го знае.

С Джеми бяха препрочели писмото толкова пъти, че го бе запомнил наизуст. Това беше първото и единствено писмо, което въобще беше получавал, затова го считаше за значителен крайпътен камък в живота си. И му предстоеше да стане дори още по-значителен. Дъждът биеше в очите му, водата жвакаше в грубите му обуша, а той повтаряше гласно думите от разкривения, наклонен почерк:

Ливърпул, 2 март 1803 г.

Драги племеннико Родрик,

Научих чрез Джеми Макферсън за болестта на баща ти и въпреки че аз и брат ми не си говорим от години, не мисля, че трябва да допусна тази ненавист да стигне до теб, неговия син и мой племенник, с когото никога не съм се спречвал.

Според моите пресмятания ти си вече пълнолетен, а Сакс положително не е място за младеж с твоите предполагаеми възможности. След загубата на семейните пари поради глупавата и твърдоглава поддръжка на Чарлз Едуард Стюарт от страна на баща ти, едва ли е останало много за Сакс.

Като изоставих всякакви предразсъдъци да остана джентълмен и се залових с търговия, установих, че да си богат търговец е далеч по-добре, отколкото да си обеднял аристократ, и бих препоръчал същото на теб. Сега аз съм главен съдружник на компанията „МакКейрн и Огилсви“, която се занимава с редица доходоносни рискове, не на последно място сред които е търговията с роби между Африка и Американските Западни Индии.

Ако намислиш да изоставиш изкуфялото благородничество на баща си и те привлича мисълта да станеш, като му дойде времето, преуспяващ търговец, предлагам ти да дойдеш в Ливърпул с помощта на приложения билет за дилижанса и да се заловиш за работа. Ще ти бъде необходимо да започнеш от самото дъно и съвсем сам да си проправиш път, без да разчиташ на мен да ускоря напредъка ти повече, отколкото сам си заслужил. Не съм поклонник на фаворизирането и ще възприема съвсем същата тактика и по отношение на собствените ми синове, когато станат достатъчно големи, за да се заловят за работа.

Запазвам ти длъжността „завеждащ товара“ на кораба „АРИАДНА“, под командата на капитан Спаркс. Като сложим една седмица за пристигането на това писмо в Сакс, една седмица, докато се решиш, и една седмица за пътуването ти до Ливърпул, ти трябва да бъдеш тук седмица преди отплаването, 30 март.

Бих предпочел да не ме търсиш у дома, а да се представиш в кантората, където чиновниците ще уредят заплащането ти. Тъй като са ми познати финансовите ти възможности, ще си позволя да изпратя на борда един морски сандък с необходимото за пътуването ти.

Твой чичо

Джеймс Килбърни МакКейрн

П. П. Както виждаш, промених си името от Махаунд на МакКейрн. Това е презимето на майка ми и поради неблагоприятния смисъл на името Махаунд, бих ти препоръчал да сториш същото.

Рори все още мислеше за писмото, когато пристигна в Сакс измръзнал, мокър, проклинащ себе си и света. Проправи си път през огромните коридори, отворени към небето, по чиито каменни стени все още висяха парцаливите дрипи на прокиснали гоблени, все още тракаха изпотрошените и занемарени мебели, а през начупените плочи избуяваха плевели. През един дълъг покрит проход, чийто покрив беше толкова нисък, че

той трябваше да се наведе, за да мине и чийто стени бяха толкова сближени, че едва побираха широките му плещи, стигна до кухнята – една от малкото стаи, които бяха все още незасегнати и с покрив. Разсеяната светлина, която се процеждаше през дълбоките процепи на прозореца и се промъкваше през торфения дим, оставяше стаята почти в мрак, но Джеми Макферсън бе напалил щедър огън в огнището, едно котле бълбукаше на пиростията, а окаченото на синджира гърне изпращаше кълба ароматна пара.

– Да, мойто момче, клетото мое момче – закуцуката Джеми към Рори и развърза прогизналото наметало на врата му. – Наквасил си се до кости.

Заведе Рори до стола с високото облегалo при огъня, настани го там, измъкна прогизналите обувци и положи на решетката обутите му във вълнени чорапи крака.

– Почивай сега тук, докато старият Джеми ти направи чаша чай и затопли стомаха ти с малко каша.

– Чай ли, Джеми? – впери очи към стареца Рори със зяпнала уста. – Откога има чай в замъка Сакс?

– Изпрати го мисис Шофнеси да те ободри след погребението. Може да е католичка и ирландка до мозъка на костите, но старата повлека-на има златно сърце и искаше да пийнеш чаша чай. Слагам и малко шунка в кашата, за да лепне на ребрата ти. Разкажи ми сега за погребението.

– Най-после старият Махаунд – Рори наблегна на последната дума – е шест фута под земята. – Той изпъна палците на краката си по-близо до огъня, а от чорапите му се вдигаше пара.

– Той е мъртъв, а за мъртвите не се говори лошо, нали – поклати печално глава Джеми.

– Не съм казал нищо лошо. Той беше старият Махаунд, а аз съм младият Махаунд. Мъртъв е и не мога да го оплаквам. Джеми, призори заминавам за Англия.

– Надявах се, че ще тръгнеш. – Джеми сипа кашата в една гаванка и зарови из шкафа за лъжица. – Отиваш при чичо си Джеймс, предполагам. Да, това е най-добрият изход, милорд.

– Само че не в елегантната му къща, Джеми. Изглежда, че не съм достатъчно дорасъл, за да се смесвам със семейството му. А ти какво започна да ме кръщаваш „милорд“, Джеми?

– Ха, ами, че не си ли? Не си ли сега сър Родрик Махаунд, барон ъф Сакс и наследствен земевладелец на Килбърни?

– Не. Поне не възнамерявам да бъда. Сър Родрик, а палецът стърчи навън от чорапа му. Барон ъф Сакс, с цели три фунта в кесията си. Земевладелец на Килбърни, който се храни с каша и се чуди откъде ще дойде следващата чиния. Не, Джеми, аз няма да променя името си на МакКейрн. Заченат съм от дявола. Аз съм Махаунд¹. Сатана съм и Сатана ще си остана. Слушай сега, Джеми.

Старецът застана пред него с ръце, прилепнали към бедрата.

– Откога, дали си Луцифер или самият Архангел Михаил, си ме закарал да слушам какво си и що си? Изяждай си кашата и остави храната да спре бръщолевещата ти уста. Аз съм те отгледал и ще те слушам тогава, когато бъда готов за това. Заминаваш, значи, за Ливърпул. А какво ще стане с клетия стар Джеми, ако мога да зная?

– От няколко месеца вече краката те сърбят да тръгнеш и да заживееш при сина си. Неговата къщурка е по-удобна от това свърталище на гарвани и няма да е нужно да се грижиш за мен.

– Като че ли е било трудно.

– И всичките тези години си бил без стотинка. Почакай, Джеми, в момента аз съм ти господар и ще ме изслушаш. Имам две млечни крави, а свинята скоро ще се опраси. Едната крава и свинята с прасенцата са твои. Вземи ги, като идеш при сина си, за да не бъдеш зависим от него. Аз си имам дрехите на гърба и три фунта.

– С десет шилинга отгоре – добави Джеми. – Виж – той свали от лапцата едно тенекиено канче и изсипа съдържанието му в ръката си, – твои са. Понякога продавах по някое яйце или парче сланина, които крадах от стария господар, и пазах парите тук. Твои са, вземи ги!

– Значи ще вземеш животните?

– Ще го сторя. Не мога да те изпратя за Ливърпул с една свиня и прасилото ѝ. Кога потегляш?

– Призори. Говорих с Дейви Кямбел преди погребението, и той заминава утре с колата си за Доун. Тръгва на разсъмване и ще го чакам на моста. След това до Глазгоу пеша. – Той омете кашата и се изправи да сложи гаванката на масата.

Старецът наведе глава в знак на одобрение. Той обичаше момчето повече от собствения си син, защото се бе грижил за него от момента, когато го беше поел от гръдта на умиращата му майка. Той се загледа с

---

1. Махаунд е древното име на Мохамед, пророкът на Исляма, дошло в Шотландия със завърналите се кръстоносци. То е основата на такива имена като Махон, Махун, Махейн, Махъни и Махони. По асоциация с Мохамед Махаунд е било възприето на шотландски диалект като синоним на Сатана, Дявол, Принц на мрака. – Б.пр.

обич в Рори, който се беше изправил, огрян от огъня. Прекрасен момък беше той! Строен и жилив. Още година две и ще стане още по-строен и жилив.

Викингската кръв, дошла по майчина линия, бе по-очевидна от шотландската. Той беше по-висок с една глава и едни плещи от Джеми, макар да беше бос, а сянката му покриваше пода и се изкачваше по варосаните стени като сянката на великан. Косата му имаше цвят на зряла пшеница. Права и дълга, тя се извиваше навътре там, където стигаше врата, за да оформи златна каска на главата му. Тъмни вежди, които се повдигаха в краищата като крилата на птица, засенчваха сините очи, толкова тъмносини, че изглеждаха почти виолетови, закрити от катранено черните мигли, странно контрастиращи на русата му коса. Носът беше широк и прав, може би прекомерно широк с големите си ноздри, но придаваше в известна степен сила на лицето, която устните – твърде извити, твърде широки и твърде чувствени накланяха към мекота. Брадичката беше квадратна, с трапчинка в средата, по гладката кожа не се виждаше признак на брада. Въпреки че ушите бяха закрити от провисналите къдрици, Джеми знаеше, че са меки, прилепнали към главата и съвсем несъразмерни с гладката, бяла колона на шията, която се губеше под яката на дрипавата риза. Под ризата, както беше добре известно на Джеми, момъкът криеше огромен, мускулест гръден кош, тънък кръст и железен стомах. Е, по-надолу той не знаеше, тъй като откакто момчето бе възмъжало, то не се преобличаше край огъня, но все пак до ушите му бяха достигнали слухове, че младите щерки на местните селяни тичаха подир момчето, което доказваше достатъчно добре, че е надарен толкова, колкото бе нужно да задоволи една жена. Това би било благословия и проклетие за младежа – благословия, че можеше да направи една жена щастлива, и проклетие, че жените никога нямаше да го оставят на мира.

– Значи утре? – попита Джеми, като че ли нямаше нищо по-необикновено от това, да тръгнеш призори за Англия. – Ще се опитам да ти осигурия закуска и предполагам, че ще те видя за последен път.

– Може би, Джеми, но аз никога няма да те забравя. Ти ме отгледа. Ти ме глезеше и ти ме пердашеше, когато заслужавах. Ти ме научи да се бия и побеждавам и макар че пряко не си ми помагал, научих се да свалям девойчетата. Ти направи много за мен, Джеми, и аз не виждам с какво мога да ти се отплатя. Вземи оттук всичко, каквото пожелаеш. Едва ли е останало много повече от няколкото кухненски съда и един два стола, но все пак, вземи ги.

– Ще се възползувам – кимна Джеми – и няма да има нужда да се

заклучва замъка. Едва ли ще остане нещо, което да потрябва и на най-бедния селянин. Само че тази работа... – той загледа въпросително Рори. – Кравите са две, а ти ми каза да взема едната. Ами другата?

Рори се ухили глуповато, а по лицето му изби червенина.

– Тя е за Мери Маклауд.

– Онази с огромния корем, дето не може да се изправи от стана? Ти си я нагласил, струва ми се – закиска се Джеми и закуцука по плочите.

– Вярно – изпъчи се Рори. – Тя ще се радва да отгледа един малък Сакс. Молеше ме да се ожена за нея, макар да знаеше, че няма да стана баща на децата ѝ. Кравата ще ѝ заплати, пък ако е момче, надявам се да прилича на мен, Джеми.

– Сега в селото има три пеленачета с жълта коса и чипи нослета като твоя. Знаеш ли – Джеми плесна дланта на едната си ръка с юмурука на другата, – фустата ти е виновна.

– Тази дрипа ли? – опипа раздърпаните ѝ краища Рори.

– Тя – кимна енергично Джеми. – Когато мъжът носи бричове, трябва му време, докато се оправи с разните копчета, презрамки и каишки. А щом си с фуста, въпросът е само за минутка. Било в някоя спалня, било край някой плет. Да, Рори, момчето ми, фустите са причина.

– Фусти или бричове, Джеми, преди да настъпи краят на годината, може да се появят още две три освен на Мери Маклауд. Ако Мери Маклернен, Мери Макдоналд и Мери Дънкън започнат да напълняват, ще знаеш на какво се дължи. Изглежда, че името Мери е преплетено със съдбата ми, Джеми.

– Ти си развратник и развейпрах, Рори, момчето ми – в думите на Джеми се долавяше повече гордост, отколкото укор. – Сигурно ще оставиш верига от рошльовци и чипоноси хлапета оттук до Ливърпул.

– Няма, ако не спира дилижансът. – Рори започна да разкопчава овехтелите сребърни копчета на износения жакет от зелено кадифе. – А сега отивам да си легна. Ще взема една свещ да прочета още веднъж писмото на чичо. Надявам се, че няма да закъснея. „АРИАДНА“ отплува след около седмица и разчитам да я сваря.

Ръката на Джеми се задържа върху лакътя на Рори, когато той му подаваше свещника.

– Ти си добро момче и имаш гореща кръв, Рори, но да знаеш, че жените може да те погубят.

Рори се разсмя.

– Аз заминавам за Африка, Джеми, там, където всички жени са черни като въглен. Обзалагам се, че никоя от тях не се казва Мери, така че

няма от какво да се страхуваш.

– Бели или черни, те са жени, а ти си Рори Махаунд – Сатаната, и те ще търчат подире ти.

Рори отвори вратата на малката спалня до кухнята и потръпна, когато студеният въздух облъхна лицето му.

– Остави ги да тичат, Джеми. Надявам се, че ще могат да тичат по-бързо от мен. Лека нощ.

Джеми остана за миг, след като Рори затвори вратата, после падна на колене, подпрял лакти в креслото.

– Милостиви боже – замоли се той, – запази хлапето.

ВТОРА ГЛАВА

Глазгоу. Проститутката Мери Дейвис. Любовни екстази. Обещание за подарък.

Дребни инциденти и закъснения отнеха на Рори три дни от пътуването му. Дейви Кямбел не можа да дойде и Рори трябваше да измине пеша разстоянието от Сакс до Глазгоу, където закъсня да се качи на дилижанса и трябваше да остане за следващия ден. Тази загуба на време все пак се превърна в нещо, за което не заслужаваше човек да се ядосва.

За пръв път попадеше в град и той сметна, че мрачният, гранитен и потискащ Глазгоу е просто едно усъвършенстване на запустелите равнини на Сакс. В града поне имаше хора, движение, блъсканица, нещо постоянно бе в ход. Без багаж, който да му пречи, той излезе от хана, служещ за спирка на дилижанса, решен да не изхарчва нито пени от скъпоценните си шилинги, само, за да изпъне за няколко часа огромния си скелет върху някое легло. Времето се бе затоплило, грееше слънце. Той бе забелязал купа сено в двора на хана, която щеше да му свърши работа за през нощта и така щеше да спести парите. Дотогава щеше да се забавлява, като разгледа града. От една улична продавачка си купи паница супа за едно пени и макар че бе само ечемик и вода, все пак затопли стомаха му. След това тръгна да се шляе из града.

Скитайки безцелно, той намираше всяка гледка за нова и интересна, докато стигна до доковете и за пръв път съгледа морски кораби с високи мачти и огромни извити, боядисани фигури на носа. Един такъв щеше да бъде следващият му дом и макар че те му се сториха чудовищно грамадни, навързани край доковете, той са зачуди как ли ще изглеждат в океана.

Късно следобед, когато ефектът от ечемичената супа се изпаряваше и винаги здравият му апетит се обади, той се раздели с доковете, само за да установи, че е изгубил пътя из криволичещите улички. Избирайки напосоки една от тях, която му се стори, че води в посока, обратна на тази, от която бе дошъл, той закрачи по тесния калдъръм, псувайки жителите, които изхвърляха сметта направо на улицата и изливаха помията в канавките. Вървейки близо до къщите, където беше малко по-чисто, той се спря за миг да погледа една танцуваща мечка на отсрещния тротоар.

Гледката беше много смешна. Мечката бе облечена в червена и

синя коприна с много звънчета по нея и се тътреше на края на едно въже, което държеше циганин с не по-малко пъстри одежди. Рори помисли, че е могъл да изживее целия си живот в замъка Сакс, без да види нещо толкова необикновено и живописно. И докато се взираше опулен в зрелището, усети, че му издърпват баретата от главата. Извърна се – нямаше никой край него. Убеден за миг, че просто си е въобразил всичко, той потта главата си и установи, че е гола. Долови шеговито кискане и изправи глава. На един отворен прозорец, полюшвайки баретата му само на пръст от него, младо момиче се беше провесило на перваза. Бялата рокля бе така дръзко разтворена, че почти напълно разкриваше изкусителните гърди. Те бяха снежнобели, заоблени и гладки и той дори видя румените им зърна. Всичко това представляваше далеч по-интересна гледка от смачканата барета, която момичето държеше в ръцете си, дори по-занимателна от тромавата мечка и шарения циганин. С големи усилия вдигна очи към лицето и прецени, че момичето е младо, дръзко и апетитно с черните си къдрици, изскочили изпод бялото ѝ боне.

– Какво си се заяпала, ленена главице? – пръстите ѝ поразтвориха роклята и обгърнаха една от гърдите. – Тук ли? Хубавичка е, нали?

– Трудно може да се избере между двете – Рори се поклонил с грация на кавалер от ордена Сейнт Джеймс. – Ако животът ми зависеше от това, не бих могъл да определя коя от двете е по-хубава, но естествено, за това е необходимо да направя по-задълбочено сравняване. Очите не могат да ме измамят, но ако към тях прибавим и пръстите, сигурно ще успея да определя. Или и двете са еднакво прелестни. Все пак докато разискваме на такива теми, бих желал да получа обратно баретата си.

– А защо не дойдеш да си я вземеш. Пък ако пожелаеш, ще можеш да използваш очите и пръстите си. Спри да зяпаш и бърбориш от тротоара и идвай горе.

– Да не би случайно името ти да е Мери, девойче? – ухили се той.

– А ти да не си самият дявол, че да го знаеш? Да, казвам се Мери Дейвис.

– Права си, Мери Дейвис, аз съм самият дявол. Рори Махаунд, на вашите услуги. И без повече дрънканици – идвам веднага.

Тя му посочи пътната врата, която беше открехната, и се мушна обратно през прозореца, като затвори плътно кепенците. Вратата водеше в мрачен коридор, вмирян на варено шкембе и мишки, но почти незабавно се отвори друга врата и той прекрачи в топлата стая и се намери в обятията на момичето. Тя пресегна към гърдите му, но той я сграбчи и повдигна, докато устните ѝ докоснаха неговите. После я пусна, завъртя

я с гръб и с две ръце се залови да проучи това, което само отчасти бе видял. Не срещна никакви препятствия, тъй като роклята ѝ нямаше нито копчета, нито връзки. Наслади се продължително, усети как нараства желанието и беше сигурен, че полата му вече стърчи. Тя се обърна да го погледне, държейки в ръка старата му, изтъркана барета.

– Ще ти струва два шилинга – каза тя.

– Два шилинга за кое? За старото ми кепе? Ох, малката, ако можех да прежаля два шилинга, щях да си купя ново и да захвърля това. Независимо от факта, че и ти нямаш право да ми го задигаш и да искаш два шилинга откуп за него.

– Не за баретата – подхвърли тя. – Не за този парцал, а за това, което искаш да направиш с мен.

– Но кой казва, че искам да правя нещо с теб, което да ми струва два шилинга?

Тя посочи надигнатата му фуста.

– Ти не го казваш, но Нашият Хари говори вместо теб.

Той погледна надолу и се ухили, но последните думи изрече сериозно:

– Още не съм плащал за това, нито ще платя някога. Цялата наслада отива по дяволите, като си помисля, че ще трябва да прахосам два шилинга за нещо, което съм намирал покрай всеки плет.

Той намести баретата на главата си и тръгна към вратата, но тя го изпревари, опирайки гръб в нея. Когато ръката му присегна към мандалото, тя го задържа и той притисна тялото си към нейното. Усети как ръката ѝ присегна под фустата му.

– Прав е Нашият Хари? – притаи дъх тя. – Ами че той е наистина самият Сатана.

Тя го сграбчи за миг, после се дръпна да залости вратата и остави роклята си да падне на пода.

– Няма да ти струва два шилинга, момчето ми. – Тя се замота с копчетата на палтото му. Фустата ти може да е парцалива, а палтото кърпено, баретата ти е на дупки, а кесията празна, но ти имаш нещо, което дори и една пристанищна уличница като Мери Дейвис никога не е виждала, нито някога ще види, струва ми се. Такъв костелив дългуч, че си струва два шилинга, за да има какво да разправя Мери Дейвис до края на живота си. Ето ти промяна! Вместо ти, Мери Дейвис ще ти плати два шилинга и ще видиш по-интересна гледка от мечката, на която се пулеше.

Никога преди и никога след това Рори не бе припечелвал два

шилинга с по-голямо удоволствие. Нейните професионални милувки го възбудиха много повече от несръчните ласки, които бе получавал от разните Мерита у дома и разбра, че тя му дава много повече от цената на парите, защото нейните ласки и галовно прошепваните нежности му показваха, че това не беше за два шилинга. Скоро всичко свърши, но тя не го пусна.

– Трябва да вървя, мила Мери – опита да се изправи той, но тя го издърпа надолу. – Рано сутринта хващам дилижанса за Англия, а в двора на хана има само една купа сено. Искам аз да бъда този, който ще се сгуши в нея през нощта. Скитосването из улиците на Глазгоу през нощта не предлага приятни перспективи.

– Купа слама в двора на хана! И какво има една купа слама, което Мери Дейвис не може да ти предложи?

– Съвсем нищо!

– Тогава ще останеш тук, Рори Махаунд, ако това ти е името, а то е сполучливо дадено. Ще затворим плътно кепенците и ще залостим вратата. Мери Дейвис може да си го позволи веднъж в живота, защото то никога няма да се повтори. В шкафа има комат хляб и бутче студено овнешко. Ще сложа чайника и ще приключим вечерята с чаша чай, полят с капка уиски. После, като си напълним стомасите, тримата ще се позабавляваме.

– Тримата ли? Да не очакваш някой друг?

Тя кимна, тръскайки черните си къдрици по лицето.

– Аз, ти и Нашият Хари – посочи тя. – Не го ли броиш? Клетият, сега си почива, но след като изпием по чаша чай, пак ще надигне глава горд и енергичен. Само почакай и ще видиш.

– Ще ме разглезиш ти, Мери Дейвис, как да не те обикна!

Рори се излегна в кревата, сложил ръце на тила, и я загледа как се суети из малката стая. От един шкаф над камината тя извади чиния със студено месо и парче хляб. Наряза месото на тънки филийки, а след това и хляба. Когато водата завря, сложи чай и го остави да се запари. Пак се върна при шкафа и извади оттам една пръстена бутилка. Придърпа малката чамова масичка до леглото и я покри с парче грубо ленено платно. Рори, настанен върху леглото, и Мери в единствения стол, който притежаваше, си похапнаха приятно и той намери вечерята много позанимателна от очакващата го купа слама. Мери Дейвис беше симпатично момиче. Очевидно беше отскоро в занаята и Рори можа да види, че тя искрено се привързва към него. Също както правеха всички други Мерита.

След като се нахраниха, тя избута масичката и се настани в леглото. Точно както беше предсказала, Нашият Хари ги дари с наслада не само веднъж, преди да се свие за почивка. А докато си почиваше, Рори и Мери Дейвис се унесоха в разговор като стари приятели. Сред грубостите на нейната вулгарност Рори долови следа на скромност и макар че, както сама избърза да каже, че беше уличница и проститутка за два шилинга за току-що слезлите от корабите и изгладнели за жени моряци, Рори я намери духовита и симпатична. Също така установи, че тя е лудо влюбена в него.

– Защо ти е потрябвало да ходиш в Англия? – запита го тя, усуквайки с пръсти дългите му руси коси. – Окаяно е, както съм чувала. Защо не останеш при Мери Дейвис?

– И какво ще ядем, като свърши студеното овнешко?

– Ще припечеля още.

– А пък аз ще лежа по гръб и ще те остава да ме издържаш?

– Нищо подобно! Слушай, Рори Махаунд, аз не мога да върша две неща едновременно. Не мога да стоя тук, припечелвайки два шилинга, и да скитам покрай доковете, като търся следващия. Някои дни улавям петима клиенти, а това прави десет шилинга, понякога имам щастието да изкарам десет, а това прави цял фунт. Ако обаче имам човек, който да ми помага, може да набарам двайсет клиента, а това прави два фунта. Ще ги деля с теб. Един фунт за теб и един за мен. Мислиш ли, че би могъл да си докараш такава надница в Ливърпул? По един цял фунт на ден? Ами че това се равнявана заплатата на самия кмет, а аз ще върша цялата работа.

По един фунт дневно! Предложението беше съблазнително. Малци-на мъже можеха да припечелят толкова. Но Рори поклати глава.

– Изкушаваш ме, Мери Дейвис. Но независимо от твоите думи, от възшебните бели цици или перспективата да прекарам всичките си нощи с теб, колкото и да ме изкушава всичко това, утре потеглям за Ливърпул. Заминавам с кораб за Африка. Може би няма да изкарам по един фунт дневно, Мери Дейвис, но ще видя света.

– В Африка няма да видиш такива бели и закръглени като тези. – Тя покри с шепи гърдите си. – Ще намираш само черни. Само веднъж през живота си съм виждала негър, но съм чувала, че в Африка всички мъже и жени са черни. Когато съзреш тези черни кучки, ще пожелаеш да бъдеш пак при Мери Дейвис.

– Това ще сторя, а също и Нашият Хари.

– В такъв случай остана, Рори – замоли го тя. – Тази къщурка е

моя, оставена е от баща ми. Сара МакКрори, която проститутства на втория етаж, може да си излезе. Тя ми плаща само един шилинг дневен наем. Можеш да се настаниш там, така че да има къде да седиш, докато аз работя. Не съм толкова вятърничава и не се надявам да се ожениш за мен. Може би няма да останеш за дълго, но докато си тук, аз ще те имам, Рори, а никоя жена не може да иска повече. От всички мъже, които са ме мачкали и са пъшкали отгоре ми, ти си единственият, когото съм пожелала и аз самата.

– Не, малката, не ме изкушавай повече – смекчи с целувка отговора Рори. – Аз съм задължен на чичо си, който ми изпрати пари за дилижанса за Ливърпул, и ако не замина, значи направо да го ограбя. Ако не мога нещо друго, Мери Дейвис, поне държа на думата си. Някой ден ще се върна от Африка и когато този ден дойде, ще побързам за Глазгоу да те видя. Напиши ми адреса си преди да замина, за да зная къде да те търся.

– Е, това е по-добре от нищо – въздъхна тя и се притисна по-близо към него. – Поне ще мога да се надявам. Ще мисля за теб, Рори, с всеки мъж, който сложи мръсните си лапи отгоре ми, и ще ми се иска да си ти, такъв силен, чист и фин, с блестяща коса.

– Трябва да лягаме да спим, защото ще трябва да ставам рано, за да хвана дилижанса в седем часа, ако успея да намеря пътя до хана.

– Ще дойда да те изпратя. Не бой се, няма да те посрамя. Имам прилични дрехи. Така че лека нощ, мили Рори, ще ви разбудя рано, теб и Нашия Хари.

– Ще се събудим, Мери Дейвис. – Той изпъна ръка и я притисна към себе си. Лоената свещ догоря, оставяйки само замиращите въглени от торфения огън да хвърлят розови сенки в стаята. Той задрямва доволен, щастлив и сигурен в малката стаичка с Мери Дейвис, която не бе затворила очи. Не искаше да загуби частица от образа му, докато все още можеше да го наблюдава при загасващата светлина, натъкми устни до ухото му и зашепна:

– Замислих се, Рори, момчето ми.

– За какво, Мери Дейвис? – надигна се той.

– Искане ми се да те запомня с нещо.

– Всичко, което имам – отвърна той – са дрехите на гърба ми, а ти знаеш колко струват те. Едва ли ги бива и за кофата за смет. Ако ти оставя фустата си, ще трябва да ида в Ливърпул гол. Ако оставя наметката си, ще замръзна до смърт. Оставя ли кепето, ще пипна някоя църковна хрема до живот. Кесията ми се е протъркала до скъсване, а кинжала не го бива повече от кухненски нож. Но ще ти кажа какво ще направя,

Мери Дейвис – целуна я той. – Единственото нещо, което имам от майка си, която никога не съм виждал, е една кехлибарена брошка. Намира се в кесията ми и ако я харесваш, твоя е.

– Не бих могла да я взема, понеже е на бедната ти умряла майка. Аз съм порядъчно момиче, макар да съм уличница. Но все пак ти благодаря.

– Тогава ще ти изпратя подарък от Африка. Обещавам ти го. Така че очаквай го, Мери Дейвис, и когато дойде, ще си спомняш за мен и Нашия Хари, ако не си ни забравила дотогава.

– Това никога няма да направя, Рори. Никого от вас не ще забравя.

ТРЕТА ГЛАВА

Нощта преди отплуването. Тим О'Тул. Публичният дом.

Измокрен, изтерзан и разтреперан от дългото стърчене на покрива на дилижанса Рори Махаунд видя Ливърпул късно привечер. Чувствуваше се щастлив, че е пристигнал навреме, тъй като утре беше денят, определен за отпътуването на „АРИАДНА“. Провря се между вързопите и денковете и се заклатушка към чакалнята на хана. Пращящият огън бе добре дошъл и той пристъпи към него да разтърка напуканите си колене и загрее изтръпналите си ръце, докато бе пропъден от келнерките, които чакаха да напълнят халби с топла вода за грог и да използват нагретите ръжени за топли сайдери. Никой не му обръщаше внимание, докато накрая една келнерка, която го бе проследила с интерес, му заговори:

– Махай се от краката ми, пораснало дръвниче, и седни ей на тази маса – посочи му тя една празна маса, после му намигна и се усмихна, което смекчи грубостта ѝ. – Имаш жалък вид, момчето ми, и ми се струва, че чаша горещ ром от Барбадос, подсладен с петмез и масло, ще ти стопли вътрешностите. Трепериш като куче, което пикае на изтравниче. – Тя се изправи на пръсти и му прошепна: – Няма да ти струва даже и три пенса. – Почака го да се настани край масата и после му донесе напитката. Той ѝ се усмихна благодарно.

– Случайно да знаеш, малката, къде из този град се намира Ливсли Корт? Търговско място, а фирмата се казва „МакКейрн и Огилсви“.

– По това време е затворено. Вече е почти десет и всички чиновници и чираци са заключени за през нощта. Бедните момчета, трябва да се прибират в девет часа и никога не могат да се поразвлекат.

– Къде е тогава пътят за доковете?

– Това не е място за момък като теб. Ще те подмамят.

– Подмамят? – повтори той.

– Подмамят, замаят, издебнат, грабнат, отвлекат! Днес трудно се намират моряци и капитаните правят всичко, да се сдобият с екипаж. Животът е тежък, господарите жестоки, никой не иска да плава. – Тя сложи ръка на рамото му и го стисна през палтото. – Ще остана тук почти до сутринта, иначе щях да те взема в стаята си.

– Благодарности за това, малката, но няма защо да се грижиш за мен. Аз съм вече включен. Завеждащ товара на „АРИАДНА“.

– Толкова повече трябва да се боиш. Той търгува с роби, а капитан му е Спаркс, бич на моретата. Сладък е като дявол, но е чакал с черно сърце, какъвто не се е раждал. По-добре да го плъзнеш и да си намериш друг кораб.

– Аз мога да се грижа за себе си, малката. – Той сви ръка тъй, че тя можа да види изпъкналия мускул под ръкава.

– Жалко, че тази нощ съм на работа. Върни се към полунощ и ще видя дали не мога да се измъкна по-рано. Ще бъде по-топло, отколкото да скитосваш по улиците.

– Само че искам да видя доковете и да си убия времето до полунощ.

– Бъди внимателен.

Тя му обясни посоките, някой изляз поръчките си и тя се дръпна нататък. Горещата напитка затопли Рори и духът му пак се оживи. Почувствувал се отново превъзходно, той потегли по мокрите улици, спазвайки указанията на келнерката. Уличните фенери бяха съвсем слаби и хвърляха бледа светлина, из която плуваха сиви кълба мъгла. Не знаеше колко време се бе разхождал така, но сигурно не беше малко, тъй като ефекта от рома започна да се изпарява. Никой не се мяркаше в този късен час, улиците бяха пусти. Ни една светлинка не се показваше от прозорците на опушените със сажди каменни сгради и Рори крачеше самотен, с надеждата да срещне някоя заблудена душа, която да го упъти. Усети, че приближава океана, защото мъглата стана по-плътна, и както се движеше сега, можеше да вижда само около себе си. Беше все същото – мазни черни камъни под краката му и сиви гранитни стени встрани. Наближавайки една пресечка, той забеляза уличен фенер, подпрян в тъгъла на една сграда, чиято бледа светлина образуваше концентрични кръгове в мъглата. Като наближи, той откри очертанията на друго лице, което бе спряло под светлината и изчакваше Рори да се приближи.

– Кофти нощ – каза човекът.

– Тъй си е – отвърна Рори. Звукът на човешки глас му подеждуваше успокояващо и той спря да огледа странника. Макар и по-нисък от Рори, изглеждаше стабилно. Младеж с поносимо приятна външност с моряшка кожена шапка и широка яка, поръбена с бял кант, към дебелия му вълнена моряшка куртка. Шапката не скриваше напълно кичура червена коса и Рори забеляза на едното му ухо голяма златна обеща.

– Накъде, приятел? Загрявам, че си от Шотландия с тази фуста и баретата. Е, аз пък съм от Дъблин. Значи и двамата сме чужденци тук.

Думите прозвучаха дружелюбно и това допадна на Рори. Видя

широка, любезна усмивка, а за Рори беше добре дошло и най-кратковременното приятелство.

– Тръгнал съм към доковете – отвърна Рори, – но загубих пътя.

– Е, ще повървиш още малко напред, защото аз идвам тъкмо оттам. Няма какво да се види като стигнеш, освен кораби, а пък аз се разкарвам от корабите. Казвам се Тим О'Тул, моряк, ей ми ръката.

Рори пое ръката му.

– Рори Махаунд, на услугите ти.

– Ха така, приятелче, щом си на услугите ми, карай с мен. Тъкмо се чудех дали да тръгна надясно и да пийна едно в „Остров Джамайка“, или наляво и да обърна един грог в „Залива Бънин“. Видът ти показва, че се нуждаеш от сгриване, и тъй като си на услугите ми, тръгвай с мен. Нощем не се скитосва из улиците на Ливърпул.

– Ще ми бъде драго да дойда с теб.

– Тогава хайде! След два грога в корема ще отидем при старата Мама Тъпчи-кръв.

– Мама Тъпчи-кръв ли?

Том съчета покоряващата си усмивка с бавно намигване.

– Тъй сме кръстили дъртата сводница. Държи конюшния курви, дето си разчекват краката за шест пенса на четвърт час. Не са кой знае какво, даже и след като човек е бил три месеца по море, но поне са жени, а това е първото нещо, което се приисква на мъжа, щом слезе на брега.

Внезапно на Рори му мина през ума, че като тръгне по море няма да разполага с жени. Нямахше да ги има Меритата покрай плетищата или в уютните стаички на Глазгоу. Нямахше да има някоя като келнерката, която му беше казала, че ще го очаква тази нощ.

– И как я кара човек по море без жени?

Пръстът на Тим се заби между ребрата на Рори.

– Не е лесно, авер, не е лесно. Някои се женят за дясната си ръка, други не. Из пътя винаги се намира млад юнга или каютен прислужник, който извива гръб над ябълковото каче за парче сливов пудинг, а от половината път нататък трюмът е пълен с черни диваци. Сега ти казвам, че няма нищо по-хубаво от някое симпатично диваче на петнайсетина години със стегнат задник, което след като веднъж го овладееш, престава да писка.

– Това не е за мен – отвърна Рори.

– Значи не си бил по море? – Тим улови Рори под ръка. Рори поклати глава.

– Шест пенса ли казваш, Тим? – Той пресметна, че може да си

позволи това, а като прибави и очакващата го келнерка, щеше да има доволно за през нощта.

– Шест пенса, копеле, ако говориш за онези свине в Тъпчи-кръв. И един фартинг² им е много, но поне ще има къде да идеш и какво да прaviш. Само дето човек трябва да внимава. Някои от тях имат кораб-подпалвач.

– Кораб-подпалвач ли?

– Пламнали са от френската болест. Но каква ли е разликата? – сви рамене Тим. – Не е по-лошо от една силна настилка, а мъжът не е мъж, докато веднъж не я пипне. Спомням си преди година на борда на стария „ДЪНДИ ПРАЙД“ всеки матрос капеше като пробита кофа. Две нощи преди да отплаваме от Хавана половината от кораба посетихме Ла Каса де лас Делисиас – Къщата на удоволствията, а нощта преди отплаването – другата половина. Е, копеле, ето ни в „Остров Джамайка“. Влизаме ли да пийнем по едно? Колкото повече си наблъскаш под колана, толкова по-хубави ще ти се сторят тръглите на Мама Тъпчи-кръв.

Догаряща свещ в един фенер осветляваше обрулена от времето табела, оформяща грубите контури на острова, и осветената врата с червена завеса отзад ги канеше да влязат. Тютюневият дим беше по-гъст от мъглата, но беше топло и откъм тезгяха им се усмихна една приветлива келнерка. Намериха масичка край стената и се настаниха там – Тим до стената, а Рори срещу него. За пръв път имаше възможност да огледа добре своя придружител и реши, че Тим му харесва. Забеляза яките мускули под вълнената блуза, когато Тим си смъкна палтото. Изглеждаше няколко години по-възрастен от Рори и създаваше впечатление на изключително силен мъж. Зелените му очи бяха жизнерадостни, а устните бяха извити в непрекъсната усмивка, ако не се смятат случаите, когато направо се хилеше, което разкриваше правилно наредените му зъби.

– Значи се казваш Рори Махаунд? – Тим присегна през масата и сложни ръката си върху тази на Рори.

– Самият Сатана – на свой ред се ухили Рори.

– Светците да ни закрилят – механично се прекръсти Тим. – Само че не приличаш на дявола с тази си жълта коса и с бебешката си мутра. Симпатията си, Рори Махаунд, а сега какво ще кажеш, да му пийнем по едно?

– Добра идея – каза Рори.

– Давам един шилинг за това.

---

2. Фартинг – монета от 1/4 пени. – Б.пр.

– Твоите пари не струват за Тим О'Тул. Аз плащам всичко, включително и женските. Но какво ще бъде – джамайски ром или холандски джин?

– Ром, предлагам, защото по ми харесва от джина. Щом веднъж човек опита ром, загубва вкуса си за джин и уиски.

– И аз ще взема ром – съгласи се Рори. – Не че го обичам, тъй като досега съм пил само доброто шотландско уиски.

Едно момиче им донесе напитките и Тим и Рори ги пресушиха. Тим на една глътка, ала не и Рори. Той изпи чашата бавно. Беше черно и ароматно питие с приятен вкус, но първата огнена глътка го предупреди да не излива чашата в гърлото си като Тим. Изпи я на няколко пъти и почувствува като че ли подпали целия път от устата до стомаха си. Когато огънят се установи долу, той се превърна в приятно пламтене, което проникваше до мозъка на костите му и го обля с топлина и щастие. Втората чаша бе пресушена по-лесно и когато стигнаха до третата, той я гаврътна не по-бавно от партньора си. И следвайки примера на Тим, отри устата си с ръкава на палтото.

Ромът събуди в Рори чувството на приятелство към Тим О'Тул, седнал насреща му. Положително никой не можеше да има по-прямо, откровено лице от Тим, който го беше довел в това уютно, тихо кътче. Тим беше най-добрият приятел, който бе имал. Дори и видът на кръчмарката насреща му бе отстъпил на заден план и той се радваше, че е с добрия остроумен Тим. Той се наведе през масата.

– Ти си моят приятел, Тим О'Тул, радвам се че попаднах на теб. Никога не съм очаквал да срещна сърдечен приятел като тебе, какъвто съм самотен.

– Самотен ли, казваш? – Тим изгледа Рори с интерес. – Нямах ли си семейство? Някой, който да се грижи за теб, ако отсъствуваш по-дълго време?

– Мога да остана цяла нощ и никой няма да помисли за мен пък и смятам да остана с тебе, Тими, приятелю – опули се Рори в Тим с пиянска привързаност.

– Тогава защо не се отправим за старата Тъпчи-кръв? Ние, моряците, имаме една поговорка, според която един авер ти става неразделен приятел, когато си участвувал в бой, нафиркал си се и си връткал с него. Ние няма да се бием, Рори, но си фирнахме заедно и сега ще идем да си разменим мадамите. Къщата е малко по-надолу и там ще пийнем още по едно, преди да съборим женските.

Рори опита да се изправи, ала се олюля. Тим му помогна да се

измъкне и двамата се заклатушкаха към вратата. Студеният въздух ги освежи и той завлачи крака, опрян в Тим. Чувствуваше се в чудесно настроение – пиян като лорд и щастлив като крал. Когато Тим О'Тул запя една ирландска песен, Рори се присъедини към него, без да знае думите, но вдигаше достатъчно шум, за да не проличи. Ръка за ръка, те вдигаха врява по пустата улица, докато стигнаха до друг оазис на светлина, осветяван също от подобна лоена свещ във фенер. Спряха се пред вратата и когато Тим я отвори, те се намериха в огромна, блестящо осветена ниска зала.

Рори примига с очи, замъглени от алкохола, и трябваше да тръсне глава, преди да успее да ги фокусира. Неколцина мъже, по дрехите той ги определи за моряци, седяха край една маса в ъгъла. При всеки имаше по момиче, ако презрелите и загрубели развалини можеха да се нарекат момичета, седнало на коленете му. Моряците пееха и удряха по масата с калаените си халби, докато проститутките в дрипави рокли, които не покриваха увисналите им гърди, прегръщаха мъжете и лигавеха лицата им. Рори прецени, че никоя от жените не беше под трийсет години. Бяха измъчени и износени същества. Едните тлъсти, с огромни като пъпеши гърди, а другите сухи, с плоски, провиснали цици. Тим насочи Рори към една празна маса и тъкмо седнаха, когато две раздърпани рошли дойдоха да им правят компания. Една вещица с миши коси и белосано сякаш с брашно лице се настани в скута на Рори, докато огромна дъртуша с грамаден корем и бедра като свински бутове възседна Тим. Дрезгавите им гласове зашепнаха ласкаво. Рори усети как повдигат фустата му, ала въпреки енергията на вещицата, която си заигра с него, той не реагира. Миризмата ѝ на вкиснато го отблъскваше, но той не можеше да си тръгне и да изостави Тим. Нали бяха такива приятели!

– Охо, виж кой идва да ни поздрави! – викна Тим. – Самата Тъпчи-кръв!

Рори се опули през голото рамо на дъртата вещица, настанена върху скута му и за своя изненада видя скромно облечена жена да пристъпва към тяхната маса. Стоманено сивата ѝ коса бе издърпана назад от челото така плътно, сякаш очите ѝ щяха да изскочат. Беше висока и суха и според Рори имаше най-строгото лице, което бе срещал. Беше сурово в своята грубост, а очите ѝ, сиви като мрамор, гледаха през мигли без клепащи. Даже и усмивката ѝ беше просто опъване на устните, без никаква топлина.

– Добре дошли, момчета – каза тя, сякаш отхапваше всяка казана дума. – Мама се радва да види момчетата си и вие сте щастливи да

имате най-хубавите ми момичета. Не са ли прекрасни? Пък какви номера знаят? Хайде, преди да отведете моите хубавици горе, бъдете великодушни и купете на всяка по чаша джин, така че да бъдат в състояние повече да ви зарадват. Пийнете и вие по една, за да се наслаждавате по-дълго.

– Този е като умряла змиорка! – изписка жената, която седеше в скута на Рори. – Ще е нужно повече от чаша джин, за да го съживи.

Тим изтласка тази, която бе седнала на скута му, и извади кесията си от джоба.

– Аз плащам, Рори. Поемам и женската, ако не можеш да я понасяш. – Той измъкна няколко монети от кожената си кесия и ги връчи на жената, която посочи Рори. – Малкият си пийна доста, Майко. Направи му една от твоите специални напитки, за да може да се оправи с женската, която доста се измъчи с него. – Измъкна нов шилинг и го подаде на жената. – Не забравяй! Нещо специално за авера, най-специалното.

Тя скоро се върна с три бокала джин и една по-голяма чаша, която постави пред Рори.

– Ще ти се стори малко горчива, момко, но тя ще ти оправи стомаха и тъй ще те възстанови, че нашата хубавица Меги ще плаче за милост. Изпий я наведнъж.

– Да, пресуши я, Рори – настоя Тим, – макар че се съмнявам дали нещо по-малко от дъбов прът би накарало Меги да завие.

– Имам го! – вдигна чашата си Рори. – Истински опустошител.

Течността имаше горчив и същевременно сладникав вкус и заседна на гърлото му.

– Дигай се сега, Рори! – Тим измести Меги, която привидно неохотно остави момчето. Мушна си ръцете под мишците му и го вдигна. – Ти ми ще ти помогне, Рори, момчето ми.

Ала Рори не го чу. Потъгна в черни паяжини, които го докосваха по цялото тяло с леки, горчиво-сладки докосвания, подобни на вкуса в гърлото му. Усещаше ръцете на Тим под себе си, които го подкрепяха, но ги почувствува само мигновено и след това мрачината го погълна в сън без сънища, тъмен и забулен.

– Разкарайте го отгук! – изкомандува жената в черно.

– Нужна ми е помощ, Майко – отпусна Тим прегръдката си и остави Рори да се плъзне по пода. – Тук ли е Голямата Ханна?

Заета е в момента, но ще слезе долу, когато едно агне си размахатри пъти опашката.

– Ще може ли да ми помогне с него?

– Толкова, колкото съдебният пристав да не го набара тук.

– Тогава кажи й да си навлече обувката и палтото.

Старицата изчезна по стълбата. Тази, която наричаха Меги, влезе да види как е Рори, надвеси се отгоре му и плъзна пръсти по лицето му.

– Изглежда, че наистина е било както казваше той – заяви тя – същински дъбов прът.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На кораба. Измамата. Една щастлива съдбовна случайност.
Прислужницата Куарма.

Рори бавно изплува нагоре през провисналите черни паяжини, които го обвиваха. Проблясъкът го застигна, после отново потъна в забърканото тресавище на полузабравата. Колкото повече се удължаваха и ставаха по-чести миговете на съзнание, той откриваше, че полага усилие да закрепил тялото си от клатушкането. Когато се опита да смени положението си, изпита болка, която го накара да провери съзнателно състоянието на главата си. Пръстите му опипаха една цицина с формата на бекасово яйце. Постепенно, с дълги периоди на остро съзнание, той изпитваше раздираща болка в главата си, която напълно заличаваше паяжините и го довеждаше до състояние да се пита къде се намира.

Когато успя да отвори очите си, мазните небоядисани дъски край главата му и отстрани, не му подсказаха нищо. Той бавно се изви в другата посока. Сред здрача постепенно различи лавици, които напомняха тази, на която лежеше. Когато очите му привикнаха с необичайната светлина, той видя, че върху някои от тях спяха мъже. Поне не беше сам. Изведнъж талпите, върху които лежеше, се раздвижиха и той се блъсна в преградата, а миг след това бе запокитен обратно. Спаси го от падане страничната преградна дъска.

Ако главата му престанеше да се мотае, чувствуваше, че би могъл да сбере мислите си, но в едно беше сигурен – никога преди не се е намирал тук. Къде беше в такъв случай? Ах, да, беше в Ливърпул. В това беше напълно сигурен. И се беше срещнал с някого. Някой си, по име Тим. Тим О'Тул! Моряк! Бяха си пийнали здраво и след това заедно се бяха набутали в един бардак. Някаква жена, раздърпана пачавра, му седеше на коленете. Сигурно е все още в къщата. Но ако беше вярно, то защо покрай него спяха само мъже и защо подът се надигаше и движеше.

Движението ставаше все по-рязко и той се премяташе от едната страна към другата. Обърна се на гръб и направи опит да се изправи, но удари главата си в ниския таван над него. Това съвсем не помогна на главоболието му, а увеличи неговата интензивност и сега се свърза с чувството за повдигане, което бъркаше каша в стомаха му и запращаше

вълна от киселина към гърлото. Забеляза, че е гол – всъщност само по риза, и установи, че част от неприятното усещане се дължеше на студа. После, независимо от всичко, което правеше, повръщането разбърка стомаха му, запени се през устата и той не се притесни от това, че изцапа тялото му. Чувствуваше се напълно отпаднал и толкова замаян от непрекъснатото движение, толкова измръзнал и с пресъхнали уста, толкова забъркан, че жадува за нещо, което би сложило край на страданията му, дори ако го запратеше пак към лепкавите паяжини, от които се беше измъкнал. Пак повърна и този път му се стори като че избълва вътрешностите си. Прекалено изтощен, той остави главата си да се полюшва и да се удря ту в едната страна, ту в другата.

Някакъв фенер, който мигновено освети полумрака, бе последван от стъпки и Рори съгледа някаква сянка да приближава към него, като по движението на краката разбра, че е мъж. Сянката го наближи и една ръка не съвсем нелюбезно го улови за рамото и го раздруса, за да се събуди.

– Рори, момко, аз съм. Двамата покорявахме рома, аз съм Тим О'Тул. Кажете ми как си със здравето тази сутрин?

Тим О'Тул? Още веднъж Рори замъчи съзнанието си да му припомни името. Тим О'Тул... Ирландецът, с когото се бяха сприятелили. Опитва се да си припомни чертите му и да види дали отговаря на мъжа, който стоеше насреща му. Да, той си припомни кичура светлочервена коса, зелените очи и обезоръжаващата усмивка.

– Тим О'Тул! Моят добър приятел от снощи. Но къде съм сега, Тими! Кажете ми! Все още ли съм в бардака и ако да, какво е станало с него, че се люшка като кораб в морето?

Тим разкопча яката му, запрати я във ведрото вода на пода, а след това обърса повръщаното по тялото на Рори.

– Е, момко, както и да го кажем, тук си и толкоз.

– При старата Мама Тъпчи-кръв?

– Не, на един кораб.

– На кораб ли? Тим, какво се случи?

– Хм... Е, наречи го все едно, че съм ти спасител, приятел. Спасих ти живота от най-страшна опасност. Да не бях аз, Рори, щеше да лежиш вкочанен в някоя канавка в Ливърпул и да са те заровили в гроб на грънчарската поляна.

– Много съм ти благодарен, Тим.

– Е, нали затова са добрите приятели, Рори. Добре, че стана така. Може да си ял нещо, или пък не си привикнал с рома. Понякога се

случва така, че ромът събаря човека, когато му е за пръв път. Особено пък ако дотогава е пил само уиски. Превръща стомаха ти на пъкъл, бога ми. Тъй че тъкмо те откарвах нагоре у Мама Тъпчи-кръв с онази страхотна дърта брантия, с която бе решил да се забавляваш. Ако е съществувал някога кораб подпалвач, тя е била. Страшно се ядосах, като те гледах, Рори, момчето ми, ама ти беше жив умрял, пък искаше и аз да съм с теб. Изкачих те, след това ти изгасна върху шибания под. Тъй си прасна главата, че едва не си строши черепа. Беше свършил като прегоряла свещ. Всичките ти палуби бяха измити. Е, какво да те правя? Старата Мама Тъпчи-кръв каза да те пръждосам навън. А къде да те закарам? Успях да те измъкна на улицата и те подпрях на един зид. Да не ти бях приятел, щях да те зарежа в канавката, където или щеше да си намериш смъртта, или фантетата щяха да те спипат. Но ти ми хареса, Рори, и не исках да те оставя да загинеш. Погледнах в кесията ти и я намерих издухана, иначе щях да те отнеса в някой хан и да те оставя за нощта. Случи се и аз да нямам вече нито пени, след като платих пиенето и за брантията, с която умираше да си поиграеш. Тогава те метнах през рамото си и те домъкнах на кораба. Доста тежък си, момко, но това не е нищо за един добър приятел, нали така?

Прилив на благодарност накара Рори да сграбчи ръката на Тим и да я стисне.

– Ти ми направи добро, Тим, радвам се, като виждам приятелското ти лице и ако ми помогнеш да се изправя и измъкна и се добера пак на суша след всичкото това търкаляне и обръщане. Кой да си помисли, че един привързан за доковете кораб може да се люшка така?

– О, да – поколеба се Тим, – забравих да ти кажа, Рори. Ние вече не сме на кея. Малко след като се качихме на борда и капитанът закрещя, че отплаваме с утринния прилив. Докато се занимавахме с възетата и изпъвахме платната, направо те забравих чак докато излязохме от залива. После се сетих, че лежиш на койката ми и при първа възможност, щом се оправи всичко, дойдох да те събудя. Вкарах те в беля, Рори, но го сторих само от приятелски чувства. По-добре да си тук с мен, отколкото захвърлен в открит гроб в Ливърпул. Тим О'Тул държи на приятелите си и аз вече говорих на стареца за теб. Той казва, че може да използва още един моряк за курса, затова ще те заведе в каютата му и той ще те запише като юнга.

Рори се надигна от койката и се залови за Тим да се закрепи. Повдигна му се, ала в стомаха му не бе останало нищо. С помощта на Тим си намъкна чорапите и обувката и закопча фустата си на кръста. Когато

си окачваше кесията на колана, се досети нещо.

– Казваш, че в кесията ми нямало нито стотинка?

– Не, погледнах – Тим прояви неохота да разисква въпроса.

– Имах три фунта и няколко шилинга и една брошка, принадлежала някога на майка ми.

Гласът на Тим се стопи в медено съчувствие:

– Срамота. Брошка на свещената ти майка! Онази кучка ще да я е задигнала. Видях ръката ѝ да шари по фустата ти, авер. Докато се е опитвала с едната ръка да ти го вдигне, другата е претърсила кесията ти. Човек никога не бива да им се доверява. Един ли моряк слиза на суша и отива в някой бардак с вдигнат сап, само за да излезе оттам без петаче.

– Бих дал брошката на майка си на някоя по-святна жена.

– М-да, срамота наистина! Я си напличай лицето и си срещи косата, а си закопчай и палтото. Сложи си кепето, приятел, да добиеш по-свестен вид. Да побързаме. Благодарни на Тим О'Тул, че кандърдиса стареца да те запише, иначе щяха да те оковат във вериги като пътник без билет и да ти тъпчат карантите само с хляб и вода. Но твоят авер е винаги с теб, Тим винаги се грижи за теб. Винаги, приятел.

Излязъл веднъж на чистата бяла палуба, къпана от прозиращото иззад облаците слънце, под свежия въздух и воя на чайките, Рори се почувствува по-добре. Сушата бе вече мъглява синя линия на хоризонта. Той пое дълбоко дъх, протегна се и последва Тим по палубата през една врата, после по тесен коридор, след това по стръмно стълбище, по друг коридор, докато стигнаха до боядисана в бяло врата. Тим почука и един глас отвърте ги покани да влязат.

Контрастът между мръсотията и калта на предната палуба и тази свежа каюта, в която Влезе Рори, представляваха два различни свята. Дървена ламперия, боядисана в бяло, отразяваше светлината от редица оловни кърмови прозорци, по някои от които бяха окачени кафези с пеещи птички, а по другите висяха кошчета цветя. Червени турски килими пъстрееха. Столовете явно бяха от Шератон. Полиран месингов мангал, окачен на три синджира, излъчваше приятна топлина, а масичката до него беше покрита със зелено сукно, отразяващо лицето на мъжа, приведен над него. Той четеше книга и пиеше чай. Рори, направляван от Тим, застана пред бюрото му, но мина дълго време, преди мъжът да остави книгата, грижливо да отбележи мястото, докдето бе стигнал, с копринена панделка и една тогава вдигна очи. Кимна на Тим и след това внимателно огледа Рори, докато и Рори го оглеждаше.

Ако този бе капитанът, той наистина бе младолук. Изглеждаше не

повече от тридесетгодишен, макар че трудно можеше да се отсъди поради перуката от бели коси в стил „Помпадур“, пристегната с черна тафтена панделка, която скриваше напълно истинската му коса. Лицето му бе изпечено от капризите на времето, но там, където дантелата на ръкавелите му се разделяше, за да разкрие китката, Рори забеляза, че кожата е млечнобяла. Би минал за симпатичен човек, ако не бяха двете дълбоки бразди, простиращи се от носа към брадата му и подсказващи за жестокост, разсеяност, или и за двете. Беше облечен в черна коприна, бродирана със сребро и риза, гарнирана с дантели с подредени дипли, скриващи се зад широките, обърнати ръкави от коприна. Ръцете, продължаващи да гаят книгата, завършваха с деликатни, добре поддържани пръсти, на единия от които се виждаше огромен диамантен пръстен. Когато заговори, гласът му беше нисък и добре модулиран, а говорът беше на образован човек. Усмивна се когато ги загледа, ала това не беше любезна усмивка – по-скоро презрителна. Той се обърна към Тим, като че Рори бе мебел, донесена от него.

– Само да можеше да четеш, Тим, бих ти препоръчал тази книга. Доста е забавна и в нея се разказват приключенията на една млада жена на име Фани Хил, която идва в Лондон от провинцията. Ех, де да беше и моят живот така приятен като този на Фани. Тя е живяла точно както би трябвало всички да живеем – богато, вместо да блъскаме непосилно. И когато собственият ѝ живот не предлагал достатъчно вълнения, веселата Фани надзъртала да види как живеят другите. Това е книга, която гъделичка човека, Тим. Ах, но ние се отклонихме малко. Значи този селяндур си ми довел за юнга и той се е трогнал да ни удостои с услугите си, така ли?

Гласът му изведнъж се промени, стана рязък и властен, когато посочи с пръст към Рори.

– Застани мирно, Джони.

Рори автоматично се изпъна и очите му срещнаха тези на капитана.

– Така е по-добре, Джони. Първото, което трябва да научиш на кораба, е, че не си нищо освен една утайка и че капитанът е равен на бог. Никога не забравяй това.

– Ще се постарая – отвърна му Рори.

– Ще се постарая ли? Бога ми, ще се научиш. Не само ще се постараяш, но и ще го знаеш. И още нещо: към мен ще се обръщаш със „сър“.

– Да, сър.

– Така бива. Знаеш ли защо аз съм наместник на бога на този

кораб? Не ми отговаряй! Защото тук аз съм всемогъщ. Тук се прави това, което аз заповядам. Знаеш ли също, че можех да те оковам във вериги, докато трае пътуването ни? Знаеш ли, че можех да те зарежа още на първото пристанище, Фунчал в Мадейра? Знаеше ли, че ако исках, можех да ти ударя четирийсет бича, заедно си побягнал, и да те пратя в затвора като се приберем в Англия, ако останеш жив на хляб и вода по време на пътя?

Пръстът, който сочеше право към Рори, сега започна да прави лениви кръгчета по бюрото и гласът му се снижи до шепот.

– Но аз няма да сторя това, Джони. Тим О'Тул, който е бил вече на четири курса с мен и комуто съм задължен, че е разговарял с теб, ми заяви че си негов приятел. Затова ще направя услуга на Тимоти и ще те запиша в екипажа, ще ти спася живота, ще те избавя от затвора. – Той натопи перото в сребърната мастилница, надраска няколко реда на лист хартия и го бутна през бюрото към Рори. – Документа ти, Джони, в който липсва само името ти и подписа, а пък ако не можеш да пишеш, както предполагам, направи само един кръст и това е достатъчно.

– Подписвай, авер – подкани го Тим като го сръга.

– Няма да се подпиша под нищо, което ми е непознато – загледа се Рори в капитана.

– Тогава прочети го, ако са ти ясни буквите – чукна с пръст листа капитанът. – Ще видиш, че е в ред. Назначавам те за юнга с дванайсет шилинга месечно и една двеста и петнадесета част от печалбата при това пътуване.

– Значи би трябвало да зная закъде сме се отпавили, кой кораб е този и с кого говоря.

– Въпросите ти са правилни, Джони. Ще ти отговоря. Това е корабът „АРИАДНА“, собственост на „МакКейрн и Огилсви“, комисионери от Ливърпул, отправен за западния бряг на Африка. Аз съм капитан Хорейшо Спаркс и ако мога да бъда извинен за моето високомерие, съм най-младият капитан в търговията с роби. Вярвам, че О'Тул ще ме подкрепи – най-строгият и най-твърдият.

– Така е, капитан Спаркс, сър – затърси утвърдително глава Тим.

Рори присегна, взе листа все още с поглед към капитана и съзнателно го скъса на две. Стъгна парчетата, скъса ги още на две и продължи така, докато те се разпиляха от ръката му като дъжд от бели късчета по бюрото на капитана.

– Драго ми е да се запознаем, капитан Спаркс. Но аз не съм Джони Роу. Позволете ми да се представя. Казвам се, сър, Родрик Махаунд,

лорд Килбърни и барон Сакс, племенник на мистър Джеймс МакКейрн от „МакКейрн и Огилви“. Като доказателство за горното, ако благоволят да разпоредите на някой от моряците си да провери, той ще установи, че е изпратен на този кораб сандък багаж за същия този Рори Махаунд, който временно е решил да забрави перството си, тъй като не желае да има по-горен чин от този на чичо си, или неговия капитан. Също така, ако подсетите паметта си, капитан Спаркс, ще си припомните, че за този същия Рори Махаунд е определена каюта като домакин на кораба. Въпросният Рори Махаунд, въпреки неприятното закъснение по пътя си от Глазгоу до Ливърпул, ви докладва за явяването си.

Ако Рори бе очаквал да смути величавото държание на капитан Спаркс, грешеше. Мускул не трепна по лицето му. Изправи се и се поклони леко от кръста, като протегна ръка с искрящия на нея диамант.

– Моите извинения, сър Родрик. За последен път ви наричам така. Станало е недоразумение. Вашата каюта на кораба е вече запълнена, след като не се явихте, но аз ще направя сегашния титуляр ваш помощник. А сега, ако поседнете, мистър Махаунд, ще разгледаме няколко съществени за двама ни неща. – Той направи знак на Тим. – Можеш да си излезеш, Тим.

– А златната гвинея, която ми обеща, капитане?

– Тя беше за моряк, не за домакин.

– Значи съм бачкал за нищо?

– За нищо – съгласи се капитанът. Рори се изви, за да погледне Тим.

– Значи, в края на краищата, направо си ме подмамил, така ли? Само ми правиш гаргара, че си сърдечен приятел. А работата била в това, да ме напоркаш и замъкнеш на борда.

– Е, Рори, не... – провисна глава Тим. – Работата е, че ти ми хареса. Вярно, че те подмавих, но през цялото време си мислех, че ще станем приятели по време на курса. Честна дума, харесваш ми, Рори.

Рори не му обърна внимание.

– Имам ли позволение ви да се бия с този човек, капитан Спаркс?

– О, не – усмихна се Спаркс, – той би ви нашарил с камшика, мистър Махаунд. Тим О'Тул е най-добрият боец на този кораб.

– Може би ще успее да го надвия.

– Може би не бихте успели. – Капитанът огледа одобрително широките рамене и високия ръст на Рори. – Не ми изглеждате слабоват, но аз не позволявам на офицерите си да влизат в юмручен бой с екипажа. Може би ще можем да уредим нещо по-нататък, мистър Махаунд. На дълъг

воаяж ни липсват развлечения и все ще измисля нещо. Изчезвай, Тим.

– Не съм ти мислил злото, Рори – запелтечи Тим. – Ти ми хареса, откакто те видях за пръв път.

– Мистър Махаунд е корабен офицер и оттук насетне ще се обръщаш към него като към такъв. – Спаркс му посочи вратата. – Сега се измитай и ако се забавиш още секунда, ще заповядам да те вържат на мачтата и да ти ударят десет котешки лапи. – Изчака вратата на каютата да се затвори зад Тим, посочи на Рори един стол и размаха звънчето от бюрото си.

Отвори се врата от насрещната стена на каютата и влезе едно момиче. Беше черна като катран – полирана чернота, която придаваше син оттенък на кожата ѝ. Въпреки цвета на кожата Рори я сметна за едно от най-хубавите момичета, които бе срещал. Момиче ли? Независимо от възрастта си, тя беше истинска жена – една стройна статуя на Юнона от жива, черна плът. Под тънката копринена тъкан на дрехата се виждаха гърдите ѝ – не кръгли и бели като тези, които бе виждал досега, а удължени и заострени, с черни зърна, които напиреха да пробият покриващата ги тъкан. Тънък кръст и дълги бедра. Лицето под пищния тюрбан от разноцветна коприна бе идеално оформено, макар че устните и ноздрите ѝ бяха леко негроидни, което добавяше допълнителна възбуда и еротика към чертите ѝ. Вървеше бавно. Олюляващите се бедра под прозрачната материя пристъпиха към Спаркс и тя му се поклони. Но поклонът ѝ не беше смирен. Той не ѝ попречи да загуби достойнството си, а по-скоро унизи Спаркс, че личност като нея е благоволила да му се поклони.

Рори се радваше, че е седнал. Ако беше прав, знаеше, че въздействието на това същество върху него би се проявило очевидно. Изчака я да заговори, жадуващ да чуе гласа ѝ, макар да знаеше предварително, че ще му повлияе по същия начин, по който му бяха въздействували физическите ѝ качества.

– Какво е ваше желание, капитан Монго? – Гласът ѝ носеше дълбоките звуци на камбана, а думите ѝ бяха странно акцентирани.

– Куарма, свари чай за мистър Махаунд и го донеси.

Сякаш за пръв път откакто бе влязла в каютата тя забеляза присъствието на Рори. Изгледа го с призрачна усмивка, а ноздрите ѝ потръпнаха леко. Въпреки че го погледна за миг, Рори се почувствува разсъблечен от погледа ѝ и от мигновеното забавяне на очите. И разбра, че тя е открила способността си да го възбуди.

– Чаша чай за мистър Махаунд – поклони се ниско тя и обърна гръб на капитана, но все пак не се поклони толкова, че очите ѝ да се откъснат

от очите на Рори. После се изправи и излезе през отворената врата. Походката ѝ бе напрегната и сякаш всеки мускул от гъвкавото ѝ тяло бе в движение. Тънката коприна бе прилепнала за гърба ѝ и подчертаваше люшкането на бедрата. Варварски сребърни орнаменти подрънкваха по вериги от сребърни звънчета и след нея остана лек аромат на мускус.

– Господи! Каква жена! – изтръгна се от устата на Рори, без да съзнава какво е изговорил. – Всеки, който би я възседнал наистина би се почувствувал мъж!

– Да, мистър Махаунд – думите на Спаркс върнаха Рори към действителността. – Съгласен съм с вас. Тя се казва Куарма. От племето йоруба, но кълна се, че има и малко йалофска кръв в себе си поради финеса на фигурата ѝ. – Той се наведе през масата и взе едно от перата в масилницата, с което погъделичка Рори. – Мисля, че не е нужно да казвам, мистър Махаунд, че тя е моя собственост, купена и заплатена.

– Разбирам. Наистина разбирам. Ако я бях купил аз, бих изпитвал същото.

– Поне ще има за какво да си мислите по времето на пътуването, мистър Махаунд – засмя се Спаркс. – Само при мисълта за нея пътуването би било по-приятно, нали?

Рори пое дълбоко дъх и поклати глава.

– Може да направи пътуването по-приятно, сър, но сигурно ще го направи и по-тежко.

– Може би мислите за Куарма ще ви вдъхновят по-скоро да стигнете до Африка. Ще работите усилено, ала съжалявам, че ще трябва да ви предупредя. Такива като Куарма са рядкост в Африка, тъй че не се надявайте кой знае колко.

– Вие сте щастлив човек, капитан Спаркс – пак пое дълбоко дъх Рори.

– От друга страна, мистър Махаунд, тъкмо обратното. През повечето време скучая до смърт. Ще се опитам обаче да превъзмогна скуката си и може би вашето присъствие на борда ще ми помогне в това отношение.

ПЕТА ГЛАВА

Първите дни на кораба. Няма приятели и жени. Блян по негърката. Бурна, перверзна, еротична нощ в отсъствието на капитана.

Отношението на капитан Спаркс към Рори продължаваше да бъде свръх вежливо, оцветено дори с иронично уважение, обаче Рори чувствуваше, че под учтивата изисканост на този човек се спотайва странна неприязън. При първата си схватка със Спаркс Рори бе взел връх и Спаркс се бе принудил да отстъпи, но Рори знаеше, че в крайна сметка той ще отстоява превъзходството си и че Рори ще трябва да отстъпи. Може би – но тук Рори можеше само да гадае – този човек просто му завиждаше. Рори беше по-млад, по-силен, по-висок и ако спуканото огледало в каютата му не го лъжеше, по-симпатичен и по-съблазнителен за жените. Или може би фактът, че е барон и стои на по-високо ниво от един търговец на роби. Е, може би Спаркс бе забравил всичко това, за което Рори се безпокоеше. Не чувствуваше превъзходство от безполезното споменаване на името си, нещо, което никога не го бе облагодетелствувало. Би бил глупак, ако оставеше подобно самохвалство да го накара да се изправи пред капитана и закреши, че е барон ъф Сакс, без никаква причина, освен да унижи за миг капитана. Освен това може би Спаркс таеше злоба поради факта, че чичо му беше шеф на компанията. Да знаеше само какво малко предимство бе това! Или може би – и тук Рори почувствува, че е на вярна следа – Спаркс бе забелязал мигновения поглед, който Куарма му беше отправила първия ден в капитанската каюта и как той бе приковал очи в нейните полюшващи се хълбоци под плътно изпънатата коприна, когато излизаше да донесе чай. Допустимо беше и Спаркс да е забелязал незабавната реакция на Рори към крещящата ѝ физика. Каквото и да беше, Рори беше сигурен, че капитанът го мрази.

Но поради всички тези причини, или която да е от тях, Рори чувствуваше, че не може да вярва на капитана, макар че поне досега не можеше да се оплаче от неговото отношение. Макар домакинът да се равняваше по чин на палубните офицери, Спаркс канеше Рори да обядва в офицерската каюта. Предостави му една от собствените си каюти,

колкото и да беше малка, обръщаше се към него с мистър и понижи стария Стоут, назначен за домакин, като помощник на Рори.

Рори не можеше да се съмнява в неприязънта на Стоут към него. Старецът не съумяваше да я скрива под булото на изискано държание като Спаркс, но тъй като сам Рори желаше да остави Стоут да върши повечето от работата и да си отчита заслугите за това, не виждаше основанията на стареца да бъде злопаменен. Работата не беше малко. Мизерна, ограничителна канцеларска работа, която включваше попълването на инвентарните списъци в регистрите и постоянно преброяване на бали, щайги и сандъци в трюма, успоредно с проверките в надписванията по баланса. Рори работеше по указанията на Стоут, макар дълбоко в себе си да съзнаваше, че никога не би бил в състояние да се справи с тефтерите по изрядния начин, по който работеше старецът. Освен това този вид работа си му беше неприятна и нежелана. От него никога не би могло да стане канцеларски плъх, попълващ цели страници с цифри.

Друго нещо, което не му харесваше, бе това, че тя го държеше настрана от живота на палубата. Седяха със Стоут един срещу друг пред огромната чамова маса и единствената им светлина идваше от две лоени свещи на метални подложки, които се накланяха с движението на кораба и често запращаха горяща лой към пръстите на Рори и по страниците на регистрите. Стоут беше съсухрен човечец, с неприятен мирис и кожа, изглеждаща толкова суха, колкото хартията, на която пишеше. Бе прекарал целия си живот надвесен над тефтерите, за да изброява къщи и кораби, считайки за щастлив деня, когато му се отдаде възможност да се нахрани с наденички. Рори бе започнал даже да пресмята сборовете на пръсти и съгласно собственото мнение на Стоут не бе допуснал грешка. Тъй да бъде. Сам Рори знаеше, че е допуснал и щеше да допуска хиляди грешки. Ако съдбата го бе захвърлила в тази мрачна дупка със Стоут, той трябваше да се възползува от това. Разговорите на Стоут се ограничаваха до пряката работа и повечето от времето си той прекарваше в мърморене против Рори за небрежния начин, по който водел книгите, и за грешките, които допускат.

Истината беше, че Рори бе самотен – липсваха му не само всички онези Мерита, които бе оставил назад, а и приятел връстник, какъвто нямаше на кораба – най-малкото на задната горна палуба. Джони Дей, помощник готвачът, беше на четиринадесет, а Лийзи Елфин, юнгата, около две години по-голям. Независимо от длъжностите, те бяха много по-млади, за да се сблизават с тях, въпреки че бяха любимците на екипажа. От офицерския състав капитан Спаркс беше най-близък по възраст с

Рори, но дори и той беше десетина години по-възрастен. Първият, вторият и третият помощници бяха все мъже, надхвърлили четиридесетте. Да, Рори беше самотен и често поглеждаше през борд а към предната палуба, където можеше да види Тим О'Тул, обикновено ограден от цяла група, което свидетелствуваше за неговата популярност. Сега Рори съжаляваше, че бе възбудил неприязън между Тим О'Тул и себе си. Тим беше младеж, с когото човек би могъл да се весели задружно и да бъде, по думите на Тим, верен приятел.

Все пак войната между него и Тим О'Тул бе открито обявена от самия Рори и сега, казал, че иска да се бие с Тим, Рори на драго сърце бе готов да забрави това. Той наистина не би искал да устройва никакво зрелище за целия екипаж. Двамата с Тим биха могли да уредят разправата между себе си. Победителят щеше да си бъде победител, а победеният победен, щяха да се здрависат накрая и да забравят всичко. Обаче капитан Спаркс от висотата на величието си бе заявил, че трябва да уредят недоразумението между двамата на палубата, под негов контрол, за да се наблюдава от всички. С минаване на времето гневът на Рори охладня и той на драго сърце би се отказал от боя. Може би ако работите се бяха развили другояче и Рори беше отвлечен на друг кораб, той би държал на възмездието си за нанесената обида, но при сегашните обстоятелства той се намирал на „АРИАДНА“, така че всичко, което Тим бе сторил, се свеждаше до завеждането му на кораба по малко необикновен начин. Не, той не мразеше Тим и по начина, по който Тим го беше погледнал последния път, когато случайно се бяха срещнали, той разбра, че и Тим няма омраза към него. Цялата истина се свеждаше до нежеланието на Рори да се бие сега с него. Може би след като Спаркс не казваше нищо повече, всичко щеше да се забрави. Рори се надяваше на това. Искаше да се приятели с Тим.

А далеч повече от мислите за Тим през дългите тъмни нощи, когато си облягаше крака в ръба на леглото и протягаше тялото си, се замисляше за странно възбуждащата черна жена, която се намирал само на няколко прегради от него. Не можеше да забрави погледа, който му беше отправила през първия ден, и той рисуваше фантастични картини във въображението за това, какво ли става между нея и капитана. Представяше си, че е на мястото на капитана и че собствените му ръце се движат по гладката ѝ черна кожа и сякаш опитваше странния вкус на устните ѝ върху своите. Тя прогони всичките му спомени за предишните жени, дори и този за Мери Дейвис от Глазгоу. Куарма! Дори и името ѝ го омайваше.

Куарма! Бе видял малко, но достатъчно, за да занимава мислите му. Всяка вечер тя и Спаркс правеха разходка по задната горна палуба след залез. Тя обличаше костюм от разноцветни воали, който скриваше лицето ѝ, ала не можеше да покрие фигурата, когато вятърът увиеше тънката коприна към тялото ѝ. Дръзките гърди, зърната, издули коприната, закръглеността на корема и великолепните очертания на бедрата ѝ бяха повече, отколкото Рори можеше да понесе. Понякога той се чудеше дали Спаркс се перчи с нея, само за да предизвика завист в зажаденлите за жени мъже на кораба. Въпреки мечтите, в които я бе включвал предната нощ, винаги, когато я видеше отново, Рори възбуждаше нови, още по-подробни мечти. Очите го пронизваха изпод воала, тя подрусваше предизвикателно гърди или плъзгаше ръка по хълбоците си. За Рори това стана мъчение и той нощ подир нощ търсеше причина да излезе на задната горна палуба, само за да я види, когато минава, и да вдъхне нейния парфюм.

В такива случаи Спаркс винаги беше идеално учтив. „Добър вечер, мистър Махаунд“, казваше той и леко се покланяше, без да прекъсва разходката си, а Куарма пристъпяше на половин крачка зад него. Никога не проговаряше, макар винаги да повдигаше глава и бавно плъзгаше надолу очи, за да изследва цялото му тяло. Спускаше очи не от скромност. Погледът ѝ беше тъй предизвикателен, че той винаги му отговаряше и беше доволен, че великолепната кройка на новата му униформа не можеше да скрие доказателствата. Плътните бели панталони, които носеше, бяха първите в живота му, а късото синьо палто придаваше свежест на униформата му. Забележеше ли погледа на Куарма, той понабъбваше повечко, самоуверен в своята мъжественост и въздействието, което оказваше тя на жените.

Все пак той срещаше не само погледа на Куарма. Съществуваха и нощите, в които Тим свиреше на арфата си. Колкото и да изглеждаше странно, Тим свиреше на ирландска арфа – малък инструмент, който държеше на коляното си. Свиреше печални мелодии и трепкащото нежно облигато на струните се смесваше с богатия баритон на гласа му, докато седеше на някоя от решетките на люковете. Мелодиите му привличаха екипажа и след като Рори разменяше вечерните си погледи с Куарма, се спускаше от задната палуба, заставаше до мачтата и се заслушваше. Често по мръдването на главата на Тим Рори усещаше, че той го наблюдава. Една нощ, когато Тим бе спрял да пее и моряците се бяха разотиили, Тим пристъпи към Рори, загледан уж към летящите вълни.

– Наистина ми е мъчно за номера, който ти погодих! – каза той.

– Всичко се оправи, Тим. Аз не ти се сърдя.

Тим погледна през рамо и като видя, че палубата е пуста, положи длан върху ръката на Рори върху парапета.

– Можем ли да се здрависваме, Рори, за да забравим какво съм ти сторил и как съм се опитал да те примамя?

– Разбира се, че можем, Тим! А можем и да бъдем приятели. – Рори пое протегнатата ръка.

– Но аз продължавам да си мисля, че ти страниш, копеле такова! А честна дума, не искам да се бия с теб. Стигне ли се дотам, аз имам славата на инкасатор на бяхтене. Имам и юмрук като лопата. Няма на този кораб авер, който би могъл да ми излезе. Ако дойде момент да се бия с теб, ще те праскам оттук до ада и обратно, защото разчитам само на славата си. А не ми се ще, Рори. Не искам да ти сменя физиономията. Предпочитам да бъдем приятели.

– Ние сме, Тим – Рори не изпитваше лоши чувства към младежа. – Приятели сме, макар че трябва да запазим сегашното си положение – ти на предната, аз на задната палуба.

– Не може просто така. Можем да бъдем сърдечни приятели. Виждаш ли, Рори, една от причините да те подмамя тук, е, че исках да бъдем заедно. Допадна ми ти и аз те домъкнах не само заради гвинеята и без да зная, че ще си на задната палуба. Водата и маслото не се смесват, нито предната палуба със задната, ама няма цял живот да бъдем на кораба. След два дни сме във Фунчал. Бил съм там много пъти. Зад града има планина и път, който води към нея. Има едно място по пътя, където можеш да спреш, да гледаш далеко пред себе си, да се чувствуваш като всемогъщият бог със света, прострян напреде ти. Хубаво място и аз сигурно ще отида. Можем да се срещнем на суша, Рори, а там няма задна и предна палуба.

– Ще идем, Тим, нищо повече няма да ми хареса от една разходка с теб, като се изпънем на зелената морава, с твърда почва под нас. Но едва ли ще мога да сляза на брега. Старият Стоут ще трябва да проверява фактурите за виното „Мадейра“, което ще натоварим, а това значи, че ще бъде зает. Макар че ми се иска да сляза.

– Би било екстра да полегнем под дърветата и да не мислим за нищо. Но важното за мен е, че ти се иска, пък ако не можем там, ще го сторим, когато стигнем в Ринкътм Кясъл, макар че там няма планини. Няма нищо освен една гадна, воняща река, която гъмжи от крокодили. Там ще поседим една две седмици и може да намерим някое кътче да се усамотим. Бъди сигурен. Старият Бастинадо³ ще се погрижи за това.

– Бастинадо ли?

– Проклетият, гаден, дърт измамник. Същински дявол! Дъртака! Капитанът! Тъй са го кръстили на предната палуба, защото той е капитанът, който налага най-много побоища от всички в бранша с робите. Харесва му. Обича да слуша плющенето на камшика и писъците на някое клето копеле. Чудим се кой ще направи сефтето на сегашното пътуване. Мина вече цяла седмица без котешките лапи, но всичко по реда си, само трай. Някой път той оставя Големият Стинджър да налага, друг път сам си върши работата. Прихващат го по средата на пътуването. Кара всеки ден да налагат някой от клетите негри. Стои, гледа, слюнката му капе по брадата, а бричовите му се изпъват. Затуй казват, че всяка нощ налагал с камшик негрката си и се надяваме, че затуй кожата ни са още здрави.

– Чувал съм писъци от каютата му. – Рори започваше да разбира смисъла на шумовете, които бе долавял.

– Точно те ни спасяват от побоя. И старият Бастинадо е от този джинс. Е, щом му се иска, нека налага негрската си курветина. Взе я при последното пътуване от Фернандо По. Купи я от един негр сводник, който най-напред я давал под наем, а му казваше че била негова сестра. Не я пусна да слезе от кораба нито в Хавана, нито в Порт-О-Пренс, нито даже в Бриджтаун. Тихо! Гледай да слезеш на брега в Мадейра. Сега ще си ходя. – Тим погледна през рамо към една приближаваща се сянка, която ги отмина. Рори се обърна, видя че е Метюс, първият помощник, и му пожела лека нощ, преди да се отправи към каютата си, където щеше да изпъне крака и да се премията в тесния дюшек. Щом заспа, Куарма го подгони с бич в ръката и когато той най-после се строполи задъхан в ръцете ѝ, тя се превърна в Тим, чиято плът, вместо твърда и мускулеста, се оказа мека и гладка. Събуди се, плувнал в пот и задъхан. После заспа дълбоко.

Когато пристигнаха във Фунчал, както очакваше Рори, не му позволиха да слезе на брега, освен да се поразходи покрай дока. Невъобразима беше промяната на климата от студените мъгли на Ливърпул до този свеж въздух, разцъфтели цветя, цъфнали дървета с виолетови листенца и гладките хълмове от малахит и аметист, издигащи се направо от морето. Не можеше да повярва, че само преди няколко седмици той бе мръзнал.

Окото му бе закаднело за жени. Малкото, които видя през краткия

престой, бяха увити в черно от глава до пети в националната им дреха „капоте е Капелла“, която ги обвиняваше плътно и ги правеше непривлекателни. Лицата им бяха закрити и човек можеше само да предполага дали са млади или стари, стройни или дебели. Това, че край кея има вертепи, той бе научил от моряците, но ако жените в тях бяха като тези на Мама Тъпчи-кръв в Ливърпул, можеше спокойно да мине и без него. Предпочитал би да направи дългата разходка с Тим. Чудесно би било да има с кого да разговаря, да чувствава пак приятното хрускане на земята под обувката си, но трябваше да се върне на борда, за да проверява бъчвите и касите с вино.

Когато последният докер докара последната каса на борда и последният моряк неохотно я постави в трюма, работата на Рори свърши, но дори и тогава той не можеше да стъпи на брега. Повечето от моряците бяха слезли и Рори беше единственият останал на борда офицер. Отговорностите му бяха малко и всъщност нямаше друга работа, освен да се мотае на борда, да се обляга по перилата и да наблюдава амбулантните търговци на кошници и бродерии, които, усетили че корабът е запустял, започнаха да опаковат стоката и да си заминават. Когато си тръгнаха, той вдигна очи към мъглявите виолетови планини и загледа бляскавите премигващи светлини на палещите се из планинските хижи свещи.

Гледката му припомни, че не е запалил фенера на мачтата, и той изкачи стълбището към горната палуба. Праханта му проблесна за миг, той присегна и за миг долови движение, което се претопи в мрака. Запаля спермацетовата свещ във фенера, спусна стъклото и пристъпи назад. Изчаквайки очите му да привикнат с мрака, той пак забеляза движение край бизанмачтата.

Предпазливите му стъпки не вдигаха шум по палубата, докато се придвижваше, подготвен за всякаква среща. Каквото и да беше, то бе престанало да се движи и щом стигна до мачтата и я заобиколи, пръстите му докоснаха мека плът, а ноздрите му доловиха мириса на странен парфюм – тежкия аромат на пачули, смесен с непоносимия аромат на мускус. Източникът на излъчването остана неподвижен и тъй като пръстите на Рори продължиха движението си, те срещнаха пълните гърди и настръхналите зърна на жена, след което се плъзнаха по голия ѝ корем. Която и да беше – някоя градска уличница, промъкнала се на борда, или по-вероятно Куарма, тя беше без дрехи, свършено гола. После, докато пръстите му продължаваха да опипват, той бе окуражен от проникването на женските пръсти под дрехите му. Беше сигурен, че е Куарма. Положително никое друго тяло не можеше да бъде така изваяно и сладно

като нейното. Докато пръстите ѝ продължаваха да търсят, тя се наведе над него, застана разтреперана и притисна тяло към мачтата. Омаян от присъствието ѝ, което усещаше без да види, той забрави всичко извън нейната близост и огъня на мърдащите пръсти, които сякаш го отнасяха в друг свят.

Той изпъшка, отблъсна ръката ѝ и в своята възбуда намери само груби думи:

– Какво става тук? Какво си разголила задник на палубата?

Тя го освободи, но зашепна, притисната в него.

– Аз уморена от малката каюта, където прекарвам много дни. Искам да усетя мекия бриз по кожата си, когато я целува. Монго, той го няма. Прави каквото ми приятно. – Дръпна пръстите си от задържащата му ръка и възобнови усилията си. Рори ги посрещна с удоволствие, което изненада Куарма, и тя продължи по-активно. – Ти си млад, бял мъж със златна коса. Истински мъж! Куарма те иска и Куарма ще те вземе. Тук, сега!

Рори притаи дъх.

– Дявол го взел! И аз те искам, но ти си на капитан Спаркс и ще загая, ако ме спипат, че душа неговата кучка.

– Казват те Рори, да? – захапа долната му устна.

– Да, ама струва ли си да опитам котешките лапи на капитана, ако се върне и ни завари тук? – Той се наведе, за да оправи бричовите си, които се бяха смъкнали под коленете. – Разголи ме и мен!

– Ама той тази нощ не връща, Рори. Капитанът, той във Фунчал и много доволен там, че има нови жени. Казва няма да върне до сутринта и аз мисля той много харесва Фунчал, защото винаги, когато дойдем тук, прекарва цяла нощ. Мисли заключил мен в каютата, ама Куарма хитра. Тя се измъква. Има ключ, който Монго мисли, че загубил отдавна. Ти идва, Рори?

– Къде?

– По-добре в капитанска каюта, да? – Хищната ѝ уста не го оставяше на мира, докато не почувствува коленете си раздвоени.

За пръв път в живота си Рори беше с жена, при която не беше нужно да навежда главата си, за да я целува, нито бе необходимо тя да се изправя на пръсти, за да стигне устните му. Щом капитанът го нямаше, защо трябваше да бъде предпазлив? Ръцете му се стегнаха, силата му се върна, той я сграбчи и я придърпа. Този път тя направи опит да се измъкне от него.

– Ти дойдеш, Рори? Оставиш Куарма да ти покаже още нещо?

– Взел го дяволът, да! Ще дойда, където и да ме пратиш и ще направя, каквото и да ми кажеш. Направо умирам!

– Значи малък Лийзи или червенокос Тим не те обслужват добре?

– Какво? Аз не съм по педерастията и не се занимавам нито с Лийзи, нито с Тим.

– Тогава вземи мен, Рори. Вземи ме тъй, както досега не са го правили! Ела!

– Почакай, малката, да се закопчея. Тръгвай напред, но ми се струва, че моята каюта е по-подходяща от тази на капитана.

– Леглото на капитана е меко и широко, а твоето е тясно. Не бой се, той няма да се върне.

– Тръгвай тогава и аз ще те последвам.

Той изчака, видя я да се придвижва в тъмнината, видя да се отваря вратата на общото помещение, видя черния ѝ силует, осветен при влизането ѝ, и след това, като ѝ остави няколко минути да стигне до каютата, тръгна подир нея. Почука леко на бялата врата на каютата и бе посрещнат от блясък на светлина, която го заслепи. Всички свещи в каютата горяха, а Куарма палеше и последния канделабър на стената.

– Какъв е този увеселителен огън? – Той би предпочел мрака, който би заличил черната ѝ кожа и щеше да я направи като жените, които бе познавал.

– Не искаш да ме гледаш?

– Е, не, но все пак на тъмно е по-добре.

– О, с Куарма не. Куарма обича светло. Тя иска да вижда своя мъж. Иска да го вижда какъв е, когато си играе с него.

Тя изтича към него, целуна го и издърпа да свали прогилата му от пот риза. Изтегли колана с голяма месингова тока и след като я разкопча, смъкна панталоните му. Взря се изумена, падна на колене, прегърна го през кръста и зализа тялото му с устни. Поглеждайки към нея, той развърза яркия плат, с който бе обвила главата си като тюрбан, и изумен видя, че е обръсната като яйце. Почувствува се разочарован. Пръстите му се канеха да се заровят в женски коси, а ето че гладкият череп го отблъсна. Неволно той се дръпна.

Тя долови реакцията му, тъй като се изправи, с прибран корем и разкрячени крака.

– Няма коси – ухили се тя. – Няма коси по Куарма, никъде. Обичай на нашата страна. И капитанът харесва. Даже харесва много. – Тя се извъртя като котка, дръпна едно чекмедже на бюрото и измъкна камшик. Беше изработен от фино сплетена коприна, с разпилени краища. Преди

Рори да разбере какво става, тя замахна към раменете му. Жигосването го раздразни и когато тя пак вдигна ръка, той я сграбчи, само за да установи, че намазаната ѝ с масло плът не му позволява да я задържи. Тя го погледна в очите, само на няколко фута от него, с трепкащи ноздри и тънка струйка, процеждаща се от ъгълчето на боядисаните ѝ в червено устни. Очите ѝ не го оставяха, когато той бавно протегна ръка и оципа с пръсти върха на едното боядисано зърно.

– Свали камшика. Чух, че твоят господар те пердаши с него. Ти ли го научи на това?

– Както ще науча и теб. В моята страна ние не правим глупави работи, каквито правят бели мъже и жени. Ние я караме по-добре. Вие само въздишате и грухтите и всичко свършва. Ти си като всички бели хора. Ти се задоволяваш за две минути и после пет пари не даваш какво става с жената. Жената също иска задоволство. За жената е удоволствие да пердаши мъжа и да го овладееш, преди той да направи това.

– Аз мога да ти дам удоволствие и без да ме пердашиш. Никога не ми се е случвало да се оплакват от мен.

Тя се дръпна от него и още веднъж, преди той да успее да я възпре, вдигна ръка. Този път бичът улучи тялото му и преди да я улови, понесе още няколко удара, докато скочи през масата, метна се отгоре ѝ и изтръгна камшика от ръката ѝ. Насили се да счупи зловещата играчка, но тя се оказа много еластична. Тя направи усилие да я изтръгне. Ръмжеше, хапеше и го дращеше. Дългите ѝ нокти се забиваха в гърба му и колкото и да беше силен, тя явно му бе равностойна. Не беше вече жена, а ранено животно – диво, изплъзващо се и силно, примитивно в своя бяс. Докато се бореше с нея, за да отстрани забитите ѝ пръсти – защото в яростта си тя бе в състояние да го кастрира – той успя да плъзне едното си коляно под нея, блъсна я и усети как тя изгуби равновесие и падна. Мигновено се намери отгоре ѝ, възседна я през раменете и успя да прикове ръцете ѝ към пода. Усети как се отпусна. Злобното ръмжене се стопи в гърлото ѝ, а дивото изражение изчезна от погледа ѝ. Изпъвайки колкото може главата си назад, тя изплези език, червен и изострен, и го докосваше като с изгарящ пламък, от който едва не му се зави свят, а притискането му се отпусна под настойчивият ѝ апетит към него. Той се надвеси над нея задъхан, празен, преситен и омекнал.

Тя се изплъзна от изсмуканото му тяло и се претърколи в леглото, където простря ръце към него. Макар че за момент го отблъскваше, гърчовете ѝ го хипнотизираха. Той бавно се надигна, залитна към леглото и се предостави на ласките ѝ пасивен към необуздаността на нейните

атаки. Устата ѝ опустошаваше тялото му, езикът ѝ разпалваше нови огньовете в кръвта му – огньовете, които той смяташе завинаги угаснали. Настойчивите ѝ пръсти сграбчваха, галеха и масажираха демонично. Ръцете ѝ, краката ѝ се сплитаха над него, а гърдите ѝ го задушаваша. Тялото му, опустошено и унищожено от силата на нейните атаки, инстинктивно отговаряше, докато разумът му отхвърляше нейната ярост. Огънят в него продължаваше да нараства, но този път вместо да се предаде на волята ѝ, той я насили, въпреки опитите ѝ да се изплъзне, и веднъж станал господар на положението, облада я както си знае – грубо и брутално. Долавяше в нея нещо, което отговаряше на неговото похищаване и я заблъска немилостиво, независимо от стоновете ѝ. С една последна конвулсивна прегръдка той се строполи над нея изтощен. След миг, въпреки молбите ѝ да продължи, прегръщащите го ръце и похищаваща уста, той я заряза.

Тя се изплю отгоре му и късче от слюнката ѝ се плъзна по бузата ѝ.

– И ти се наричаш мъж! Връщай се на предната мачта и остави моряците да си играят с теб, защото ти наистина не си мъж.

– Доказах ти го не веднъж, а два, дори три пъти, ако броим и това, което стана на палубата. – Той присегна към дрехите си.

– Фюу! – тя сви презрително уста. – Толкова бързо ли увисва мъжът? След първия път не спада, след втория му е нужен миг почивка. След третия път той си лежи мирно за кратко. След четвъртия може да му потрябва малко сън. След петия прекарва остатъка от нощта да се освежи за шестия и седмия път сутринта. Само черните мъже са истински мъже и аз като те видях за пръв път, си мислех, че може да си като тях. Бялото месо няма вкус на черното месо.

Обидите ѝ не засегнаха Рори. Той се чувствуваше напълно празен. Нямахме вече какво да иска от нея. Какво ли ще оправдава расата си, помисли си извинително.

– Никой мъж не може да свърши тази работа. – Той стана, закопчавайки всичките си копчета погрешно.

– В моята страна го правят. Да можеше да видиш брат ми. Ай, ай, ай! Какъв мъж! – Тя се надигна, седна по турски на леглото и насочи присмехулно пръст към него. – Оправя двадесет жени за една нощ и последната пищеше тъй силно, като първата. Когато бях малко момиченце, а брат ми беше на петнайсет години, той го правеше по-добре от тебе. Смятах те за мъж, ама съм сбъркала.

– Гледай си работата! Когато капитанът се върне сутринта, пусни го да ти даде петия, шестия, че и седмия. Ако може. Аз свърших.

Господи, колко смърдиш! Да не си се доближила вече до мен. Не ми се ще да опитам котешките лапи на капитана заради теб!

Отвори вратата и огледа коридора. Виждайки, че всичко е чисто, той затвори вратата и чу звука на захвърлен пантоф. Когато се изкачи на палубата, свежият въздух му подсказа, че корабът се движи. Той изтича към перилата и надникна навън, съглеждайки бялата пяна, която плетеше дантели по мазно черната вода. Проправил си път до задната палуба, той видя вторият помощник да се вира над руля.

– На път ли сме, сър? – не можа да скрие изненадата си Рори.

– Да, мистър Махаунд.

– Но капитан Спаркс? Той беше на брега.

– Капитан Спаркс се завърна преди два часа, мистър Махаунд, и ни заповяда да отплаваме с отлива.

– Но капитан Спаркс не е на борда. – Рори бе сигурен в това, тъй като току-що бе напуснал леглото на капитан Спаркс.

– Капитан Спаркс е на борда, мистър Махаунд, и аз съм убеден, че той спи в каютата си.

Рори нямаше какво повече да каже. Или сънуваше той, или помощникът. Беше сигурен, че не сънува. Фактът, че копчетата му не съвпадаха с илиците, го доказваше. Сатаната беше действувал тази нощ и този път Сатаната не се казваше Махаунд. Беше Старият Хари. Рори надуваше мириса на сяр, но знаеше, че това е следа от парфюма на Куарма. Е, какво да се оплаква. Беше получил всичко, което искаше, даже много повече. Защото най-последно нямаше нужда да изпъва крака към подставката на леглото си и да си въобразява за нея. Въздъхна облекчено. Където и да беше Спаркс, той не бе нахлул в каютата си, за да види Рори как се боричка с неговата наложница. Пожела лека нощ на втория помощник и се запъти надолу.

Тихите сребристи тонове на арфата на Тим се носеха във въздуха. Рори не потърси Тим тази нощ. Отиде в малката си каюта и се затвори в нея, след което заспа. Излишно беше да мисли какво би могло да се случи. Нали всичко бе благоприятно? Но беше сигурен в едно – никога вече не би изложил сигурността си заради тази обръсната. Потръпна. Миризмата ѝ дори сега му беше неприятна.

ШЕСТА ГЛАВА

Клопката на капитана. Спаркс предлага необичаен дуел.
Рори срещу Тим О'Тул. Наговарянето.

На сутринта, когато Рори се смъкна в задушното кътче, което споделяше със стария Стоут, изправен по целодневната работа по записване на новия товар, приет на борда, той го завари на пода пиян. Беше отворил една каса „Мадейра“. Част от виното се бе разляло и бе направило локва до главата на стареца. Може би за пръв път в живота на този скръндза се беше отворила възможност да пие, колкото иска. Рори затвори дамаджаната така, че да не се излива повече, без да забрави да отдели за себе си една порядъчна глътка. Изправи Стоут на крака, подложи чувал под главата му и седна зад масата.

Никога не очакваше работата с удоволствие, а днес тя го ужасяваше повече от всякога. Чудеше се дали не е сънувал. Ала не – видя белезите от камшика и от зъби по тялото си. Накрая, след като гледа празните телешки мехове около половин час, през който възстановяваше сцените в каютата на капитана, той въздъхна и отвори тефтерите, обряза фитила на свещите и заостри перото си. Да бе намерил и други отлагащи занимания, би се заловил за тях, защото не го влечеше душната каюта, а още по-малко монотонното драскане по тефтерите. Нещо повече – почти не знаеше какво да прави без указанията на Стоут.

Излишно беше сам да си създава грижи. След първото топване на перото в мастилницата и първото записване, за което бе сигурен, че е неправилно, на вратата се почука леко и влезе юнгата Лийзи. Детинските му черти бяха развалени от гнойни циреи, а под бледосините му очи имаше тъмни кръгове, но той изглеждаше весел и щастлив, втренчил поглед в проснатия на пода Стоут.

– Дъртакът се е нафиркал, а? – посочи го той присмехулно с пръст. – Обръчите му са се изметнали. Може ли и аз да си дръпна една глътка, след като старият Стоут вече е пробил бурето?

– Карай – позволи му великодушно Рори. – Само не си развявай байрака, Лийзи. Започнеш ли да залиташ на борда, всички ще искат да научат откъде си го докопал. А сега просто ще го запиша като разбито буре и капитан Спаркс никога няма да загрее. Но ако разберат, Стоут ще има да си пати, че и аз.

– Мъчно ми е да ви кажа, но вие вече ще си патите, мистър Махаунд. Затова съм дошъл. Капитан Спаркс ви изпраща уваженията си и пита иска ли мистър Махаунд да благоволи да го посети веднага в каютата му. Старият Бастинадо бълва огън, макар че човек не би го повярвал, защото е толкова учтив. Когато Бастинадо бълва змии, значи разсуква въжетата като на риболовно копие. Той и черната му кучка пищяха цяла нощ и тя не беше в състояние да го обслужи на закуска. Направих го аз, с всички други работи, които трябваше да сторя. Сега старият Бастинадо вика Тим О'Тул и вас, мистър Махаунд. Какво сте правили с Тими? Да не сте се цункали? – той се ухили на Рори.

– Не е твоя работа, педерастче.

– Слушам че нещо се шушне. Не е само да си пеете песнички с Тими. Изглежда Тими си играе и с нещо друго, освен с арфата, иначе старият няма да вика и двама ви. Той не дава пет пари, ако двамата си траете, ама...

– Ако не беше толкова дребен, щях да те сплескам като хлебарка – Рори остави със съжаление перото. Изгледите за скучното писане сутринта бяха далеч по-съблазнителни, отколкото да стъпи на килима в каютата на Спаркс. Дали Бастинадо не беше надушил за снощи? Не, ако Куарма не му е казала. Но изглежда, че тя се е изтървала, ако я е пердашил здраво. Все пак Лийзи бе казал, че Спаркс вика също и Тим, а Тим нямаше нищо общо със снощната случка. Е, имаше само един начин да узнае и той беше да изслуша музиката и да се надява на щастието си.

Независимо от това ръцете му лепнеха от страх, докато следваше подскачащия задник на Лийзи по палубата и после по тапицирания коридор до вратата на капитана. Лийзи почука и гласът отвърте, за голяма изненада на Рори, не прозвуча сърдито. Най-малкото не беше гласа на мъж, чиято метреса току-що му е окачила рога. В гласа на Спаркс се долавяше някакво очакване.

Тази сутрин каютата изглеждаше съвсем различна с греещото през люковете слънце. Трудно беше да си помисли, че беше мястото на сладния пир миналата нощ. Сега птичките в кафезите пееха и цветовете в саксиите придаваха такава уютност на каютата, че човек би я помислил за английска вила. Струящата светлина я превръщаше в блестящо от багри кътче по килима и позлатения ореол около лъскавата перука на капитана. Но въпреки полъха на тихо блаженство в помещението носят на Рори долови следи от парфюма на Куарма, независимо че нея я нямаше. Вместо това съзря угнетената фигура на Тим. Склонил къдравата си червена коса и присвил рамене, той стоеше пред покритата със зелено

сукно маса на капитана.

Спаркс погледна към Рори, а любезната му усмивка предвещаваше лоши новини. Целият екипаж се боеше от тази усмивка на капитана, въпреки че беше пленителна върху симпатичната му физиономия и допльваше стойката и крайното му високомерие. Властта му не подлежеше на съмнение. Той беше съвършен.

– Мистър Махаунд – кимна той с глава, потвърждавайки присъствието на Рори, – макар че някога казах, че занапред ще се обръщам към вас с обикновеното „мистър“, мисля, че в този особен случай ще ми позволите временно да се разделя с подобен епитет. Заобиколен само от негодия и мошеници, рядко ми се отдава случай да се обръщам към някого със „сър“. И така, сър Родрик – с ваше позволение, разбира се, – бих желал да се извиня за моята небрежност.

– Не ви разбирам, сър – Рори бе слисан. Опита се да улови погледа на Тим, но Тим не вдигна глава.

– О, вие сте прекалено скромни, сър Родрик. Зная, че ме упрекувате, но разбира се, вие сте достатъчно учтив, за да ме упрекнете за моята немарливост. Синята кръв си е синя кръв, сър Родрик. Джентълменът си остава джентълмен, дори и когато е домакин. Аз, разбира се, говоря за онази сутрин на вашето неблагоприятно идване на борда и настояването за възмездие от моряка Тим О'Тул. – Спаркс се облегна на стола си и заигра с броеница от кехлибарени зърна, които прекарваше през пръстите си по копринената корда.

– Това е минало, сър. Аз не изпитвам лоши чувства към Тим за това. – Рори протегна ръка към Тим през масата, но последният не помръдна. – Всъщност едва ли Тим е виновен. Виновна е проклетата система за подмамване, сър. Тим просто я е използвал, а малкият му план сам се струпа на главата му, като видя, че нищо не излезе от него. В края на краищата нека кажем просто, че ме е завел там, където трябваше, макар и през задната врата.

– О, да – Спаркс се усмихна широко и се зае отново с броеницата. – Задната врата наистина е специалитет на Тим. Все пак човек трябва да бъде с широки възгледи на дълъг път като този и да затваря очи за законите на Негово величество. Иначе всеки матрос рано или късно ще се махне от рея и жив човек няма да остане на нито един британски кораб. Но аз се отклоних. Дойде време да си уредите сметките с Тим и макар че мога да бъда упрекнат в разсеяност, все пак аз не съм забравил. Просто изпитвах известно затруднение.

– Можем да забравим цялата работа. Сега с Тим сме приятели.

– Значи натам духа вятърът! – намигна многозначително капитан Спаркс. – Станали сте приятелка на Тим или обратното? Аха, в такъв случай ще бъде даже още по-интересно, защото, виждате ли, сър Родрик, аз съм си обещал една малка забава и всичко, което би се добавило към нея като подправка, ще я направи още по-занимателна. Толкова по-забавно, щом се цункате с Тим. Все пак трудничко беше за мен, уверявам ви.

– Но аз няма да се бия с Тим – заяви решително Рори, след което добави закъснялото „сър“.

– Разбира се, че няма – наслаждаваше се капитан Спаркс на играта си на котка и мишка. – Никой офицер от този кораб не може да се бъхти с прост моряк. Но да речем, че го стори! И да речем, че морякът се окаже по-добър боец? Той ще стане цар на бака и пръв фукльо на сушата. И нещо по-сериозно – ще нарушава реда, според който сложи ли моряк ръка на офицер, това е бунт. Нито пък е редно шотландски барон да се бие с измет като нашия Тим. Е, вярно, той може да прави други неща с него, но да се бие – никога! Виждате ли, това именно ме затрудняваше. Трябва да призная, че ме тревожеше, дори и още повече заради това, че снощи изживях едно леко разочарование. А аз не съм човек, който приема леко разочарованията. – Спаркс се изправи, избра един ключ от връзката, пристегнатата към пояса му, извади го и го подаде на Тим. – Моряк О'Тул, отключи малкия шкаф и дай това, което откриеш там.

Тим излезе от унеса, протегна ръка, взе ключа и zakрачи към другата страна на каютата, следвайки посоката на пръста на капитан Спаркс. Отключи малката вратичка в ламперията на огромния шкаф, обкован с месинг, но когато я отвори, отстъпи назад, обърна се и погледна капитана с напрегнато лице.

– О, не това, сър! – Тим едва не се разрева. – Не това, сър. Това не мога да направя. Не мога.

– Не можеш?! – прогърмя гласът на Спаркс. – Никой не те е питал какво можеш и какво не, нито пък някой ще те пита. Изваждай каквото си намерил, донеси го и го сложи на масата!

Бавно, с разтреперана ръка Тим присегна към чекмеджето и извади два дълги, сплетени бича, навити и навързани на тънки кръгчета. Като ги пое внимателно, сякаш улавяше нажежено парче желязо, той ги постави върху засланата със зелено сукно маса. Пръстът на Спаркс посочи нишките на нещавената кожа, които се бяха преплели, и Тим ги развърза, след което Спаркс разви единият от бичовете докрай. Беше дълъг около шест фута, изгъняващ постепенно от човешки юмрук до нишка, с

диаметър малко по-голям от този на канап. Плесна го пак, този път по-силно, като го накара да изгърми като пистолет, след това го захвърли на пода, където той се нави като змия.

– В Италия му казват „дуелло кон скодисчинос“ – дуел с камшици. – Усмивката не напусна лицето му. – Това наистина е рядък спектакъл. Сигурно е останало от гладиаторите. – Той се извърна усмихнат към Тим. – Честна битка, Тими, нали?

– Виждал съм я, – очите на Тим се отпуснаха към извития като змия бич на пода и той потръпна. – Да, сър, видях я два дни след като напуснахме Хавана, когато се биха Пийбълс и Мартинес. Но тогава беше друго. Те трябваше да решат – единият или другият. Между двамата имаше кръв. Да, сър, видял съм го веднъж и не бих желал да видя никога нещо подобно. Пийбълс с едно увиснало око, а Мартинес го налага, докато го направи на каша. Но между мистър Махаунд и мен няма кръвна разправа, сър, както ви каза и той.

– Но би трябвало да има, Тим. Наистина би трябвало да има, защото когато изпитах първия удар от бича на мистър Махаунд, и той изпита същото, и двамата ще забравите интимното си приятелство. Всеки от вас ще съществува сам за себе си. Да убие или да бъде убит, макар – той махна пренебрежително с ръка – аз не бих позволил да се стигне до убийство. Трябва да напомня, че мистър Махаунд е племенник на мистър МакКейрн и че не мога да му докладвам как неговият племенник сър Родрик е бил убит от обикновен моряк. Колкото до тебе, Тим, не ми се иска и ти да умреш. Ти си добър матрос и си ми нужен. Твоите юмруци, Тими, няма да се допрат до офицер и мистър Махаунд няма да те докосне. Значи всичко е наред. Утре вечер в шест наред кораба. Ще призова със сирената всички на палубата. И тъй като тези инструменти не са използвани от дълго време, сега ще дам на всеки ви по един. Може би гьонът е станал твърд и ще трябва да се смаже. Готвачът ще ви снабди с мас и аз не бих възразил, ако се поупражнявате малко, когато сте свободни. Все пак не се опитвайте да ги загубите през борда. Няма да бъде от полза – имам и друг чифт. Вземай камшика и излизай, Тими. – Той се завъртя на стола си и посочи към вратата.

Рори остана смълчан, очаквайки Тим да излезе, и когато вратата се затвори, загледа Спаркс предизвикателно.

– Отказвам да се бия с Тим с това оръжие.

– Отказвате ли? – Спаркс се надигна от стола, подпря се на масата и впи поглед в очите на Рори. – Или ще се биете с камшика, или ще ви вържат за топа и ще ви наложат с бич. Полага ви се наказание, копеле

такова, и само аз и вие знаем за какво.

– Искате да кажете...? – Рори започна да се досеща.

– Искам да кажа, че Куарма действуваше по моя заповед, когато ви домъкна снощи тук. Да, глупако, вие си мислехте, че съм на брега и искахте да бъдете гъсок на гъската Куарма. Не беше нужно дълго да ви убеждава. Не допускам да сте си задавали въпроса дали ще се понрави на Стареца да поклатите държанката му. О, не! Само сте си мислили какво да спипате и колко лесно сте го спипали.

– Изкушението беше нечестно. Знаете как би реагирал всеки мъж.

– Тъкмо това целях да разбера. Виждате ли, взех един откъс от книгата на очарователната Фани, за която ви споменавах. Много си падала по скришното надзъртане. Трябва да прочетете как наблюдавала едно от момичетата в къщата с нейния неаполитански любовник. Ха, и как надзъртала при мадамата и нейният вирнат млад пазач. После как в хана наблюдавала през ключалката играта на двамата педераста. Така и на мен ми се прииска да понадзъртам. В края на краищата човек се уморява да повтаря всеки път едно и също и му е драго да види нещо по-различно. Честно казано, малко съм разочарован – вие постъпихте като любител.

– Наблюдавали сте ни? – възмути се Рори.

– Защо не? Но фактът, че съм би гледал, не ви оправдава. Целта ви е била да ми окачите рога и пет пари не сте давали за мен. Не мога да наредя да ви бичуват, затова че сте ме направили рогносец, но мога да се погрижа да помислите два пъти, преди пак да се решите да блудствувате. Не че нямаше да се разочаровам, ако не бяхте. Все пак аз уредих работата, но чуйте съвета ми. Следващият път, когато се разпалите безразсъдно, осигурете изгасването на всички светлини и всички дупки по вратите. – Той посочи с пръст един малък кръгъл отвор на вратата, водеща за отделението на Куарма.

Очите на Рори проследиха посоката и забелязаха отвора. Не беше го видял през нощта, когато го занимаваха съвсем други неща.

– И така, мистър Махаунд, – капитан Спаркс вдигна от масата втория камшик и му го подаде – пет пари не давам дали искате да се биете с Тим, или не. Ще се биете непременно и аз ще ви се радвам отстрани.

Рори сграбчи камшика, почти решен да го изплющи по лицето на капитана, но това означаваше да го разпнат под кила или да го обесят. Обърна се да излезе.

– И все пак, мистър Махаунд – каза капитан Спаркс, като му се поклониха учтиво, – искам да ви кажа, че съм ви крайно задължен. За хлапак,

който едва ли е подмамвал нещо друго освен юница по ливадите, вие работихте забележително добре. Единственото, което ви липсва, е малко финес. Макар че накарахте кучката да вие за милост. Това е нещо, което аз невинаги мога да сторя, тъй като според нея нямало човек на света, който да я задоволи, освен чернокожият ѝ брат в Африка. И между другото – той вдигна предупредително ръка – ако ви хрумне да споделите този малък епизод с чичо си в Ливърпул, бъдете уверен, че той ще повярва по-напред на мен, отколкото на вас. Това е всичко. Връщайте се при тефтерите си.

Тим очакваше Рори, прикрит зад куп сандъци в трюма. Двамата приклекнаха в мрака.

– Ще трябва да минем през това, Рори.

– Така изглежда, Тим. Не че изпитвам ненавист към теб и това именно го прави тежко. Да се биеш с някого в яда си е едно, а съвсем друго е да се биеш с хладен разум.

– И на мен не ми се иска, Рори. Но ти внимавай за едно, ще внимавам и аз. Пази ми очите. Налагай по раменете и гърба, по задника, ако искаш, и по краката, но гледай да не ми накълцаш лицето или да ме ослепиш. Варди ми и мъжеца, ще те пазя и аз.

– Ще се пазим, Тим. Ти си виждал такъв бой. Колко трае?

– Докато единият падне, а другият го опердаши тъй, че той да се признае за бит.

– Тогава слушай какво. Единият от нас ще падне, а другият ще е победител. Ако си навит, аз съм готов да падна.

– Не, Рори. По-естествено е ти да победиш. Ще се задържим малко, ще си метнем по някой бич да го докараме по-естествено, но дори и така ще се накълцаме здравата, колкото и да внимаваме. Този бич реже като нож, защото има вплетени стоманени нишки. После аз ще се опъна и ти ще ме цапардосаш още веднъж-дваж. Аз ще се разпискам и така ще се свърши. Ще се потрудим да не се накълцаме много и помни – да си пазим очите и мъжествеността.

– Ще запомня, Тим, верни приятелю. Това няма да ме смрази с теб. – Той се изви, затърси нещо зад себе си и измъкна една манерка. – Първокачествена мадейра. Да не отиваме веднага на работа. Да поседим тук на тъмно и си, пийнем. Няма достатъчно за едно напиване, но все пак ще ни помогне. За твое здраве, Тим. Какво беше казал старият Бастинадо? О, да. Наздраве, педерастче!

СЕДМА ГЛАВА

Двубоят с камшиците. Ожесточаване. Рори победителят.

Слънцето бавно потъна в морето като изкривена огнена топка, която докосна далечния хоризонт и се задържа за известно време там, преди да бъде погълнато от водата. Зелените, лилави и портокалови облаци бавно избледняха в седефено сиво, а водата доби метален, оловен цвят. Корабната камбана отзвъни шестте си удара и когато замлъкна, острият писък на сирената изкара всички на борда – свъсен, потен екипаж, с избелели износени дрехи. Сякаш за контраст перилото на задната палуба изведнъж разцъфтя с появата на капитан Спаркс в бляскаво палто от червено генуезко кадифе, общито в златисти дантели, бричове от бяла коприна и бели копринени чорапи. Черна тривърха шапка, на която стърчеше огромно жълто шраусово перо, покриваше бялата му перука, превързана отзад с черна тафтяна панделка. В синия колан, опасващ кръста му, бяха втъкнати чифт гравирани със сребро пистолети и шпага, провиснала отстрани. Лийзи го следваше, повлачил едно кресло, което постави до оградата. Когато Спаркс се разположи в него, първият помощник Метюз застана до него. С галантен жест Спаркс му поднесе гравираната си кутия с енфие и като щракна с пръсти към Лийзи, поръча бутилка мадейра и чаши за себе си и за първия помощник.

Хлапето бе уведомило вече всички за предстоящия дуел и без бавене те заприиждаха откъм предната палуба и от долните помещения, за да отрупат средната палуба. Предстоеше кървава гледка, отговаряща на техните примитивни, садистични импулси, и никому не се искаше да изпусне гледката как ще нашарят до кръв белия задник на Тим и как Махаунд ще си получи заслуженото непременно, тъй като Тими беше здрав копелдак, тарторът на предната мачта. Беше си извоювал положението със собствените юмруци и всички знаеха възможностите му. Не знаеха на какво е способен Рори, но въпреки че физиката му бе завидна, всички обзалагалия бяха за Тим. С изключение на втория помощник, рулевия и часовия на наблюдателницата, всички от екипажа бяха тук, даже и старият Стоут.

Безукорно пременен в чисти бели памучни панталони и синьо палто, Рори пристъпи от вратата на коридора при задната палуба и се закова изправен. Всички погледи се насочиха към него, докато тълпата се

раздели и отвори път на Тим откъм предната палуба. Той бе приветствувал с гръмки викове, които липсваха при появата на Рори. Никой освен Спаркс не приветствува Рори, а и капитанът не бе в настроение да поздрави своя домакин.

Решетката на централния люк бе застлана с моряшко платно, така че да се получи издигната платформа. Конопено въже бе изпънато около нея на временно изправени подпори. Малката ковачна бе домъкната на палубата, което зачуди Рори, а два дълги шиша се нажежаваха до червено сред въглените ѝ. Спотсууд и Стинджър, двама брадясали великани, стояха от двете страни на оградената платформа, ухилени към сбирщината под тях, в очакване на предстоящото зрелище. Стинджър махна на Рори да приближи и сервилно му вдигна въжето да се провере отдолу. Тим трябваше да пропълзи сам. Със Спотсууд зад Тим и Стинджър зад Рори те застанаха там, заслушани в коментарите на тълпата. Разнесоха се окуражаващи викове към Тим, замесени с подсвирквания и подигравки към Рори. Не че не се ползуваше с известност, но той беше офицер и сегашният двубой не бе само между Рори и Тим, а между задната и предната палуба. Спаркс им позволи да викат, докато се поуспокоят, след което се надигна и лениво се облегна на перилата с една ръка, а с другата измъкна единия от pistolетите. Думите му се заточиха бавно, но както всички от екипажа знаеха, това привидно безразличие беше указание за едно от най-опасните му настроения.

– Милички мои – започна той със сантиментален глас, – едва ли някъде другаде освен в дъното на ада може да се намери по-пъстър букет от ненормални или по-дяволска сбирщина от хулигани като вас. Няма по-долнопробна пиянска сган от вас и аз не се съмнявам, че всички ще завършите с примка на шията и прощален танц във въздуха. Това и заслужавате. Но сега сте на „АРИАДНА“ на път за Африка и докато разполагам с това – той бавно размаха pistolета – и вие имате на разположение само голите си ръце, зная, че всички вие, манафи такива, се боите от мен. Имате право. Ще ви обеса за палците и ще ви смъкна мръсната кожа от гърба, само ако ме загледате с ъгълчето на окоото си. На този кораб не наказваме с камшици за съжаление, но първият, който наруши реда, ще бъде прикован на решетката да вкуси бича. Разбирате ли, педерастки копелдаци?

– Ура за капитана! – това беше езика, който те разбираха и харесваха.

Спаркс се поколеба за миг преди да продължи, огледа ги с ехидна усмивка и пак размаха pistolета.

– Сега, крастави маймуни, ние ще уредим една вражда между двама от моите хора. Да бяха двама от вас, запушалки пробити, щях да ви накарам да се побъхтите, докато дяволът си каже думата. Можете да се биете със зъби и нокти, без всякакви ограничения, да си извадите един другиму очите и да се изгризете взаимно. Но в случая единият от тези двамата е мой офицер. И макар да смятам, че един домакин не е нищо повече от един сополан, който може да бъде окован във вериги и да бъде оставен да пие от мастилото си и да дъвче тейфтерите си от едно пристанище до друго, Негово величество, Бог да го благослови – Спаркс мигновено свали и размаха шапката си, – казва, че това е корабен офицер, макар да не е нищо повече от куча опашка. Поради това мистър Махаунд – той посочи към Рори, – се води като офицер на този кораб. А Тим О’Тул, когото измъкнах от една неприятна история в Глазгоу, е способен моряк. Вие всички познавате вашия Тими като първокласен манаф, но той е един от най-добрите ми матроси и страхотен боксьор – инкасатор. Обаче да цапардоса с юмука си мистър Махаунд би било бунт. Моряшката измет не може да посегне на миропомазан офицер – за подобна постъпка аз би трябвало да обеся Тим. Затова взех мерки юмуците на Тим да не се докосват до мистър Махаунд. За ваше развлечение, фиркачи на ром, ще гледаме дуел с камшици. И той размаха пистолета си – ако някой от двамата откаже, ще му прасна куршум в главата или ще му завра в задника нагорещения ръжен. Спотсууд, Стинджър, размърдайте си задниците, пригответе двамата.

Стинджър се разтопи от уважение към Рори:

– Ако ми дадете палтото си, мистър Махаунд, ще се погрижа да не му стане нищо. – Той изчака Рори да си свали палтото. – А сега ризата ви, мистър Махаунд.

– Ризата? – запита Рори. – И нея ли?

– Да, сър – изговори Стинджър с погребален тон, – тъй е по-добре. Бичът накъсва плата и оставя влакна, които проникват в кожата. Тъй по-трудно се лекува, сър. Пък и капитанът нареди така.

Рори смъкна ризата и я подаде на Стинджър, който я метна на ръката си при палтото. Тим вече беше си свалил фанелката.

– А сега панталоните – протегна ръка Стинджър.

– Но аз нямам гашета под тях.

– Значи по-малко ще събличате, мистър Махаунд. И Тим няма. – Стинджър отправи палец към изправения съвсем гол Тим.

– Няма да се събличам...

– О, ще се съблечете, мистър Махаунд, иначе ще получите късче

олово в ухото си.

Рори се обърна и погледна към задната палуба, за да види капитан Спаркс, насочил пистолета си към него. Събу си панталоните. Когато ги подаваше на Стинджър, не можа да устои на изкушението да каже на Спаркс:

– Е да, сър, защо пък не? Няма от какво да се срамувам.

– Вярно! – надигна се глас откъм въжетата, сред циничните присмехулни забележки на екипажа. Но тук-там се чуха и гласове на възхищение.

– Ей такъв да го носиш! Чудо работа!

– Добре го огледай, Тим, да видиш какво значи истински мъж!

– Ето къде да се целиш, Тими. Отсечи му огромните дисаги.

– Наистина е жив ангел, каквото е бял и с тази руса окосменост.

– И виж какъв розов задник, като на наплескано бебе.

Рори се насили да се усмихне и помахаше към въжетата и надолу към палубата, докато Стинджър окачи дрехите му на въжето, зарови в джоба си и измъкна парче насмолена връв. Придържайки лявата ръка на Рори зад гърба, той му превърза китката, изви връвта около тялото на Рори и я завърза плътно, така че тя да остане прикована към гръбнака. В освободената му дясна ръка Стинджър постави дръжката на бича, който блестеше от мас.

– Започвате, щом капитанът изброи до три – прошепна Стинджър. – Не правете опит да бъдете милостив, мистър Махаунд. Капитанът ги загръзва тези неща. В такова настроение старият Бастинадо най-напред стреля и после размисля. Ако си помисли, че му правите номера, ще ме накара да ви наръгам нагорещения шиш в задника. Говори се, че снощи някой изклатил наложницата му и това било причината да се пени сега. Целете Тим по главата, мистър Махаунд. Улучете го по очите най-напред, ако можете. Това е единственият начин да победите. Аз съм за вас, мистър Махаунд. Не че имам нещо против Тими, но поддържам вас.

Рори прекрачи и се озова лице срещу лице с Тим върху бялото моряшко платно. И Тим беше привързан като него, оставен само с дясната ръка, държаща камшика. Явната сила на Тим удиви Рори. Той никога не бе предполагал, че е такава мощна маймуна. Въпреки че беше няколко инча по-нисък от Рори, той представляваше маса от мускули, които бликаха и пулсираха под кожата му. Бикоподобният му врат се потапяше в широките рамене. Стомахът му беше плосък и стегнат, а стъпалата му се залепяха плътно за палубата, носещи тежестта на здравите му крака. Без дрехи, Тим беше далеч по-опасен враг, отколкото би могъл да си

представи Рори.

Все още с малко светлина след залеза на слънцето, нищо вече не заслепяваше погледа на Рори, докато очакваше напрегнат, приковал очи в Тим. На свой ред Тим го гледаше със същата напрегнатост и двамата се задебнаха. Зачу се отмереното „едно, две, три!“ на капитана и острото изсвирване на корабната сирена.

И се започна.

Макар че Рори не изпитваше към Тим нищо друго освен приятелство, той разбра, че човекът насреща му вече не е познатият Тим. Изведнъж се беше превърнал във враг, готов да го убие или осакати. Рори съзнаваше, че също ще трябва да се бие, за да се запази. Не можеше да прояви милост към Тим, не очакваше и Тим да прояви към него. Единственото, което помнеше, беше обещанието на Тим да му пази очите и да не го кастрира. Да, беше започнало, въпреки че все още никой не вдигаше ръка срещу другия. Продължаваха да кръжат, впили очи един в друг и никой не искаше да започне атаката.

– Започвайте, пъзливи красти! – изрева Спаркс. – Или ще накарам Стринджър да ви наръга по един нажежен ръжен! – Беше се изправил, загледан в двамата. Макар че Рори не посмя да отвлече вниманието си от Тим дори за секунда, той почувствува очакването в гласа на капитана.

Изведнъж ръката на Тим замахна и камшикът се изви. Рори пристъпи встрани, докато се целеше, изчаквайки Тим да се отмести наляво. Камшикът попадна върху дясното рамо на Тими, изви се около врата му и захапа бялата плът, оставяйки кървав белег. Но едничкият миг на бездействие, който Рори си позволи, за да види резултата от удара си, се оказа неуместен, защото камшикът на Тим изплющя и го улучи по бедрата, точно под бутовете с изгарящ огън, който пропълзя по цялото му тяло. Битката започна и нямаше вече отлагане. Замахнеш и отскочиш, замахнеш и отскочиш, като всеки се опитваше да предугади следващата стъпка на другия по блясъка на очите. Камшикът на Рори улучи Тим по ухото и шурналата кръв му показа, че го е разцепил. След това Тим го улучи през гърдите с обратен замах, който преряза кожата и изкара на повърхността първо лепкава кръв, а след това обагри тялото му. Рори не можеше да избегне досега на дългия камшик и дотолкова чувствуваше собствените си болки, че не съзнаваше как и сам той причинява такива. Радваше се да види червените ивици, които се появяваха по тялото на Тим. Всяко сполучливо усукване на камшика го радваше, за да изпита миг след това болката, която получаваше в отговор. Съществува

насреща му вече не беше Тим – не беше вече човешко същество, беше нещо, което той трябваше да победи, за да не бъде победен сам. Здравно стегнатата му ръка затрудняваше равновесието, когато влагаше всички сили в замахането и на два пъти едва не падна. Струваше му се, че са изминали часове, а всъщност едва няколко минути, когато установи, че си е изработил някаква техника: замах през главата, който извеждаше камшика високо във въздуха и го изпълваше като пръчка, когато падаше върху тялото на Тим, където се увиваше като живо същество над разкъсаната плът.

– О-ой! Майко божия! – рече Тим, когато камшикът изплющяваше по него.

Рори не пестеше дъх с виковете си. Имаше само една мисъл. Да запази сили, да надвие Тим.

Тим замахна и го ужили по корема, веднага след това го удари по прасците и едва не го събори на колене – толкова нетърпима беше болката. Автоматично нещо прищрака в ума на Рори. Краката на Тим! Там трябваше да се цели. Като изви рамене и сведе глава, Рори изостави усъвършенствуваният си вече удар през главата и замахна хоризонтално, при което камшикът се стовари пак по краката на Тим и продължи така, докато не ги разкървави целите, така че бялото платно се покри с кръв под краката им. Светлината бързо умираше и един лошо насочен удар на Тим се вряза в скалпа на Рори така, че очите му се намокриха с кръв и стана почти невъзможно да вижда. Дългата му, наквасена с кръв и пот коса се рееше пред очите и той мислено изпълва, че не е използвал ножиците преди да започне тази игра на смъртта.

Пляс! Камшикът пак се обви по краката на Тим. Пляс! Сега другият захапа дясното рамо на Рори, но той долови, че на ударите на Тим липсваше първоначалната сила – ударите нанесени по ръцете на Тим, оказваха въздействието си. Сега той се съсредоточи изцяло върху краката на Тим, поразявайки ги не с широк размах, а на къси резки плющенета, които се врязваха дълбоко в плътта. Тим залиташе, краката му вече не бяха в състояние да го държат и най-сетне се строполи в нозете на Рори. Направи опит – Рори усети, че това е повече симулиране – да се надигне, ала не успя и пак се отпусна. Рори пристъпи и застана разкрячен над него, опрял двата си крака отстрани на гръдния му кош и заслушан в задавените пъшкания на Тим: „Стига, стига!“ Вдигна глава в посока на Спаркс и изведнъж от тълпата се понесоха викове:

– Защо спирате, мистър Махаунд? – отсече гласът на Спаркс сред приветствията на екипажа.

– Аз не съм убиец, сър – Рори трябваше да прочисти гърлото си от кървавата пихтия, преди да отговори. – Нека ви напомня, че нашият бой не беше до смърт. Победих го. Той се предаде. Борбата свърши.

– Още много може да се бие Тим. Той не е свършил, докато аз не кажа. – Спаркс се изправи и Рори можа да види дори през кръвясалите си очи страшната гримаса на лицето и безумния поглед в очите му.

– Свършил е – викна някой от тълпата.

– Тим се би юнашки!

– Победен е и си призна.

– Вдигнете ръката на мистър Махаунд! – долетя глас откъм перилата. – Честно си извоюва победата.

– Вдигнете му ръката! Вдигайте, вдигайте му ръката! – поде в хор екипажът.

Демоничният израз се стопи от лицето на Спаркс и той протегна ръка да ги усмири, ала вече бяха неудържими. Той беше само един мъж с два пистолета срещу мнозина. Моментът беше опасен – Спаркс седнал на буре с барут, а екипажът – държащ запалената клечка кибрит. По-добре да покаже величието си и да задържи своята популярност, отколкото да им се противопостави.

Той протегна ръка и изчака да замрат виковете.

– Вдигни му ръката, Стинджър – викна той. – Обявявам мистър Махаунд за победител.

Стинджър закричи по плъзгавото платно и вдигна високо ръката на Рори. Задържа я продължително над прострения Тим, докато екипажът надаваше прегракнали викове. Сега всички бяха за Рори. Забравили бяха своя любимец.

– Освободи ме, Стинджър! – Рори направи усилие да измъкне ръката си и благослови ножа, с който Стинджър преряза канапа. Грабнал го от ръката на Стинджър, той се наведе към все още лежащия Тим. Откъм зрителите се понесоха усмирителни възгласи. Мнозина помислиха, че въпреки думите му, Рори е решил да довърши Тим, но той преряза канапа, издърпа ръката на Тим отдолу и го изправи на крака.

– Ставай, Тим – подкани го той – Ти се би честно. Всички са доволни и, слава богу, можем да видим това. – С внезапен порив той вдигна ръката на Тим високо във въздуха и екипажът избухна в приветствия.

Тим се наклони тежко към Рори.

– Можем да се здрависаме вече, Рори – простена той.

– Можем – Рори сграбчи ръката на Тим. Подкрепяйки Тим и съпроводен от виковете на екипажа, Рори се заклатушка по платното,

промуши се под възето, което Стинджър му надигна, и след това коленичи на палубата да измъкне и Тим. Екипажът се раздели да им отвори път към предната мачта. Бавно и болезнено те заподскачаха нататък, оставяйки кървави отпечатащи от стъпките си по блестящата бяла палуба.

Спотсууд и Стинджър ги следваха.

– Легнете долу на палубата, мистър Махаунд, че и ти, Тим, – изговори грубо Спотсууд, но с известна благодост. – Морската вода най-добре измива белезите.

Доброжелателни ръце подкрепиха Рори и Тим, когато те се отпуснаха на палубата, изтеглиха ведро вода и от време на време обливаха телата им с прохладната морска благодат. Неколцина домъкнаха две тънки сламени рогозки от предната палуба и ги застлаха, докато други наксаха стари ризи и им направиха примитивни компреси.

Дълго време двамата се изпъваха на рогозките, неспособни да се движат. Студените компреси затоплиха телата им и мракът ги надви. Някои от екипажа пееха, други тичаха покрай перилата да свият платната, понеже излезе вятър. Забързаните облаци скриха звездите.

Рори намери сили да повдигне глава, да се пресегне и докосне Тим.

– Сърдиш ли се, Тим? – попита той.

– Не, Рори Махаунд – трудно изговори Тим. – Ядосан съм, но не на теб. На себе си само. Вече никога няма да завербувам някой авер за една презряна златна гвинея. Никога вече. Но колкото и да ми е криво, Рори Махаунд, не мога да не се радвам, че те домъкнах на този кораб. Колкото и да е терсене, радвам се, че те доведох тук – Той успя да стисне ръката на Рори.

Рори отвърна на ръкостискането.

– Зарежи това, Тим, ние сме си приятели. Слушай, авер, става хладно. По-добре да се смъкнем долу. Може ли да ходиш?

– Това мога, макар че краката ми са накълцани.

– Прощавай.

– Хайде де! Нали си запазихме очите и мъжката гордост. Останалото ще се излекува.

Помагаха си един на друг, докато се разделиха – Рори се запъти към задната палуба, а Тим към предната. Намерил се веднъж в каютата си, Рори се просна на дюшека. Както и да лежеше, не се чувствуваше удобно. Боляха го всички мускули, всяко разкъсване на плътта подскачаше от нараняване като при зъбобол. Можеше само да лежи и да брои корабните камбани. При единайсет камбани вратата на каютата се отвори. Беше капитанът и запалената в ръката му свещ показа, че носи в

ръката си една чаша.

– Изпийте това – предложи той чашата на Рори.

– Сега да не се опитвате да ме отровите? – отблъсна чашата Рори.

– Да, копеле, ясно е че имате лошо мнение за мен. Ала аз нямам лоши намерения. Благодарение на вас си създадох удоволствието. Най-напред вие и Куарма, след това побоят над Тим. Това не е нищо друго, освен хапче опиум, разтворено във вино. В края на краищата все ви дължа нещо. Отървахте ме от скука в течение на две нощи, а скуката е най-големият ми враг. И така, сър Родрик, аз съм ви задължен. Нещо повече, всъщност вие наистина ми харесвате. Честна дума. Знаете ли, че съм наситен от ежедневно, обикновеното, баналното и тривиалното. Вие сте съвсем друг. Харесвате ми.

– Имахте хиляди начини да го покажете. – Рори надигна чашата и отпи от нея.

– Ще се съобразя с вас, сър Родрик. Задължен съм ви, а пък аз не съм неблагодарен. – Спаркс затвори вратата след себе си.

Въпреки раните и болките Рори заспа.

ОСМА ГЛАВА

Възстановяването на Рори. Грижите на капитана. Златната гвинея. Заздравяване на приятелството.

Единственият малък люк в каютата на Рори пропускаше само бледа, водниста светлина, а тя изпъстряше белите стени и тавана с движещи се отражения на водата и слънцето. Тази светлина, изместила дългия мрак, разбуди Рори от упоителен сън. Изпитваше такива болки по цялото си тяло, че не можеше да си намери положение, при което да се почувствува поне малко по-добре. Пръстите зашариха по гръдния кош и попаднаха на съсирени корици кръв, плътни и нагъсто. Съсиреците не бяха само по гърдите – по бедрата и краката му също имаше белези, кожата на едното рамо беше разкъсана, а и косата бе полепнала в кръв.

Внезапен страх го облада. Дали не бе ранен в най-жизнената си част. Ръката му затрепери нерешително. Трябваше да знае, а не можеше да намери смелост да провери. От различните болки по тялото се опита да разбере дали не го боли в тази част. Не, не можеше да различи една болка от друга, но окуражен от факта, че не различава болка там, спусна ръка надолу. Всичко, което трябваше да се намира, си беше на мястото. Изпъшка със задоволство. Тим бе спазил обещанието си и той се почувствува доволен, че и на свой ред го беше пазил.

Съдейки по светлината и шумовете по палубата, трябва да беше късно утро, но никой не бе дошъл наблизко, а при сегашното му състояние той не може да иде никъде. Направи опит да прехвърли крак през ръба на нара, но болката беше непоносима. Той падна по гръб, намести тънката възглавница под главата си за опора и започна да залива с псувни Спаркс, чичо си в Ливърпул, баща си и най-вече Куарма, която смяташе виновна за всичко. Защо ли не беше я зарязал? О, не! Независимо от всичко случило се той беше доволен, че я бе имал, макар че бе дал представление на този копелдак Спаркс. Поне сега нямаше за какво да мисли и така да си помогне в очакващите го напред седмици без жени. Бе дал на черната кучка повече, отколкото се бяха пазарили, и бе готов да се обзаложи, че никога през живота си тя не бе получавала повече. Всичкото това фукане с брат й не е нищо друго освен лъжи. Никой мъж не би могъл да постигне това, което твърдеше тя. Никой!

Разгневеността и мислите му за Куарма временно го разсеяха. Сега,

след като нямаше вече с какво да подхранва гнева си, пак почувствува болките. Странно наистина, но откри, че въпреки тежкото му състояние е огладнял. Дявол ги взел и Спаркс, и побъркания му екипаж! Нима щяха да го оставят да гладува? Трябваше да се намери някой да занесе поне на Тим нещо за ядене на смърдящата предна палуба. Това насочи мислите му към Тим и той се зачуди как ли се чувства приятелят му. Както бе казал Спаркс, Тим бе измъкнат из клоаките, ала независимо от всичко бе славен приятел. И като побойник си го биваше. Можеше да повали когото и да е и все пак фактът, че Рори можеше да види светлините, играещи по тавана тази сутрин, свидетелствуваше за добросърдечието на Тим, тъй като той можеше да избие с камшика и двете очи на Рори и така да си спести много страдания. Вярно, че и той можеше да стори същото на Тим.

Искаше му се Тим да е при него. Биха си правили компания в нещастieto. Да, Тим го обичаше и дори копелдакът Спаркс бе признал това. Също и Стинджър! А екипажът го беше приветствувал. Тогава какво, по дяволите? Значи нямаше врагове и гърбът му сякаш започна да го боли по-малко. Като се наместваше, най-сетне намери положението, при което можеше да си почива. Отпусна се на границата между унеса и съня, като забрави болките и мислите си.

Звукът на отваряща се врата го измъкна от унеса. Полуотворил клепки, той позна Спаркс на прага, по бялата перука по която играеха светлините. Лежеше без да се помръдне, съзнаващ как Спаркс се възхищава от тялото му. Спаркс го огледа, после затвори вратата. След няколко минути се почука силно и влезе Лийзи. Носеше паница топла каша, кана вода и малка дървена бъчвичка под мишницата.

– Капитанът казва може да сте с празен корем – Лийзи сложи на пода каната с водата, сложи бъчвичката до нея и постави дървената паница в ръцете на Рори. – Хей, мистър Махаунд, готвачът нарязва вътрешунка и масло. Изяжте го, сър. По-добре е като човек има нещо в корема.

– Е, какво се говори из палубата тази сутрин, Лийзи? – Рори направи опит да натъпче лъжица каша в устата си. Беше топла и готвачът не се бе показал свидлив нито по отношение на маслото, нито с шунката. Те бяха добре дошли за стомаха му и го затоплиха.

– Целият кораб говори за вас, мистър Махаунд. Казват как честно сте пердашили Тим и нито сте го ослепили, нито сте го осакатили. Истински джентълмен сте. Всички казват, че сте славен авер, мистър Махаунд, и че стариат Бастинадо е истинско лайно. Той и хотентотската му

цепната дупка! Няма тайни на този кораб, мистър Махаунд. Навред очи и уши. Всички знаят как старият Бастинадо е пратил черната кучка да ви откара в каютата му. Той обича да гледа как друг мъж тъпче женската му, честна дума. На миналото плаване в Хавана взе един от онези кубински мелези на борда и го накара да й го плъзне, докато гледаше през дупката на вратата. Клетият слезе от кораба като промушена свиня, целият накълцан. Странен чешит е старият Бастинадо, харесва му да надзърта през дупките.

– Изглежда всички на този кораб са такива. – Рори изгреба остатъка от каша с лъжицата. – Даже и ти, Лийзи.

– Едно момче трябва да преживее, мистър Махаунд. Не е леко да си юнга. Трябва да уйдисваш на всички авери от предната палуба. Но както и да е, все е по-добре, ако си сирак у дома. Тук си изкарвам хляба.

– Какво има в бъчонката? – посочи към пода Рори.

– Лой. Готвачът казва, че няма нищо по-добро от лойта за такива рани и натъртвания. Той винаги държи от нея, за да лекува тези, които старият Бастинадо наказва. Поръча да ви намажа. Искате ли, мистър Махаунд? Ще го направя с удоволствие и ще внимавам да не ви заболи.

Лойта миришеше на умряла овца, но Рори се обърна и остави Лийзи да го намаже. Стискаше очи, когато пръстите на момчето го докосваха, но верен на думата си, Лийзи беше внимателен, докато ръцете му се плъзгаха по тялото на Рори. Когато свърши и Рори лъсна като прасе на селски сбор, той се отпусна и се почувствува значително по-добре.

– Кажете на готвача да прати и на Тим от това.

– Тим е целият намазан – ухили се Лийзи. – Най-напред бях при него. Тим е по-зле от вас, мистър Махаунд. Левият му крак е оголен до кокала. Направо се вижда костта.

– Жал ми е за него. Кажете го на Тим, чуваш ли?

– Тим знае, Тим не ви мрази, мистър Махаунд. Няма ви карез. – Той посочи бъчвичката на пода. – Вода, мистър Махаунд. Можете ли да я стигнете? – Лийзи бръкна под ризата си и измъкна една книга, подвързана в телешка кожа. – Капитанът ви праща това.

Рори взе книгата и едва не повърна от миризмата, излъчвана от мишниците на Лийзи.

– Ще се върна с вечерята ви. – Лийзи изглежда продължително Рори. – Не искате ли да ви бъде полезен с нещо друго, мистър Махаунд?

Рори поклати глава и Лийзи се запъти към вратата, затваряйки я подире си. Изпратената от Спаркс книга бе същата, която четеше в деня, когато Рори попадна на борда – за девойчето на име Фани Хил. Рори я

разгърна, заинтригуван от илюстрациите, които не оставяха съмнение за характера на героинята, и изостриха апетита му към текста. Скоро бе погълнат от разказа, но тъй като четеше бавно и трябваше да спира да разгледа подробно всяка рисунка, не напредна кой знае колко, докато заспа.

Два дни и две нощи прекара на леглото, обслужван от Лийзи, намазан всеки ден с овча лой и задълбочен в приключенията на прекрасната Фани. Спеше много, замаян от виното, което Спаркс редовно му изпращаше. Болките стихнаха и страданията станаха по-поносими. Благодарение на шмекериите на Фани, виното и пикантните ястия, които готвачът му приготвяше, тези няколко дни бяха спокойна пауза в живота на Рори. Рисунките, както и огнените описания в текста, сякаш запалваха фитил на пороя от мисли, които замотаваха странни фантазии в главата му. Едва не се изкуши да забави Лийзи при едно от посещенията му, когато му носеше храна, но смрадта и пришките на хлапето го отвратиха.

През втория ден долови писъци и когато Лийзи му донесе вечерята, той каза на Рори, че по заповед на Спаркс двама мъже били бити с камшик. Единият бил заловен да спи на смяна, а другият не бил лъснал достатъчно перилата и Спаркс не останал доволен. Но, побърза да го осведоми Лийзи, пътуването било нормално, тъй като обикновено Спаркс пердашел всеки ден. Да, призна си Лийзи, той обичал да наблюдава – наслаждавал се, докато трае боя, а след това изпитвал съжаление към нещастните копелдаци. Радваше се, че на сегашния рейс имало малко бой. Може би старият Бастинадо така прогонвал част от чувствата си към черната жена.

На третия ден с помощта на Лийзи Рори успя да се облече и излезе на палубата. Първият човек, когото срещна, беше Спаркс, който го поздрави вежливо, сякаш нищо не се е случило, макар че си запуши носа, когато Рори го наближи.

– Гръм и мълния, мистър Махаунд, воните на препечен овчи бут. Готвачът ви е оправял, вижда се. Той си мисли, че лойта лекува всичко, дори и сифилис. Е, кажете, как ви хареса Фани? – Той бавно притвори едното си око с многозначително намигване.

– Човек не би могъл да желае по-добър събеседник по време на неразположение, сър. Много мило от ваша страна да ми я изпратите.

– Наистина, мистър Махаунд. Рано или късно ще разберете, че не съм чак толкова жесток. Само отегчен. Удоволствията на борда на кораб са ограничени, особено когато сте ограден само от мъже.

Рори го изгледа въпросително.

– Куарма? Тя не е жена, мистър Махаунд. Тя е животно. По-добра е от кучка, естествено, тъй като може да говори и, надявам се, да мисли. Но не правете грешката да смятате негрите за човешки същества. Започнете ли да ги считате за хора, значи нямате способности за нашата гадна работа. Те не са нищо друго, освен двукраки животни и толкова. Купуваме ги, продаваме ги – в плантациите на Западна Индия ги използват за работна ръка. Те са само определено тегло плът на крака. Ще разберете, че негрът има само най-примитивните, скотски инстинкти. Като е гладен, яде. Щом се умори – спи. Разгорещи ли се кръвта му, бесува. Не си ли намери жена, взема мъж или говедо. Слушал съм, че се съвокупляват с крокодили в Африка и не се съмнявам в това. Не хабете чувства по тях, нито дори по Куарма. На нея ѝ трябва само мъж и досега не е намерила някой да я задоволи, освен може би нейният брат, за когото винаги разправя. Възнамерявам да я продам след това пътуване. Ще донесе добри пари в Хавана или Порт-О-Пренс. – Спаркс въздъхна и сви рамене, сякаш да се отърси от въпроса. – Надявам се, че не ми се сърдите, мистър Махаунд.

Рори беше благодарен. Някога бе готов да убие този усмихващ се негодяй. Сега се възхищаваше за откровената му наглост.

– Не, сър – Дори му се усмихна.

Спаркс завря пръст под перуката си и се почеса.

– Свирите ли на някакъв музикален инструмент, мистър Махаунд? Ако е гайда, не споменавайте, защото това не считам за музика.

Рори бе объркан от рязката смяна на темата. Той не знаеше нищо за музиката, макар че не беше съгласен с мнението на Спаркс за гайдите. Техният писък му харесваше. Поклати глава в отговор, зачуден каква ли сатанинска мисъл се гнезди в главата на Спаркс.

– Попитах ви просто защото Тим О'Тул лежи и не може да ни посвири на арфата си. Искях да се поразвеселим с танци по палубата тази нощ. Това ще разведри екипажа, но без Тим изглежда ще трябва да се откажа.

– Как е Тим? – запита Рори.

– Не много добре, за съжаление. Десният му крак не заздравява и е прикован за нара. Тим е добър човек, но боя се, че ще си загуби крака.

– Ще ми позволите ли да го посетя, сър?

– Разбира се, мистър Махаунд. Предайте му съчувствията ми. Кажете му, че ако се наложи да ампутираме крака му, ще го удостоя сам да извърша това. Не че имам опит като хирург, разбирате, но поне ще мога

да го отрежа с малко повече знания от всеки друг.

– О, сигурен съм в това. – Рори не можеше да каже дали капитанът е наистина загрижен за Тим, или не. Човек никога не знаеше кога капитан Спаркс говори искрено, кога със сарказъм. – Ще предам съобщението ви, сър. – Той се обърна и продължи пътя си.

– Още минутка, мистър Махаунд – протегна ръка Спаркс. – Просто забравих. Кажете ми, от многото картини в книгата коя най-много ви интересува? Ще бъде интересно да видя дали вкусовете ни съвпадат.

– Струва ми се, сър, – бавно отговори Рори, гледайки Спаркс право в очите – онази, където Фани надзърта през ключалката и наблюдава как другото момиче забавлява нейния неаполитански приятел.

– Туше! – засмя се Спаркс и вдигна ръка да потупа Рори по гърба, но се спря навреме. – Позволете ми да кажа обаче, че и самата Фани не е попадала на по-възбуждаща гледка от спектакъла, на който аз бях свидетел. Неаполитанецът не би могъл да ви достигне, мистър Махаунд.

– Благодаря, сър. Радвам се, че сте останали доволен. Естествено, ако знаех, че наблюдавате, може би щях да бъда по-добър.

– Не, ако знаехте, щяхте да бъдете нащрек. Но вие ме разочаровахте последните няколко дни. Имам предвид едно повторение на случая, който Фани описва. Когато седяла на стола в хана и надзъртала през стената да гледа двамата младоци от другата страна. Предполагах, че след като прочетете Фани, може би ще се заинтересувате от Лийзи, ала уви, времето ми зад ключалката отиде напразно.

– Ще трябва да прекарам много дълго по море, преди да се нахвърля на Лийзи!

– Не мога да кажа, че ви обвинявам. Той беше същински Ганимед, когато го наех за първия рейс, но се промени, за жалост. Е, не ме съдете много строго. Когато човек скучае, би сторил какво ли не. Освобождавам ви от работа и смени докато ви зараснат раните. Идете да се видите с Тим и му кажете, че се надявам кракът му да се оправи. Ето – Спаркс бръкна в джоба си и извади една лъскава златна гвинея – дайте това на Тим. В края на краищата той наистина си я заслужи.

Рори взе монетата и се оттегли. Този човек положително бе луд. Или пък, както сам бе казал, просто отегчен от живота. Беше добър капитан, ако човек гледаше само безукорната чистота на кораба, дисциплината на екипажа и съвършените му навигационни познания. Но бе непредвидим. В даден момент беше страшно любезен и учтив. В следващия ставаше жесток, садистичен и безмилостен. Рори нищо не би могъл да стори, освен при възможност да подражава на добрите му обноски.

Но сега да върви да види Тим.

Прекоси палубата и се спусна към вонящата предна палуба. Това бе част от кораба, където изрядното поддържане и почитване не се поддържаше никога. Тя принадлежеше на екипажа, на който бе позволено сам да определя какъвто си иска ред. Малко капитани си позволяваха да налагат дисциплина върху тази част на кораба. Понякога някой моряк, вострастен в чистотата, поддържаше собствения си нар – дюшекът чист, одеялото сгънато и дрехите сложени в някакъв порядък, но в повечето случаи дюшеците бяха вмирисани, одеялата накуп, сред хаоса от мръсни дрехи, а собственикът им вонеше некъпан, несресан и вонлив.

Рори си проправи път през лепкави вълнени чорапи по пода, съдра ни панталони и други парцали, докато се добере до нара на Тим.

Проснал се гол и стенещ, Тим не го чу и не отвори очи, докато Рори не раздруса раменете му.

– Мъчно ми е, че нещата не вървят на добре с теб, Тим.

Зелените очи на Тим бяха замъглени от болка.

– Не ме съжалявай, друже. Ти как си?

– На оправяне, Тим. Казаха ми, че кракът ти не го бивало.

– Така е, Рори. Ужасно боли, мамка му.

Рори намери парче свещ и я запали, после коленичи да огледа крака на Тим. Имаше една дълга рана – гноясала и отекла, а тъканта беше мъртвешки бледна, граничеща с тъмночервена. Целият крак се беше подул, кожата бе изопната и лъскава. Пламтеше, когато Рори я докосна.

– Как изглежда? – бавно изговори Тим, сякаш се боеше от неизбежния отговор.

– Е, бих могъл да кажа, че изглежда добре, Тим, и да те излъжа. Зле е, ала не чак толкова, че да не можем да направим нищо. В каютата на Спаркс има аптечка. Ще отида да взема нещо. Малко разбирам от рани, но зная поне това, че трябва да те почистим и измъкнем от тази воняща дупка. Трябва да изтеглим отровата. Моят старец Джеми падна и си разриза ръката, която отече като твоя крак. Старата Мак Ларен, която познава билките и тревите, го наложи с лапи от брашно и мляко. Така го излекува. Само почакай за минутка, Тим. Излизам, но ще се върна. Не се тревожи, аз ще се погрижа за теб.

Рори изкачи стъпалата и се върна на палубата. Видя капитана на задната палуба и с бърза крачка тръгна натам.

– О, мистър Махаунд, – диамантът на Спаркс блесна на слънцето, когато той размахна пръст към Рори. – Изглежда, че ви харесва компанията ми, щом пак ме потърсихте.

– С ваше позволение, сър, за да лекувам Тим. Както изглежда, не вярвам кракът му да изтрае дълго, ако не се направи нещо. Много лошо състояние. Искам да се опитам да направя нещо за него.

– И да не се обърнете на самарянка, така ли? Само за да спасите крака на Тим? Е, изглежда, че на кораба са се събрали всички християнски добродетели като Вяра, Надежда и Любов, щом и вие ставате бавачка на Тим. Да, спасете крака на Тим, ако можете. На мен не ми трябва еднокрак. Казах, че няма да се явявате на работа. Правете, каквото решите.

– Тогава бих желал да преместя Тим в малката каюта до моята, която е празна, сър. Не бих могъл да се грижа за него на предната палуба.

– Умната, мистър Махаунд! Той е кон с различен цвят. Един моряк на задната палуба. Не мисля...

– Тим е добър моряк. Сам го казахте. На вас не е необходим с един крак, затова ми се струва, че си заслужава да го спасим. Особено след като ви е нужен за примамване на хора.

– Хм, струва ми се, че сте прав донякъде, мистър Махаунд.

– Искам да го изправа пак на двата му крака.

– И искате да бъдете домакин на Тими в съседната каюта. Смешно, мистър Махаунд. Развеселен съм. Нямате ли чувство за хумор? Винаги ли трябва да сте сериозен?

– Работата е сериозна, сър. Дали в аптеката ви има опиум?

– Ще наредя да ви изпратят в каютата едно шишенце. Никога на задната палуба не съм приютявал моряк, няма да го направя и сега. Но ако вие преместите Тим без мое знание, работата е малко по-друга. Аз няма да знам нищо, нали?

– В такъв случай няма да ви благодаря, сър. – Рори го остави и слезе до кухнята. Готвачът поклати глава, когато Рори му поиска бял хляб, но след като разбра какво е решил, кимна с глава.

– Овесената каша ще свърши същата работа, мистър Махаунд. Може би по-добре с ленено семе, но една хубава лапа с овесена каша ще измъкне сърцевината направо с жилото на цирея и ако свърши работата, добре е да се изтегли отровата от една рана. Ще забъркам една паница и ще я държа на печката, така че да ви е подръка, щом потрябва.

– И малко гореща вода. Тим трябва да се измие.

– Веднага ще стопля един казан, мистър Махаунд. Славен авер сте вие. Всички обичаме Тим и ще ви бъдем благодарни.

След час Рори бе преместил Тим. Нареди да го изкъпят, да му срещат косата, постави възглавница на гърба му и го разположиха пред

сравнителното удобство да дъвче най-големия от всички деликатеси – пресен ананас, който готвачът му беше изпратил по Лийзи. Парче платно, напълнено с гореща овесена каша бе превързано с парцалени ленти около раната на крака му. Той загледа Рори и му се усмихна. Беше печална усмивка, но в погледа на Тим вече не се четеше страх.

– Вече съм по-добре – каза той. – Какво смяташ да правиш сега, Рори?

Рори седна на нара и разтвори книгата на капитана.

– Ще ти почета, Тим. Това ще те разсее, щом чуеш за Фани и какво ѝ се е случило, като отишла в Лондон. Приключенията ѝ спокойно могат да разпенят всеки мъж. Ще ти покажа и рисунките. Да, почакай сега да чуеш за Фани. Ще се изправиш като войник, Тим, така че даже няма да са ти нужни два крака, за да стоиш прав.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Първата среща с Африка. Очарования. Запознанството.
Саакс и Сакс. Побратимяване. Половин година.

В течение на последвалата седмица раните на Рори зараснаха. Не разбра дали това се дължеше единствено на овчата лой, но белези не му останаха, за което беше благодарен. Тим не беше толкова щастлив. Отокът му спадна и вече беше в състояние да поддържа тежестта на тялото си на крака, но възпалението не заздравя и продължаваше да му причинява болки. Рори се върна при стария Стоут, а Тим неохотно се премести на предната палуба.

Една сутрин Рори се събуди и установи, че леглото му е неподвижно за пръв път от много седмици. Беше странно и почти забравено усещане. Не усещаше нито накланяне, нито търкаляне и като се изключи лекото полюшване, което незабележимо поклащаше кораба, Рори сякаш се намираше в замъка Сакс. Имаше обаче една разлика – проклетата горещина! Тя изпълваше каютата като нещо плътно и блажно, което се полепваше по него като влажна вълна. Нямахше изход от нея. Нито отдиш. Дори и лекият бриз, проникващ от люка, беше топъл. Горещината го обгръщаше като някое парцаливо плашило и същевременно като изгарящ огън.

И за най-леките движения трябваше да изразходват огромни усилия, но в края на краищата успя да събере достатъчно воля, за да се претърколи от влажния дюшек и преметне дългите си крака през нара. Успял, той се изправи на крака. Ручеи пот потекоха по гърба му, а слабните го засърбяха. Сякаш и очните му ябълки бяха залепнали неподвижно. Като си намъкна ризата и панталоните, още влажни от вчерашната пот, той закуцуква към палубата, за да я види отрупана с моряци, загледани напрегнато към гладката, мазна, тъмна вода.

Рори напусна средната палуба и слезе долу, където Тим се беше подпрял на перилата. Той му направи място и Рори се наведе. Видя по дължината на кораба множество издълбани канута, всяко от които маневрираше покрай кораба. Чернокожи мъже само с по един парцал на слабните, който от влагата по-скоро подчертаваше, отколкото скриваше това, което трябваше да прикрие, полагаха усилия да запазят равновесие на тесните кану. Тези, обясни му Тим, бяха прочутите мъже кру

от Брега на Робите – свободни негри поради храбростта им във водата и поради това, че белите търговци се нуждаеха от тях. Някои се бяха изправили, вдигнали плодове със странна форма и цвят, каквито Рори никога не бе виждал. Видът на пресните плодове, независимо какви щяха да излязат, беше така изкушаващ, че той запита Тим как би могъл да се снабди. Лесна работа, уведоми го Тим. Трябваше само да привлече погледа на някое от викащите момчета, да вдигне едно медно пени и да го хвърли. Независимо дали щяха да го уловят или не, все щяха да го намерят. Рори последва съвета на Тим. Привлече вниманието на един черен като въглен момък, който му се ухили с огромните си бели зъби, след което му хвърли пенито. Беше се прицелил лошо и пенито падна близо до кануто, но за миг черните крайници и розовите табани изчезнаха във водата. След секунда момчето показа широката си усмивка, държейки пенито в пръстите си. Хвърли един тънък канап и щом Рори го улови, то привърза другия му край за кошница от плетени палмови листа, която Рори издърпа на кораба.

Странните фасулоподобни жълти плодове бяха непознати за Рори, но Тим бе ял такива преди. Банани, назова ги той. Трябвало да се обелят, преди да се ядат. Тим му показа като смъкна жълтата кора и подаде на Рори кремаво жълтата месеста вътрешност. Рори ги намери чудесни. След дългата диета на овесена каша, соленото месо и грубата храна, всичко прясно би имало приятен вкус. В бананите Рори откри странен аромат, какъвто не бе срещал преди. Кръглите жълти портокали, за които бе чувал, без да ги е вкусвал, бяха по-освежителни от бананите. Зелените лимони бяха кисели и сбръчкаха устата му, но след като изяде един, се почувствува съвсем освежен, двамата с Тим опразниха кошницата.

Зад крякащия хаотичен водовъртеж във водата под него Рори съгледа ниска, правилна редица зелени дървета, израстващи очевидно от водата на кокилоподобни корени. Между тях тесни отвори сред зелената откриваха канали от по-тъмна вода и на известно разстояние зад върховете на дърветата той можа да види една бяла кула, над която се вееше знамето на МакКейрн и Огилсви. Докато продължаваше да оглежда невероятния и нереален пейзаж, от свежата зеленина на брега се измъкна лодка. Беше корабна лодка, обслужвана от половин дузина чернокожи, които движеха веслата механично, но съвършено под думкането на барабан. На кърмата друг чернокож направляваше румпела, докато под червено-белия навес двама пасажери се разполагаха в средата на лодката. Рори наблюдаваше тази почти царствена процесия, когато дочу

да го викат откъм средната палуба и се обърна. Видя, че капитан Спаркс му маха с ръка.

– Мистър Махаунд – гласът на Спаркс звучеше някак раздражено, – бихме предпочели да бъдете тук, на задната палуба. Едва ли е необходимо да си продирам гласа, за да привлече вниманието ви, докато вие зяпате заедно с простите моряци.

– На вашите услуги, сър. – Рори се надяваше, че ще приключи пътуването, без да влиза в пререкание с капитана, който изглежда редуваше настроенятия си да бъде непоносим и след това да се опровергае с някаква неочаквана любезност.

– Този син на подрискана маймуна! – Спаркс се извърна рязко и посочи към лодката, която приближаваше. – Нарекъл се Дон Педро да Суза и се титулува „господар“ на замъка Ринктъм. Той е най-гадният, най-мазният, най-плъзгавият и най-лукавият копелдак, дишал някога въздух, и аз не бих му се доверил повече, отколкото на някой шмекер от Тайбърн. Но ние сме зависими от това копеле. Той отговаря тук за събирането на роби за компанията и ако ни провърви, ще можем да напълним трюмовете, без да става нужда да ходим до Бадагри или Калабар и да плащаме по-високи цени. Той е тук, за да ни събира роби, и тъй като ние поддържаме това място, купуваме ги по-евтино. Но ми се струва, че този ментърджия ни премята. От него вземаме главно яруба, сусу и тук-там по някой ибо или дахомей. Днес пари носят хауса, мандинго и суданците. Струва ми се, че проклетия Суза ги взема и ги продава на по-високи цени на други фактории или кораби, след това взема парите и купува обикновена стока, като прибира печалбата в джоба си. От време на време ни залъгва с неколцина роби от по-първо качество, колкото да ни задоволи. Те, казва той, идвали от някакво арабско княжество, което два пъти годишно води робски кервани до брега.

– Да, сър, – съгласи се Рори, въпреки че не разбираше защо трябва да прекъсне разговора си със своя приятел.

– Вие, мистър Махаунд, не знаете нищо за тази проклетата работа с негрите. – Спаркс продължи да наблюдава приближаването на лодката, докато говореше на Рори. – Но аз зная. Суза и аз не се разбираме и последния път, когато бях тук, едва не му обръснах брадата с късата си сабя. Впрочем той води някого със себе си в лодката. Странно кой ли ще е.

– Не зная – отговори Рори.

– Възнамерявам да ви изпратя на брега със Суза и докато вие сте там, ще отседнете в Ринктъм Кясъл. Ще отидете не като Рори Махаунд

– най – безценният домакин, който някой кораб е имал някога, а като барон ъф Сакс, племенник на мистър МакКейрн. Искам да поразузнаете и да видите какво има Суза в бараките си. Използвайте ума си, ако имате такъв. Може би не бихте различили един джалоф от един пигмей, но поне ще можете да разпознаете силните и здрави мъжкари, стига да срещнете такива. За такива сме дошли и искаме да вземем триста парчета, ако успеем. Ако намеря, ще взема и петдесетина женски. Те не носят пари, колкото мъжете, но в Барбадос ги използват за домашни прислужници. Пък и белите по островите развиват вкус към негърска плът като партньор в леглото.

– Да, сър – приветствува Рори възможността да слезе на брега. Радваше се, че ще бъде освободен от трудната задача да проверява товара заедно със стария Стоут. Под палубата беше по-горещо, отколкото в самия ад.

Спаркс го изгледа одобрително.

– Предстои ни важна мисия и по-добре се преоблечете. Елате в каютата да видим кои от дрехите ми ще ви станат. Има време, докато Суза пристигне. Малко по-едър сте от мен, но дрехите ми ще ви станат и ще приличате на нещо. Нужен ви е и слуга. Кого искате да вземете със себе си?

– Бих предпочел Тим.

– Ще накарам Стоут да отвори моряшкия сандък и да го премени в нови дрехи. Как е кракът му? Може ли да стъпва на него?

– Все още го боли и раната не се е затворила, но може да издържи.

– Трябваше да бъде обгорен. Вече няма значение. Слезте да се облечете прилично. Куарма ще ви помогне, ала не се увличате да я нападетете пак. Няма време. Освен това Суза ще ви достави някоя черна женска за нощта, стига да изтраете миризмата ѝ. Това е част от африканското гостоприемство. Все едно, че ви обслужват за вечеря. Хайде.

В каютата Спаркс зарови дрехите от гардероба си. Рори набързо избра палто от гранатово кадифе с бричове от златисто бял сатен, бели чорапи и обувца с черни токи. Повикал Куарма, Спаркс я накара да потърси риза с волани, черна яка и колосана тривърха шапка, поръбена с бял марабут.

От един гравирани сандък измъкна няколко костюма от фин лен, скроени като флотски униформи, и ги хвърли с купчина ризи и бельо.

– Кадифето е неподходящо за този горещ климат, но днес ще направя добро впечатление на Суза. Облечете белите дрехи, след като слезете на брега, но утре искам да направите добро впечатление. Аз ще

сляза на брега нощес или утре. Вижте дали можете да ми доставите сведения дотогава. На кея на Ринктъм ще има корабна лодка за вас по всяко време, в случай, че пожелаете да я използвате. Ако Суза има някаква стока, ще се забавим няколко дни с разтоварване и товарене. Научавам, че има таен склад нагоре по реката, където държи отбраната си стока. Ако успеете да ме предупредите, че има резерви, ще имам превъзходство над него. Обличайте се сега. Сигурно е наближил, чувам да спускат стълбата. Куарма ще ви помогне да се облечете. Бързо!

Куарма повече пречеше, отколкото помагаше на обличането му. Той трябваше да се бори да се вмъкне в дрехите си, докато тя коленичеше пред него, обвила ръце около кръста му. Намъкна ризата и палтото си без трудности, защото необуздаността ѝ го изкушаваше да отстъпи. Необходимо му беше усилие на волята, за да я изтласка, да си намъкне панталоните, но изведнъж миризмата на тялото ѝ го погнуса. Частица от ума му се зачуди дали да я повали, щом се чувствава жаден за черна плът. Тя го изгледа с укор и очите ѝ рязко се преместиха към тялото му, докато той привършваше с обличането и закопчаваше яката си. После, тъкмо когато се канеше да излезе, тя пак се хвърли напред и разкопча трескаво копчетата, които току-що бе закопчала.

– Никой не ни гледа. Бързо! Искам да те имам. Само за минутка в състоянието, в което си.

Той се изви, блъсна я, освободи се и тръгна към вратата, правейки безуспешни опити да се закопчае. Отвори вратата, изтръгна впитите ѝ пръсти, блъсна я обратно в стаята и преди да успее да възстанови равновесието си, заключи вратата с ключа, който Спаркс беше оставил отвън. Трябваше му само миг, за да си възвърне дъха и оправи дрехите си така, че срещата му с нея да не бие на очи. Когато се изкачи на палубата, видя, че Суза тъкмо пристига. Боцманът стоеше на перилата, готов да го изтегли на борда.

Все още леко накуцващ, Тим се появи с нови, изгладени бели панталони, синьо палто и кожена шапка, чиято опашка бе твърде насмолена. Застанал на края на стълбите, които водеха към задната палуба, Спаркс бе напълно екипиран с дрехи, сабя, излъскани ордени и звезди по гърдите, за които Рори не се съмняваше, че никога не са му били връчвани официално. Независимо от това той изглеждаше симпатично. До него Рори, треперещ да не спуска шевовете на панталоните на Спаркс, се чувствуваше също особено горд със своята елегантност.

Най-напред на въжената стълба се появи една жълта ръка, после самият човек бавно се показа, за да му помогнат да се прехвърли на борда.

Суза беше дребен мъж. Ако беше само няколко инча по-нисък, щеше да мине за джудже, но в това нямаше нищо гротескно, защото бе добре оформен и с деликатна конструкция. Кожата му беше бледокафява и Рори поради невежеството си отдаде този факт на португалската му кръв. Едва по-късно щеше да научи, че мъжът е мулат, чийто скиташ баща го бе посял на една жена от племето сусу. Трябвало да бъде към петдесетте, защото косата му беше бяла, а лицето издълбано от бръчки.

Суза бе придружаван от едър млад негър, който според Рори бе най-внушителният мъжки екземпляр, виждан някога. Контрастът между миниатюрния Суза и този черен Херкулес стана още по-очебиен, когато двамата застанаха един до друг на палубата. Суза би могъл да се промуши под вдигнатата ръка на негъра и да остане място за още една глава. Португалецът бе изрядно облечен по европейски и ако бяха чисти, дрехите му биха съперничели на облеклото на Спаркс и Рори. Но чистото великолепие в одеждите на негъра направо го засрами. Той бе облечен в небесносиня дреха от фина вълна с широки бухнали ръкави. Дрехата нарочно бе незакопчана, за да разкрие отдолу друга от тежка бяла коприна, бродирана в синьо и обилно украсена с бисери. Главата му беше увита в яркозелен тюрбан, от който стърчаха бели шраусови пера, стегнати в един огромен рубин. Въпреки цялата тази женска претрупаност от него се излъчваше непреодолима мъжественост.

Когато ги наближи, вървейки на няколко крачки зад Спаркс, Рори забеляза, че човекът не е толкова черен, колкото му се беше сторило от пръв поглед. Беше по-скоро мургав и кафяв – изпечен лъвски топаз със светлини и тъмни сенки, който го гледаше под фино очертани вежди с извивка като крило на птица. Носът беше къс, широк и леко сплескан, но разширените ноздри бяха чувствени. Устните му бяха широки, далеч по-дебели от тези на белите хора, влажни и с гроздов цвят, а брадичката беше солидна, с дълбока трапчинка и толкова гладка, като че ли никога не се бе бръснал. Една вена пулсираше по широката му гладка шия и даже под огромната мантия се криеше намек за огромния гръден кош, разположен върху гладки бедра. Рори, за когото мъжкото великолепие и красота никога не бяха представлявали интерес, бе потресен от дивата красота на младия негър, който независимо от дребните стъпки, които правеше покрай Суза, се движеше с грацията на леопард. Внезапно Рори почувства, че се изправя лице срещу лице с Африка – същинската Африка.

Суза пристъпи, ръкува се със Спаркс и преди още да се в отскубнал от прегръдките на капитана, представи негъра:

– Негово Прекрасно Височество Баба-ил Кадир бен Идрис, шанго на Саакс, син и наследник на великия властелин, султанът на Саакс.

Спаркс пристъпи с широка усмивка.

– Шанго на Саакс! Ние сме почетени, ваше величество. Моля ви, простете моята неосведоменост за вашето присъствие. Ако знаех, бих изстрелял салют от двадесет и един топовни гърмежа. – Той даде знак на първия помощник да слезе на главната палуба и му нареди заедно с втория и третия помощник да набави необходимото за гърмежите. После приветствува шанго с нисък поклон и размаха шапката си с перото.

– Саакс! – възкликна гласно той с поглед към шанго. – И Сакс! – изви се леко към Рори, който стоеше зад него, като му замаха оживено да се приближи. – Позволете ми, ваше високоблагородие, да ви представя един от най-знаменити те мъже на моята страна, барон ъф Сакс – като натърти особено на името – сър Родрик Махаунд, племенник на великия МакКейрн, който е притежател на този кораб и тази фактория. Сър Родрик, това е принцът на Саакс. – И когато Рори пристъпи, той му прошепна: – Усмихни се любезно, говедо!

Рори протегна ръка, но беше пренебрегнат от шанго. Вместо това приятелят щракна пръсти, с една ръка на сърцето направи поклон, а с другата докосна челото. При поздрава му перата на тюрбана докоснаха лицето на Рори и когато едрият мъжага видя какво е направил, се разсмя гласно, считайки станалото за шега, макар че кимна за извинение. Рори сподели шегата, сочейки високите пера и след това лицето си, като трепна да покаже как са го погъделичкали, след което се присъедини към смеха на шанго.

Закискан, африканецът щракна пак с пръсти, за да повика някой от стоящите на парапета негри. Повиканият падна по лице, придвижвайки се по палубата, като повдигаше тялото си на лакти, докато стигна на няколко крачки от него. Повдигна глава, но внимаваше да не го погледне с очи. Шанго му заговори на арабски и макар че беше минало много време, откак Рори седеше край торфа в замъка Сакс, за да говори със стария Джеми на арабски, той установи, че разбира думите на шанго.

– Кой е този жълтокос нрзани, който носи име като моето? Да не би да е клопка, макар че човекът изглежда почтен и видът му ме радва. Харесва ми, макар че не бива да му го казваш.

Макар да не беше сигурен дали постъпва правилно, или не съгласно предписанието на етиката, Рори сложи ръка на рамото на шанго и му заговори на арабски:

– Мир над теб, милорд шанго, и на домочадието ти. Да ти дари

Аллах дълъг живот ида ти се плодят синовете. Наистина е странно, че носим еднакви имена, но истината е, че баща ми беше голям лорд в Шотландия, а твоят е голям в Африка. Това доказва, че името наистина е благородно. Тук няма никакъв трик, милорд шанго. Името Сакс съществува в моя род стотици години. Радвам се, че и твоето име е подобно, което ни прави нещо като братя. Кълна се в трите свещени косъма от брадата на Мохамед в Мека, не бих могъл да помисля да нарека никой друг мъж мой брат.

Изстрел прекъсна Рори и той видя, че шанго брои гърмежите на пръстите си, докато стигнаха до двадесет и един. После с отворена от почуда уста се взря в Рори.

– Ти ми говориш с езика на един правоверен, милорд ъф Сакс. Може би в такъв случай ти не си просто един нрзани, а последовател на Пророка, нека почива в мир във вечността на рая.

Рори съзря възможността да се доближи към младежа. Не можеше да обясни защо трябва да го направи, от откакто го бе видял за пръв път, бе пожелал да му бъде приятел. Собствената му религия значеше съвсем малко за него. В Сакс рядко бе посещавал черква и ако Джеми можеше да го обучава достатъчно за света, той не би могъл да го посвещава в теологията, с изключение на стандартните изрази на арабски, които последователите на исляма произнасят винаги. Рори бе възприел факта, че може би съществува някакъв далечен бог, който положително едва ли се интересуваше от него, но повече не се бе замислял. Сега, изправен пред прекия въпрос относно склонностите му, той не се поколеба да излъже, особено след като чувствуваше неизреченото желание на шанго към него да бъде обърнат към светата вяра, или поне заинтересован от нея.

– Една от причините да дойда в Африка, милорд шанго – лесно намери думите той, – е да науча повече за вашия пророк. Другото ми име, Махаунд, е името на вашия пророк на моя език. Не можех да намеря никого в Шотландия и Англия, който да ме осведоми, а аз наистина жадувам за знания.

Носът на жълтия пантоф на шанго опря в гърлото на прострения преводач и го претърколи настрани, след което шанго разтвори ръце и прегърна Рори. Огромните ръце го обвиха и Рори почувствува как главата му се притисна в лицето на другия мъж. Безукорното му облекло излъчваше аромат на чистота, леко примесена с нещо непознато и без следа от мускуса, на който миришеше тялото на Куарма.

– Този човек е наистина мой брат, тъй като носи същото име като моето! – Шанго освободи Рори, запипа несръчно скобата, придържаща

рубина на тюрбана му. Най-после го разкопча и забодя на ревера на палтото, с което бе облечен Рори. – А ти – обърна се към преводача, – ти, сине на камила, ще уведомиш всички мои мъже за това. Докато съм тук, той ще бъде мой гост и ще се отнасяш към него със същата почит, която отдаваш на мен. Нещо повече – възнамерявам да го заведа в Саакс с мен. Гледай! Виж тази коса с цвят на ишфр. Пророчеството на майка ми се сбъдна.

Преводачът, който току-що бе успял да си поеме дъх, след като бе ритнат в гръкляна, пристъпи назад по палубата и целуна обувката на Рори. Шанго изглеждаше доволен и посочи Тим, който бе застанал зад Рори.

– А кой е този мъж с бакърената коса, докато твоята е с цвета на блестящо злато?

– Най-напред моите благодарности за подаръка... – започна Рори.

Шанго махна с ръка пренебрежително.

– Обикновена дреболия. А този мъж?

– Мой слуга, милорд шанго.

– Тогава защо не целуне пантофа ми? Моят слуга се унижи пред теб.

– Защото той е нрзани, милорд, и като такъв не му подхожда да се докосва до вашата личност. – Рори не възнамеряваше да унижава Тим, като го накара да пълзи по палубата.

Шанго остана доволен от отговора на Рори, но се поколеба за миг, преди да продължи.

– Разбира се. Ние не приемаме нрзани в Саакс, но на него ще му бъде разрешено да дойде с теб. Хайде! Ние си тръгваме. Ти си мой гост...

– Милорд шанго... – пак се опита да заговори Рори, но Спаркс, който бе присъствувал на цялата сцена с непристойно удивление и току-що бе получил кратко обяснение от преводача, най-сетне дойде на себе си. Естествено, той си нямаше хабер, че Рори говори арабски.

– Милорд – започна той, но възпрян от надменния поглед на шанго, се поклони ниско. – Убеден съм, че моят господар Сакс е особено благодарен за поканата ви. Ще му позволите ли за минутка да събере вещите си. Ще позволите ли и на мен да се сбогувам с него, тъй като, бидейки племенник на великия МакКейрн, той несъмнено ще трябва да ми даде нарежданията си?

Изразът върху лицето на шанго не се промени, докато преводачът, чиито познания по английски бяха сносни, не му заговори на арабски. Рори долови хитрите изменения, които преводачът направи в речта на

Спаркс, така че да направи изразите му по-покорни и умоляващи. Шанго го изслуша, след което кимна учтиво в съгласие, като пренебрегна Спаркс и се обърна към Рори:

– Ще бъда щастлив да почакам моя брат.

Обърна се и без да продума на Спаркс или на Суза, закрочи към стълбата. Спаркс даде знак на португалеца да почака и отведе Рори в каютата си. Куарма оправяше леглото му и загледа Рори при влизането му, но той не й обърна внимание, а Спаркс я отпрати. Като посочи един стол от другата страна на масата, той накара Рори да седне там.

– Действително вие поднасяте непрестанни изненади, Рори Махаунд. Никога ли не следвате един определен шаблон като всички останали хора? Появявате се на моя кораб, вонящ на прясно повърнато, като че ли сте избълван от ада. И изведнъж се оказвате барон ъф Сакс и племенник на стария МакКейрн. Похищавате робинята ми и ми доставяте една нощ развлечение, на каквото никога преди не съм се радвал. Напердашвате един от хората ми с камшик така, че го направихте на парцали, а след това се залавяте да го излекувате. Сега за някакви си пет минути бяхте провъзгласен за брат на някакво ухапано от бълха негърско принцце, което мисли, че е уловило господата си и всъщност е, що се отнася до нас, защото той доставя най-качествените роби в Африка. След това пък разговаряте с него на арабски. Той премята черните си ръце около вас и ви подарява рубин, който струва повече от целия този кораб. Горе главата, Рори Махаунд! Моят най-голям враг е скуката, ала никога няма да се боя от нея, докато сте край мен.

Рори сви рамене. Все още не можеше да определи дали харесва този човек, или не. Щеше му се да бъде сигурен в неговата искреност, но сметна, че човек никога не можеше да е сигурен в нещо, когато ставаше дума за Спаркс. В момента му се искаше да му вярва. Странно, как можеше да има доверие в чернокожия на палубата още от първата им среща, а не можеше да повярва на капитана независимо от явното му доброжелателство в момента.

Изглежда, че Спаркс долови чувствата му. Той протегна блесналата си ръка с диаманти през масата в откровен приятелски жест.

– Да забравим враждата между нас. Нямаше лоши чувства като цяло. Вярно, може би имате известно основание да ми се сърдите, тъй като не съм ви глезил по време на пътуването. Обаче нека се разделим като приятели.

– Значи се разделяме?

– Да се надяваме, докато не сме почнали да се отегчаваме един –

друг. Вижте! Ще бъда кратък. Този е гадният авер, за когото ви разпях. Самодоволният му негър е най-големият роботърговец в Африка. Султанът на Саакс! Неговите кервани съдържат най-добри образци хауса, мандинго, джалюфи, сенегалци, сомалийци, дори понякога и суданци. Той има стотици васали, които му плащат налозите си с роби. Сам праща експедиции за залавяне на роби и неговите агенти претърсват Африка за най-добрите екземпляри. Робите от керваните на Саакс имат най-високи цени в Куба, Барбадос, Хаити и Съединените щати. – Той никога не търгува с евтина стока като йоруб, сусу, дахомейци, ибоси или жертви от плячкосваните села по крайбрежието. Не играе на дребно. Доставя първокачествена стока, грижи се за тях и ги доставя охранени. Повечето капитани на кораби като този са готови да изскочат от кожите си само и само да търгуват с него.

– Тогава защо не купуваме от него? – отговорът се струваше съвсем прост на Рори.

– Защото веднъж преди няколко години, когато дойде в Ринкътм Кясъл с няколко роби за нас, онзи проклет пристанищен плъх Суза не даде приветствен салют от двайсет и един изстрела, каквито се полагат на кралските особи. Старият Саакс си замина обиден и ни обърна гръб, за да иде при Ериксон от Фредрик Кясъл. Сега вече не виждаме керван на Саакс, освен ако не останат неколцина на този лайнен принц, които Ериксон или не иска, или няма място да приюти. МакКейрн и Огилсви са готови да дадат всичко, за да могат да вземат първи някой керван на Саакс. А сега ти си на път да прекрачиш прага, след като принцът си падна по русата ти коса. Е, от теб зависи. Върви с шанго. Той е негър, но е любимият син на султана и единственият от шестдесетината, на които старият султан е дал титлата „шанго“, а това ще рече, че той е сигурният наследник.

– Тогава...?

– Прави компания на черния копелдак. Стани му приятел. Ласкай го. Бъди щедър, приеми исляма, дори спи с копелето, ако се наложи, но докарай робите му тук в Ринкътм и чичо ти ще ти повери цялата работа. Ще натрупаш състояние, а и ние покрай теб. Всичко зависи от тебе и от онзи красавец на палубата.

Рори обмисли въпроса. Знаеше, че този път Спаркс говори сериозно. В думите му имаше деловитост и все пак, кой знае по каква причина, Рори не искаше да бъде фалшив към младежа, който го беше прегърнал на палубата. Не го познаваше, нямаше особени причини да го харесва и както казваше Спаркс, той наистина беше просто един негър. И все пак

нещо караше Рори да чувствава, че пътищата им са се кръстосали по предопределение на съдбата. Между двамата вече се беше създавала връзка. Сигурно ставаше дума за нещо повече от простото сходство в имената, но каквото и да беше то, той изпитваше към младия шанго по-топла близост, отколкото към всекиго друго, освен може би Джеми.

Той бавно кимна глава.

– Дадено! Ще направя както казвате. Ще се държа приятелски към него, обаче няма да го лъжа и мамя. Струва ми се, че не съм сбъркал, когато казах, че искам да узная повече за неговия пророк. Наистина желая. Ако черната стока, която пробутва, е ценна за нас, ще се опитам да я взема, ала няма да си играя на ала бала с него и се обзалагам, че няма да спя с него. Харесва ми и поради някаква друга странна причина. Вярвам в него, въпреки че е някакъв си черен дивак.

– Приятелчето не е дивак. Прекрасен екземпляр е, макар че е негър. И е от кралски род, нищо че иде от някакъв гаден, мръсен кралски дворец. Саакс е важно султанство. Чудно, че никога не съм си помислял за сходството в имената. Сакс и Саакс! Звучи еднакво, нали? В Тунис има пристанище, наречено Сакс, ала не предполагам това да има някаква връзка с тази симпатична маймуна. И не виждам как един замък в Шотландия би могъл да има връзка с него. И в Германия има сакси. Но съм сигурен, че никое от тези места няма връзка с нашия приятел, чийто баща е подведомствен султан на султана на Мароко. Както и да е! Името ти му направи впечатление и той разтвори ръце, за да те прегърне.

– Ако трябва да пропътувам цяла Африка с този шанго, кога ще се върна в Англия?

– Аз се завръщам в Ринкътм Кясъл след шест месеца. Това ще ти даде време да идеш до Саакс, да станеш приятел с него и баща му, да вземеш колкото може повече роби и да ги докараш в Ринкътм навреме, за да ме посрещнеш. Взemi Тим със себе си. Ще ти бъде приятно да имаш някой, с който да говориш на английски. Аз ще обясня работите на чичо ти и кой знае, може би сам старият Джордж ще ти окачи ордена на Жартиерата. Той има акции в компанията, както се говори.

Рори мушна ръце в джобовете на панталоните на Спаркс, които бе облел, и ги обърна навън.

– Вие храбро ме пращате в пушинаците на Африка, но след декорацията, която ми метнахте, няма ли да е по-добре да имам и нещо в джоба си?

– Разбира се.

Спаркс извади от джоба си ключ и отвори едно от чекмеджетата

под леглото си. Изброи от една кожена кесия злато и сребро, мушна го в друга по-малка кесия и я подаде на Рори.

– Тук има сто фунта. Името на стария Джордж се зачита в Африка и се приема добре. Ще направя още нещо за теб. Ще даря шанго с най-хубавите дарове, които някога е получавал. Сам ще ги подбере от това-ра. Имаме няколко инкрустирани със сребро пушки, кадифе от Лион, дантела от Брюксел, чифт посребрени корони от Бирмингам. Ще му бутна и толкова мадейра, колкото може да изпие. Арабите не пият, освен да си оправят стомаха, но ще се изненадаш колко от тях налапват джама, щом видят чаша с вино. Ще се видим, като сляза на брега. Сега отивай на палубата. Ако ти трябва нещо преди завръщането ми, истискай го от проклетника Суза. Той е същинска невестулка, но е задължен да ти даде, каквото му поискаш. Свърши колкото можеш повече работа. Аз съм зависим от теб. Знаеш ли какво? Разделяме се като добри приятели. – Той протегна ръка на Рори.

Рори я пое с известно недоверие, след което сърдечно я раздруса.

– Знаете ли, сър, вие сте странен. Веднъж сте истинско копеле, а друг път направо ми харесвате. Разбира се, че ще се ръкувам с вас и ще бъдем приятели, но дявол го взел, никога не ще мога да ви се доверя. Все пак ще забравя дори представлението, което ви изнесох с Куарма.

– Недей! Това е най-хубавото, което съм наблюдавал. След това тя трябваше да ми признае, че си го направил по-добре от брат й. Същински разпасан жребец, каза тя. Е, аз се надяхах, че ще те възбуди малко повече с камшика, но което й направи, беше най-хубавото, което някога съм гледал. Представи си онази кучка да моли за милост? Е, че защо да го забравя, копеле? Искам да го запомня.

– След нея направо ми минаха мераците за негърки.

Спаркс вдигна предупредително ръка.

– Не говори прибързано! Само такива женски те чакат занапред. И малко арабки за разнообразие. Ще започнеш да ги харесваш. Няма нищо по-добро от негърките, пък и в мрака какво значение има цветът на кожата? Желая ти щастие, Рори! Пускам Махаунд сам да се развърти из Африка, но успееш ли да измъкнеш от Ериксон черната стока на Саакс, ще си заслужава. Всичко хубаво. Желая ти успех.

– Може би ще имам нужда от него. – Съзнавайки новата си роля, Рори не изчака Спаркс да мине напред. Вместо това излезе пръв, без дори да се грижи да държи отворена вратата за капитана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гостуването. Първо запознанство с нравите, бита и религията. Бялата и черната кожа. Голи мъже. Елмира. Надареност.

Шанго на Саакс, с цялото величие на младостта си – ръст, красива външност и великолепни дрехи, бе отнел напълно инициативата от Дон Педро да Суза. Изведнъж Суза се бе превърнал в нищожество, каквото не беше, докато не се прехвърлиха от кораба в дългата лодка и на Рори се отдаде възможност да го прецени. Намери го точно такъв, какъвто го бе описал Спаркс – една мазна, раболепна дребна невестулка. Направи му впечатление представянето на Рори като племенник на МакКейрн и като истински лорд Рори инстинктивно разбра, че на този човек не биваше да се доверява. Въпреки раболепното съгласие на Суза, Рори почувствува, че той не го харесва, и остави ревността за сметка на Суза. Беше прав – Суза завиждаше не само на младостта на Рори, но и на факта, че е бял. Следите на негърска кръв бяха помрачили живота му. Винаги трябваше да заема второстепенното място.

Поради теснотията в лодката бяха разположени един зад друг с по един здрав гребец кру между тях. Преводачът на шанго лежеше на носа, където поемаше пръските от вълните. Следваше Тим, зад него Суза. После, зад друг кру и под балдахина седеше шанго, до когото не достигаха капчици, и зад още един кру Рори, който подобно на израилтяните, пресекли някога Червеното море, измина пътуването сух. Когато приближиха брега, синята вода отвори път на мръсно, тъмнокафяво течение, идващо от видимо непроходимия бряг с мангрови дървета, чиито кокилоподобни корени крепяха същински балдахин от зеленина.

За Рори това беше съвсем друг свят – свят на пламтящото слънце. Аромат на разлагаша се растителност, блясък от искрящи птичи крила, бавно плъзгащи се дънери, които опровергаваха същността си, като разкриваха по две черни мънистоподобни очи и гущероподобните си крокодилски муцуни, както и блестящите от пот чернокожи момчета кру. Над всичко това той можеше да долови, независимо от яркото слънце, една странна атмосфера, която макар и заплашителна, го опияняваше.

Продължиха нагоре по реката, докато зад скрит от гъста мангова

горичка завой излязоха на едно разширение на реката, където течението се забавяше, за да образува гладка лагуна. От едната страна, на по-високия бряг, имаше стабилна почва и тук се намираха факториите, кошарите, къщата и магазина на Монго и големите складови навеси, които представляваха Ринктъм Кясъл – африканският аванпост на МакКейрн и Огилсви в делтата на река Нигер. Определението му като замък бе карало Рори да си представя нещо подобно на собствения му дом в Сакс. Беше си мислил за сграда от каменни стени, амбразури, бойници, кули и различни съоръжения за отбрана. Вместо това видя една жалка постройка с дървени огради от колове и бамбукови хижи, покрити с палмови листа. Ринктъм Кясъл обаче нямаше никаква нужда да се отбранява. Бе построен да приема хора, а не да ги държи отвън. Цялото селище изглеждаше съвсем уязвимо, сякаш можеше да бъде превзето от банда деца, играещи на Робин Худ. Но може би то изпълняваше задачите си да събира и пази роби, които след това се товареха на корабите на МакКейрн и Огилсви.

Подвикванията на гребците в лодката бяха посрещнати от приветствени викове на брега. С ловко движение на греблата и викове те стигнаха до хлътналия бамбуков кей, който се показваше над бълбукащата вода. Черни ръце с розови длани присегнаха да помогнат на пасажерите и да ги качат на построенят набързо кей, който се заклати и олюля под тежестта им. Добре отъпкана пътека водеше перпендикулярно нагоре към едно разчистено място с висока ограда от колове, до врата, придържана от дървени талпи. Влязоха през нея и спряха да си поемат дъх след стръмното изкачване.

Рори видя едно солидно и плътно заграждение, обширно като площад, в средата на който от зидана кула се развяваше знамето на МакКейрн и Огилсви. Вдясно дълга редица варосани в бяло дървени едноетажни постройки откриваха една непрекъсната тераса, крепена от колони от палмови стволлове. Насреща им се издигаше друга редица по-солидни сгради, отчасти зидани, отчасти от дърво, при които личаха усилията да се наподобят европейските конструкции, тъй като на някои от прозорците имаше жалузи, а крепящите верандата колони бяха каменни, макар изсечени грубо. Всичко това се заобикаляше от оградата, висока петнайсетина фута, чиито краища бяха силно заострени. На известни разстояния имаше площадки за постове по върховете и Рори забеляза в тях чернокожи с мускети. Приличаха на черни гарвани в грубо сковани кафези.

Докато чакаха, трима младежи, чиито фигури и бледо маслиненни

кожи с правилни черти им придаваха латинска външност, изтичаха откъм предпазващата сянка на верандата да ги посрещнат. Единият носеше огромен виолетов чадър от тежка коприна със златни ресни, които бяха толкова големи, че явно го затрудняваха. Другият държеше инструмент, подобен на кравешка опашка с инкрустирана със злато и слонова кост дръжка, докато третият носеше огромен кози мех, отрупан с ярко полирани месингови чаши, окачени на верига на врата му. Те заобиколиха шанго, поклониха се ниско, щракнаха с пръсти и запищяха с пронизителни гласове, докато заемаха местата си. Единият застана зад него, накланяйки огромния чадър така, че да засени лицето му. Вторият се залови да разпъжда мухите с кравешката опашка, а третият коленичи и му поднесе вода от козия мех. При една дума на шанго те замръзнаха на местата си. Вместо да се помръдне, шанго кимна на Рори да го приближи и застане в сянката на чадъра до него. Макар че Рори имаше съвсем малки познания от наречията хауза, измъкнато от богатия запас на Джеми, той схвана че, това е езикът, на, който говореше шанго, и успя да разбере няколко думи. От тях заключи, че шанго изпраща момчето, разгонващо мухите по някаква задача и не се изненада, когато момчето връчи опашката на виночерпеца, надигна дългата си бяла риза над коленете на голите си крака и хукна по стръмната пътека, сякаш го гонеха хиляда дявола.

Без да дава обяснение защо са спрели, поглеждайки към слънцето, шанго се обърна на североизток и оставайки изправен с преклонена глава и скръстени на гърдите ръце, той зарони монотонната си молитва към Аллах, която Рори разбра. После коленичи на килимчето, което момчето с меха бе донесло, и се наведе така, че главата му докосна земята, и продължи да се моли.

– Ще трябва да го почакаме да свърши молитвата си, – каза Суза на английски на Рори. Потта течеше на бразди изпод шапката му. Рори реши и той да клекне до шанго и падна на колене в праха на двора, ала негърът, без да го поглежда, му кимна да приближи така, че и двамата да коленичат на молитвеното килимче.

Въпреки че Рори не знаеше думите на молитвата, той придружаваше шанго в различните движения и поклони, но докато очите на другия бяха затворени, Рори се възползува да огледа още залетия от слънце двор. Видя, че са направени известни усилия да се поукраси неговата голота. Огромни гирлянди от хрусталаци бяха окачени по сградите. Дърво с бледозелени цветове представляваше допълнителен сенчест остров в единия от ъглите, а имаше и няколко екзотични растения или дървета,

които Рори не познаваше, но разбра, че са банани, тъй като сред огромните им лъскави листа висяха същите фасулоподобни плодове, каквито бе вкусил сутринта.

Рори се надигна, когато шанго се изправи след молитвите, и се обърна към вратата, където сочеше той. Момчето, което беше изпратил със заръка, се връщаше, придружено от още три. Едното от тях носеше подобен изящен чадър – сега яркочервен, над месинговата си верижка с канчета. Сега те представляваха процесия. Шанго поведе с виолетовия си чадър и момчето, пропъждащо мухите му, от едната му страна, а водочерпецът от другата, последван от Рори под яркочервения чадър, придружен също от водочерпец и разгонвач на мухите. Непредпазван от слънцето, оставен на милостта на разноцветните мухи и без възможността да използва вода, Суза ги следваше, а след него клетият Тим подскачаше на куц крак, колкото може.

Когато приближиха постройката в отдалечения край на двора, неколцината струпани там роби паднаха ничком на земята, когато Рори и шанго, вече запазени от покрива на верандата, изоставиха чадърите, но все още придружавани от водочерпците и пропъждащите мухите, минаха под хладната сянка на постройката. Тук в зиданата постройка тесните прозорци предпазваха от слънцето, но не и от мухите, така че Рори бе благодарен на момчето, което размахваше опашката. Водата от кожения мех бе леко зеленикава и имаше вкус на топла лой, но беше нещо, с което можеше да си овлажни гърлото. Суза плесна ръце нервно, при което изскочи някаква отпусната чернокожа с бръсната глава, носеща поднос с винени чаши, бутилки порто и мадейра. Суза погледна въпросително шанго, който вдигна пръст в знак на съгласие.

– Само като лекарство – усмихна се той. – Като правоверен не мога да приема вино за пиене, но... – Думите му замряха. Отказвайки чашата вино, която Суза му предложи, той кимна на водочерпеца си да подаде една от месинговите чаши.

Рори направи същото. Пресуши виното и кимна на своя водочерпец пак да поднесе чашата. Очите му бяха свикнали с бледата светлина в стаята и той забеляза, че тя е мебелирана със старомодни френски мебели, от които висеше златотъканата тапицерия. Те бяха в пълно несъответствие с покълнатите тревни рогозки и мръсния под.

– Би ли желал ваше благородие да се оттегли в покоите си? – полунадигна се Суза от стола. – Те са приготвени за капитан Спаркс, но ако вие приемете да бъдете подслонен в тях, ще ми направите чест. – Макар че се обръщаше към Рори, той говореше на арабски, за да не засегне

шанго.

Шанго не даде възможност на Рори да отговори.

– Моят брат лорд Сакс няма да спи в твоите смърдящи стаи, Суза. Той едва ли има желание да бъде покрит с хлебарки и стоножки, изхипан от плъхове, дървеници и гущери. Твоите стаи не са подходящо обиталище дори и за кучето на нрзани, а аз си мисля, че милорд Сакс, носещ еднакво име с мен, е истински нрзани. Поради това му давам гостоприемството на собствената си шатра, където ще му бъде по-удобно. Нито пък ще има нужда от мазните ти черни кучки, които разчекват краката си пред всеки роботърговец от Дакар до Калабар. Лорд Сакс, който е брат на шанго от Саакс, ще отседне в моята шатра и ще бъде обслужван от жена от моя харем.

– Това е голяма чест, господарю шанго. – Рори не знаеше дали не скача от тигана в огъня, но бе окуражен от едно: дрехите на шанго, както и тези на всичките му придружвачи бяха безукорно чисти, докато дрехите на Суза бяха изпоцапани и с петна. Това му се стори добър признак. В замъка Ринктъм имаше нещо, което го потискаше и сега разбра, че то е различно от мръсното и небрежно домакинство. След изрядно лъснатата чистота на „АРИАДНА“ мръсотията на Ринктъм Кясъл беше отвратителна, но и това не беше всичко. Иззад оградата се долавяха печални стонове, извисяващи се на различна височина, издигаха се и спадаха, но никога не замираха напълно. Сякаш беше душата на човек, оплакващ съдбата си, жадуващ да се върне у дома, изплашен от утрешния ден. Понякога избликваше в комбинация от стотина и повече гласове на злощастни клетници в далечния хамбар, после замираще, но не преставаше. Безнадеждната мъка се просмука в Рори и му се прииска да побегне.

– Тръгваме, Суза. – Шанго остави чашата вино и се обърна към антуража си и Рори. – Ела, брате мой.

Отвън последва суетене сред чадърносащите да грабнат чадърите си и ги разположат над съответните глави. Шанго тръгна. Прекосиха площада, минаха през вратата, заобиколиха единия край на оградата от колове и поеа по пътека нагоре по реката. Не трябваше да вървят дълго. На стотина метра след оградата, скрити от нея зад горичка стройни палми, бяха разположени шатрите на шанго – едно малко селище. Шатрите бяха от черна козя кожа и една от тях – огромна, с единия си край широко отворен към вятъра от реката, се извисяваше над другите, над нея се развяваше черен флаг, надписан с арабски букви.

– Влез с мир, братко мой. – Шанго го поведе към голямата шатра и

пристъпи вътре. – Съзнавам, че ти още си неверник и не бива, съгласно закона на исляма, да споделяш шатрата с мен. Все пак аз имам власт да действувам така, тъй като, от друга страна, пророкът ни е предписал да бъдем гостоприемни. Поради това подчинявам се на закона на гостоприемството и те приветствувам. Това, милорд Сакс, сега е твой дом – шатрите на Саакс, колкото и да са огромни.

Влезе и премина през загърнатите краища на палатката.

– Много мили отвъд моретата, в платата на Шотландия, моят замък Сакс става твой дом, милорд шанго. – Рори съзнаваше, че замъкът без покрив е обикновено нищо, но пък и знаеше, че едва ли някога ще приеме шанго за гост, но и да беше разпадащият се замък величествен като замъка на Джордж, той би направил същото предложение.

– Сега, след като си тук, милорд Сакс – шанго започна да сваля тюрбана си, развивайки метри зелен муселин и ги подаде на едно от момчетата, последвали го в шатрата, – и след като по взаимно съгласие сме братя, с еднакви имена, струва ми се, че ще трябва да се освободим от титлите и официалностите. Баща ми и някои от братята ми ме наричат Баба, а дори и майка ми, макар че за жените ми не е разрешено.

– Аз съм Рори – протегна той ръка. – В моята страна когато двама мъже се побратимяват, се ръкуват.

Баба не докосна ръката на Рори.

– Този обичай ми се струва глупав, Рори. В моята страна не вършат такива празни работи. Вместо това се прегръщат. – Той обви с ръце Рори и го потупа по гърба. – Сега, след като се опознахме, нека ти кажа, че е невъзможно човек да изтрае тук с подобни дрехи. Те са прекрасни – пръстите му се провлачиха по кадифеното палто на Рори, – но са по-горещи от пустинята по пладне. Ще благоволит ли, братко, да носиш моите дрехи?

– А защо не? – Рори погледна право Баба, спирайки очи на неговите. Баба се поколеба.

– Защото... да, ще го кажа. Моята кожа е черна, а твоята бяла. Белите хора не считат черните за равни. Моят баща е султан и въпреки това често пъти белите не се отнасят с уважение към мен и когато го правят, имам чувството, че постъпват така, само защото искат нещо от мен. За белия човек аз съм черен дивак, който скита из джунглите с халка на носа. Почти животно.

Рори се усмихна, присегна и улови Баба за ръката.

– Всъщност, Баба, ти си първият чернокож, с когото говоря. Да, кожата ти може да е по-черна от моята – той продължи да държи ръката

му – и все пак това е една добра ръка. Силна и способна на добри дела. Никога не съм разговарял така с друг мъж, но ми се иска да ти кажа, че имам всички основания да те смятам за чудесен мъж. Ако нямаш възражения дрехите ти да докосват бяла кожа, аз не възраждам да ги нося. Нека никога не говорим повече по този въпрос. Цветът на кожата ни няма по-голямо значение от разликата в цвета на очите или косите ни.

Ръката на Баба стисна тази на Рори.

– Никога вече няма да споменаваме цвета на кожата си – каза той и бавно отпусна ръката му.

Рори огледа вътрешността на шатрата и я намери далеч по-привлекателна от спарения Ринкътъм Кясъл. Беше хладно и приятно. Дебели пъстроцветни килими придаваха мекота под краката, подплатена от пясъка под тях. Стените блестяха от бледата пъстрота на драпериите, обшити със сребро и злато. Нямахме мебели с изключение на големите дивани, ограждащи стените, покрити с най-различни материи. Пухкавите възглавници правеха диваните още по-привлекателни. Няколко ниски масички блестяха със седефените отблясъци на инкрустираните перли, а от една пробита месингова тръбичка струеше син дим с тежкия аромат на сандалово дърво. Ароматът изглежда отблъскваше насекомите, тъй като нямаше мухи или комари, каквито рояха в къщата на Суза.

– Всичко тук е твое, Рори. – Окуражаващият жест на Баба включи шатрата и всичко в нея. Той плесна с ръце и един младеж се появи от тъмната сянка. – Това е Абдула, който е на твое разположение. – А на слугата каза: – Виж твоя господар, на когото ще се подчиняваш както на мен... А сега, момко, отвори сандъците. Нека брат ми си избере одежди. Единственото, което не може да носи, са зелените тюрбани, тъй като той не е хаджия, защото никога не е ходил в Мека. Разгърни му дрехите да си избере, Абдула.

Момчето разтвори сандъците и заизважда сребърни кафтани. За втори път този ден Рори се изправи пред проблема да си избира дрехи, които не му принадлежат, но дрехите на Баба бяха толкова по-великолепни от тези на Спаркс, че Рори бе поразен от тяхната пищност. В своето изумление той посочи една тога от ажурена коприна, на чиято предна част имаше сребърна бродерия, поръбена със ситни бисери. После със същата прибързаност, при одобрението на Баба, Абдула снабди Рори с качулеста джелаба от фина бяла вълна, чифт жълти пантофи като тези на Баба и дълго парче посребрен муселин за тюрбан.

Баба даде знак на момчето да остави дрехите на единия от диваните и каза:

– Занеси дрехи и на червенокосия мъж, който е слуга на милорд Сакс, и не се връщай. Не позволявай никому да влезе в шатрата. – Обърна се към Рори със смутен вид. – Преди да се преоблечем, ще трябва да се изкъпем в реката. Ние от исляма вярваме в чистотата. Дори и тези, които са в пустинята и не могат да се къпят с вода, чистят телата си с чист пясък. Освен това водата ще ни освежи. Прохладна е. Моите роби ще направят така, че да не се боиш от крокодили. Ти, брате мой, ще носиш памучни гащета, докато се къпеш, и никой освен червенокосия ти роб няма да ти прислужва. Не подобава сам да се обслужваш, но от друга страна, не подобава моите роби да те виждат без дрехи. Робите ключкарат помежду си, а не е тяхна работа да знаят, че си роден нрзани. Предпочитам да не го знаят.

Рори разбра думите на Баба, но те криеха малко смисъл за него. Защо ли вземаше предпазни мерки никой да не види Рори и тялото му, когато той явно не се боеше, че ще го видят робите му? Учуденият вид издаде неспособността му да разбере.

– Голият мъж мигновено издава вратата си – покри с усмивка своето смущение Баба.

Рори поклати глава объркан.

Баба наведе глава, без да поглежда Рори. Изчака дълго и човек почти можеше да разбере борбата в душата му. Когато накрая заговори, стори го бавно, опитвайки се да намери правилните думи, които да спестят смущението му.

– Искам да кажа, приятелю и братко, че има един сигурен начин да откриеш последовател на исляма от един нрзани. Не е толкова лесно да се разпознае правоверен от евреин, тъй като ние от исляма спазваме различни обичаи от евреите. Ние вярваме, че един мъж трябва да се избави от известна част ненужна кожа по тялото си. Това е белег на мъжество и знак на принадлежността му към исляма. Човек може да го сметне за жертвоприношение, но малката болка, която изпитва при тази операция, не е нищо в сравнение с увеличеното удоволствие, което той получава. Нашите жени го предпочитат. Това беше, което ме смущаваше.

Сега Рори го разбра. Засмя се и смехът му беше тъй заразителен, че Баба изправи глава и се усмихна.

– Защо го усукуваше, братко мой? Искаш да кажеш, че арабите са обрязани и че един мъж, застанал гол, може да се разбере от каква вяра е според това, дали е покрит, или не?

– Това се опитвах да кажа. След като те опозная по-добре, аз няма да се срамувам да ти говоря по толкова интимни въпроси.

– Тогава не мисли повече. Вярно е, че ножът никога не се е допирал до мен. Такива операции не се извършват в Шотландия, нашата религия е съвсем друга. Ние мислим, че това закритие на кожата дава дори по-голямо удоволствие на нашите жени. Но макар че ножът никога не се е допирал до мен, Баба, съдбата сигурно ме е предопределила за правове-рен. Виж! – Рори смъкна панталоните и застана гол пред Баба. – Огледай ме, Баба, и виж качествата ми. Природата е отстранила излишъка, тъй като не е останало достатъчно кожа да ме покрие. Още когато бях малък, започнах да надраствам кожата си. Природата е отстранила пок-ривката, понеже не беше достатъчна. Наистина, странно беше това за другите момчета, когато отивахме да се къпем на реката. Аз бях единст-веният оголен между тях и се срамувах за това. Другите хлапета си пра-веха шеги с мен и ме наричаха „боецът с оплешивялата глава“. Обаче на девойчетата изглежда им харесваше повече, отколкото ако беше обличе-на. Сега двойно се радвам на природата – или може би на съдбата – че се е погрижила за мен. – Той направи няколко крачки към Баба и изви тялото си. – Виж, приятелю и братко мой!

Баба го загледа и кимна глава одобрително.

– Иншаллах! – тупна го той по рамото. – Никой каирски хирург не би могъл да свърши по-добра работа. Аллах да бъде благословен! Няма защо да се страхуваме, че някой би узнал. Ти напълно приличаш на нас. – Той плесна с ръце и извика Абдула. Прошепна му нещо и пак го отпрати.

– Не се нуждаем от услугите на твоя червеночос роб, Рори. Нито пък ще използваме услугите на Абдула. Ще бъдеш много по-добре об-служен. В моя дом аз имам четири съпруги, колкото ми се разрешават от пророка. Те са майките на моите синове, а човек не взема съпругите си на път, за да не бъдат видени от друг мъж. Вместо това взема робини, за да удовлетвори естествените нужди на човешкото тяло. Както мъжът трябва да яде и пие, за да поддържа живота си, както трябва да спи, за да се събуди, така се нуждае и от жена, която да изкушава тялото му и да поддържа доброто му здраве. Затова ще те представя на другите ми робини и по-специално на една от тях, която ще ти подаря. Тя се казва Елмира и аз се разделям с нея с известна скръб, защото е добре обучена да задоволява нуждите на един мъж.

– Тогава не бих могъл да приема такъв подарък. – Рори усети как слабините му набъбват при мисълта за подобна услуга. Много отдавна не бе имал жена, дори се наслаждаваше на неугледното, което Суза ще-ше да му предложи.

– Трябва – настоя Баба. – Ако ти дам нещо, което няма значение за мен, като тези дрехи например, това не би било подарък. За съжаление не мога да претендирам, че е девица. Такава беше, когато я купих, но поне мога да твърдя, че никой мъж освен мен не я е поглеждал. Когато пристигнем в Саакс, ще имаш девственици, колкото ти се прииска. Дотогава Елмира е най-доброто, което мога да ти предложа, и аз го правя, поднасяйки моите извинения. А, ето че тя идва. – Баба снижи поглед и след това се разсмя широко и буйно. – И струва ми се, съвсем навреме, Рори, защото по всички видими признаци ти имаш нужда от нея.

Една девойка се промуши през завесите на шатрата и макар да се преструваше, че не поглежда към Рори, той разбра, че косият ѝ поглед го е одобрил. За частица от секундата видя как очите ѝ се разширяват и почувствува, че под воала се усмихва, но обръщайки му гръб, тя се изправи пред Баба.

– Обърни се, момиче, и махни воала – леко я побутна Баба. – Погледни твоя господар. Ще му служиш така, както служеше на мен. Той е лорд Сакс. Същото име като моето. Иди при него.

Рори усети черната коса, падаща на раменете ѝ като облак дим. Тя дръпна воала от лицето си и сега можеше да види повече от черните очи, горящи като въглени. Видя кожа с цвета на блед кехлибар, устни сочни и червени и малки уши, сгушени като мидени черупки под облак от коса. Тя пристъпи към него и коленичи, вземайки една от ръцете му в нейните и я целуна, склонила покорно глава, той се присегна и я повдигна, чувствувайки топлината на кожата ѝ през тънкия плат, разделящ тялото ѝ от неговото.

– Шанго на Саакс е великодушен човек, за да се раздели с такова ценно притежание. – Рори улови брадичката ѝ в ръцете си и му се прииска още тозчас приятелят му да излезе от шатрата, така че да остане сам с момичето.

– Наистина е такъв – отговори тя и къносаните ѝ пръсти се плъзнаха по голото му тяло. – И към мен беше много великодушен. И аллах е бил великодушен към теб, милорд Сакс. – Къносаните пръсти, без ни най-малко да се смущават от присъствието на Баба, продължиха движението си. – За мен ще бъде удоволствие да ти служа.

Усмивката на Баба се превърна в смях.

– Изглежда не съжالياва, че не съм ѝ вече господар. Нямах ли дума за мен вече, Елмира?

– Само колкото да кажа, че ти си най-добрият господар, който може да има едно момиче.

– Хайде, момиче, остави го сега. Чака ни друга работа и ако продължиш да го изкушаваш, няма да бъде в състояние да извърши друго, освен това, което го караш. Нощта идва, Елмира, и твоят нов господар ще бъде тук с мен, в тази шатра. – Той посочи един от диваните. – Изглежда, че всички бяхме великодушни един към друг. – Все още засмян, той се измъкна от дрехите си и се загърна в мека бяла хавлия.

Рори се изтръгна от прегръдките на Елмира.

– Много седмици изминаха, откак не съм имал жена – усмихна се оправдателно той към Баба.

– Отсега нататък няма да имаш основания да се оплакваш – успокой го Баба. – Ела да се изкъпем. Водата ще те охлади.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта. Файал. Подаръкът за проститутката Мери Дейвис.
„Няма друг бог...“ – истинското побратимяване.

Рори отвори неохотно очи, само за да ги затвори и да изтрие лъчът брилянтно ситна слънчева светлина, провираща се през отворените поли на шатрата. След прекараната изтощителна нощ не му се искаше да се върне към дневната действителност. Обърна се настрана и погледна към дивана, зает от Баба. Черният гигант се беше разбудил и светлината хвърляше топазени отблясъци по голото му тяло. Беше се подпрял на възглавниците зад него и пиеше кафе от тънка порцеланова чаша в подложка от филигранов месинг. Мавърът Абдула го обслужваше, ала нямаше нито следа нито от Елмира, нито от Зайя, другата робиня от харема на Баба, която бе споделяла неговото легло, докато Елмира бе при Рори. Не, установи Рори, нямаше следа от Елмира, нито дори най-лекия дъх на нейния парфюм. Никаква следа от нея, като се изключат малките синини по тялото му, причинени от жадните ѝ устни. Той огледа тези сувенири на насладата, прозина се и се обърна с лице към Баба, придърпвайки намачкания ленен чаршаф, за да прикрие голотата си.

– Събуди ли се най-сетне, Рори? – Баба му посочи кафеничето и бързо заговори на Абдула. – Време е, чаках да си изпия кафето и се чудех дали да те разбудя бавно, като накарам Абдула да те гъделичка с пауново перо, или да те върне към живота набързо, като те залее с ведро вода. Но ти разреши моя проблем. Виж! Слънцето изгря и аз приключих с утринните си молитви. Изпратих момчета по реката да прогонят крокодилите. Ще се изкъпем и преоблечем, за да се заловим за работата си с онзи кучи син Суза. – Той почака Абдула да налее кафето на Рори и да нагласи възглавниците така, че Рори да се изправи. – Каж ми, как спаннощи?

– Да спя? – ухили се глуповато Рори. – Не вярвам да си предполагал, че ще спя, Баба? Затова ли си легнах в леглото? Уви, сънят не стигна до очите ми, докато шатрата не бе озарена от светлина. След това, щом заспах, партньорката ми изчезна. Ах, да беше тук сега! – ръцете му опипаха настървено чаршафа.

– Винаги има и друга нощ, братко – размаха пръст Баба. – Изпратих ги и двете по обяснима причина. Жената е изморителна сутрин и може

само да накара мъжа да се чувствава изсулен през целия ден. Начинът, по който мъжът се събужда, не е поради страст, а е просто указание, че мехурът му е пълен. Две неща са необходими, за да бъдеш по мъжки як. Нощем мъжът изхвърля семето си и омеква. Сутрин той има други нужди и това води до същия резултат. Сутрин не е същото, както нощем. Независимо колко често си прибягвал до нощното гърне, той остава твърд като желязо. Но нека Абдула ти поднесе гърнето и ще видиш, че съм прав.

Думите на Баба се оказаха точни, както и очакваше Рори, макар че никога не бе отдавал такова значение на утринната възбуда. Абдула му подаде хавлията, Рори стана, загърна я около бедрата си и се присъедини към Баба пред шатрата. Тръгнаха заедно към стръмния бряг, където роби удряха водата с палмови клони. Въпреки че успяваха да прокудят крокодилите, те все пак размътваха водата, но тя беше прохладна и сапунът, който му даде Баба, беше френски – силно пресован и с аромата на люляк. Беше истинско удоволствие да измие потта от изминалата нощ и да почувствува хладина по тялото си. Баба, който обикновено беше сериозен в ролята на шанго, бе смъкнал своята сериозност заедно с дрехите и сега лудуваше във водата като безгрижен кит. Плуваше под водата, сграбчваше Рори за краката и Рори му отвърщаше със същото. Бориха се във водата, лудуваха и си играеха, докато накрая пристъпиха на брега, за да бъдат завити в дълги, меки бели хавлии. Ниско остриганият скалп на Баба изсъхна за минутка, но на Рори му беше необходимо време, докато изсуши дългите си къдрици.

Докато Абдула завиваше Баба в хавлията, едно ново момче – от тези, които бяха във водата, затърка Рори, за да го изсуши. Беше малко помургав от Баба, но имаше фино изваяните черти на арабин. Капки вода падаха от голото му тяло, докато държеше хавлията. В него имаше нещо, което привлече вниманието на Рори. Макар че момчето беше юноша, гъвкав и стигащ до рамото на Рори, то носеше съоръжение на гигант. Рори не можеше да отдели поглед от него и дори Баба забеляза това.

– Харесва ли ти Файал? – посочи младежа Баба и по-специално притурката му, в която се взираше Рори. Гласът му беше шеговит, макар че в него се прокрадваше подозрителност и недоверие. – Той ми е полубрат. Създаден от баща ми, но е роден роб и поради това сам той е роб. Майка му беше сенегалка, а има хора, които казват, че сенегалците са равни на суданците. Аз не го вярвам, понеже майка ми е от Судан и ми се иска да вярвам, че суданците превъзхождат другите племена.

– Вероятно, но и той е симпатичен. – Рори измести оглед към лицето на младежа. – Не знаех, че си разбрал какво гледам, обаче е вярно!

– Оглеждал ли си се някога в огледало, Рори?

– Когато бях на негова възраст, огледалото не ми показваше това, което той би могъл да види, ако се огледа.

– Сенегалците са прочути като жребци, макар че репутацията на суданците е още по-голяма. Е, Рори, не знаех, че се интересуваш от момчета. – Баба не изглеждаше ни най-малко смутен от това, което смяташе за влечение на Рори. – Ако го предпочиташ вместо Елмира, вземи го, той е твой. Ще те обслужва не по-зле от нея, а има и от него по-добри.

Рори поклати глава възмутено.

– Предпочитането към момчета е нещо, което никога не съм могъл да разбера, Баба. И нещо, от което никога не бих се заинтересувал. Много моряци го предпочитат. На кораба имахме един юнга, който обслужваше мнозина от екипажа. Не ги осъждам, но това е нещо, което никога не би ми се понавило. Интересът ми към този момък бе на първо място от любопитство, а после се сетих за едно момиче, което оставих в Шотландия. Тя се раздели с неохота от мен, братко, защото казваше, че никога преди това в живота си не била срещала мъж, който да я задоволи тъй пълно, и никога че не очакваше да срещне. Мислех си за нея, когато видях този младеж – той би могъл да ме замести.

Баба загледа въпросително Рори и поклати глава, недоумявайки.

– Не разбирам отношението ти към жените. Жената, за която говориш, робиня ли е, за да я споделяш с друг роб? Ние тук не споделяме жените си. Естествено, в големите хареми държим евнуси за задоволяване на жените, но никога не позволяваме те да виждат истински мъж. Всъщност аз споделих Елмира с теб, но това не беше истинско споделяне, защото аз ти я дадох. Имаш ли желание да дадеш възможност на жената, за която говориш, да се наслади на този младеж?

– Тя е улично момиче, Баба. Аз съм я притежавал само една нощ. Предната нощ тя бе спала с друг мъж, а следващата щеше да бъде с друг. И все пак беше добро момиче. Въпреки че бе уличница, бе великодушна, добра и любезна, любяща. Прибра ме от студените улици на Глазгоу, нахрани ме, стопли ме, люби ме и на сутринта ми пожела добър път. Обещах да ѝ пратя от Африка подарък.

– Значи е като момичетата на Оулд Нейлс. Те отиват в градовете да продават телата си, а после се връщат по своите села да се омъжат, като дават на съпрузите си припечелените пари. Разбирам, че тази жена е продавала тялото си за пари, така ли?

– Да, но не и на мен. Това, което продаваше на другите, на мен го подари. Но да не говорим повече, Баба. Тя е на хиляди мили оттук и аз бях съвсем забравил, докато не видях младия Файал да се перчи като магаре.

– О, трябва да поговорим, Рори. Ако би те ощастливило да й изпратиш този младеж, той е твой. Ще го уредим. Може да замине с кораба и аз ще се погрижа по време на пътуването да се отнасят към него с нужното внимание и да не бъде продаден. Твоят капитан не ще посмее да не ми се подчини, особено ако напълни ръката му със злато. После, когато корабът пристигне в Англия, той може да препрати младежа на жената, за която говориш.

Тази мисъл се хареса на Рори. Представи си Мери Дейвис в сивия Глазгоу, наслаждаваща се на своя собствен роб негрър. И как би го харесала Мери! Щом се беше насладила на Рори, нещо, което не подлежеше на съмнение, колко повече би се наслаждавала на Файал! Неин собствен негрър! Щеше да стане сензацията на града. Единствената различаваща се уличница. Той погледна момчето и пак го одобри не по-малко от предния път. Но сега в кристално кафявите очи имаше сълзи. Защо ли трябваше да променя целия живот на момчето за един-единствен импулс? Защо да го праща от слънцето и лукса на шатрите на Баба сред студа и нищетата в дома на Мери? Но това не можеше да сподели с Баба.

– Защо плачеш, млади Файал? – изглежда изпита съчувствие към момчето Баба. – Истина е, големият бял господар иска да те изпрати като подарък на своята жена през моретата, но това е само защото ти превъзхождаш всички останали момчета. Трябва да се гордееш, че Аллах с цялата си мъдрост е счел за уместно да те екипира така, че всички мъже да ти завиждат и всички жени да те желаят. Ти ще можеше да задоволиш тази жена, която е приятелка на големия бял господар, а тя на свой ред ще разкаже на всичките си приятелки за теб. Ще имаш по-голям харем от султана, без да ти струва нищо. Това е голяма чест за теб и ти разкрива големи възможности.

– Такава е волята на Аллах – склони глава момчето. – Иншаллах! Но уви, никога вече няма да видя майка си и ми е мъчно, че те напускам, шанго.

– Вече си голям, за да бъдеш допускан до харема, така че и без друго няма да можеш да виждаш майка си. Ще бъдеш щастлив да знаеш, че ми служиш по-добре, изпълнявайки волята ми. – Баба се обърна към Рори. – Момчето е твое, братко мой. Ще уредя прехвърлянето му в

Англия, а ти можеш да напишеш писмо, което той да занесе на жената, за която казваш, че била толкова добра и любезна към теб. Едва ли ти остава нещо друго, за да ѝ се отплатиш.

– Благодаря ти, Баба. Ще се погрижа в бъдеще да не хваля притежанията ти, каквито и да са те, било дреха, другарка за леглото или момче, за да не ми ги подаряваш.

– Както би го направил и ти за мен, Рори – Баба тупна Файал и му каза да иде и се облече и да се представи в дома на Суза. Двамата с Рори се върнаха в шатрата. Баба беше замислен. Най-накрая той се обърна към Рори.

– Защо да не ти дам това, с което разполагам, Рори? Всичко, с което разполагам, ти принадлежи. Не го казвам напразно. Тук в Африка ние мъжете действувате рязко. От мига, в който те видях, ти ми се понрави, но трябва да си призная, че има и нещо повече. Преди да изляза от Саакс, моята майка ми каза, че ще те срещна. Макар че тя е превърната в правоверна, тя не е родена последователка на пророка. Като безбожница тя е вярвала в боговете на Судан. Суданците са древно племе с много стари богове. Естествено, има само един бог, и той е Аллах, но...

– Но кой знае – опита се да го облекчи Рори, – може би има и по-стари богове от Аллах.

– Точно така – Баба намери оправданието. – Разбира се, суданците са много древен народ с много стари богове. Те са най-старите, най-могъщите и най-симпатичните богове в Африка и аз заявявам това с гордост, тъй като съм полусуданец. И то е вярно.

– Ако ти си образец на суданец, съгласен съм с теб.

Баба кимна, приемайки комплимента.

– И така, дори и до днес, макар че е вярна последователка на пророка, майка ми понякога се съветва с древните богове на Судан и говори с духовете на нейните предшественици. Преди да потегля, тя направи опит да ми осигури безопасно пътуване и сподели, че нейните богове са ѝ казали как някакъв чуждоземен принц, носещ моето име, но с коса от злато, ще дойде при мен и ще трябва да се побратимя с него. Заради това ти носиш пророчеството на майка ми, Рори. Но, хайде! Дребният Суза и твоят капитан ни очакват за закуска в Ринкътм Кясъл. Аз отивам, но няма да ям от храната им. Собствените ми готвачи ще ми приготвят закуската и ще я занесат там. Нито пък ще пия с твоя капитан и Суза. Ти можеш да избереш къде да седнеш – с тях или с мен, дали ще ядеш от тяхната храна или от моята, дали ще се облечеш в техни дрехи или в мои. Имаш право на избор.

– Ще останеш ли доволен, ако бъда с теб? – запита Рори. В живота си не бе срещал човек, който да му предложи толкова много, включително приятелство, както бе сторил Баба, и той жадуваше да му се отплати. Нямахше да бъде трудно, тъй като огромният кафяв мъж му се нравеше.

– Аз искам да ям с теб, братко мой! Ще седна до теб, ще ям от храната ти, и ще пия от напитките ти, и ще нося дрехите ти. Тези хора не са мои приятели. Следите, които виждаш по гърба ми, са причинени от капитана, и за раната на крака на моя слуга пак капитанът е виновен. Що се отнася до португалеца, той ми напомня за нещо, което човек открива да пълзи под някой камък, така че не мога да му се доверя. Доверявам се на теб, Баба. През живота си не съм имал нито брат, нито по-близък другар. Сега, след като пътищата ни се кръстосаха, аз ти поверявам дружбата си и целия си живот.

– Ах, но аз искам дори повече. – Баба зарови из един от сандъците и измъкна две мантии със златоткани нишки и примитивни орнаменти. Те не приличаха на арабските пелерини, които той и Рори бяха носили предния ден. Хвърли едната към Рори.

– Вчера зачетох моя баща с дрехите си. Днес ще почета моята майка и ще се пременя като суданец. А също и ти, макар че сега за пръв път светът ще види жълтокос суданец. Но както казах, Рори, аз искам повече от приятелството и живота ти. Ако ще бъдем истински братя, аз искам и душата ти.

– Как бих могъл да ти я дам?

– Много просто. Само повтаряй тези думи след мен.

– Добре!

– „Няма друг бог освен Аллах...“ – Баба говореше с такава разпаленост, каквато не бе показвал досега.

– „Няма друг бог освен Аллах“ – повтори Рори.

– „И Мохамед е неговият пророк.“

– „И Мохамед е неговият пророк.“

– Това е всичко – Баба взе мантията от Рори и му я наметна, оставяйки едното рамо открито. Постави малък фес върху главата на Рори – кепенце от бяло кадифе, бродирано със злато. След това се облече и той и като пристъпиха извън шатрата, където ги чакаха чадърносащите им, Баба се ухили. – Знаеш ли какво си, Рори?

– Хибрид от шотландски барон, судански принц и арабски шанго.

Лицето на Баба пак стана сериозно.

– И нещо повече. Ти си мюсюлманин, правоверен. Думите, които

току-що повтори, те направиха такъв. Волята на Аллах е да не бъдеш вече нрзани. Помисли, човече, и се възрадвай. Даже не се нуждаем от бръснар, за да ти смъква излишната кожа. Ти си роден за исляма.

– Иншаллах – отвърна Рори напълно уместно.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закуската, срещата и обяждът. Рори урежда „подаръка“ си.
Писмото до Мери Дейвис. Или Бог, или Сатаната.

След прошарената от слънцето и напоена с аромат на сандалово дърво шатра на Баба къщата на Суза вонеше на плесен и паразити. Вонеше така, като че ли самият покрив от палмови листа и дори стените бяха живи хора заедно с някогашните обитатели – вкаменени гущери, насекоми и други мъртви животни. Закуската обаче бе сервирана с известна елегантност – великолепна дантелена покривка, макар скъсана, изпоцапана и омаслена, напукан порцеланов сервиз от потъмняло сребро. Спаркс и Суза вече се бяха настанили, когато Рори и Баба влязоха. Двата се надигнаха почтително. Покланяйки се ниско на Баба, Суза посочи двете празни места край масата, но Баба, изненадвайки Рори с неочакваното изговаряне на английски „Благодаря!“, плесна с ръце. Влезе свитата с Тим накрая. Почистиха пода с метлички и разположиха възглавници, след което поставиха отпреде им малка масичка. Излязоха от стаята, за да се върнат след миг с блюда, покрити с високи капаци от бамбук. Баба седна, посочвайки на Рори мястото до него, докато Тим застана зад Рори край майордома на Баба, възрастен арабин със заострена бяла брадичка и зеления тюрбан на хаджия.

Спаркс ги загледа със зяпнали уста и ококорени очи, после се обърна към Рори:

– Е, сега си истински простак, екипиран като шибан негър. Истински гъзолизач на негово величество, нали? Да седнеш до копелдака, за да може да си държите ръчичките, а?

Рори знаеше, че Баба няма да разбере думите на Спаркс, но и разбираше, че ще долови сарказма в гласа му.

– Нали това искаше? – натърти с лек гняв той. – Не бяха ли такива инструкциите ти? И така, ако негово величество шанго – Рори се поклони на Баба – ме е поканил да седна с него, следва ли да не приема, особено след като предпочитам да съм до него, а не до теб? Така че посвий си перченето.

– Чудесно, чудесно! – потри ръце Спаркс и лицето му грейна. – А сега, преди да свършим със закуската, попитай негърското си съкровище за чий дявол доставя всичките си добри роби на Ериксон, а оставя за

нас отпадъка и измета на своя керван? Суза ми каза, че този път той е докарал само петнайсет и макар че били по-добри от досегашните, не стрували нищо пред тези, които оставил на Ериксон.

Рори кимна в съгласие.

– И щом сме захванали това, тъй като ти и твоята приятелка негрът заминавате на сватбено пътешествие, не се грижи да шпионираш Суза. Аз ще остана достатъчно, за да го обработя, и ако ти успееш да уредиш това мизерно султанско хлапе да ни доставя за в бъдеще, Суза не ще посмее да продава за себе си, защото ще бъде наясно, че ти знаеш колко негри са доставени тук. Ръцете му ще бъдат вързани. Слава богу, че никой от тези чобани не говори английски.

Рори пак кимна, ала не се залови да обсъди въпроса с Баба. Чувствуваше, че е необходима размяната на известни вежливости преди започване на деловата част, и се залови да хапне. Изправен зад него, Тим изпълняваше задачата си, доколкото позволяваха тромавите му ръце. Белеше портокалите, макар и не така сръчно като стария Салим на Баба. Наля в чашата му черното, гъсто кафе. Донесе препечени филийки бял хляб и ги намаза с мед, подавайки всичко на Рори, след като предварително отхапваше от него, както правеше Салим. Гледайки Спаркс, едва се въздържахше да не се изкикоти, но положи усилия да не докачи шанго.

Разговорът беше несвързан. Заговориха за липсата на дъжд, после Рори преведе на Баба, а той отговори, че приближава дъждовният сезон, който ще прогони сушата. Говориха и за други важни неща. Накрая Спаркс ловко насочи разговора към робите, при което Рори забеляза как Баба се стегна. Изчезна и малката учтивост, която бе проявявал към Суза и Спаркс.

– Днес нямам настроение да говоря за сделки. – Думите бяха решителни и не допускаха възражения. – Освен може би по един дребен въпрос. – Той плесна ръце и Абдула влезе с Файал, облечен във фина бяла джелаба. – Това момче – заговори бавно Баба, така че Суза да може да превежда със съскащия си португалски на Спаркс – ще бъде заведено в Англия на твоя кораб. – Той подхвърли небрежно кесия злато на Спаркс. – Ще замине като пътник, а не като роб. Не бива да бъде окован или връзван и трябва да му се дава прилична храна. Ще се отнасяш към него най-вежливо, тъй като той е мой брат, и ако не стане така, или ако му се случи нещо, никога вече на Ринктъм Кясъл няма да се достави нито един роб от Саакс. Милорд Сакс ще ти даде по-нататъшни указания за момчето – той кимна на Рори.

– От Ливърпул – продължи Рори – ще го изпратиш с един от моряците на кораба, в когото се доверяваш, за Глазгоу и ще се погрижиш да бъде предаден на Мери Дейвис, живуща в „Скагс Лейн“, третата къща от ъгъла срещу рибопродавницата.

Спаркс положи усилия да се въздържи, но не успя и избухна в страшен смях.

– „Скагс Лейн“ в Глазгоу? Какво знаеш ти за „Скагс Лейн“, Рори? Това е свърталището на най-лошите дърти курви в Глазгоу. Или, както му казваме, курварникът Скагс. По-страхотна сбирщина от долнопробни жени не съществува другаде по света. Ето едно чудно аверче, което би донесло петдесет гвинеи, а ти го пращаш в „Скагс Лейн“. Срамота, авер, това е чиста загуба на негърска плът.

– Той ще иде там и те съветвам да го направиш. Донесете ми перо и хартия. Искам да напиша писмо.

Спаркс заговори на Суза, който на свой ред повика един слуга, който се поклони и след миг се върна с малка кутия, която разтвори и постави пред Рори. В нея имаше хартия, мастило и пера. Като се извини на Баба, той написа:

Мери Дейвис,

Спомняш ли си суровия момък – самия Сатана с Нашия Хари, – когото ти прибра една нощ, както и студеното бутче и топлото легло, което сподели с него? Е, той именно, Мери Дейвис, ти пише от Африка и ти изпраща подаръка, както ти обеща. Пращам ти топла плът и кръв. Тя ще ти върне обратно Нашия Хари. Момъкът се казва Файал и макар че е твой роб до живот, произхожда от знатен род, тъй като баща му е истински султан. Свали му дрехите, Мери Дейвис, и ще получиш най-голямата изненада през живота си. Ще установиш, че е почти като мен. Отнасяй се добре с него, Мери Дейвис, научи го да говори английски. На друго не е нужно да го учиш. Прати това писмо обратно по човека, който ти го доведе, и ми пиши нещо, което знаем само аз и ти, като например разположението на шкафа, където държиш студеното бутче, за да бъде сигурен, че си получила момчето. Ти си прекрасна, Мери Дейвис, и понякога се питам дали не трябваше да остана при теб и да печеля по един фунт дневно, както ми обещавахте. Мисля, че ще бъдеш единствената жена в „Скагс Лейн“ със свой собствен черен жребец. Много поздравя, Мери Дейвис, и не забравяй Рори Махаунд и Нашия Хари.

Поръси отгоре ситен пясък, прочете и след това бавно преведе на Баба съдържанието, който кимна в съгласие. Сгъна го, запали малката свещичка на бюрото и подпечата листа с капка червен восък, измолвайки от Баба един странно гравирани пръстен. След това връчи писмото на Файал. Момчето се беше примирило със заминаването си за Англия, тъй като проявяваше безпокойство да тръгва и от сутрешните сълзи нямаше следа.

Баба инструктира момчето да пази писмото с цената на живота си и да го достави на жената, при която го изпращаше Рори. Каза му още да прави абсолютно всичко, което му поиска тази жена, която ще му се отплаща с добро за това. Когато свърши инструкциите на Баба, Рори също се обърна към Спаркс и го уведоми, че докато не се върне писмото със следващия рейс на Спаркс, той не може да очаква роби от Баба.

– Искаш да кажеш, че цялата шибана работа зависи от доставянето на този негърски чироз на някаква си глазгоуска курветина от „Скагс Лейн“? Е, дяволите ме взели! Не можеш ли да накараш негово свръхвисокомерие да хвърли някои намеци относно бъдещата му работа с нас? – Той се обърна и заговори със Суза на португалски, а дребният човек зажима глава, поглеждайки косо към Баба.

– Зная как да се отнасям с тези копелета – заскимтя Суза. – Покажете му едно бакърено котле, пълно със стъклени мъниста, и веднага ще заговори по работа. Тези диваци биха продали и собствената си майка за дребни подаръци. – Той се поклони ниско на Баба и премина на арабски: – Ваше благородие, капитанът има желанието да ви заплати добре, ако може да се надява на някои от най-добрите ви роби при следващия ви керван към брега.

Баба го изгледа презрително и извити устни, като цялото му изражение разкриваше погнусата.

– Казах ти, че днес не искам да говоря по работа и обикновено правя това, което искам. Нямам какво да разговарям нито с теб, нито с капитана. Милорд Сакс е по-значителна личност от кой да е от вас, така че всеки делови въпрос бих могъл да разгледам на спокойствие с него. Освен това нямам време. Милорд Сакс и аз заминаваме утре сутринта. Той ще ми бъде гост в Саакс, докато потегля със следващия ни керван за брега. Сега се връщаме в шатрите си да отпочинем и свикнем повече един с друг. Милорд Сакс е дошъл да се сбогува с вас, така че повече няма да се видим.

Суза преведе бързо на Спаркс, който скочи на крака, пренебрегвайки Баба, и заговори на Рори:

– Така значи. Изглежда наистина тръгваш с него!

– Особено съм щастлив от това.

Спаркс залюля глава в недоумение.

– Ще трябва да ти отдам заслуженото, Рори. Ти не оставяш трева да никне под краката ти. Не зная какво влияние доби над черния копелдак, но си го накарал направо да ти лиже ръката. Продължавай, авер, и всички ще забогатеем. Кажу ми, че подаръците за него ще му бъдат доставени след обяд в шатрата му. Почивай си спокойно, няма защо да се срамуваш от това, с което ще го дарим. То е десет пъти по-добро от онова, което сме давали на някой негър досега, но пък и очакваме за получим десет пъти повече. Лично ще се погрижа негърчето да бъде доставено на твоята женска в Глазгоу и ще се отнасям с него като със собствен син до пристигането ни у дома.

– Тогава го дръж настрана от Куарма и не си устройвай зрелища.

– Хей, Рори, ти сякаш четеш в главата ми. Нали няма да ми откажеш да се позабавлявам малко на връщане? Той е само един хлапак, но ще си допадне по боя с Куарма.

– С пълен трюм черни ще имаш голям избор. Остави Файал на мира. Не искам да пристигне в Лондон с белези от камшика на Куарма по гърба.

– Добре, добре, както кажеш. Ала не отричаш ли на хлапето естествените нужди? Нищо, ще бъде както казваш. Ще го третирам като почетен гост. Ще правя каквото мога за него, ако съм сигурен, че при завръщането си след шест месеца ще намеря бараките на Ринкътъм Кясъл пълен с първокачествени негри от Саакс.

– Ще бъде – съгласи се Рори. – Но смятам за ясно, че не бива да се лъже моя приятел шанго.

– Дадено! И така, ще се срещнем след шест месеца, Рори Махаунд!

– Милорд Сакс – напомни му Рори.

– Милорд Сакс и мой бивш домакин – усмихна се Спаркс с типичната си язвителна усмивка, след което се поклони ниско на Рори и после на Баба. – И милорд Саакс – правейки още по-дълбок поклон. – Желя на двама ви приятно пътуване.

– Иншаллах – отвърна Рори. Думата му се стори съвсем подходяща: „Да бъде волята божия!“ Или бог, или Сатаната го беше довел дотук и за един безпаричен шотландец не я караше зле. Бе направил пътуването, разполагаше с верен, слуга в лицето на Тим, имаше приятел в лицето на Баба, бе изпратил обещания подарък на Мери Дейвис и в празния си до сега джоб има кесия фунтове. Не беше лошо. Съвсем не беше лошо.

– Иншаллах – повтори Баба, тръгвайки, без да хвърли поглед назад. Рори го последва, замятайки края на златотканата мантия през рамо с безразличието, което показваше Баба. Един по един свитата на Баба ги последва с Тим между нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тялото на Елмира сутрин. Хашиш и опиум. Състоянието на Тим О'Тул се влошава. По пътя към града Саакс.
Пътуването. Нрави.

Мъглата, бликаща откъм реката, забулваше всичко в кълбести парцали от сиви изпарения. Да не беше задушната влага, Рори спокойно би могъл да сметне, че се намира из мъгливите полета на Шотландия. Всичко бе просмукано от влага – дърветата, храстите, дори и самата шатра. А вътре в нея върху полираната повърхност струяха миниатюрни вадички. В този ранен утринен час горещината беше непоносима. Въздухът, по-влажнен от напоен памук, задъхваше ноздрите. Тялото на Елмира до Рори се плъзгаше влажно при опитите ѝ да се освободи от плътната му прегръдка. Време ѝ беше да напусне леглото, но нежелаещ да остави топлината на тялото ѝ, Рори я привлече към себе си, но плъзгавото ѝ тяло се измъкна. Тя посочи към другия край на шатрата, където ѝ махаше робинята на Баба.

– Не мисли, че искам да си отида – прошепна му Елмира. – Зная, че господарят би предпочел да се излежава с мен, но това е заповед на моя върховен господар, шанго. Той каза, че трябва да потеглим рано тази сутрин, затова си отивам, обаче нощес ще утоля жаждата ти.

Рори загледа с премежени очи как се намъкна в робата и шалвари-те и се присъедини към момичето на Баба, което я очакваше зад вдигнатия край на шатрата отвън. Видя как Баба изрита влажния чаршаф и плъзна дългите си крака отстрани на дивана. Бавно, с неохота, Баба се изправи, протегна се с високо изпънати над главата ръце. При бледата светлина в шатрата изглеждаше като жива бронзова статуя. Пристъпвайки безшумно по дебелия килим, той протегна ръка да раздруса Рори, само за да установи, че Рори е с отворени очи.

– Ах, братко мой – усмихна се Баба и зъбите му проблеснаха, – снощи ти спеше. Чух те да хъркаш. Каж ми, доволен ли си от Елмира? Ако ли не, ако имаш някакви оплаквания от нея, ще наредя да я накажат. Тя има само една цел в живота – да те задоволява. Миналата нощ ти не заспа изобщо, но снощи...

– Спах, Баба. Наистина спях. Аз не съм атлет, който да продължава

с рекордите от миналата нощ.

– Уви, Рори, не знаеш как да получиш истинско удоволствие от една жена. Прекалено бързо се изчерпваш и свършваш. Ще трябва да те науча за цената на хашиша. – Той посочи към дългата тръбичка на табуретката край леглото му. – С една лула хашиш човек може да забави онова крайно потопяване В забравя, което пресушава всичките ни желания. – Той седна на ръба на кушетката до Рори. – Разполагаме с достатъчно време да ти обясня възвишеността на хашиша през някоя друга нощ. Сега обаче трябва да се приготвяме за тръгване. Искам да оставя между нас и Ринктъм Кясъл колкото се може повече мили преди падането на нощта.

Рори се съгласи. Ринктъм Кясъл му действуваше потискащо, както и всичко край него. Неспирното скимтене на робите в бараките го влудяваше. Разбира се, според Спаркс и Суза те бяха само животни, но дори и да бе така, заслужаваха по-добро отношение. Животни ли? Рори огледа Баба. Въпреки че цветът на Баба беше значително по-светъл от този на клетниците в бараките, все пак той беше негър. Майка му беше чиста суданка и макар бащата да минаваше за мавър, сигурно и той имаше примес от черния цвят. Е, може да е черен, помисли си Рори, но Баба не беше животно, освен ако човек не го таксува като великолепен самец, и то в най-благоприятния смисъл. Да, може би, но той си беше човек и съвсем не дивак. Рори съпостави красотата на килимите, мебелите и дрехите в шатрите с неприветливата покъщнина на Ринктъм Кясъл. При други обстоятелства, ако Рори трябваше да развлича Баба в Сакс, Баба също би го сметнал за дивак, и то за един от най-западналите.

Оставяйки се на услугите на бячите тази сутрин, той долови че бият водата така, че да не пристъпват плитчините на течението. След това закусиха богато под дърветата – кафе, плодове и хляб. Когато свършиха, шатрите бяха вече свалени, всичко бе опаковано в сандъци и кутии и по-голямата част натоварена на дълги канута, изтеглени на бамбуковия кей. Баба осведоми Рори, че няколко дни от пътуването щяха да прекарат по реката в канутата на кру. Трябваше да срещнат кервана на Баба на предварително определено място, където го чакаха, докато продаде робите си на Фредрик и Ринктъм.

Вече при кервана си Баба увери Рори, че ще живеят по-удобно, в по-добра шатра и обслужвани от повече слуги. И, намигна той на Рори, ако дотогава Елмира му стане скучна, ще вземе друга робиня да го обслужва. Макар че тя нямаше да бъде бяла колкото Елмира. Не, щеше да бъде черна, макар и не непременно грозна. Би ли възразил Рори срещу

черно момиче? Не! А имал ли е някога преди такава? Само веднъж? Тогава имаше още на какво да се чуди Рори.

Въпреки че, обясни Баба, се считаше за отличие да имаш в харема си бели жени и мавритански момичета, те бяха повече или по-малко за декорация. Нищо повече. За истинското удоволствие нищо не можеше да се сравнява с едно черно момиче, а от всички чернокожи тези от малкото кралство Анкола от Уганда бяха най-добрите. Раждаха се със завряла кръв във вените. Вярно, такива трудно се намираха и бяха най-скъпи, но попаднеше ли човек на такава, никога не съжаляваше за парите, платени за нея. Баба подсвирна със стиснати устни. Две го очакваха в кервана му. Специално обучени, при това. Още една причина да потеглят, защото колкото по-скоро пристигнеха, толкова по-скоро Рори щеше да установи правдивостта в думите на Баба. Естествено, едната беше за него! Отсега нататък щяха да делят всичко. Според майката на Баба Рори щял да има положително влияние върху по-нататъшния живот на Баба. Да сподели с него едно момиче от Анкола не било нищо в сравнение с това, което Рори щял да направи за Баба. Нищо!

Тим ги очакваше на кея и когато видя, че Рори и Баба приближават, закуцука измъчено по пътеката да ги пресрещне.

Рори прегледа крака на Тим.

– Как се чувствуваш, Тими?

– Не е добре работата. Ще ме вземеш ли със себе си, авер?

– Тъй както си влачиш крака ли, Тим? Пътуването е дълго. По-добре е да останеш тук и си отпочинеш.

– За бога, авер, не ме оставяй в тази дяволска дупка – замоли го Тим. – Тъй не ме бива за стария Бастинадо. С този крак никога няма да видя палубата и въжетата – никога няма да ме вземе. А в тази адска дупка ще пукна за една седмица. О, хайде, авер, вземи ме с теб. Ще дойде време, когато ще умираш да размениш няколко думи на английски след цялото това шибано плямпане.

– Господ знае къде отиваме, Тим. Разбрах, че оттук до Саакс е около две седмици път, от които само първите няколко дни на канута. Ще можеш ли да издържиш? Ако можеш, иска ми се да те взема.

– Ще мога. Само ме гледай. Ще бъда наред, Рори, ала зарежеш ли ме при тоя миризлив португалец, всичко може да ми се случи. Сигурно ще свърша нафиркан в кръчмата му. Не ме оставяй, Рори – разрева се Тим.

– Мога да платя за престоя ти тук. – Рори си спомни за дадените му от Спаркс пари.

– За да ходя всеки ден до кея и да чакам завръщането ти. Ако ти трябва, тревожи се за мене, но как мислиш ще се тревожа аз, ако изобщо не се върнеш? Заради бога, вземи ме, Рори Махаунд. Ще се поболееш да бърбориш само с тях. Бога ми, той наистина е симпатяга! Не съм допускал, че ще кажа такова нещо за един проклет негър, макар че е по-симпатяга от онези двамата голи, издялкани от камък, дето прикрепят вратите на брега на Ливърпул.

Рори се замисли върху молбата на Тим. Да не би било зле да има един свой човек до себе си. Можеше да му домилее за английска реч... Кимна глава в съгласие.

– Ще го сторя, Тим, щом мислиш, че ще можеш да издържиш. Ще се радвам на компанията ти.

Дългата редица канута беше вече натоварена и потеглиха нагоре по реката, едно по едно, всяко карана от по десет момчета кру. Баба заемаше сам първото кану, излегнат в средата му под балдахин от черна козя кожа с ресни. Следващото кану, пригодено със същите удобства за Рори, по негово настояване се споделяше и от Тим. Първоначално Баба прояви неохота да допусне Тим в кануто на Рори, но когато Рори му обясни, че Тим не е само слуга, но и приятел, Баба склони, макар че изразът на лицето му показваше недоумение как едно лице може да бъде едновременно и слуга, и приятел. Все пак той прие обяснението и ето защо Тим се облягаше, полегнал на един матрак и подпрян с възглавници до Рори.

В началото на пътешествието им всяко прикритие от слънцето изглеждаше ненужно, тъй като буйната тропическа растителност и особено дърветата, преплели се като дъга над тясната река, ги скриваха в сянка, оформяйки мрачен тунел от зеленина. Жерави стояха край бреговете и хиляди малки птички с цвета на диаманти проблясваха сред клоните. Полупотъналите дънери се превръщаха на крокодили, а криволичещи вълнения маркираха пътя на водни змии. Денем Африка приличаше на свят от влечуги – от огромните крокодили до дребните гущери и жаби. Беше свят, бликащ от живот, избуяващ от тинята и калта на реката. Огромни лиани опасваха дърветата и понякога някоя от тях се раздвижваше, плъзгаше с блещукане люспестата си обвивка и изчезваше в зеления здрач с грациозността на змия. Ала извън водните влечуги и птиците във въздуха имаше и друг свят – злокобен, бръмчаш досаден и съкрушителен, който хвърчеше, бръмчеше, кацваше, хапеше и отравяше. Огромни, пъстро-зелени мухи се прилепваха в плътта и щом някой от тези паразити успееше, това бе знак за другите да нападнат. Комари

бръмчаха из въздуха и пробождаха със стоманени игли, които пробиваха дрехите и оставяха петънца кръв. Все пак дебелите вълнени бурнуси, които първоначално се струваха на Рори задушаващи, сега се оказаха незаменими, тъй като комарите не можеха да пробият здравите им нишки. Мазането с оцет пазеше до известна степен лицето и ръцете и сега Рори напълно оцени метличката против мухи, която му беше дал Баба. Постоянното ѝ размахване мигновено обезкуражаваше насекомите. Много чудно, ала момчетата кру, макар и съвсем голи, като не се взема предвид мокрото парче плат върху слабините, не се притесняваха никак. Мухите покриваха телата им и комарите бръмчаха над тях, а те не ги пропъждаха. Едва по-късно Рори узна за имунитета, който черната им кожа бе изградила в течение на поколенията кру, пътували по реката.

Следващите канута бяха натоварени с шатрите и тяхната мебелировка, Включително придружвачите, които Баба бе довел със себе си. Скоро, заяви Баба, щяха да се присъединят към главния керван, очакващ ги зад мочурливата почва на делтата. Там щяха да се разполагат много по-удобно отколкото можеше да се предложи на Рори в Ринкътм. Щяха да яхнат коне и оттам пътуването до Саакс щеше да премине върху твърда почва. Много нощи щяха да гостуват на местните главатари, крале, емири или други вождове на местни племена. Всички те бяха източници на доставките на Баба и очакваха полугодишните му обиколки и пътувания до крайбрежието с подбор роби, защото знаеха, че той не би приел нищо, освен първокачествена стока.

Когато слънцето достигна своя зенит, спряха при една гъмжаща от насекоми плитчина, още повече неприятна поради пясъчните бълхи. Там хапнаха набързо – мазен кускус, сготвен предната нощ, булгур, преглъщан със свръхусилия, ако не се промие с глътка вода от хладните кози мехове. После пак потеглиха. Рори се дивеше на издръжливостта на момчетата кру, които без да почиват гребяха ритмично с веслата. Когато прокрадващият се през дърветата полумрак се смеси с черно зеления здрач на деня, спряха пак, този път на малка тревиста полянка, стигаща до ръба на водата. Явно тя представляваше постоянна спирка, тъй като тук имаше груби, покрити с палмови листа навеси и каменно огнище. Вечерята им беше топла, а с нея пиха ментов чай, горещ и ароматизиран. Без да се събличат, потърсиха прикритието на шатрите и спаха, докато ги разбуди яркото утринно слънце.

Следващият ден по реката доказва ефикасността на зеления таван, тъй като не след дълго минаха от прикритието на дърветата на открит път, където слънцето ги поразяваше безмилостно. Дърветата над

главите им се разделиха, за да пропуснат светлината, и с напредването по реката растителността губеше първобитното си великолепие и се разреждаше. Минаха покрай селца, построени нестабилно на колове върху реката. Деца и жени с провиснали гърди им махаха, обаче видяха малко мъже. Едва по-късно Рори научи, че по-голямата си част от времето мъжете прекарваха под закритието на големите колиби, оставили работата на жените. Мъжете бяха бойци и единственият смисъл на съществуването им беше да пазят селото си и да нападат други поселища, за да пленяват роби. Враждите между племената и дори между отделните поселища се поощряваха от местните главатари. Всяка черна плът представляваше храна за робската воденица и дребните вождове не можеха да запълнят понякога нарядите си дори с членове на собствените си родове, когато набезите им не покриваха достатъчно първокачествената стока, която да удовлетвори било собствената им алчност, било исканията на роботърговците.

След уморително гребане през целия ден прекараха втората нощ в лагер, подобен на този от първата нощ. Рори се събуди от продължителни тревожни писъци, продиращи нощта откъм замиращия огън, където се биеха двама мъже.

Като ги приближи, той разпозна двама от младежите кру, които се биеха с веслата си. Тя бяха направени от твърдо като желязо асагеево дърво и представляваха опасно оръжие. И двамата си нанасяха вулгарни обвинения. Рори беше изненадан, че Баба, който явно бе дошъл преди него на конфликта, не направи усилие да спре боя.

– Това е въпрос на чест – обясни Баба на Рори. – Бият се за друго момче. Това е борба на живот и смърт. Всички те си имат жени и деца в Ринктъм Кясъл, но си имат своите „съпруги“ и сред по-младите лодкари. Всъщност за тях тези бракове са дори по-обвързващи, отколкото с жените им в Ринктъм, тъй като по-голяма част от времето си прекарват извън къщи. От това, което си подвикват един на друг, изглежда, че единият от тях се е събудил нощес, за да установи, че неговото момче го няма. Разтърсва се из лагера и открива момчето да спи при друг мъж. Виж ги! Бият се безмилостно. Ха, ето че боят свърши и победителят си е извоювал съпругата.

Докато говореше, Рори видя как едното весло едва не откъсна врата на един от мъжете.

Направлявано от дивашката мощ и силната ръка и рамене на гребца, веслото поразяваше като сабя. Жертвата се строполи, а победителят, присягайки се надолу, изтръгна детеродните органи на умиращия, след

което ги хвърли към изплашеното момче, което ги гледаше. Думите му бяха непонятни за Рори, ала той не се нуждаеше от преводач, за да ги разбере:

– Е, щом толкова го искаш, на ти го. – После, сред порой от обвинения от едната страна и молби за прошка от другата двамата сграбчиха мъртвеца за краката и го затъркаляха в мрака.

– Останахме с един гребец по-малко – сви рамене Баба и придружи Рори до шатрата. – Но това няма значение. Мъжът, който си възвърна момчето тази нощ, утре ще работи двойно по-усърдно. Ще иска да го смае със силата и издръжливостта си. По време на едно пътуване преди две години изгубих четирима кру. Всички си падаха по момчето на главния кормчия – едно ухилено хлапе, флиртуващо непрестанно с другите мъже. Но въпреки всичко канутата продължаваха пътя си, докато пристигнахме в Ринктъм, и там той накупи толкова мъниста за момчето си, че то едва можеше да върви под тежестта им. Ела да спим.

На следващата сутрин Рори и Тим тръгнаха извън лагера да се облекчат сред храстите. Наблизо забелязаха конусовидна земна маса на височина колкото човешки ръст, върху която бе проснат трупът на мъртвия кру. Той представляваше блестяща маса, покрита от мравки, които вече бяха изяли плътта на краката, разкривайки белите кости.

Същия ден по пладне достигнаха широка савана с висока трева, осеяна със странни на вид баобаби. Високите цилиндрични стволоче изглеждаха прекомерно големи за тънките клони, сякаш бяха изтръгнати от земята и побити с корените нагоре. След сочната зеленина по реката всичко изглеждаше чисто и светло. Ята от пъстри пеперуди отразяваха блестящата светлина по ниските цъфнали храсти, усещаше се и лек ветрец, който освежи лицата им. Под сянката на дърветата те пристигнаха при едно селище от шатри, много по-уредено от това, което Баба бе построил при Ринктъм Кясъл.

Стотина мъже, различаващи се по цвета си от бледо кремави до абаносово черни, ги очакваха край пясъчния нанос, в който заораха канутата. Пискливите им приветствени крясъци, подчертани от градушка от изящните дълги мускети, накараха вързаните коне да заскачат и зацвилят. Канутата ги стовариха колкото се може по-близо до брега, където десетки ръце изнесоха Баба на брега и по негово кимване, върнаха се да вземат и Рори. Пътуването с канутата бе свършило и видът на конете подсети Рори за Тим. Полегнал върху дюшек на дъното на едно кану, той не беше страдал особено, но Рори се боеше, че на гърба на коня ще бъде съвсем различно, защото бе сигурен, че Тим никога през живота си

не бе виждал коне дори на картинка.

Баба бе изчакал Рори да слезе на брега и сега пристъпи да тръгне с него. С жест на ръката си той посочи шатрите.

– Е, братко, тук ще разполагаш със собствена шатра, без да става нужда да споделяш моята. – Баба посочи една черна шатра, незначително по-малка от тази, на която се вееше семейният му флаг. Но при изговарянето на думите Рори долови и забеляза горчивината на израза му.

– Предполагам, че сам ще се чувстваш по-удобно. – Рори също се чувствуваше наскърбен поради раздялата с Баба. Близостта им, когато бяха споделяли една палатка, го беше радвала, и трябваше да признае, че се наслаждаваше на Елмира повече, когато чуваше пъшканията на Баба под неговата жена.

– Не мисля за удобството си, братко, а за твоето. Що се отнася до мен, аз се радвам на присъствието ти. Насладата ми нараства, когато долавям малките звуци на твоето щастие. Когато те слушам задъхан и чувам стенанията и молбите на Елмира, това усилва настървението ми и доволството ми, че си щастлив. Да, ще се чувствавам самотен в шатрата си, макар че имам право на избор между четири робини, вместо две.

– Аз също се чувствавам самотен, Баба, защото ако ти си се радвал на моите стонове, аз също се наслаждавах на твоите. Пък и аз също се чувствавах по-щастлив край теб. Ти си всичко, каквото имам в Африка, а Африка е странен кът. Понякога ме плаши, но когато ти си край мен, аз съм спокоен. Ще дойде време, когато ще се разделим. Моят път ще води в една посока, а твоят в друга. Когато този ден настъпи, ще жадуваме да сме заедно. Затова, освен ако не настояваш да ме прогониш, аз бих предпочел да остана с теб.

– Благословен Аллах! Наистина ли го мислиш, Рори? Не се мъчиш само да бъдеш вежлив?

– Наистина, Баба.

Баба поклати глава.

– Трудно ми е да повярвам на думите ти, макар да зная, че са искрени. Имал съм много отношения с бели хора и макар че те ми вършат услуги, наричат ме „Ваше височество“, салютират ме с оръдейни изстрели, поднасят ми дреболии, с които искат да ми въздействуват, и дори сядат с мен на масата ми, Рори, не забравям, че те само обмислят.

– Какво значи това, Баба?

– Те мислят: ето един чернокож, който се счита за нещо специално. Добре, ще си направим майтап с него и ще му внушим същото. Обаче

знаем, че той е само един черен негър и понеже носи нещо, от което ние се интересуваме, ще го третираме като равен с нас. Ще му дадем няколко ярда манчестърски памучен плат, шампиран с ярки цветове, защото негрите харесват именно това. Ще го натъпчем с евтини железарии и немски огледала. Ще му дадем и малко мъниста, за да ги отрупа по косата и по гривните на носа си. Ще му направим гаргара със стари боклуци. След това ще го отрупаме с ласкателства и ще му позволим да се храни с нас, ала през цялото време ще знаем, че сме по-добри от него, защото нашите кожи са бели, а неговата е кафява. Така мислят те, Рори, и аз ги мразя за това. Вероятно бих мразил и теб, ако твоето име не беше същото като моето и ако някои древни богове на Африка не бяха предсказали идването ти.

Рори протегна ръката си успоредно с тази на Баба и ги сравни.

– Виждам две ръце, Баба – бавно каза той. – Всяка от тях има пет пръста, всеки пръст има нокът. Управляват ги еднакви мускули и сухожилия. И двете ръце са силни, когато стиснат сабя, и нежни, когато опипват жена. Тези ръце могат да управляват кон, могат да завържат възел, могат да стрелят с пушка, могат да опипат най-нежните и най-потайни части на женското тяло. Виждам само една разлика в тях.

– Цветът им? – Очите на Баба се бяха приковали в ръцете на Рори.

– Да, цветът. Кожата на моята ръка е бяла, а твоята кафява. Кой би разбрал коя е по-добрата? Статуята от мрамор или тази от бронз? Древните гърци са дялали статуите си от мрамор, но са ги отливали и от черен бронз. И едната била еднакво прекрасна, колкото другата. Поради това не виждам защо кафявата ръка да е по-малко значителна от бялата. И двете ръце са на мъже. Затова, господарю на Саакс, нека да постъпим като в моята страна. Виж, ръката ми търси твоята. Аз сграбчвам ръката ти и в ответ ти сграбчваш моята. – Той присегна към ръката на Баба и ревностно я разтърси. – Стар обичай, загубен в историята, а когато един мъже се ръкува с друг мъж, това се счита за доверие. Това би могло също така и да бъде клетва за вярност. Би могло да означава безгранично доверие. Не бяла ръка се ръкува с черна ръка, Баба. Моята ръка се ръкува с твоята.

– Благодаря ти, братко – ръката на Баба сграбчи тази на Рори.

Рори се изненада, откривайки сълзи в очите на Баба.

– Проклетите мушици! – отри очите си Баба, – влизат право в окоето на човека.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Африка и арабска еротика. Изкуството на съблазняването и изкуството на любенето. Помагат ли хашишът и опиумът.

Тим загива – надеждата е в племето басампо.

Въпреки че както винаги, преди да си легнат, Елмира бе готова да обслужи Рори – както първата им нощ в лагера – заедно с нея се явиха две други момичета, като не изключваме и Зайа, мавританската робиня на Баба. И двете нови бяха черни като полиран кехлибар, макар че не можеше да се прави сравнение между тези две екзотични орхидеи от джунглата със средните и не особено симпатични жени, които Рори бе срещал в прехода си по реката. Тези нови девойчета бяха с гладки хълбоци и закръглени коремчета, с дръзко вирнати гърди, чиито зърна, боядисани с цинобър, разцъфтяваха като паразитни цветя, подхранващи кръвта им. Външността им беше по-скоро на хамитки, отколкото на негърки с идеално оформени носове и развити, не тлъсти устни, чувствено влажни и подканящи. Косите им покриваха главите с гъсти черни къдрици, неприличащи на ситната вълна, която Рори бе срещал досега. Въпреки че бяха самурено черни, крайниците им блестяха като излъскан оръдеен метал, улавящи и отразяващи при всяко свое движение светлините на лампите. И двете излъчваха аромат на сандалово дърво и мускус. В изисканата грация на движенията им имаше нещо, което напомняше на Рори за арабските коне, които бе видял при слизането на сушата. Двете момичета бяха голи, ако не се счита странните гирлянди от пъстри мъниста, прокарани през кръста. Краката и задницата бяха щампосани с цинобърни и бели арабески. Те следваха мълчаливо Елмира и Зайа плавно, сякаш не докосваха земята.

– Обещах ти малка промяна, братко – намигна Баба на Рори и кимна на момичетата да приближат. Те пристъпиха и застанаха пред него, при което той прокара ръце по лъскавите им бедра, после ги обърна и пръстите му се плъзнаха по копринени заоблености на задниците им. Поклати глава с шеговит присмех към прелестите им.

– Тези двете са действително черни, Рори, по-черни от слънцето на самия шейтан. Ала не оставяй цветът на кожата им да ти повлияе. Те са били умело възпитавани и обучавани в любовното изкуство от самото

си прохождение. Произхождат от далечна Анкола, където най-надеждните момчета и момичета се подбират от ранна възраст. След това ги изпращат в Хартум, където ги обучават да задоволяват прищевките на арабските принцове. Момчетата кастрират и превръщат в послушни евнуси, докато момичетата биват принудени да изтърпят една операция, която ги прави страшно ненаситни. Разправят, че такова момиче може да приеме петдесет мъже през една нощ и да създаде на петдесет и първия същото удоволствие, каквото е дала на първия. По време на първото си пътуване до Мека минах през Хартум и оставих заръка на Мохамед Лаазиб, роботърговец от Хартум, да ми подбира по две от най-ценните момичета всяка година и ми ги изпраща. Уговорих също така да бъдат обучавани от старата Мириам – еврейката, за която разправят, че знае повече начини за задоволяване на мъжа от всяка друга жена в света, макар че е близо вече стогодишна. Тя има рядкото дарование да обучи всяко момиче как да доведе мъжа до апогея на насладата и да го задържи там минути вместо секунди, после многократно да повтаря това, без мъжът да свърши. Това е вид префинена лудост и те кара да стенеш за милост. Тези момичета пристигнаха по време на отсъствието ми и моят баща, Аллах да благослови всеки косъм от брадата му, знаейки колко нетърпелив ще бъде да ги опитам, ми ги изпрати. Те пристигнаха с нарочен керван преди три дни и оттогава се приготвят за идването ми. Какво щастие, че са две. А сега, братко мой, избери тази, която ти хареса.

Рори ги огледа и долавяйки одобрението му, те извиха телата си и изпъчиха гърди за одобрение. Той поклати глава. Невъзможно бе да определи коя е по-привлекателна.

– Както винаги, братко мой, ти си безкористен, но тъй като те са твои и тъй като с нетърпение очакваше пристигането им, ти избери.

– Те са съвсем еднакви – сравни Баба едната с другата. – Не виждам разлика, освен може би в това, че едната е с косъм по-ниска, а гърдите на другата са малко по-кръгли. Ала няма закон, който да накара единият от нас да избира. Диваните ни са толкова близо един до друг, че можем да си ги разменяме. Разбира се, ако желаеш.

– Разбира се. Но Елмира? – Рори се беше привързал към момичето, което споделяше нощите му.

– Елмира? Какво общо има тя? Една жена, при това робиня, Рори. Тя е по-малко от нищо. Единствената причина за съществуването ѝ е да живее за своя господар, а ти си нейният господар. Следователно всяко нещо, което ти доставя удоволствие, би трябвало да я радва. Тя не е нищо повече от глинено гърне, в което изливаш соковете си. Наистина

понякога не мога да те разбера, Рори. Конят си е кон, а жената жена и мъжът ги язди, именно защото е мъж. – Той се обърна към Елмира и я повика с извиване на пръстите си.

Тя пристъпи към него и се хвърли в краката му. И макар че Рори забеляза сълзи в очите ѝ, заяви, че ще бъде доволна от всяко внимание на Рори към новото момиче. Косият поглед, който прокрадна към Рори изпод спуснатите клепки, противоречеше на думите ѝ, но Баба ги взе за чиста монета и когато я изтласка с върха на пантофа си, притегли едно от черните момичета, което седна в скута му, а другото изпрати при Рори. Тя пристъпи към Рори с грациозността и кокетството на пантера и се сви скромно в краката му.

– Казвам се Чатсуба – замърка на арабски тя. – На моя език това значи жена, която ще заведе господаря си на седмото небе. Ще те направя много щастлив. – Нежните ѝ пръсти се обвиха върху пантофите му и тя бавно ги смъкна, сякаш извършваше някакъв обред. Пръстите ѝ почнаха да блуждаят по глезените му, после бавно тръгнаха нагоре, галейки прасците. Бяха меки и допирът им разхлаждаше плътта му, но въпреки това където докоснеха, разпалваха пламъчета. Без да отделя пръстите си, тя се изви и застана на колене, така че твърдите ѝ зърна спряха в него. Сръчните ѝ ръце бавно развързаха и свалиха бурнуса. Всяко движение беше бавно, изучено и предизвикателно – част от една церемония, която тя бе изучавала и практикувала, откакто се помнеше. След като развърза цялото му облекло, тя се забави, преди да мине по-нататък, целувайки и милвайки всяка разкрита част от тялото му. Най-последно всички копчета бяха разкопчани, всяка кукичка отворена, всяка панделка развързана. Повдигна ръка, тя му напомни да не се движи, седна по турски и се загледа, докато Елмира и Заяа шетаха из шатрата, пълнейки легени с ароматизирана вода, оставяйки бели, мъхести хавлиени кърпи край диваните, сипвайки ароматни благовония в мангалите, след което се оттеглиха и спуснаха пеша на шатрата, който гледаше към лагера, като същевременно вдигнаха друг, гледащ към звездите.

Когато меките им стъпки заглъхнаха, Чатсуба заговори на Рори:

– Сега, ако господарят ми се изправи... – Тя стана и свали дрехите на Рори, които се плъзнаха на пода. Щом застана гол пред нея, тя се сви от уплаха. Очите ѝ се разшириха, устните потръпнаха и тя направи крачка назад, преди да коленичи отпреде му. – Прости ми, господарю, прости ми. Никога преди не съм виждала мъж. Наистина, защото ние винаги практикувахме с дървени модели. Но сега се страхувам. Аз съм толкова малка, за да мога да побера такова голямо нещо. Треперя,

господарю.

Рори присегна да я успокои, но тя не вдигна поглед. Очите му огледаха шатрата и видяха, че Баба получава същото обслужване. Чу как момичето в краката му повтаря думите и разбра, че ги изговаря само за да го направи горд с мъжкото му достойнство. Потупа я по рамото, тя вдигна поглед и му се усмихна.

Тя потопи хавлиената кърпа в ароматизираната бода и изтри потта от тялото му. После го изсуши с друга кърпа и от плискането на водата в другия край на шатрата той разбра, че Баба е подложен на същото освежаване. След като Чатсуба го избърса, тя наля благовонно масло от едно шишенце и му направи знак да легне на дивана, след което затърка маслото по кожата му, разтривайки цялата му плът така, че всеки мускул се отпусна, докато изчезна всяка напрегнатост. Почувствува се безпътен, сякаш тялото му бе литнало нанякъде, оставило само пулсиращата набъбналост, която сега го представляваше. За тази част тя отдели специално внимание, като я намаза с друго масло, толкова ценно, че отдели само няколко капки от него на пръстите си. То му достави горещо и щипещо усещане, неприятно в първия миг, ала сякаш бе увеличило подуването и ускорило пулсирането. Присягайки с едната си ръка към малката сребърна каничка на табуретката до дивана, тя отля някаква напитка в малка порцеланова чашка и му я подаде.

– Ето, господарю, вземи и отпий – усмихна му се тя, докато очите ѝ отразяваха светлинните отблясъци под дългите мигли. – Това е райски нектар – шепнеше гласът ѝ. – С една глътка от него мъжът може да задоволи всичките си четиридесет хурии за една нощ и да му останат сили и желание да повтори.

Рори пое чашката и отпи. Имаше вкус на мухлясали розови листа и остави горчива следа в устата му. Като ѝ върна чашката, тя напълни една елегантна дълга лула с хашиш и му я подаде, вземайки от мангала въгленче с машата. Той видя как Баба изпи чашката, предложена му от неговото момиче, и веднага запуши. Той подвижна на Рори:

– Тази нощ, братко мой, ще имаш издръжливостта на жребец и тя ще ти бъде нужна. Питието, за което се предполага че е смес от морски охлюви от Китай, ще разпали вихрени пожари в кръвта ти, а хашишът ще задържи прегарянето им, като ги остави да тлеят цяла нощ. Ще изпиташ по-голяма наслада и много по-дълготрайна.

– Не ми е нужна смес от морски охлюви, за да бъда готов – засмя се Рори.

– Не се съмнявам, но един мъж с колчан стрели е по-добре

подготвен от този, който има само една и изчерпи всичките си муниции с един изстрел. Тази нощ ще намериш колчана си пълен – разсмя се Баба. – А сега светлините, Метук. – Баба отблъсна нежно момичето с крака си и тя загаси лампите. Остана само бледата светлина на луната, проникваща през отвора на шатрата, която остави Баба и Метук напълно в мрак, ала накара тялото на Рори да заблести с бисерно бял блясък.

– Ти си първият ми мъж, господарю, и първият бял, когото виждам. Вярно, уплаших се, когато те видях в цялото ти величие. Сега вече не се боя. Аз съм подготвена за теб. Бях способна да побирам най-големия дървен инструмент на старата Мириам. Ние, момичетата, го наричахме „Куат“ и всички се плашихме от него поради болката, която знаехме, че ще ни причини. Сега споменът за тази болка ме радва, защото аз ще ти дам много радости.

– Изгарям от нетърпение, малката.

– Не ще се разочароваш, господарю, и аз ще положа усилия да е така.

Беше нощ на съвършено изкуство, каквото Рори никога не би могъл да си представи. Тя бе толкова различна от пипкавите движения с шотландските Мерита край плетищата, колкото денят се различава от нощта. Никога преди не бе постигал такива висини и не бе оставал тъй дълго в захлас така изтънчен и непоносим, че той стенеше и умоляваше да го облекчи. Чатсуба си играеше с него като с музикален инструмент. Разкриваше чувствени струни, които измъчваха тялото му и същевременно го успокояваха. Изкуството на двете момичета бе резултат на дълго и трудно обучение и въпреки това в тях имаше някаква непринуденост, съчетана с писъците на първото проникване, което убеди Рори, че това наистина бе първият им опит с истински мъж. Всеки път Чатсуба – или може би Метук, тъй като те постоянно се разменяха – го издигаше до високо плато, където едва не се задушаваше. Дори чувствуваше как ще се пръсне на безброй частици. Изкуството им го усмиряваше в кратка празнота, която му даваше възможност да поеме въздух и се подготви пак за висините. Нямахше късче от тялото му, което да не отговаряше на милувките на Чатсуба. Езикът ѝ изследваше потайни места и го караше да размята крайници и да стене. Беше само жена и го правеше само мъж. Думите ѝ го величаеха като божество. Спомни си за една картина, която бе видял в книгите на стария Джеми, показваща Родоският колос и съзнаваше, че в момента се извисява над всички мъже и достига такива височини, че корабите можеха да плават под него, без да го докоснат.

Тя се дивеше на неговата надареност. Ласкаеше го нежно разтревожена. Гукаше и пъшкаше с престорена болка, че никоя жена не би могла да го погълне и че страхотният „Куат“ в школата на старата Мириам бил джудже в сравнение с него. Той я раздираше, тя стенеше и плачеше, независимо че не го пускаше за миг. Молбите ѝ за милост го смекчиха, той я съжали и намали яростта си, но тя се притискаше. Подканяше го дори към по-силни атаки, макар непрестанно да му повтаряше, че той е нейният господар. Когато му даваше възможност да си поеме дъх, той мигновено се откъсваше от нея само за да открие гърба ѝ до неговия и да види как се беше сменила с Метук. След това огньовете пак се разпалваха.

По някое време през нощта настъпи кратка пауза, когато бе запалена една единствена лампа и на нейния пламък момичетата им направиха по още едно питие, докато Рори и Баба изпушиха по лула хашиш. От другия край Баба подвикна на Рори:

– Признай си сега, Рори. Ти много се чудеше дали ще ти се хареса едно чернокожо момиче.

– Вярно е, Баба. Чудех се, макар че не ми беше съвсем непознато. Веднъж имах една – кучката на Спаркс на кораба – и отвращението, което изпитах към нея след това, сигурно ме е предубедило.

– И сега?...

– Нощта не е свършила още, братко мой. Сега живея само за тази нощ. Дори ако трябва да умра на разсъмване, бих бил щастлив, защото съм живял тъй, както никой друг човек не е преди тази единствена нощ.

– Почакай още малко. Метук, изгаси светлината.

Първата глътка хашиш му стигна за цялата нощ, а призори момичетата вече ги нямаше, оставили само аромата на сандалово дърво по изплесканите чаршафи. Рори дремеше напълно изтощен, само за да бъде разбуден от шума на разтурвания лагер. Обърна се уморено на едната страна, огледа палатката и видя, че Баба е станал и посяга към дрехите си да се облече. Рори завидя на огромния черен мъж, който се движеше така леко, като че ли бе прекарал нощта в блажена дрямка, докато сам той изпитваше такава умора и изтощение, че се съмняваше дали ще е в състояние да повдигне уморените си колене през дивана. Все пак успя при настояването на Баба да се затътри подир него към реката, където се разколеба на брега, правейки усилие да събере мислите и смелост да влезе във водата. Но Баба, който изглеждаше по-скоро освежен, отколкото изсушен от усилията през нощта, го улови за глезена и го издърпа навътре. Водата беше хладка и успя да разбуди Рори. После след

закуската с фурми и кафе, по време на която големите шатри бяха събрани и натоварени на конете, те поеха по-дългата част от пътя си към Саакс.

Черният арабски жребец с високото, инкрустирано в сребро седло, далеч не приличаше на дръгливите понита в шотландските степи. Шотландските степи! Рори беше Сакс от шотландските степи, а Баба беше Саакс от африканската савана. Съвпадението му се стори странно и той пришпори коня си към Баба да му обясни това ново съчетание, считайки го за игрословица. За негова изненада то направи впечатление на Баба, който кимна с глава, убеден, че това е ново доказателство за мъдрия смисъл на предсказанието. Тим, който бе зарязал моряшкото си облекло, скрил червенокосата си глава под един бурнус, бе успял да яхне кон, макар и не така буен и разкрасен като този на Рори. Сутринта Рори препусна назад да види как е Тим и го завари с лице, измъчено от болка. Кракът е по-зле, каза той на Рори, и всяка стъпка на коня му причинява страдания. Ала няма как, ще продължи. Всъщност и двамата съзнаваха, че няма друг път. През почивката по пладне Рори прегледа крака на Тим и го намери отекал и още по-гноясал. Повика Баба да го види, макар да беше очевидно, че той се вълнува повече от тревогата на Рори, отколкото от крака на Тим.

– Ти си много привързан към своя слуга Тим? – каза той. Рори кимна утвърдително.

– Ако изтрае три дни, ще можем да го излекуваме. В противен случай най-добре ще бъде да му дадем малко от червената вода и да го оставим да намери облекчение в смъртта си.

– Три дни? Но защо три дни? Защо да не го лекуваме сега?

Баба поклати глава.

– След три дни пристигаме в земята на Басампо. Чудна страна е тя и басампо са чудни хора. Може би най-древните и най-мъдри хора в Африка. Имат много странни обичаи и са диваци, понеже вярват в странни богове. Но тяхното познание на магията е най-голямото на света. Затова се боят от тях и никой от тях не е залавян в плен, защото роботърговците се страхуват от смъртните им заклинания. Кралят на Басампо е васал на баща ми и въпреки че е млад и видял само осемнадесет лета, той е мой приятел, тъй като басампо винаги са били съюзници на Саакс. Аз не вярвам в техните богове или в магията им, защото съм правоверен. И все пак – поколеба се Баба – не бих желал кралят на Басампо да ми бъде враг. – Той се изплю на земята и отри плюнката си в праха с крак, сякаш да се предпази от злото.

– Значи вярваш, че кралят на Басампо може да излекува Тим?

– Неговите шамани могат, ако той им заповяда. В това съм сигурен, защото съм ги виждал да правят истински чудеса. Виждал съм един от шаманите да насочва жезъла си към дърво и за една минутка листата му окапаха и то бе мъртво. Виждал съм и по-странни неща. Ако този човек оживее до пристигането ни в Басампо, те ще го излекуват. Ще наредя да направят носилка за него. Така ще му бъде по-леко, отколкото да язди кон. Ще се опитаме да го запазим жив, щом държиш на него.

Очите на Тим се впиха умолително в Рори и Рори му кимна насърчително, като благодари на Баба. Направиха хамак от една палатка. После я плзгнаха на рейки и завързаха на два коня – тя стана нещо като носилка на Тим и услужливи ръце го качиха на нея.

– Ще умра ли, Рори? – попита той.

– Не, Тим – опита се да го успокои Рори. – Баба е сигурен, че щом пристигнем в Басампо, шаманите ще те излекуват. А сега изпий това – Баба му предложи течност, която Тим пресуши. След като минаха начело на кервана, Рори попита: – От червената вода ли даде на Тим?

– Не, братко мой. Обещах да направим всичко, което можем, за да спасим твоя слуга, и поради това няма да го отровя. Дадох му опиум, за да заспи. Помниш ли напитката, която чернокожата Чатсуба ти даде снощи?

– За която каза, че била направена от китайски морски охлюви?

– Същата, макар че се съмнявам дали има нещо общо с морските охлюви. Уверен съм, че беше опиум – сокът на бялото семе от персийски макове. Използуван разумно, той е лекарство, което уталожва болките. А съвсем малко опиум така подкрепва и подсилва мъжа, че той може да обладае тридесет девственици за една нощ. И хашишът помага. Забеляза ли, че нито се умори, нито омекна?

Рори се засмя.

– Просто помислих, че съм станал много силен.

– Наистина си, благодарение на опиума и хашиша. Виждаш ли, Рори, нашите жени са изучили тези неща. Необходимо им беше. Дори и когато мъжът има само четири жени, колкото позволява пророкът, и няма нито наложници, нито робини, той може да прекара нощта само с една жена, като остави другите три сами. А когато има освен четирите си жени сто наложници, можеш да видиш колко често ще пренебрегва всички. Ние, маврите сме страстни мъже, Рори. Едва докоснем жената, и сме готови. Поради това жената, която е очаквала дни, дори седмици наред своя мъж, не иска насладата ѝ да свърши набързо. Ето как те са

открили ползата от опиума и хашиша. Те удължават насладата на мъжа, без да я разрушават. Сам си свидетел на това.

– Да, и очаквам нощта.

Баба поклати разгорещено глава.

– Не, братко мой. Постоянното отдаване на опиума го превръща в навик. Колкото повече получава мъжът, толкова повече иска и когато се взема в големи количества, каквото дадох на твоя човек Тим, причинява дълбок сън. Дозата, която дадох на Тим, бе силна, докато нашата беше слаба. Тим няма да чувствава болката. Ще го държим заспал до пристигането ни в Басампо. Що се отнася до теб, братко мой, за няколко нощи ще се върнеш към нежните обслужвания на Елмира, а аз ще потърся покой в обятията на Зайа.

– За да натрупаме нови сили за схватка с Чатсуба и Метук.

– Вярно, Рори, но...

– Да, Баба?

– На жените не се позволява да влязат в град Басампо. Ще трябва да ги оставим отвън, тъй като жива жена не се допуска в града. – Дори и кокошките се държат отвън. А на жените се позволява да влизат само при специални случаи. Странни обичаи имат басампо и лично на мен те не се нравят особено, обаче считам за разумно, когато съм там, да посетявам като тях. Трябва да ми обещаеш да вършиш същото, защото не искам да струпам проклятието на шаманите им върху главата ти. И така, братко мой, прави каквото те накарат.

– Ще се опитам, Баба.

– За теб ще бъде по-безопасно. Ако искаш да спасят твоя човек. Дори е още по-важно, ако искаш да спасиш себе си. Не че ще ти причинят зло под моята закрила. О, не! Но ако сториш нещо неприятно за тях, след шест месеца или година може да ти се случи нещо и то ще бъде резултат на тяхната магия. Но струва ми се, че премного се безпокоя. Младият крал ще се зарадва да те види. Той никога не е виждал толкова бял човек като теб, нито пък коса с цвета на злато. Винаги е искал да види, така че можеш да бъдеш сигурен в топлия прием.

– Ще си сваля тюрбана.

– Добре – Баба пришпори коня си и приближи Рори дотолкова, че да може да го тупне по рамото. – И още нещо. Ласкай ги. Накарай ги да мислят, че те са най-силните, най-красивите и най-умните мъже в Африка. Това едва ли ще бъде трудно, понеже те наистина са. Да, може би са. Дори по-красиви и по-умни от суданците.

– Съмнявам се в това, Баба, защото помня, че ти си половин

суданец, а положително никой не може да бъде по-красив и по-умен от теб.

– Пести си ласкателствата за басампо, Рори.

Въпреки казаното Рори забеляза, че Баба бе поласкан.

– Ласкателствата си пазя за басампо, Баба. Това, което казвам на теб, е истината.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването към Басампо. Първи срещи. Крал Джалайа. Как шаманите лекуват Тим

Трите уморителни дни пътуване и съпътстващите ги нощи изминаха. За Рори това бяха дни на ослепително жарко слънце, неудобствата на високото седло и вълшебствата на африканския пейзаж, който сякаш бе от друга планета. Просторните савани и висока кафява трева бяха изпъстрени тук-таме с неземни дървета – огромни баобаби, сякаш изтръгнати от почвата и насадени отново обратно, превърнали корените си в клони. Странни на вид животни, нямащи нито общо с тези, които Рори бе виждал досега, се вглеждаха в кервана миг преди да хукнат в бяг, който ги обгръщаше в облаци прах. Кафеникави лъвове душеха дирята им и се шумгуваха в храстите. Огромни купчини изпражнения подсказваха пътя на слоновете. Приличащи на прасета хипопотами лукаво надигаха глави от ленивите реки, а нощем хиените виеха край палатките им сатанински. Нощите обаче криеха покоя на прохладната палатка и топлиите ласки на Елмира, които бяха добре дошли за Рори след онази огнена схватка с Чатсуба. Да не беше тревогата му за Тим, той би се вълнувал на всяка чудноватост, изпълнен с възбудата на приключението, но грижите за Тим го караха постоянно да яхва назад към примитивната носилка, където, заспал вцепенен от упойката, Тим се люшкеше от едната страна на импровизирания хамак на другата.

При вечерните проверки кракът на Тим не приличаше на нищо, виждано досега. Беше отеъкъл, а кожата беше тъмна, люто червена и лъскава. Пръстите стърчаха като безформени картофи на подутото стъпало, черни и сякаш вече мъртви. През няколкото секунди, когато Тим сякаш се съвземаше, за да получи нова доза от Баба, той скимтеше от болка и се държеше за ръката на Рори, сякаш някаква сила се преливаше от близостта на другаря му.

Всяка вечер Баба също отделяше време да прегледа Тим и единствените му успокоителни думи бяха: „Още е жив, басампо ще го излекуват.“

– Но как? – Рори не виждаше как земна сила би могла да смени този огромен оток и изопнатата кожа как би се върнала в нормално състояние.

„Не ни е дадено да знаем“, поклащаше глава Баба с очи, умоляващи Рори да има вяра в него.

– Въпреки че не вярвам в тяхното магьосничество, аз зная, че могат да го излекуват. Не ме питай повече, братко мой, защото не мога да ти отговоря. Не съм запознат с магиите, но зная, че е известно в цяла Африка като царство на вълшебниците и че тяхната сила е много стара и много голяма. Ел мектуб, бектуб – каквото е писано, ще бъде.

На следния ден подир няколкочасово тежко пътуване, по време на което керванът се супена от чистия, свеж въздух на просторната савана към душна наносна равнина, напредването се забави, така че не пристигнаха в Басампо, докато слънцето не наближи хоризонта. Пак се гмурнаха в джунглата, но докато граничещата с реката джунгла бе просто невъзможно неприятна с ятата си от насекоми, тази бе направо ужасяваща. Дърветата с приличащите на възета лиани бяха непроходими от двете страни на пътеката. Макар че слънцето още не беше залязло, в гората бе тъмно като нощ и само от време на време стигаха до места, където случаен отвор сред дърветата допускаше по някой лъч. Рори бе обладан от предчувствие за тайнствена опасност, което му припомни приказките на стария Джеми за гори, обитавани и населвани от привидения. Очакваше призрочни ръце да се пресегнат откъм избитите шубраци и да го сграбчат, да се отворят гробове и да избълват страхотни дебнещи привидения. Кръсците на малките маймуни по клоните караха Рори да настръхне, а случайният поглед към някоя от тях, прелитащи от една към друга лиана, го караше да си мисли за сбръчкан старец със странно удължени крайници.

Достигнаха бреговете на бавна река, чието течение бе недостатъчно, за да движи плътната зелена пяна, покриваща повърхността му, и когато приближиха още повече, Рори видя група бойци, наредени в индийска нишка. Баба спря коня си, за да даде възможност на Рори да го настигне. Тези, осведоми го Баба, бяха почтена гвардия, изпратена да ги съпровожда до селото. По някакъв начин басампо се бяха осведомили за тяхното пристигане.

Рори бе изумен от вида на мъжете. След вълшебната гора се бе боял от срещата си с народа басампо, тъй като повлиян от околността, смяташе, че едва ли ще срещнат именно хора, а Рори съзнаваше, че посрещачите им представляваха внушителни свръх атлети. Никой не изглеждаше на повече от двайсет години. Стройните им тела бяха със съвършена мускулатура и смазани така, че блестяха като полиран абанос на ярката слънчева светлина, заливаща хоризонта. Танцуващите

отблясъци улавяха широки, мускулести гърди с боядисани в бяло зърна, закръглени бедра и стегнати, обли хълбоци. Всеки носеше висока грива от снежнобяла маймунска коса, която увеличаваше ръста му поне с осем фута. Това беше единственото им облекло с изключение на прасците на краката им, които също бяха обвити с дълги бели косми. Всеки носеше дълго бронзовърхо копие, а един, от чието копие висяха нишки от нещо, приличащо на сухи, сбръчкани черни стафида, пристъпи да поздрави Баба. Лицето му, макар симпатично и добре оформено, имаше пуст поглед – някакво празно, далечно виране на очите. Когато керванът спря пред наредените бойци, Рори забеляза, че всички останали имаха същия безплътен вид – като че ли лицата бяха празни фасади на свършените им тела.

Веднага ставаше очевидно, че не са мюсюлмани, тъй като голотата им разкриваше, че не са обрязани – на всяка провиснала надолу кожа бе нанизан златен орнамент с размери на яйце, което удължаваше и без това огромните им органи чак до златните дрънкулки, окачени на коленете. Водачът – този с декорираното копие – направи нисък, но не сервилен поклон на Баба и се обърна към него на непознат език, който изглеждаше съвсем не на място с фъфлещите си и пискливи звуци, съпоставен с ярко разкриваната му очевидна мъжественост. Не беше хауза, защото Рори не бе забравил този език, който бе научил от стария Джеми и към който бе прибавил много повече думи след разговорите си с Баба.

Баба отговори на мъжа на същия език, който изглеждаше плавен, изричан от неговите уста, и се лееше със същия напевен трепет. След заповед на водача останалите тръгнаха напред, всеки взел по една юзда в ръката си. Младият Херкулес, който пое юздата на коня на Рори, го погледна пусто, когато Рори разви и свали бурнуса си. Косата му се разпиля по раменете и нейният вид сякаш събуди живот в лицето на мъжа. Той посочи главата на Рори, забърбори и заръкомаха към другарите си и всички насочиха погледи към него. Изведнъж апатичният им израз се изгуби. Този, който обслужваше Рори, се поклони, целуна връхчето на пантофа му и повдигна полата на бурнуса му да разкрие бялата кожа на крака, което пак накара всички да се кискат. При очевидното настояване на другите пазачът на Рори намокри пръст в устата си и го прокара по крака на Рори.

– Мислят, че кожата ти е покрита с бяла глина – засмя се Баба с другите. – Никога преди не са виждали мъж като теб. Единствените бели, които са виждали, са маври, а тяхната кожа не е бяла чак като твоята.

Бойците, сега пазачи, поведоха конете през един брод на реката, известен само на тях, тъй като залъкатушиха срещу и по течението, без никъде зелената пяна да стигне над коленете на конете. След прекосяването продължиха да ги водят още около миля. Пътеката проникваше все по-надълбоко в джунглата, докато стигнаха до една поляна, в далечината на която се виждаше селото или града, изграден от концентрични кръгове кошерообразни колиби. Смесени с разлагащата се смрад на джунглата, Рори различаваше различните миризми: гниеща храна и продукти, човешки изпражнения и киселия мирис на пот, макар че за голяма изненада от вървящия пред него мъж бе долавял само приятен билков аромат. После, преминавайки по-нататък по пътеката, Рори откри източника на това зловоние. Беше огромна яма, оградена със заострени колове по края. От високото си седло той можа да види, че е пълна с мъже. Когато огледа нещастните обитатели по-отблизо, можа да види, че всички пленници бяха силни, здрави, млади мъже. По-късно щеше да научи какви бяха всъщност. Хората действително бяха роби, но Рори нямаше представа как биха могли да ги използват. И слава богу, че в момента не знаеше.

След ямата пътеката извиваше рязко наляво и те я следваха, докато неприятната смрад изчезна. Тук имаше друго оградено село с белосани кошероподобни колиби и през разтворените врати, охранявани от пазачи като техните придружители, Рори видя, жени да премитат пътеките с върбови метли. Бяха приведени, така че провисналите им гърди се люлееха. Рори видя, че причината за странно разкрачената им походка се криеше в широкия метален пояс на кръста, скрепен отпред и отзад с друг метален пояс, който минаваше между краката им. С приближаването на кербана всички жени снишаваха глави. Една, която бе имала дързостта да вдигне поглед, получи удар от тъпата страна на копието на един от пазачите, който я просна в праха.

След като преминаха оттам, излязоха на пометен път, граничещ от едната страна с чисти, измазани в бяло колиби от кал, а от другата с лъкатушещ поток от прозрачно чиста вода. Пътят им следваше този поток, който, както показваха бреговете му, беше изкуствен канал. Младежи се къпеха в канала, плискаха телата си и се триеха с чист пясък от бреговете. Вдигаха погледи и се взираха в кербана, особено в Рори, но той бе потресен от факта за наличието на всеобхватен ужас, който задържаше къпещите се от усмивки, докато не забележеха бялата му кожа и русата коса. После настъпваше същото рязко чуруликане, което бе избухнало сред пазачите му. Рори стигна до заключение, че речната вода се

завирява и отправя по канали, които, както забеляза, бяха в концентрични кръгове, ставащи все по-малки и по-малки с напредването им. Беше поразен от съвършената чистота на колибите, липсата на смет, разцъфтелите цветя и бронзовите поставки, крепящи кошове, от които се излъчваше благовонен аромат. Подвикванията за пристигането им се носеха сред къпещите се в канала и сега той бе приветстван от бляскави белозъби усмивки. Неколцина му помахаха и го подканяха да се присъедини към тях, докато другите се покатерваха на брега да го видят по-добре.

Охраната продължи да води конете им във все по-стесняващата се концентрична система кръгове, докато стигнаха до отъпкана поляна в самия център на града. Точно в средата на селището Рори видя една постройка, далеч по-голяма от колибите, край които бяха минали. Беше кръгла, с плътни стени от глина, боядисана с ярки цветове с еротични съвокуплявания на мъже с мъже и мъже с жени върху ослепително бял фон и крепяща конусовиден сламен покрив. Кръг от огромни издълбани и боядисани колони, чийто фаличен смисъл бе несъмнен, ограждаше колибата. Колонните им страни бяха боядисани в тъмнокафяво, а бляскавите, прилични на гъби върхове в тъмно пурпурночервено. Всички, с изключение на една! Тази, по-голяма от другите, беше боядисана в бяло и покривът ѝ блестеше в кървавочервено. Очевидно това имаше някакво специално значение. Букети цветя бяха разпръснати наоколо, а покривът блестеше, залят с масло.

Конят на Баба спря точно пред вратата на сградата, когато конят на Рори бе спрял и му помогнаха със същата вежливост, отдадена на Баба. Двама още по-внушителни атлети се появиха от сградата и приведоха копията си, за да минат гостите под тях. Те се промушиха през високия портал, който бе толкова висок, че дори стърчащите перуки на бойците не се опряха в него.

Върешността на сградата – поради големината ѝ тя не можеше да се нарече хижа – бе осветена от четири златисто бронзови канделабри, всеки висок шест фута и крепящ букет от свещи. Сложната им изработка издаваше испански или италиански произход и Рори се зачуди от който дворец са домъкнати в този африкански край. Позлатен трон, очевидно от същия източник като канделабрите, бе поставен на подиум от кожи на леопард. Върху трона седеше млад негър, облечен в дрехи от злато. Ръцете и краката му бяха изрисувани с бои в златни и бели арабески. Стъклена корона стърчеше нестабилно на главата му. Той беше симпатичен, някак дързък и разглезен, а тялото под златната му мантия

изглеждаше по-леко и далеч по-малко мускулесто от тези на неговите бойци. Държанието и цялото му поведение бяха женствени. В добавка към короната той носеше огромен черен фалос, направен от лъскава кожа и привързан към кръста му. Тази притурка бе декорирана със сложна и многоцветна зографска работа. Още по-очевидно стана това, когато той се изправи. Застанали до трона, седнали, легнали и стоящи около него, се намираха поне дузина атлети, всеки един избран заради изключително добрия си вид. И те бяха голи като бойците, но ръцете и краката им бяха отрупани със златни гривни и верижки, а висулки от злато висяха на вратовете им. Висяха и златни топки на половете като тези на бойците, с разлика, че бяха по-големи и декорирани със скъпоценни камъни. Не обръщаха внимание на влизането на чужденците, впили погледа в своя изправен монарх и шепнейки тихо, които Рори сметна за ласкателства, насочени към младия крал. Все пак Рори забеляза един-двама да му се възхищават през полупремрежени клепащи.

Баба се поклони ниско. После, пристъпяйки напред, той сграбчи огромния изкуствен фалос с две ръце и го целуна. За пръв път Рори го виждаше да се прекланя пред друг човек. Но жестът на уважение от страна на Баба бе блед в сравнение с този на младия крал, който слезе от пиедестала си и коленичи в краката на Баба, сграбчвайки го през коленете и заравяйки главата в бурнуса на Баба. Когато се изправи, подпомаган от хората си, той заговори на Баба на съвършен арабски, макар и със странен акцент:

– Свято оръжие на Басампо, ние сме щастливи, велик и прекрасен шанго, че пак ни гостуваш. От няколко ни знаем точния час на твоето пристигане чрез предсказанието на нашите учени мъже. За тази нощ сме се разпоредили всички звезди и луната да заблестят, но тяхната яркост няма да се сравни с твоята, защото ти си златното слънце и твоята красота засенчва нашата. Добре дошъл, Велики шанго. Но кой е този прекрасен мъж в бяла кожа и златна коса, който те придружава? Ние вярваме, че той ще бъде отговорът на огромната бяла колона пред нашия дворец, която днес намазахме с палмово масло и украсихме с цветя в чест на пристигането му.

– Не можем да се надяваме да съперничим по великолепие с теб, крал Джалайя. – Баба ласкаеше краля така, както бе накарал Рори да постъпва. – Твоята ослепителна красота е по-голяма от тази на всеки мъж, когото съм срещал през всичките си пътувания. Съвършеният ти образ ме кара да се вирам в него учуден и възхитен. Твоето величие ме завладява. А сега да отговори на въпроса ти, могъщ и

величествени кралю. Този човек със златната коса е мой брат. Друг лорд Сакс, от далечните морета, дошъл да засвидетелствува уважението си на Ваше величество.

– Вашето посещение ни радва. – Джалайя се обърна и поднесе кожения фалос на Рори за целувка. – Очаквахме човек с меден цвят на косата, докато твоята е златна.

Рори коленичи пред краля и целуна фалоса, както бе видял Баба да прави това.

– За мен е чест да видя такъв симпатичен младеж като теб. – Рори чувствуваше, че малко би могъл да добави към цветистите ласкателства на Баба.

– А аз, милорд Сакс, съм щастлив да намеря благосклонност в твоите очи. Какви чудно сини очи имаш! С цвета на тюркоазите, които получаваме от керваните от далечна Персия. Виж – той пристъпи към един от двамата младежи, застанали до трона му, и разкопча висящата златна топка от него. Рори видя, тя е направена от сини камъни. Кралят я вдигна, сравнявайки цвета ѝ с очите на Рори, преди да я върне на пазача, след което се върна на мястото си.

– Жалко, Ваше величество – Баба изчака кралят да седне и един от неговите хора да сложи възглавници на гърба му, – но моят брат е много разтревожен. Слугата му, който го придружава, е смъртно болен. Ние доведохме болния тук, за да бъде излекуван от твоите учени лекари. Знаехме, че ако доживее до твоето императорско присъствие, той няма да умре.

– Един слуга ли, милорд шанго? Един прост слуга? Защо златокосият трябва да се тревожи за един слуга? На колко години е?

– Около двацет и пет, Ваше величество – отговори Рори.

– Значи е време да умре. Никой мъж, с изключение на краля или на шамана, не трябва да живее повече от трийсет. Ние не вярваме в старостта и смъртта. Оставете го да умре и аз ще ви дам десет слуги, всеки от тях по-добър от умирация. Всеки от мъжете ми ще бъде щастлив да служи на господар със златиста коса и тюркоазени очи.

Баба пристъпи напред, кимайки мъдро глава. Помнеше нещо, казано от краля.

– Ваше величество, тук случаят е различен. Ако този мъж беше обикновен слуга, той би го оставил на умре, но той не е обикновен слуга. Ти спомена за мъж, който има коса на прегоряла мед. Този е точно такъв.

– И бяла ли му е кожата? Кожа бяла като мляко, дори по-бяла от

тази на милорда със златистата коса?

– Точно така, Ваше величество.

– Тогава ще му помогнем, велики шанго. И се надяваме, че както той, така и белият лорд Сакс ще останат доволни. – Той се обърна към Рори. – Нали, милорд? Ще ми платиш ли това, което ти поискам, ако спася живота на твоя слуга?

– Готов съм, Ваше величество. Слугата ми има голямо значение за мен.

– И за мен – добави кралят. – Казваш, че този мъж е твой брат, господарю шанго? Как е възможно това, след като твоята кожа е тъмна, а неговата е светла?

– Има по-голямо братство от кръвното, Ваше величество. Това по-голямо братство, което съществува между милорд Сакс и мен.

Кралят се усмихна лукаво, поглеждайки от Баба към Рори.

– Ах, да, – бавно затвори очи той, – разбирам. Ние басампо разбираме много добре. Чудесно, милорд шанго. Много добре.

Рори изпита желание да поправи мнението на краля, но реши да не проговаря. Искаше нещо да се направи за Тим и не желаше разговорът да се отклонява в по-нататъшни тълкувания на приятелството му към Баба и това на Баба към него. Явно същите мисли владееха ума и на Баба.

– Позволи ми да спомена, Ваше величество, че мъжът с медената коса умира. Ти знаеш, кралю Джалайа, чувствата ми към теб така добре, както и аз зная твоите към мен. Затова нека оставим формалностите и накараме твоите мъдри лекари да прегледат болния.

Кралят направи недоволна гримаса и се плъзна от трона си към подиума, издърпвайки със себе си един от своите хора, като придвижи тежкия фалос така, че мъжът да положи главата си в скута му. После открито и без всякакво въздържание той се залови да си играе с мъжество-то му, след като най-напред махна златната топка.

– Болните хора са толкова безинтересни, велики шанго, но в случая с този мъж с медената коса ние веднага ще сторим нещо. Аз се бях надявал че ти и твоят брат ще поискате да свалите тежките си роби и ще се позабавлявате тук, докато моите мъже ви изкъпят. Но щом казваш, въпросът сега е да спасим мъжа с медената коса. Красив ли е той, господарю шанго?

Баба кимна утвърдително.

– А той ще ми заплати ли, че съм му спасил живота?

Този път кимна Рори.

Кралят продължи да си играе с легналия до него мъж съвсем открито пред погледите на Баба и Рори. Мъжът изви тяло в дъга и ръцете на краля се задвижиха по-бързо. Когато той въздъхна, кралят си дръпна ръката, присегна за подадената му от друг мъж кърпа, избърса ръцете си и блъсна жертвата си настрана. Призова друг мъж, после изведнъж промени намерението си. Вместо това му заговори със снижен тон, след което мъжът се запъти към вратата на сградата и нададе силен, стенещ вой. После се върна и легна до краля.

Още веднъж кралят се залови да си играе с новия младеж, пренебрегвайки Рори и Баба, но този път не можа да довърши играта си. Едно страхотно видение се появи на прага и кралят дръпна ръка, избутвайки младежа настрана. Седна и се загледа напред. Рори се обърна да види по-добре. Една от фигурите на прага би била достатъчно ужасяваща, но видът на десет бе направо потресаваш. Рори пристъпи до Баба, чувствувайки закрила в близостта и привързаността на този човек срещу неземната гледа. Освен че фигурите се движеха, те с нищо не приличаха на живи същества. Носеха триъгълни дървени маски, боядисани със зловещи черти, през които две очи оглеждаха Рори и Баба. От врата до пръстите на краката бяха загърнати в дълги покривала от изсъхнала трева, а на вратовете им висяха огърлици от маймунски черепи, човешки челюсти и стотици от онези черни изсушени неща, които Рори бе забелязал върху копието на техния придружител.

Макар че на Рори направи впечатление безупречната чистота на селото и вътрешността на кралския палат и още повече на неговата личност и тази на придворните му, той бе поразен от зловонието на тези същества. Те миришеха на мърша, на изпражнения и Рори забеляза, че кралят държи торбичка саше пред носа си. Но коленопреклонното му отношение към сбирщината от шумолящите, дрънкащи и вонящи същества бе очевидно. И то не бе само страхопочитание, а направо страх. Той им заговори на непознат език и един по един те му отговаряха, докато кралят не се обърна към Баба на арабски и не го накара да свалят болния от носилката и да го доведат в двора. Беше вече нощ, но мястото се осветяваше от горящи факли.

Когато положиха Тим на земята, въздействието на опиума се беше разнесло напълно и той, замаян от болка, бе заобиколен от тези странни привидения. Тим посегна към ръката на Рори.

– Смятат да ме убият ли, Рори?

– Казват, че възнамеряват да те излекуват.

Кралят с огромния фалос, олюляващ се встрани, застана над Тим.

Коленичи да види добре лицето му.

– Наистина е симпатичен и има коса с меден цвят и кожа бяла като мляко. Ще го спасим.

– Какво ще правят с мен, Рори? – попита Тим.

Рори сви рамене, неспособен да отговори, но когато заговори, думите му бяха съвсем убедителни.

– Ще бъда откровен с теб, Тими. Тъй както стоят нещата, съмнявам се дали ще можеш да издържиш още един ден. То си е твоя работа, но ако бях на твое място, щях да ги оставя да правят каквото смятат. Баба казва, че владее някаква черна магия, някаква вълшебна сила и че ще те изцерят, Тими. Казано между двама ни, той е най-проклетото място, където съм се навирал, и няма да се побоя да ти кажа, че сам аз съм здравата изплашен. Но да изживеем и това, а Тими?

– Щом казваш, Рори.

Но сега вече нито Тим, нито Рори можеха да решават, звън светлинния кръг се понесе тракане и бумтеж на барабани раздра тишината на нощта, отеквайки в колибите, докато се превърна в нескончаем шум. На групи от по двама-трима обитателите на селото се затъртриха към кръга. Дори жените, охранявани отблизо от пазачите, забързаха със странната си разкрячена походка и бяха струпани на другия край на канала, който заобикаляше двореца. Никой не говореше и за Рори бе очевидно, че дори тези хора, запознати с ритуали от рода на сегашния, бяха изплашени.

Бумтенето на барабаните продължаваше, нарастващо по сила и скорост, докато Рори не почувствува как блъска в ушите му като чук. Забърза се спор между облечените в изсушена трева лекари край огъня и един от тях мушна копието си в пламъците. След още по-възбудено бръщолевене и диви ръкомахания започна странен танц. Единият от лекарите поведе останалите с несръчно, подскачащо движение, при което правеха три четири крачки напред, две назад и отново пак същото. Водещият носеше въже от трева, окичено с пера от папагали, и го влачеше по земята след себе си.

Сега бойците стояха прави и изплашени, поглеждайки със сведени очи към въжето в ръката на лекаря. Мускулите на ръцете и краката им потръпваха в нервни тикове и слюнка течеше от устата им. Успокояваха се едва след като водещият процесията ги отминеше. Скачащата процесия продължи пътя си край канала, докато достигна групата жени. За разлика от мъжете, те не се опитваха да прикрият страха си, а се кланяха и молеха на шаманите, през цялото време вперили като мъжете поглед

във въжето. Все още нищо не се случваше и когато шаманите стигнаха до края на жените, те се върнаха при огъня, пред който проведоха ново съвещание.

Кралят, сега настанен върху инкрустиран стол и заобиколен от придворните си, стана и приближи до Баба и Рори.

– Всички ние сме много щастливи, прекрасни шанго, че никой от мъжете и жените на нашия народ не е причина за злото в меднокосия мъж. Да, господарю шанго, той е наистина прекрасен с кожата си с цвят на мляко и очите с цвят на хеманит. Сега Бора-Боро изпраща да доведат един мъж от ямата, тъй като не можем да струпаме вината на никого от нашите бойци. Ние сме радостни, че никой от нашия народ не е виновен за болестта на белия мъж. Така няма да стане нужда да пренесем в жертва някого от собствените си мъже.

– Не, Ваше величество – отвърна Рори на краля. – Аз съм виновен за неговата болест. Аз причиних раната.

Без да отговори на Рори, кралят, не забравяйки своето достойнство, изтича до мястото, където стояха жреците, и им заговори. По даден сигнал барабаните пак задумкаха и жреците тръгнаха към Рори със същото подскачане. Когато първият мъж спря пред него, Рори чу как барабаните задумкаха силно и изведнъж млъкнаха. В последвалата зловеща тишина той видя изплетеното от трева въже да се надига от земята, докато застана изправено във въздуха пред него, твърдо като дръжката на копие. Настъпи вцепенение сред шаманите и краля, които се бяха върнали да застанат пред Рори, и Баба му обясни:

– Сега те знаят, че ти си виновен за злото и са убедени, че не си му причинил раните от зла умисъл. Обикновено пострадалият се лекува, като се принесе в жертва виновният за болестта му, но ти не се бой, велики лорд Сакс. Ти не само си брат на шанго, но си невинен за всяко зло. Поради това Бора-Боро ще вземе мъж от ямата и ще прехвърли вината върху него. Цялата отговорност за раната ще бъде отнета от теб и сложена в сърцето на мъжа, когото ще заместим.

Дълго чакаха, главният шаман свали маската си и Рори с учудване видя как от оживотворената купчина суха трева се появи човешки образ. Беше лицето на старец, злобно и порочно, но очите бяха на мъж с висок интелект. Това бе единственият старец, който Рори видя в селото. Човекът дойде при Рори, който едва не повърна от вонята му, и забръщолевя нещо, което Рори не можа да разбере.

– Той казва – преведе кралят, – че иска да му се плати за излекуването на тоя слуга. Никога не е виждал коса с цвета на твоята и може да

направи голяма магия с нея. Иска само един кичур.

Цената изглеждаше прилична и Рори закима с глава, при което старецът пристъпи до него и като измъкна изпод тревната си дреха нож, отрязва кичур коса. Прокара я бавно между пръстите си и копринената й мекота явно му достави удоволствие, защото той се усмихна на Рори. След това отскубна къс трева от костюма си и внимателно завърза кичура, пристягайки го около токата на огърлицата си. Като погледна към Рори и кимна многозначително с глава, той започна да рови из разните дреболии на огърлицата си, докато накрая отбра един малък, чер кръгъл предмет, който откъсна и го връчи на Рори, като същевременно бръщолевеше и ръкомахаше.

– Бора-Боро ти прави чест, господарю – прошепна кралят на Рори.
– Току-що ти подари един от тестисите на Амдула, главатарят на Карамангис, който беше много храбър мъж.

Рори се поклони с благодарност, опипвайки с погнуса жилавото парче. После мушна ръка в джелабата и го сложи в кожената торбичка, която носеше вътре. Сега разбра какво представляваха висулките по копията на мъжете и по огърлиците на шиите им. Коленичи до Тим и улови ръката му.

– Зле ли си, Тим?

– Почти не издържам вече, Рори, дай ми още малко от онова питие. То ме кара да спя и да забравя болките.

Рори нямаше време за отговор. От другата страна на селището се разнесе шум и четирима бойци домъкнаха сред осветения кръг един мъж. Макар да беше няколко години по-възрастен от тези избрани образци на селото, той беше силен, добре оформен мъж, но сега, при смъртната уплаха, трепереше от ужас. Никой не обръщаше внимание на пиететите и стенанията му и барабаните пак задумкаха. Четиримата бойци го изтеглиха до мястото, където лежеше Тим, и го накараха да легне, провлачвайки пищялите му с копията си. Той се бореше, ала те упорствуваша, докато го принудиха да коленичи. Сам Рори бе коленичил до Тим и лицето му беше на няколко инча от наплавения дивак, който се взираше в него с обезумели от ужас очи, бърборейки несвързано.

Барабаните задумкаха с по-шумен и по-бесен ритъм и сега цялото племе запя силно и рязко. Не песен, а някакъв пронизителен писък без думи. Един от шаманите грабна мушнатото в огъня копие, нажежено до червено. Държейки го зад гърба си, той пристъпи към мястото, където лежеше Тим и с бързо движение, съвсем неочаквано за Тим и Рори, положи желязото върху откритата рана. Тим изпищя и се надигна, но

двама от мъжете седнаха на раменете му, докато острието на копието обгори раната от двете страни. След като отстраниха копието от раната, шаманът заби още димящата стомана в тялото на коленичилият мъж, като го прокара от гърдния кош до слабините. Други двама от шаманите грабнаха тялото на жертвата и с ръце разтвориха туловището му, измъквайки вътрешностите, докато още живата жертва издаваше писъци. Като разтвориха напълно кухината на тялото, те го натикаха върху крака на Тим, обгръщайки раната. С лески от върба го пристегнаха плътно около краката на Тим, бързо, сръчно и ловко отделиха ръцете, краката и главата. Появи се мъж с дълго бяло платно, което шаманите нацепиха на тесни ивици и след това бинтоваха безглавия, безрък и безног труп върху краката на Тим, докато го скриха напълно, така че заприлича на огромен оток.

Образувайки с ръцете си носилка, младите мъже понесоха Тим, а Рори заедно с Баба и кралят проследиха подскачащата и подвикваща редица шамани. Пристигнаха до малка колиба, отделена от дворцовата сграда с няколко канала. Вътрешността бе осветена от димящата факла и разкриваше един удобен диван, покрит с животински кожи. Внимателно те положиха Тим на него. Последва нова консултация между шаманите и краля. Този път се присъедини и Баба.

– Казват, че мъжът трябва да остане няколко седмици – обърна се Баба към Рори, – докато трупът на убития загние и гнояса. Това е нужно, за да се измуче отровата от Тим. Ние ще трябва да го оставим, но аз се разбрах с краля да се отнесат към него с цялото уважение, което биха проявили към мен. Може би е най-добре да кажеш на Тим това, понеже те се канят да му дадат приспивателно. Тези младоци – Баба посочи двамата бойци – са определени да го обслужват. Те ще се грижат за него, все едно че е самият крал.

Рори коленичи до Тим.

– Тим, момко, чуваш ли ме?

Тим отвори очи.

– Рори, какво ми сториха? Онзи клет дявол, когото убиха и привързаха към мен. Ох, Рори, измъкни ме оттук. Махни това от крака ми.

– Не мога, Тим. Казват, че това ще те излекува, и ако те отведа, ти ще умреш тъй сигурно, както нощ следва деня. Ще трябва да те оставя тук, но ти не се безпокой, Тими. Баба се уговори с тях да се грижат за теб и те ще се отнасят внимателно към теб, Тими. Те искат да те спасят поради това, че имаш червена коса. Не зная какво е точно, ала имат някакво суеверие, свързано с цвета на косата ти. Няма дори да се безпокоя

за теб и ще бъдеш обслужва, докато оздравееш. Ние ще се върнем по същия път и след няколко месеца ще те вземем. Дотогава ще бъдеш здрав и читав, авер. Не ги зная точно какво правят, но щом охотно се лишават от един човек, който струва десет фунта на брега, сигурно имат нещо наум.

– Тогава ще остана тук, Рори. Дълъг е пътят от Ливърпул до тази адска дупка, но ще остана и бога ми, ще оздравея. Ама не идвай да ми кажеш сбогом на тръгване. Може да се размекна. – Той направи плах опит да се усмихне.

Един от чернокожите пазачи повдигна главата на Тим и нежно забърса потта с чист парцал. Заглади червената коса на Тим назад и Рори видя как черните пръсти докосват лицето на Тим с благоговение. Другият донесе чаша и първият, положил главата на Тим върху коляното си, постави чашата до устните на Тим. Той я изпи и се отпусна в леглото.

– Не се тревожи за мен, Рори. Аз ще бъда екстра. Чувствувам се вече по-добре. Ще се видим скоро, Рори.

Тим затвори очи и Рори се измъкна на пръсти от колибата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Басампо – права и обичаи. Странен начин за продължение на рода. Специалната вечеря. Рори вкухва човешко месо.

Съвкупление без докосване. Кралят отива в леглото на Рори. Кралят жена.

Настанили удобно Тим въпреки бинтования му крак, от който на Рори му се повдигаше всеки път, щом се сетеше за него, той и Баба бяха придружени от почетната стража до едно просторно обиталище – гостната на селото. Тя беше разположена срещу канала, заобикалящ вътрешния кръг на кралския дворец – чиста и подредена колиба във формата на пчелен кошер, варосана в бяло. Придружителите им, възбудени от неотдавнашното жертвоприношение и от думкането на барабаните, продължаващо да кънти в ушите им, подскачаха в надпревара, а мускулите им реагираха с нервни тикове, които се проявяваха на ситни спазми под лъскавите им кожи. И все пак при цялата им бодрост Рори долавяше признак на потиснатост в погледите на младите им придружители. Басампо, сметна той, при всичката поразителна красота на лицата си и могъща физика, при чистия си начин на живот и съвършени познания на черната магия, не бяха щастлив народ. Това бе очевидно. И все пак докато танцуваха под дървените факли, напоени с палмово масло, дори Рори изпита странен трепет на очакваща възбуда, съчетан със съжаление.

Когато влязоха в църквата, завариха я осветена от изправените канделабри, които, макар и не толкова пищни като тези в кралския палат, издаваха европейския си произход. Две високи гравирани месингови легла с дюшеци от памук и естествена коприна почти запълваха вътрешността, оставяйки само малък коридор, широк колкото човек да се промуши между леглата. Баба уморено посочи едното на Рори и зае другото. Двамата се строполиха, изтощени от продължителната езда през деня и невъобразимото магическо представление. Все пак Баба уведоми Рори, че предстои да види още много. Предстоеше церемониално празненство, после танци и след тях... Баба помисли, че трябва да обясни на Рори повече за басампо.

Както му бе споменал и по-рано, те бяха най-древното африканско

племе – същински аристократи сред африканските негри – и толкова могъщи, че никога никой от тях не бе залавян или продаден като роб. Поне напоследък. Въпреки че и те поддържаха военна каста, никога не воюваха, нито ходеха на лов, тъй като не ядяха месото на диви животни. Славата на тяхната черна магия бе така широко известна и толкова се бояха всички, че никой не се осмеляваше да плякосва от тях. Сам Баба не бе виждал примери на тяхното магьосничество, но като правоверен той побърза да увери Рори, че не им вярва. Все пак не можеше да се съмнява във видяното от собствените очи. Той бе виждал същия този Бора-Боро да фиксира със злокобен поглед един мъж и мъжът бе умрял за секунди пред очите му. Бе чувал, макар да не вярваше много в тази история, че нощем магьосниците на басампо се превръщали на животни – лъвове, леопарди или други зверове – и имали същата сила да превръщат другите в хиени. Затова именно хиените се въртели около хорските поселища и виели подобно на хората. Те плачели да бъдат превърнати отново в хора.

А най-странното нещо в Басампо било, че те нямали никакви брачни обреди, нямали дори думата „брак“ в езика си. На никой мъж басампо не се позволявало да има полови сношения с жена. Може би Рори е забелязал, че всяка жена в селището – а те били само прислуга – носи едно особено приспособление, което представлявало непробиваем девствен пояс. Сигурно е забелязал също така, тъй като то беше едно от най-очевидните неща в мъжете басампо, че всички мъже бяха прекъснати с клещи, независимо че според признанията на Баба тези приклевания са станали по-скоро модна прищявка, отколкото нещо друго. Главното им предназначение беше да изпъват и уголемяват мъжките членове. Железните пояси на жените обаче не можеха никога да се отстранят и се носеха от пубертета до смъртта. Естествено, жените, които Рори бе видял в лагера, не бяха жените, които басампо използваша за оплождане. Родилките се пазеха в друго строго охранявано селище на около една миля отгук и тези жени не носеха метални пояси. Те бяха довеждани само в специални случаи, определяни или от краля, или от шаманите. Същност ако тазвечерният пир приличаше на другите, с които бе почитан Баба, може би Рори щеше да види някои от тях.

Рори бе озадачен. Щом на мъжете басампо се отказваха всякакви сношения с жени, щом жените, обслужващи селището, носеха метални пояси, които не можеха да се свалят, и щом жените, които раждаха, се охраняваха строго настрана от столицата, как тогава се възпроизвеждаше племето? Съвсем просто, каза Баба. Някога кралят, и само кралят

правил всички деца на племето, но то било много отдавна. Сега агенти на басампо били изпращани по всички пазарища на роби в Африка да подбират най-хубавите момчета и момичета, за които плащали най-високи цени. Обикновената възраст на купуваните била между шест и седем години. Докарани в женското поселище, те били грижливо отглеждани, докато станели годни за оплождане.

Дойдело ли времето за съешаване, никой мъж не бивал допускан до повече от три жени. Освен това племето избягвало смешението на расите. След като заплоди три деца, мъжът бил продаван на Баба – затова именно Басампо представлявал такъв ценен пазар за него. Мъжете, родени от тези съчетания, на шестнадесетгодишна възраст ставали бойци на басампо. Жените ставали прислужнички. За възпроизводство била използвана винаги прясна кръв. А сега, откакто крал Джалайя се възкачил на трона, а това било преди две години, при навършването му на шестнайсетгодишна възраст не само разплодните роби били продавани на Баба, но също така и някои от бойците на басампо, както ще му бъде обяснено по-късно.

Значи ямата, край която бяха минали, беше мястото, където държаха разплодните роби, каза Рори. Баба поклати глава. Не, там държали бойци на Басампо. Щом мъжът от племето навършел трийсет години, бил изпращан в ямата. Това обясняваше печалното изражение по мъжките лица. Всеки ден ги приближавал все по-близо до ямата и до смъртта. Само на краля и шаманите било разрешено да стареят, защото басампо считали старостта за грозна и отблъскваща. Щом един мъж навършел трийсет лета, бил изпращан в ямата и оставал там, докато дойде времето да бъде заклан за храна или принесен в жертва за лечебна цел. Да, басампо били канибали и ядели човешко месо, независимо от мъж или от жена, макар че мъжете предпочитали мъжко, а жените женско месо. Особено жизнените части на мъжа като тестикулите, пениса, сърцето и черния дроб били най-отбраните деликатеси, понеже те обогатявали органите на този, който ги изяждал. Рори сметна това за възможно, защото никога не беше виждал така неимоверно развити мъже като бойците на Басампо. Винаги се беше гордял със собствената си надареност, ала явно не можеше да съперничи на никой басампо.

А жените? Да, те също били отделяни в една яма в женското поселище – прислужниците след достигането на определена възраст, а родилките след като родят три деца.

Рори се интересува от друг въпрос. Щом басампо не работеха и просто преживяваха няколко години в тази идилична атмосфера, то как

тогава се издържаше племето? Сигурно се нуждаеха от средства, голяма част от които за издържката им. Така е, обясни Баба. Те определяха налог от злато, слонова кост и други скъпоценности на всички околни племена, които никога не занемаряваха плащанията си. Страхуваха се от черната магия на Басампо.

А децата?

Държали ги в женското поселище, докато дойде време за младежите да дойдат в главното поселище, а на момичетата да постъпят като прислужници. Въпреки че басампо не практикуваха обрязването – дългите кожи бяха необходими за окачване на тежестите, – всяка година се организираше церемония за навършилите възрастта младежи. След продължителни изпитания, които включваха ходене по огън, самобичуване, продължително манипулиране на гениталните органи, докато произведат минимум пет последователни изригвания, и други упражнения, които Баба считаше премного гнусни за споменаване, избираха двама младежи и ги определяха за бъдещи жреци. Те изкарваха обучение, траещо повече от десет години, след което ги провъзгласяваха за шамани. Така се осигуряваше продължаване на черната магия със свежа кръв. По същия начин се поддържаше силата на бойците и басампо бяха винаги млади, красиви и силни. Рори положително е забелязал великолепната физика на бойците. Като отстраняваха старостта и болестите, те по всяко време представляваха племе от силни млади мъже и здрави жени, на които бе непозната както старостта, така и немощта, с изключение на краля и неговите жреци. При тях възрастта беше на уважение, тъй като беше признак на мъдрост.

Имаха и други необикновени обичаи, за които Баба искаше да предупреди Рори, но когато се залови с тези нови теми, двама младежи се появили на прага с огромен меден съд вряла вода. Следваха ги други двама и още един, който носеше приличащи на каша листа и кърпи. С пълно раболепие те разсъблякоха Баба и Рори, изкъпаха ги, като използваха листата да получат сапунена вода, изтриха ги с кърпите и накрая натриха телата им с ароматни зелени листа. След като привършиха, Рори почувствува силен бодеж и пламтене в слабините. То беше така забележимо и подчертано, че той спомена пред Баба, само за да бъде приетствен с гръмък смях от страна на своя приятел.

– Те ти го сториха – кимна той към двамата прислужници. – Имат листа от еуфорбий, с които са натрили твоя „мборо“. Направиха го и на мен. Това е старо африканско възбуждащо средство. Ще пари и ще щипе за известно време, обаче в него няма нищо вредно. Само ще

забележиш, че джелабата ти стърчи пред теб, сякаш си скрил кол под нея. – Баба посочи най-напред Рори, после себе си. – Виж! Но не се бой. От това не боли. То прави мъжа два пъти по-силен. Ела да се облечем.

Баба пак измъкна от сандъка внушителни роби, полагайки за Рори толкова грижи, колкото и за себе си. Сам Баба си сложи зелена чалма на хаджия, тъй като бе ходил в Мека, обаче настоя Рори да не покрива русата си коса, за да могат всички да го видят.

Прислужниците ги поведоха покрай вътрешния окоп, а след това по един малък пешеходен мост към големите централни постройки, където се намираше дворецът. Горяха същите огньове, но там-тамите бяха заглъхнали и доколкото Рори можеше да определи, присъствуваха само мъже. Не виждаше никоя от жените, присъствували на магическата церемония, нито пък забеляза някого от шаманите. Бойците седяха в кръг по земята, а младият крал бе седнал на инкрустиран трон, дълъг като диван и отрупан с възглавници. Той се изправи при влизането на Баба и Рори, посочвайки на Баба мястото от дясната си страна, а на Рори от лявата, така че тримата се настаниха на дивана. Сядането им бе съпроводено от думкането на там-тамите и оглушителните звуци на оркестър, съставен от флейти, дървени кречетала, медни европейски тропети, дрънкулка от късове метал и навързани кратуни. Нямаше стремеж към хармония и все пак имаше определен ритъм, като сърцебиенето на огромно животно, което сякаш разбъркваше съзнанието на Рори с необикновено, необяснимо, ново по същество съдържание. В него той започна да долавя нещо от великата мистерия на Африка и усети как кожата му потръпна от страх, че само той като представител на друга раса, друга епоха, друга култура ще стане свидетел на нещо невидяно досега от бял човек. Почувствува как собствената му цивилизация става нищожна в сравнение с тази огромна и загадъчна сила, по-древна и по-мъдра от всичко познато досега от собствения му народ. Виждаше и това, че чувствата му се споделят от Баба, който се вираше напред с опулени очи. Дори младият крал имаше странно очаквателен израз, с наведена глава и полуотворена уста, от която висеше струйка лига. Очите му бяха странно вперени и деликатните му пръсти галеха вдлъбнатата резба на изкуствения фалос.

Рори се възползува от блуждаещия поглед на краля, за да го огледа. Въпреки че цветът на кожата му беше смолисто чер, той нямаше типично негърски черти. Косата му не беше ситна и гъсто накъдрена като на Баба – беше къса и здрава, но не като гъста вълна. Носът му беше фино оформен, без разширени ноздри, а устните му, макар да бяха пълни и

чувствени, не бяха издути и провиснали. Докато го наблюдаваше, Рори стигна до заключението, че младежът е всъщност симпатичен, независимо от женствените му черти и подчертано грациозните му движения. Единствено той беше облечен и дрехите му бяха още по-великолепни от тези, които бе носил при пристигането им.

След като той, Рори и Баба седнаха, свитата му застана зад дългия диван толкова близо до гърба на Рори, че той можеше да почувствува топлината на единия от тях. Пламъците от огъня блестяха по черните тела, намазани с палмово масло и позлатяваха тъмните им кожи. Все пак това бяха все мъжки тела – здрави, млади атлети с твърди, яки мускули. Рори можеше да се възхищава на силата им, ала съвсем не можеше да ги пожелае.

Изглежда, че крал Джалайа дойде на себе си. Занесеният поглед го напусна и той се обърна към Рори, полагайки ръка върху неговата. Беше деликатно гледана, с дълги нежни нокти като на хищна птица, покрити със златен лак.

– Ние се радваме много на присъствието ти, господарю Сакс. Аз никога преди не съм виждал толкова красив мъж. Ти ме интересува, господарю Сакс. Задоволи любопитството ми, като ми покажеш дали цялото ти тяло е бяло.

Рори повдигна ръка така, че ръкавът на джелабата му падна свободно надолу, разкривайки дори още по-бялата кожа под мишницата, покритата със златист мъх, който контрастираше с бронзираната от слънцето ръка.

– Както виждате, Ваше величество.

Черната ръка се плъзна дръзко по ръката на Рори.

– Кожата ти е мека, господарю Сакс. Но само когато я търкам в една посока. Когато си плъзна ръката обратно, космите я правят да изглежда по-мека от черната кожа, която е без косми. Но в твоята кожа намирам хладина, каквато тъмната кожа не притежава. Може би под нея трябва да се запали малко огън, който да я затопли. При нас огънят гори непрестанно, затова кожата ти е винаги топла.

– Не бой се, тя може винаги да стане достатъчно гореща – усмихна се Рори, мислейки за настойчивия пламък между краката си.

– Един малък израз на почитанието ми към теб – кралят измъкна от ръката си тежка гривна от ковано злато и я подаде на Рори. – А сега, мои двама господари от Саакс – обърна се той към Баба, за да включи и него в разговора, – ще вечеряме и аз се надявам, че храната ще ни подкрепи за увеселението. Моите мъже очакваха тази нощ, трупейки

енергия, но сега ще взривим вира и вие ще видите как тя се разлива като порой.

Издад светлинния кръг се появиха жени в дълги бели роби. Всяка носеше катуна, пълна с храна. Един поглед показа на Рори, че не бяха жените с разкрачената походка, които бе видял. Тези жени пристъпяха стройни и прави, с царствена походка. На краля, Баба и Рори поднесоха катуни. Държаха съдовете в скута си и Рори се чудеше как притесняващия атрибут, носен от краля, ще му позволи да държи съда, но видя как той го развърза и отстрани. След като ги обслужиха, жените обиколиха целия кръг, докато в скута на всеки от мъжете имаше по една катуна, пълна с храна. После жените изчезнаха, за да се върнат след няколко минути с глинени паници на раменете си. Рори, кралят и Баба пиха силно палмово вино в гравирани сребърни купи, а другите мъже използваха катуните.

– Във виното има нещо, което ще затопли кожата ти. – Джалайя пак положи ръка върху ръката на Рори. – Да се надяваме, че то ще разпали огъня в кръвта ти.

– С каква цел, Ваше величество? – на Рори му се искаше Джалайя да махне влажната си, гореща ръка, но тя си оставаше там. Баба поклащаше глава предупредително и Рори разбра, че не трябва да обиди краля, като му отстрани ръката.

– Вечерта е още млада, господарю Сакс – кралят нежно го стисна.

Рори си повдигна леко ръката, като я освободи от тази на Джалайя и си натъкми гривната.

– Подаръкът ти е прекрасен – обърна се той да се възхити на гривната. – И аз съм ти особено благодарен за гостоприемството и за вниманието, оказано на моя слуга.

– Меднокосият е прекрасен и трябва да бъде спасен. А какво ще кажеш за мен? Не намираш ли и мен прекрасен? – кралят загледа Рори изпод дългите си мигли.

– Да, Ваше величество. Тъкмо се възхищавах на твоята красота.

– Ах, ние басампо сме наистина красиви – кралят направи широк жест, в който включваше и бойците си. – Ние сме най-красивите на света, най-древните и най-мъдрите. Ние знаем как да правим много неща, които другите не могат. Ние сме първите хора, населили земята. Дошли сме от луната и оттам носим нашите познания. Никога не остаряваме и въпреки това сме по-стари от самия свят. Ако можеше да се върнеш тук след двадесет дъждовни сезона, би видял, че насядалите тук войници не са се променили. Само кралят остарява, защото той трябва

да носи бремето на останалите. Но аз съм млад сега и има много неща, които искам да ти покажа.

– Надявам се да ги видя – отговори учтиво Рори, поуплашен да не би симпатиите на краля към него да вземат друг, съвсем неприятен обрат.

– О, ще ги видиш, непременно ще ги видиш. Обещавам ти. Но хайде да вечеряме. Храната ти изстива.

Рори потопа пръсти в паницата. Бяха някакви мазни мръвки, маниока и зеленчуци. Първата хапка, която поднесе към устата си, имаше необикновен вкус. Бе добре наситена с пипер и чесън и бе попресолена – признак на заможност в Африка, където солта беше в недостиг. Месото, нарязано на малки късчета, бе жилаво и вкусно и очевидно бе изпечено, преди да бъде задушено. Рори установи, че е гладен, и се хранеше бързо и лакомо, като очисти паницата и прекара палец по ръба да улови и последните капки мазен сос. Когато свърши, Джалайа прехвърли на Рори две късчета месо от собствената си паница.

– Отбрани късчета, които запазих за теб.

Рори ги изяде, зачуден що за избор е било, тъй като късчетата бяха безвкусни и жилави. Хвърли поглед през опразнената купичка на краля към Баба, за да види, че той си е изял само зеленчуците. Въздържанието на Баба по отношение на месото го накара да мисли, че може би е свинско, каквото мюсюлманите не ядяха. Е, той нямаше възражения. Би могъл да изяде и втора порция, ала не знаеше дали дворцовият етикет позволява да си поиска още.

След като си изяде храната, жените пак се появиха, носещи кратуни с вода и кърпи.

Джалайа се извини и се отдалечи за миг с един от придворните си, като заяви, че ще се върне веднага и че излиза само за да удовлетвори една естествена нужда.

– Ти изяде всичко! – наведе се Баба през опразненото от краля място.

– Че защо не? Бях гладен и храната беше вкусна.

– А знаеш ли какво беше?

– Свинско, предполагам. Забелязах, че ти не яде.

Баба поклати глава.

– Не беше свинско, човече! Ти яде месо от един мъж, който беше в ямата. Един от онези, които видя и чу. Предполагам, че ти дадоха най-вкусните парчета. Казват, че пръстите и дланите на ръцете са най-крехки, макар че най-жизнените части се пазят за краля. Предупредих те, че

басампо са канибали.

– Вярно, обаче аз предположих, че това е само при специални случаи.

– Като този. Сега е специално празненство. Джалайа дори сподели нещо с теб и аз се надявам, че знаеш какво е било. Но не се смущавай. Стореното е сторено. За Африка то е нещо обикновено. Да бях гладен, и аз бих направил същото. Човешкото месо е много по-чисто от свинското. Как беше на вкус?

Рори не можа да отговори. Погнусата от изяденото беше преголяма, за да му позволи да се спира на вкуса. Всичко, което можеше да измисли, беше, че допреди няколко часа бе съществувал един мъж, а сега части от него се намираха в стомаха му. Преглътна гаденето и погледна, където сочеше пръстът на Баба.

Музиката пак беше започнала, но тя имаше толкова малко общо с гърмящото буботене, съпровождало изпитанието на шаманите с тревното въже, че той не можа да долови кога бе започнала. Различните инструменти, които по-рано бяха възпроизвеждали какофония от звуци, сега съчетаваха вълшебна мелодия, сякаш произтичаща от самата джунгла. Рори почувствува как завладялото го отвращение се изплъзва и се излегна върху възглавниците на мекия диван, отпусайки се в блаженство. Джалайа се върна да седне между Рори и Баба, притегляйки ги близо до себе си тъй близо, че Рори можа да почувствува топлината от тялото на краля през златотканите дрехи. С прелъстителна усмивка и отпуснати клепки Джалайа положи една ръка върху коляното на Рори. Обръщайки се усмихнат към Баба, той постави другата си ръка върху коляното на Баба, после заповяда на един от бойците си да седне на земята върху собствените си разкрячени нозе.

Топлината на кралската ръка върху коляното му усили пламтящото усещане в слабините на Рори, което изобщо не беше изчезвало след банята. Странно, помисли си той. Макар да не беше физически възбуден от мисли и случки, само по себе си и съвсем неохотно за него самия пламтенето пораждаше ерекция, която ставаше все по-настойчива и напрегната. Никога преди не бе изпитвал нещо подобно без жена, а сега се чудеше на неволната си похотливост. Да беше сам, би се видял принуден да се самооблекчи. Един кос поглед към Баба му разкри, че ръцете на едрия мъж бяха мушнати под робата му, и съдейки по повдигнатата роба на Баба и бавните движения под нея, очевидно Баба изпитваше същото като него. Ръцете му последваха примера на Баба, но той намери, че не е в състояние да се отърве от това постоянно обилно

набъбване. Пръстите му установиха също така и друго необичайно явление – необикновено удължено разтягане, недостигано преди. Но сега се случваха други неща, които в известна степен клоняха към разсейване на ума му в друга посока.

Откъм сенките извън огъня се зададе бавна процесия, пристъпяща в такт със странната музика. За пръв път от пристигането си в Басампо той видя голи жени – жени, които нямаха патешкоподобния вървеж на прислужниците в селището. Първото, което Рори забеляза в тях, бяха дългите им самурени коси, спуснати към голите им тела. Необработени златни украшения висяха на ушите, шиите, ръцете и глезените им и звънтенето на златото, синхронизирано с музиката, усилваше чувствеността. Да, това бяха жени, които да пожелаеш – с твърди, стърчащи заоблени гърди, с изпъкнали боядисани зърна, с вирнати задници и гладки бедра.

Най-напред танцуваха бавно, с едва забележими движения на съпалата, но с предизвикателни гърчения на коремите. Темпът на музиката нарастваше, докато един от черните Аполоновци в съседство с кралския диван скочи и се изправи пред едно от момичетата. Сякаш това бе сигнал – другите мъже от кръга скочиха, докато всяко от танцуващите момичета имаше по един партньор. Рори забеляза, че удължаващите висълки на мъжете бяха свалени.

Сега, вдъхновени от мъж пред всяка, шръкнал и тупкаш от жизненост, танцьорките удвоиха движенията си. Мъж и жена не се докосваха, не се приближаваха на по-малко от половин метър, но движенията им бяха тъй интимни, сякаш се бяха вкопчили в прегръдка, която слива телата им. Двойката най-близо до Рори привлече вниманието му. Момичето беше едно от най-симпатичните, с гладката заоблена плът на младостта, не съвсем израснала, защото достигаше едва до раменете на партньора си. Дългата ѝ коса се пилееше около бедрата, погледът ѝ бе прикован във вирнатото мъжество на нейния партньор. Устата ѝ бе широко отворена, а кървавият ѝ език се въртеше в кръг около устните, докато ръцете ѝ галеха гърдите. Той я гледаше със замъглени очи и нагаждаше движенията си така, че да съвпадат с нейните, и когато тя потъркваше бедра, той гласкаше напред, сътворявайки с трескави движения съвкуплението. Танцът ставаше все по-разюздан, движенията на всеки от тях по-необуздани, докато изведнъж със страшен писък той се изпразни срещу нея, падайки на колене от силата на гърча, който го изсмука и укроти желанието му. За миг се олюля коленичил пред нея, после се отпусна на пода, проснат върху твърдата земя. Момичето, с усмивката на

победител, отстъпи няколко крачки назад, колкото да отвори път на друг самец да влезе в кръга, заемайки мястото на поваления боец.

Поглеждайки отвъд триещите се хълбоци на тази двойка, Рори забеляза как и други мъже се сгромолясваха и още с падането им местата им се заемаха от свежи попълнения. Момичетата изглеждаха неуморими, независимо от сгромолясването на партньорите. Те продължаваха със същата пламенност, приветствайки всеки новодошъл, шом той се включеше в кръга.

Рори бе вече извън себе си. Пулсирането в слабините го изгаряше като огън и все пак не бе доволен. Усещаше как топлата ръка на краля бавно си пробива път по бедрото му. Пръстите на краля достигнаха цепката в джелабата, потънаха горещи край плътта, затърсиха, откриха и замилваха. Той хвърли поглед да разбере дали другата ръка на краля е скрита в гънката на робата на Баба и видя, че краката на Баба бяха изпънати напред. Мъжът, седнал в скута на краля, също ласкаеше Баба, и макар Рори да съзнаваше, че ръката, която го гали, е мъжка, не се осмеляваше да я отблъсне, тъй като тя принадлежеше на крал. Освен това не му се искаше особено, но той се надяваше, че не ще стане нужда да преживее устните ласки на боеца, които Баба получаваше с такова задоволство. Рори чувствуваше как собственото му тяло се изпъва, но докато Баба бе затворил очи, Рори продължаваше да съзерцава отпреде си.

Някои от стоящите и чакащи бойци не бяха в състояние да се въздържат, пъшкаха в неволни спазми, падаха на земята изцедени и изтощени. Колко време бе необходимо, за да се изтощят всички събрани, Рори не можа да разбере. Въпреки манипулациите на Джалайа той не бе в състояние да се облекчи и му се струваше като че ли не можеше повече да трае. Чернокожият младеж на пода сега се беше отдръпнал от Баба, за да се занимае с Рори. Макар че засвидетелстваното внимание не се нравеше особено на Рори, той не посмя да го отклони. Бе следил с поглед танца, който сякаш бе започнал преди цяла вечност и продължаваше. Когато изведнъж музиката рязко спря при един висок тон, при който титаните прогърмяха като гръм, той почувствува заглъхването на музиката като шок. В последвалата тишина мъжете се изправиха на крака, като някои помогнаха на по-изтощените да се надигнат. Те мълчаливо изчезнаха в сенките и жените ги последваха. Не остана никой, освен Рори, Баба и кралят заедно с боеца, седнал пред него. Те стояха дълго сами, преди двама от мъжете да се заклатушкат обратно към сенките.

Джалайа неохотно издърпа ръцете си и стана, усмихвайки се на двамата. При заповедите му двама мъже помогнаха на Баба и Рори да се

надигнат и Джалайа поведе процесията, а другите петима го последваха. Рори забеляза, че стъпките на мъжете са несигурни, но дали бяха пияни от палмово вино, или чувствено изтощени, Рори не можеше да определи. Знаеше само, че собствената му глава се върти и че трудно се движеше. Като че ли и на него му бяха окачили някаква висулка, съперническа на тази, която Джалайа беше обесил пред себе си.

Когато пристигнаха в колибата за гости, вътре имаше една единствена свещ. Докато кралят стоеше загледан в тях, тримата мъже разсъблякоха Рори и Баба и изплакнаха телата им с вода и аромата на сандалово дърво. Двата от бойците застанаха на стража и Джалайа седна на леглото на Рори, а останалият млад боец седна на леглото на Баба. Докаато Джалайа и боецът поведоха оживен разговор, Баба прошепна:

– Не говори и не прави нищо, братко мой. Приемай всичко и не задавай въпроси. Не противоречи. Ти си в пълна безопасност с мен, но тази нощ всички са пияни повече, отколкото само от вино, и аз не мога да отговарям за твоята безопасност, че и за моята. Никой не знае какво може да се случи, ако не им угодим тази нощ. Внимавай! Повече нищо не мога да ти кажа.

Джалайа бе приключил разговора си с другия мъж, който угаси свещта. Вътрешността на колибата потъна в мрак и през откренатия под се виждаше червената жар на загасващия пред двореца огън и двете стройни фигури на пазачите. Рори усети една ръка да присяга за неговата в мрака. Тя го притегли към леглото и след това нежно го повали. Той потръпна за миг, съзнавайки, че това е Джалайа, ужасен от това, което очакваше да се случи. Обикновено би отблъснал всеки мъж, който би пожелал да легне с него, но тази нощ го въздържаша две неща: човекът до него беше един всемоушен крал и собственото желание на Рори, което беше болезнено необлекчено.

Ръката с дългите нокти пропълзя по гърдите му. Той остана неподвижен, мислейки, че пасивността може да му бъде най-добрият защитник, но ръката, която пощипваше зърната му, сама се измести, следваща пътя си надолу по корема на Рори, докато откри ръката му, вдигна я и я положи на гърдите на младия крал. Там имаше изпъкнала мекота, която Рори не бе очаквал. Ръката му се плъзна и той усети през пръстите си облите очертания на женска гърд и набъбналия връх на едно зърно. Обърна се на едната си страна към краля и ръката му продължи да изследва по-нататък. В стремежа си да ѝ помогне, кралят смъкна дрехите си и ги хвърли на пода, навеждайки се на лакът над Рори така, че облата му гърд докосна лицето на Рори.

– Изненадан ли си, господарю?
– Ти не си младеж, Джалайя, а момиче? Разбира се, че съм изненадан.
– Радваш ли се, че съм момиче?
– Да.
– Значи не те интересува особено това удоволствие, на което сега се е отдал Баба?

– Не. Но кажи ми как може едно момиче да бъде крал?
– Тъй като една кралица не може да бъде почитана в басампо, все пак само аз мога да наследя трона. Затова трябва да се маскирам като мъж. Трябва да се преструвам на мъж дори и когато родя дете. Ще бъде голяма магия един крал да роди дете, но има една задръжка. Детето трябва да бъде с коса с цвят на мед. Затова именно, господарю, не мога да те оставя да ми направиш дете тази нощ. Аз ще те задоволя тъй, както не си задоволяван досега, но меднокосият ще бъде този, който ще пусне семе в мен. Затова се налага да го спасим. Той и само той може да ми направи дете. Шаманите отдавна предсказаха вашето идване, но бих желала да бяха предrekli детето ми да бъде от този с косата на злато. – Тя плъзна ръката по корема му и го сграбчи. – Тази нощ, докато шаманите го лекуваха, аз го огледах, и зная, че той няма палма като твоята.

Ръката на Рори се плъзна по безкосмената ѝ кожа, само за да бъде спряна от плътните копринени бандажи около слабините ѝ.

– Това е поставено за твоята и моя безопасност – прошепна тя. – Единият или другият от нас може да се поддаде на изкушението, когато не ще можем да се контролираме. Не бива да ме оставяш да го махна и аз не бива да ти казвам да го свалиш. Не, господарю, ние трябва да устоим на това изкушение, но аз не мисля, че ще има нужда да проникнеш там. Има и други начини, по които мога да те задоволя. Вярвай ми, аз съм много опитна в изкуството да се даде наслада на един мъж. Не е нужно ти да правиш нищо. Легни по гръб, господарю, и ме остави да правя с теб, каквото искам. Ще се насладиш много пъти преди изгрева на слънцето. Отпусни се, господарю, и ми остави да ти покажа.

Устните ѝ докоснаха неговите и търсецият ѝ език завладя устата му, докато ръцете ѝ играеха по тялото му. Тези нежни ръце, независимо от дългите нокти, бяха топли и деликатни в блуждаенето им. Ръцете го сграбчваха и притискаха непрестанно, но чувствуваха кога точно трябва да спрат и да го оставят да си поеме дъх, преди да е експлодирал. После устните ѝ се отделиха от неговите и започнаха бавна разходка по тялото му, като разгаряха пламъци там, където се докосваха. Колкото и да се

молеше на Джалайа да бъде облекчен, тя му отказваше. Усети как горещата ѝ влажна уста го налага и сега вече знаеше, че не може да се удържи. Долавяйки неговата напрегнатост, тя направи опит да дръпне главата си от него, но той я задържа с ръцете. Надигнал бедра, той я прикова неподвижна и я натисна надолу, докато я чу да се задавя и задъхва. Отпусна я веднага, после я остави да продължи. Сега беше моментът! Сега! Тялото му се изви в дъга и след това се отпусна на леглото, но тя не го освободи, а ръката му, която бе притискала главата ѝ надолу като преса, сега я отпусна, задоволена от целувките. Тя се изтегли нагоре и се сгуши в гънката на ръката му. В последвалата тишина той чу как Баба друса леглото и задъханото дишане на младежа при него. После и те притихнаха и в колибата не се чуваше друг звук.

Тихото повикване на Джалайа доведе двамата пазачи в колибата и пръстите на Рори напипаха вкоравената плът на мъж. Това, което се случи оттук нататък беше някакъв фантастичен сън, който той никога не можа да си припомни напълно. Спомняше си топлината на устни, движението на ръце, мекотата на женска и твърдостта на мъжка плът. Свърши веднъж, после пак и пак, и оставаше ненаситен.

Непрестанно го измъчваше неопикуема възбуда от влажната топлина на места, в които никога досега не бе прониквал. Нападеше озверено и поваляше, което тяло се случеше под него в животински пози, каквито никога не бе подозирал.

После, когато първите следи на зората проникнаха през вратата на колибата, Джалайа и мъжът излязоха и Рори присегна през тясното пространство между леглата да докосне ръката на Баба и да се увери, че той е все още там. След това заспа, но сънят му донесе нови фантазии. Не бе вече Рори Махаунд от замък Сакс в Шотландия, а някакъв африкански владетел на корибантски харем. Прикриваше задръжките на собствената си цивилизация и влизаше в странни любовни съчетания, които само няколко часа преди бе порицавал у другите. Беше изследвал всички външни ръбове на еротика, за чието съществуване никога преди не бе предполагал, докато заспа в безсънен унес, който развърза възлите на желанието и го закрати в пълно изтощение.

Когато се събуди, слънцето заливаше колибата. Баба се беше събудил и облякъл. Нямаше никой друг и на нормалната дневна светлина Рори се зачуди дали изтеклата нощ изобщо се беше случила. Надигна се и веднага се строполи на възглавниците. Устата му беше така засъхнала, че едва произнасяше думите:

– Кажы би Баба, дали аз...?

– Денят настъпи, братко мой, и изми всеки спомен от нощта – ухили се Баба.

– Никога не бих преживял още една такава нощ – изправи се Рори. – Но изглежда ти не го смяташ за нещо особено.

– Ние, африканците, сме различни, братко мой. Ти каза, че не би могъл да изживееш втора нощ с Чатсуба и все пак ще го сториш. Тук, в Африка, не ограничаваме насладите си. Съзнаваме, че са много нещата, които могат да ни доставят удоволствие, и се възползуваме от всички тях. Може ли човек да се ограничи на царевична диета всеки ден, когато земята ни изобилствува с антилопи и биволи? Също така защо човек трябва да търси насладата само по един начин? Трябва много да учиш, братко мой.

– Това беше различно, Баба. Върших неща, които мислех, че никога не бих направил. Тази сутрин се чувствавам засрамен, омърсен и порочен.

– Ние от исляма не съдим човека за такива неща. Но за теб имаше една приятна изненада. Твоят млад крал се оказа в крайна сметка нещо съвсем друго.

– И все пак не оплодих един кралски принц.

– Но си задоволен напълно, нали?

– Бях. Никога преди, дори и с Чатсуба, не съм бил толкова неизтощим.

– Забравяш листата еуфорбиум, с които те натриха мъжете.

– Това няма никога да забравя. Гореше адски.

– И те направи могъщ като шейтана. То и виното, в което имаше сок от маково семе.

Рори направи усилие да се вдигне на крака на ръба на леглото. Погледна към Баба и се закиска:

– Това растение... еуфорбиумът, расте ли в Саакс?

– В големи количества, братко мой.

– Тогава няма нужда да вземем семена с нас, да ги посеем и да чакаме узряването им?

– Ти си на път да станеш истински африканец.

– С твоя помощ ще стана. По-скоро, отколкото си мислиш.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътешествието продължава. Из насладите на пустинята. Баба става султан. Семейни интриги за наследството на трона. Рори се сдобива с верен роб.

Тим бе помолил Рори да не се виждат преди заминаването, но Тим беше единствената му връзка с живота, който бе живял досега, и той трябваше да се сбогува с него, преди да продължи към непознатото. Когато пристигна в колибата на Тим, бе щастлив да го види излязъл от вцепнението на упойката и значително по-добре. Челото му беше студено и влажно. Треската го беше оставила и той уведоми Рори, че болката е почти на изчезване. Все още го болеше, но бе вече поносимо. Клетият Тим потръпваше, когато мислите му се спираха на това, което се намираше под огромната превръзка на крака му. Все пак дори и то се намаляваше под пъстрото парче плат, който го покриваше. Той се усмихна при появата на Рори и даде знак на прислужника да донесе стол и да го постави до леглото.

– Да, Рори, драго ми е да те видя. Моите момчета са добри с мен. – Той посочи двамата младежи, които го обслужваха. – Няма нищо, което да пожелае и да не го изпълнят. Дори ми държат гърнето да се изпикая, ама не мога да им измъкна една дума. Но добре, че са край мен. Нямам си друга компания, освен останалото от този клет дявол – и той посочи към бинтования би крак. – Това копеле умря заради мен, Рори.

Рори кимна съчувствено.

– Те всички умират, Тими. Даже и твоите двама авери тук ще бъдат мъртви след някоя година и ще имат участ далеч по-лоша от този, когото увиха около крака ти. – На Рори му се повдигна при мисълта за снощната вечеря и пое дълбоко дъх. – Снощи изядох един от тях. Станах канибал! Да, Тими, съдвках го, макар че в момента не знаех какво гризкам. В Африка сме, Тими, а тук стават странни неща. – Той се залови да му опише празненството и танците.

– Но това не е всичко, Тими. Снощи спях с краля.

– Ти ли, Рори? – Тим се изправи, забравяйки болката в крака си. – Ти? Е, да бях аз, дето съм прекарал по-голяма част от живота си по море, никой не би помислил нищо лошо. Но ти, който цял живот си гонил

фустите? Не мога да си го представя! – Тим поклати глава. – Не, нерез такъв, трудно ми е да повярвам, че си се търкалял с хлапак.

– Не е толкова странно, колкото си мислиш. Младият крал всъщност се оказа кралица.

– А, да, Рори, комай ги наричат кралици.

Рори поклати глава.

– Нямах това предвид. Този крал е всъщност кралица. Жена с най-хубавите цици, които си виждал. Вярвай ми, ще ги видиш, Тими. Тя ме остави да си играя с тях, ала онова, което исках, беше бинтовано и завързано здраво, тъй че не можах да се намъкна. Тя го пази за теб, педерастино славен. Да, за теб! Изглежда, че следващият крал на Басампо трябва да бъде с червена коса. Така са казали шаманите и затова тя се пази, като че те е очаквала да паднеш от небето. Преструвай се, че не знаеш, но се постарай здраво, Тими, като дойде времето. Направи ти завиждам. Тя е по-гореща от ръжен в буре с пенлива бира. Макар и да не успях, направих куп неща, които никога не бях вършил. И да ти кажа истината, Тими, снощи изкарах така, както никога през живота си. Участваха и двама-трима бойци от свитата на краля, струва ми се, макар че не си спомням точно. Баба казва, че в Африка всичко върви. Просто го правиш на първата, която ти падне. Във всеки случай бях посветен в нещо съвсем различно и сега, след като всичко свърши, не съжалявам. По дяволите, тук е Африка и следващия път може да изгърбя някоя маймуна. Кой знае?

– Поне първият ти път е било по-добре от мен. Един кафявокож помощник-капитан, левантинец, ме прекърши над едно буре. Но всички котки са сиви нощем. Главното е да уловиш една.

– Започвам да мисля така – Рори посегна и улови ръката на Тим. – Няма да се лигавя със сърцераздирателни сбогувания, Тими. Тръгваме господ знае закъде, но ще се върнем. Не зная кога, обаче Баба няма да отмени това място. Оттук взема най-добрите си роби. Затова оправай се, гледай да удовлетвориш малката кралица-крал и можеш да се надяваш, че ще напълниш ръцете си с нещо повече от чифт вълшебни цици.

Тим се залепи за ръката на Рори и не му се искаше да го пусне. Очите му се овлажняха:

– Пак ще те видя, Рори. Знаеш, че има и по-лошо от това, да бъдеш жребец на кралицата. Очакван съм тука като самия крал Джордж и бога ми, ако е вярно, което казваш, аз съм не по-малко крал от него. Ще се радвам да се върна пак като прост моряк, след като съм бил метреса на кралицата. Тръгвай, Рори – Тим освободи ръката му. – Запилявай се и

не поглеждай назад.

Керванът беше готов за потегляне, когато Рори стигна най-външните кръгове на селището. Спря се да побъбри с тежко загърнатите дрехи, каквито представляваха Елмира и Чатсуба, след което отиде да възседне коня си до Баба. Скоро след напускането на Басампо те излязоха от джунглата и пак потеглиха през обширни савани от прегоряла трева, където дивечът беше в изобилие. Месото на печена антилопа беше добре дошло след кралското угощение, чийто вкус все още засядаше в устата на Рори. Няколко дни те се радваха на добър лов и приятна езда. Изкачвайки се по-нависоко, задухата стана по-суха и по-малко мъчителна. Усещаха рояци от мухи и комари, а вечерите бяха прохладни, така че топлите прегръдки на Елмира и на Чатсуба бяха особено приятни.

Една нощ керванът се разположи под дърво с малък ручей, ромонещ край него. Баба уведоми Рори, че дните им на идилично пътуване са свършени. Утре, заяви той, започва тежък преход и благодарение на всемогъщия и милостив Аллах ще трае само два дни. Някои кервани трябваше да изминат пътя за седмици.

Пустинята. Да, утре по пладне те щяха да се спуснат от високите склонове към пустинята. Тук щяха да изменят разписанието си, да лагеруват през деня и да пътуват нощем, за да избегнат най-големите горици. После, след два дни, пак щяха да се изкачат и да прекосят друга планина, където ще треперят от студ, а може да попаднат и на сняг. След това, увери го Баба, щяха да бъдат вече в неговата страна, само на три дни от Саакс. Утре в подножието на склона щяха да се прехвърлят на камили и да водят конете, докато прекосят пустинята, която за тяхно щастие на това място беше сравнително тясна.

Следващото утро ги завари по стръмните пътеки, виещи се през големи скали. Под тях се виждаше и блещукаше като океан самата пустиня – огромна, обезлесена и поразяваща мъртва земя без никакъв признак на живот. По обед привършиха с изкачването и спряха да починат край едно поселище от шатри, чийто старейшина се втурна да приветствува Баба с уважение и привързаност. Но Баба гледаше само към един старец, който се появи от шатрата и пристъпи към него. Заострената му сива брада и рошави мустаци слабо прикриваха тясното, съсухрено лице с изгърбен орлов нос и черни очи, които блестяха фанатично.

– Това е Слиман – каза Баба – и сигурно в Саакс се е случило нещо необикновено, което да го доведе през пустинята да ме посрещне.

– Така е, господарю султан. – Слиман не обърна внимание на Рори. – Случи се нещо и аз съм този, който ти носи печалната новина. Не само печални са новините, но и изпълнени с опасност за теб, господарю султан.

– Защо се обръщаш към мен като султан...

– Защото в твое отсъствие Аллах изпрати своя Ангел на смъртта да отнесе баща ти в рая, където той се намира, наслаждавайки се на компанията на хуриите.

Измина дълго време, преди Баба да отговори. Колкото и да се опитваше, той не беше в състояние да сдържи сълзите си и се улови за ръката на Рори, конвулсивно свивайки пръсти.

– Такава е волята на Аллаха – заговори най-сетне Баба. Писано е било в книгата на живота на баща ми. Иншаллах! Не можем да обсъждаме мъдростта на всевишния.

– Но и в твоята книга на живота, господаря султан, е написано, че ти трябва да го наследиш – настоя старият Слиман. – Ти беше любимият му син, младият орел, който той боготвореше. От всичките си синове той направи тебе шанго. Ти беше предпочитаният, обичаният, на тебе разчиташе той. А сега твоят полубрат Хюсеин се самопровъзгласи за султан и се кълне, че ти няма да стигнеш жив до Саакс. Има и последователи този разбойник. Не са много, но му дават достатъчно сила. Казва, че тъй като...

– Че майка ми е суданка, а не тънкокосата мавританска кучка, която го пръкна. Казва, че е живял в Кайро и е посещавал университета Ел Ажар, докато аз прекарвах робски кертвани към брега. Мисли се за високопоставен от мен и че аз съм неспособен да бъде султан.

– Заявява, че винаги ти е завиждал – кимна глава Слиман.

– И тъй, Хюсеин ще бъде султан. Ти познаваш Хюсеин не по-зле от мен, Слиман. Ще бъде ли той добър управник?

Слиман се изплю в праха.

– Той ли? Защо ми задаваш такъв глупав въпрос, Баба? – старият Слиман изостави титлите и се обърна към Баба като баща към син. – Не съм ли учил и двама ви да яздите? Не съм ли слагал първите соколи на китките ви? Не ви ли учех да стреляте, да съблазнявате хубавите момичета от селата, да се държите като мъже в собствените си хареми? Как да преценявате един роб и как да подбирате добрите от лошите? Вие бяхте връстници – Хюсеин с ястребовия си нос и светлата си кожа и ти с тъмната си кожа. Истината не се засядава в него. Той е подъл и лъжец. Целият му мозък е в слабните му и всичките му мисли се въртят между

краката му.

– И двамата познаваме Хюсеин – кимна Баба.

– И така... Хюсеин или ти. Извън тесния си кръг приятели, които Хюсеин има в двореца – онези подлизурковци и мазници, които му се умилкват, – цял Саакс иска тебе, Баба. Сега силата е в Хюсеин, понеже я е заграбил. Провъзгласил се е за султан, изчаквайки фермана от Фец и думата на Мароканския султан. Съумее ли да отстрани тебе, лесно ще купи и двамата. Мисли, че ще може да управлява емирите и шейховете на баща ти и всички свои хора, но ние ги познаваме добре, нали?

– Сто мъже със сто различни мнения. Някои от тях са ми верни.

Абукир например.

– Да, Абукир, Ибрахим и Салим.

– Откъде знаеш, Слиман?

– Защото те са на другия край на пустинята с около триста души и те очакват. Ние сме изготвили план, Баба, докато очаквахме твоето завръщане.

– Тогава да започваме, Слиман. Вместо да чакаме до зори, да тръгваме веднага. Доста яздохме днес, но вече съм нетърпелив. – Той се изви към Рори. – Ти ще можеш ли, братко мой? Никога преди не си яздил камила и прекосването на пустинята ще бъде тежко изпитание.

– Щом можеш ти, ще мога и аз, Баба. И помни едно – дойде ли до изпробване на силите, и аз съм добър стрелец.

– Може да имам нужда от тебе. – Баба отпусна рамото на Рори. Беше се превърнал в истински, делови господар. Той и Слиман се заловиха да организират кервана – прехвърлянето на хора и багаж от конете на камилите; жените, робините, дългата редица вързани един за друг коне; шатрите и други принадлежности, които трябваше да се преместят. Слънцето преваляше зад хоризонта, когато потеглиха, и горещината още жареше пясъка, като ги биеше силно по лицето. Кацнал на клатушкащата се камила, Рори не успяваше да се пригоди напълно към тромавата походка на животното. Той се улови за високото дървено седло с две ръце, като се потеше под трите тежки пласта вълнени бурнуси, които Баба бе настоял да сложи. Главата му беше омотана със странна чалма, чиито свободни краища обвиваха лицето му, а на ръцете беше сложил тежки вълнени ръкавици. Това облекло би било далеч по-подходящо за някоя ледена утрин в Сакс, отколкото за потискащата задуха на пустинята, но с настъпването на нощта Рори откри, че пустинята може да бъде по-студена от Шотландия. Само за няколко секунди огнената пещ изстина толкова, че се просмукваше през дебелите вълнени дрехи.

Тази нощ Рори за пръв път яздеше сам. Баба и старият Слиман бяха напред. Камилите им пристъпяха с отмерена крачка и разговорът им изглеждаше безкраен. Рори съзнаваше сериозността на положението не само за Баба, но и за себе си. Като шанго на Саакс Баба имаше цялата власт на баща си зад гърба си. Ако свалеше брат си Хюсеин и поемаше управлението, пак щеше да бъде всесилен. Но ако загубеше? Ако Баба загубеше, какво щеше да стане с Рори? Той не смееше да мисли за това. Нито пък желаше да мисли за смъртта на Баба. Освен старият Джеми, който му бе близък като баща, и Тим, който му беше истински верен приятел, Баба беше единственият близък другар, който някога бе имал. Сега той беше не само другар на Рори, но и единственият му покровител.

Звездите изгряха като бляскави игли с диамантени главички, набити на огромен игленик от черно кадифе. После се показа луната – нащърбено парче тенекия с бяла светлина, осветяваща просторната гола пустиня с неземно сияние, очертавайки скалите в черно срещу бледото сребро на неплодната земя. Сянката на камилата, яздена от Рори, беше като пътуващо мастилено петно, което за миг оцветяваше пустинята, за да се предвижи по-нататък. Той се чувствуваше странно самотен в този свят от сиво и черно, който, без да се брои керванът, беше празен, безжизнен и преди всичко бездушен.

След няколко часа най-после Рори се пригоди към полюшващите движения на камилата. Като намести тялото си към непохватния ход, той откри известно удобство в язденето, макар че не беше така приятно като седлото на коня.

Няколко пъти от изгряването на луната Рори забеляза телата на мъже, прострени върху кремъковия чакъл на пътя. Някои бяха бели скелети с озъбени черепи, а други, макар подпухнали и обезформени, все още приличаха на хора. По-късно, когато се разминаха с един бавно движещ се керван от роби, пътуващ в обратна посока, Рори предположи, че мъжете край пътя са мъртъвци от някой по-ранен керван, понеже сред минаващите забеляза стотина клетници, навързани врат за врат, как се тътрят изтощени, подтиквани от време на време с камшик от яздещите край тях араби.

Не след дълго, когато задминаха последните влачещи се роби, Рори съгледа контурите на черен мъж, ясно очертани на издълбаното от луна-та блещукане на кремъчния чакъл. Когато Баба и Слиман преминаха, мъжът се надигна на лакти, помъчи се да направи една крачка, протягайки умолително ръка. После пак падна, най-напред на колене, а след

това по гръб на пясъка. Когато Рори го задминаваше, мъжът направи последно усилие и отново се опита да се изправи. Този път той можа да стигне до камилата. Провеси ръка на едно от въжетата, припадна и тялото му се провлачи.

Рори спря камилата, наведе се на седлото, когато тромавото животното коленичи и клекна на земята. Робът изглеждаше В безсъзнание, но щом Рори освободи ръката му от въжето, отвори очи. Не можеше да сбере сили да проговори, но очите му, бели на лунната светлина, умоляваха Рори да не го изоставя. Рори метна едрото и тежко тяло върху седлото, покатери се отзад и сръга животното да стане. Недоволна от удвояния товар, камилата изви дългия си врат, оголвайки жълти зъби, но с помощта на малкия остен, който Баба му беше дал, Рори изправи камилата и те пак потеглиха.

Рори вложи цялата си сила да обърне мъжа и да преметне ръцете му на високото седло. Усетил прилив на живот в безчувственото тяло, мъжът се надигна. Рори постави ръцете му на седлото и когато почувствува, че мъжът може да се крепи, посегна за кожения мех с вода, който Баба бе окачил на седлото. С мъка успя да измъкне запушалката и поднесе меха към устните на негъра. Водата го съживи и той заговори, мънкайки гърлени звуци, които Рори сметна за думи. Когато изпи водата, силите му се върнаха и той се изправи. Беше гол, дори без късче плат на слабините, и цялото му тяло трепереше на студа. Рори свали горния бурнус. Не беше лесно да го окачи на мъжа пред него, ала накрая успя и намъкна тежкото наметало през главата на роба. Сега, затоплен от бурнуса и освежен от водата, той седна отгоре на седлото, придърпвайки ръцете на Рори около кръста си. От време на време избъбряше на непознатия си език и се обръщаше да успокои Рори с усмивка, че се е оправил.

Керванът спря на кратка почивка край дълбок черен кладенец в пустинята с три проскубани палми край него. Тук похапнаха скромно счукан ечемик с масло и сушени смокини и пиха от блудкава вода на кладенеца. Когато Баба дойде да види как Рори издържа на пътуването, той с удоволствие видя черния му придружител. Рори обясни, че не можал да остави мъжа да умре и Баба, като повика Слиман, докара нова камила.

– Ти имаш слабост към болните и страдащите, братко мой – засмя се Баба. – Още не си се избавил от Тим и ето че си намираш друг. Ще го огледаме, когато спрем на дневна светлина. Ако не е добър, ще сложим бърз край на страданията му – той потупа дръжката на сабята си. –

Впрочем една камила не може да носи двама. Иншаллах! Може би всемогщият не желае мъжът да умре тази нощ.

Потеглиха отново, но сега пътуването беше по-леко. Младежът язеше до Рори през останалата част на нощта, докато звездите избледняха и розовата зора се появи на изток. После, когато огненото кълбо на слънцето стигна хоризонта, керванът спря. Шатрите бяха издигнати и те се струпаха на сянка под тях. Изградиха каменно огнище край шатрата на Баба и скоро се разнесе приятният аромат на варено кафе. Чернокожият не се отделяше от Рори и сега при светлината на деня Рори видя, че той не е повече от двайсет и пет годишен, здрав, строен и интелигентен на вид. Беше съвсем черен – с цвета на презряла слива, характерно за чистата африканска кръв. Независимо от сплескания нос с широки ноздри, дебели устни, силно накъдрена коса и ниско чело имаше приятен, дори някак благороден вид. Тъмните му, подобни на антилопа очи, не слизаха от лицето на Рори. Прекъсвайки разговора със Слиман, Баба дойде до мястото, където Рори коленичил сърбаше кафето си.

– Струва ми се, че си избрал нещо много добро, братко мой. – Баба кимна на мъжа да стане. – Изглежда, че е касай, а те са рядкост насам. Не съм виждал много от тях, но се ползват със славата на едни от най-добрите бойци във Африка. – Той заговори на мъжа на диалект, който Рори не можа да разбере, и в отговор на думите му мъжът издърпа бурнуса през главата си. Беше слаб. Всяко от ребрата разкриваше изнемошялата му фигура, но дори при тази изключителна слабост човек можеше да забележи, че добре изваяното му тяло криеше големи сили. Баба прекара опитно ръка по него, прецени с пръсти мускулатурата му. През цялото това време не прекъсваше разговора си с него, провери здравината на зъбите и реакциите на тялото му и когато стигна до отекия глезен, Баба кимна с разбиране. Обърна се към Рори и посочи глезена:

– Той е касай, както предположих. Хубав образец и в доста добро състояние, като се има предвид, че е гладувал. Лошото с него е, че си е навехнал глезена и не може продължително да върви. Няколко паници горещ кускус ще натрупат месо в костите му. Улучил си добре, Рори. Момчето те харесва и иска да ти служи. – Баба влезе в шатрата и се върна с топ бял плат за чалма. Разкъса го на тънки ивици, които свърза плътно около глезена му. Посочи през отворения пеш на шатрата към една черга до кушетката на Рори и момъкът се изпъна на нея.

– Това те направи притежател на трима роби, братко мой. Скоро ще разполагаш със свой собствен керван.

– Трима ли, Баба?

– Да, ето ти го Млийка. Той казва, че това е името му, а освен него имаш Елмира и Чатсуба. Няма да закачаме никоя от тях тази сутрин. Днес ще се нуждаем от много сън, тъй като утре вечер ще пристигнем в лагера на Абукир преди разсъмване. И след това няма да спим, понеже Слиман ми казва, че Хюсеин е потеглил от град Саакс и напредва срещу нас. Той има хиляда мъже, а ние ще разполагаме с малко повече от триста, но ще го победим.

– А ако не успеем, Баба?

– Ел меткуб, меткуб. Каквото да стане, ще стане. Той ще убие мен. Ако ме залови, ще ме убие бавно, с надеждата, че ще бъда слаб и ще стена, така че всички да разберат че съм страхливец и че не съм достоен да владее над Саакс. В края на краищата ще ме убие. Това е сигурно, защото не ще посмее да ме остави жив – Баба поклати глава в злокобно предзнаменование. – Що се отнася до тебе, братко мой, той ще те продаде в робство. С твоята бяла кожа и жълта коса ти ще донесеш добра цена от някой емир или паша, който желае роб-мамелюк. Много си възрастен да обслужваш в леглото, но би станал добър войник. Ала не се бой, Рори. Хюсеин е чакал, хиена и страхливец. Всички, които предвжда, го знаят какъв е. Ние ще ги победим и ти ще бъдеш спасен. Затова заспивай! Млийка ще спи до теб и ще ти бъде пазач. Той вече е обрекъл живота си на теб и ще ти бъде верен. Колкото до мен, аз ще поспя, ако намеря време. Имам да разисквам много неща със Слиман.

Рори потърси дюшека си и се строполи на него, доволен от възможността да изтегне и облекчи уморените си мускули. Ръката му се люшна над ръба на дюшека и полегна върху къдравата глава на мъжа на земята. Една черна ръка сграбчи неговата и я подръпна плътно в топло стискаване. Рори не можа да разбере изговорените от Млийка думи, но разбра значението им от жеста, когато той премести пръстите на Рори от очите към ушите и устата си, а после ги обви около гърлото си. Млийка се опитваше да му каже, че телом и духом принадлежи на Рори.

Очите на Рори се затвориха и той заспа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Семейните хитрости продължават. Братът Мансур.
Плененият Хюсеин. Пристигане в Саакс. Дворецът. Слугата
Ома. Ограмотяването на роба Млийка.

През цялата заслепяваща горещина на деня докато си почиваха и макар черната козина на шатрата да ги засенчваше от палещото слънце, тя сбираше горещината така, че вътрешността ставаше задушна като пещ. Последвала жестокия студ на предишната нощ, интензивната дневна горещина бе още по-непоносима. Неравномерните подухвания на вятъра вместо да разхладят, бяха като лумвания на пещ, обжарващи кожата. Рори се потеше гол върху мекия дюшек, след това го смени с ленен чаршаф, заслан върху черга. Изтощен, Млийка спеше въпреки ручеите пот, които струяха по черната му кожа и попиваха в одеялото под него.

Баба влезе в шатрата дълго след Рори, свали дрехите си върху пода и се тръшна на дивана. Не заспа, а се взираше с отворени очи в черния таван на шатрата. Рори, съзнавайки грижите на приятеля си, не направи опит да прекъсне размишленията му. Той чувствуваше, че мълчанието и близостта му бяха за Баба по-красноречиви от всякакви думи. Когато в края на краищата Рори намери известен покой в една смутена полудрямка и след като се разбуди напълно, Баба ме излязъл от шатрата. Рори видя, че седи до сянката на надигнатия пещ, разговарящ със стария Слиман. Главите им бяха приближени една до друга и макар да говореха ниско, Рори не можеше да не ги чуе.

– Трудно ми е да повярвам за Мансур – въздъхна Баба. – Той ми е единствения брат, син на майка ми и на баща ми. За Хюсеин да, защото е ненужно влечуго и прилича повече на мавританската си майка, отколкото на баща ми. Но Мансур, чиято кръв е моята собствена... Не мога да разбера такова предателство. – Той продължи да клати глава в недоумение.

– Все пак, независимо дали искаш или не, синко, то е вярно. – Тържествено кимане със свити устни потвърди думите на Слиман. – Младият Мансур е най-довереният офицер на Хюсеин. Рабелепен е към него, нарича го „мой господарю султан“, отрича се от теб и се кълне, че никаква черна кожа, дори неговата собствена, не бивало да владее над

Саакс.

– А майка ми?

– Уви, тя също е с Хюсеин. Тя именно тласна Мансур в ръцете му. Жестоко те отрече, докато същевременно пилее ласкателства и хвалби към Хюсеин.

– Аз загубих един баща и спечелих втори в твое лице, Слиман. Загубих Мансур и спечелих един брат в лицето на светлокосия нрзани. Но друга майка никога не ще имам. Сега, след като тя се е обърнала срещу мен, не искам да се връщам в Саакс. Защо ми е да ставам султан? За мен ще бъде по-добре да се върна в замъка Ринктъм и да замина с белия си брат през морето. Вярвай ми, нямам желание да се оплитам с хиляди дворцови интриги или да се браня от синовете на моя баща, които са многочислени от пясъка в пустинята. Тъй като лъв е наплодил синове и дворецът е пълен с тях. Всеки е като Хюсеин – готов да ме удуши с копирено въже, докато спя. Не, Слиман, без обичта на баща ми и Мансур Саакс не представлява нищо за мен. Няма да се върна. Вместо това ще тръгна към Ринктъм Кясъл и ще взема един кораб. Моят бял брат е велик господар в своята родина и неговата земя Сакс ще бъде също така и моя.

Заслушан в думите му, Рори бе обладан от ужас. Извън кухнята титла на Сакс и порутения замък без покрив какво ли можеше да предложи в случай, че Баба дойде с него? Нищо! Сега съжаляваше за лъжите си и ролята, която Спаркс му бе наложил. По-добре да иде при Баба и да му признае истината. Ала не, и без това Баба си имаше достатъчно неприятности. Не беше време за това. Той се обърна, не желаейки да се вслушва повече в разговора им, но бе неизбежно.

– Не можеш да оставиш Саакс на Хюсеин – казваше Слиман.

– Да, това наистина не мога. Толкова държа на баща си! – въздъхна Баба. – Въпреки желанието си ще почета думите ти. Те са мъдри думи, татко мой. Бих бил чакал, ако изоставя Саакс на Хюсеин. Или той, или аз. Най-напред ще го убия, а след това ще обеса Мансур. И майка ми! Тя трябва да умре. Може би е писано те да ме убият. Късмет! Ел меткуб, меткуб! Писано ли е, не можеш го промени. Кога ще започнем, Слиман?

– Веднага щом слънцето се скрие зад хоризонта. Ще пристигнем в края на пустинята преди новия изгрев и тогава ще имаме новини от Абукир, който ни чака там. – Слиман сведе глава и се изправи. Баба пак потърси подслон под шатрата и Рори, засрамен от подслушването, се престори на заспал.

През цялата нощ с Млийка, който яздеше до него, Рори

направляваше гърбавата си камила през студената пустош на пясъците. Два три часа след среднощната им почивка пясъкът започна да оредява и камилите закрачиха по рядка трева, докато стъпиха на по-стабилен торф. След това преминаха покрай проскубани храсти и когато слънцето набразди небето, Рори съгледа приличащите на пера клони на финикови палми да прорязват светлината край боядисаните в бяло куполи на някакво поселище.

Изведнъж зачу викове и крясъци, размесени с пушечни залпове, и откъм ограденото село към тях препусна орда мъже, яхнали на коне. Рори забеляза, че се стреляше във въздуха и когато приближиха, сред виковете им долови името на Баба. Групата се водеше от младеж, чийто бял бурнус се развяваше зад него, а дългият мускет бълваше огън във въздуха. Когато приближи повече, Рори забеляза, че е чернокож, а приликата му с Баба беше голяма. Още яхащ камилата си, Баба викна да му доведат коня, но преди да го сторят, младежът беше пред него. Единственото оръжие на Баба беше извитият ятаган, който носеше със себе си. Той скочи от камилата, хвърли се към коня на младежа, сграбчи го за юздата и като го улови здраво за бурнуса, го повали на земята, стъпил с крак на гърдите му.

– Казах, че ще убия най-напред Хюсеин и после теб, Мансур, но Аллах се е разпоредил другояче. Ти ще умреш пръв. Но преди да те убия, искам да ти кажа с какво удоволствие ще ти прережа гърлото. Ще те накълцам със собствените си ръце.

Мъжът на земята се засмя, разкривайки редици здрави, бели зъби.

– Отстрани си ятагана, братко. – Той изви гърб и се опита да отмести крака на Баба. – И свали проклетия си огромен крак от гърдите ми. Така ли трябва да срещаш сина на твоята майка и твоя баща? Аз съм твой брат, Баба, твой собствен брат, горило такава!

– Ти не си ми брат, предателю.

Мансур пак се засмя.

– Как бих могъл да бъда твой предател?

– Да не искаш да кажеш, че старият Слиман ме е излъгал?

– Слиман никога не би излъгал, но той не знае всичко.

– Той казва, че си предател и че работиш с Хюсеин.

– Съвсем вярно! Аз работех с този чакал, с този похитител на деца!

Но аз не съм предател. Слушай! Когато баща ни умря – нека душата му намери покой в рая, – Хюсеин, този насилник на малки момчета, прогласи скапаната си личност за султан. Първата му мисъл беше да убие майка ни и мен. Ах, едно нещо да помниш винаги, велики Баба! Майка

ни е умна с разума на расата си. Тя ме извика и ми каза да отида при Хюсеин – този лапач на камилски тор, да се просна в краката и да целуна върха на вонящия му чехъл. Тя ми нареди да се закълна в лоялност към този изнасилвач на хиени и да се отрека от теб, както бе готова да го стори и тя. Направихме го и двамата и този глупав любовник на кози остана толкова доволен, че ме провъзгласи за капитан на войската му. Това ти показва какъв е глупак. Така аз и майка ни осъществихме плановете си. Тя напусна харема през нощта, двамата заедно събрахме мъжете на Саакс и ги убедихме, че не Хюсеин, а ти трябва да бъдеш султан. Повярвай, съвсем малко бе нужно да бъдат убеждавани. Изчакахме, докато получим новините за твоето приближаване. Една вечер, преоблечен в дрехите на майка ни, влязох в харема на Хюсеин. Ай, велики Баба, да знаеш каква чаровна хурия представлявах. Хюсеин се отказа от робинята нрзани и започна да се заная с мен, ала не забеляза пистолета, който носех под дрехата си. Взех го в плен. Подкарах го под насоченото дуло през харема, като го заключих в най-дълбокия зандан на двореца, където той е добре охраняван денонощно от тези, които искат ти да бъдеш султан. Аз дойдох, за да ти кажа новините и какво съм направил. Сега ще си махнеш ли крака от гърдите ми, за да ме оставиш да се изправя и си поема дъх, така че да можеш да ме прегърнеш и поздравиш колко предвидлив съм излязъл?

Баба се наведе и повдигна Мансур, като го сграбчи в прегръдките си. Сякаш буря се разрази. Рори се намери в средата на бушуваща вихрушка мъже, всички стремящи се да докоснат Баба, коленичили пред него, като го приветствуваха и му поднасяха ятаганите си. Младият Мансур, който нямаше представа кой е Рори, застана до него и го загледа подозрително, докато Баба, приемайки почитта на своите хора и опитвайки се да се освободи от тълпата, намери миг да разкаже на Мансур за Рори, след което Мансур, подобно на брат си, прегърна Рори. С това доказателство за одобрение Рори разбра, че приема почитта на тези, които не можеха да се доберат до Баба. Сред всичкото това веселие черното лице на Млийка се усмихваше и ненадейно робът се превърна от умиращ клетник в пустинята в забележителна личност сред развълнуваната тълпа, пренесен сякаш в друг свят.

Постепенно глъчката замря и не след дълго потеглиха към селото, където влизането им възбуди нови тържествени приветствия. След това си дадоха отдых, докато измият пустинния прах в местния хамам и се преоблекат в чисти дрехи. Закусиха фурми с хляб, изплакнат в черно африканско кафе, и отново яхнаха конете. Това беше голямо облекчение

за Рори след мъките върху камилата. Прекараха по-голяма част от деня в шумен, триумфален марш, докато пристигнат в град Саакс.

Градът се оказа по-голям от очакванията на Рори, проснат върху прашната земя в лабиринт от тесни сокаци, които се въртяха покрай безпрозоречни зидове. Високият портал, през който влязоха, бе облицован с пъстри керемиди и украсен с гипсови арабески. Стените бяха от кирпич, набраздени тук-таме с широки пукнатини, по които дъждовете бяха прокарали дълбоки бразди. Градът бе потънал в пластове прах, който се стелеше и върху дебелостенни, квадратни къщи, някои от които варосани в ярко бяло, други оставени без мазилка. Улиците бяха тесни и лъкадушни, потънали до глезените в смет и излъчващи нетърпима воня. На места те толкова се стесняваха, че трябваше да се язди в колона. Сега Баба и Мансур бяха далеч напред в колоната, но Млийка се държеше близо до Рори и Рори се почувствува закрилян. Че Рори беше нрзани и чужденец, бе очевидно, и някои от ококорените последователи на Баба го взеха по грешка за християнски роб, закупен и доведен от Баба в Саакс. Заплюваха го, хулеха го като християнско куче, а някои, чиито очи блестяха от фанатизъм, му отправяха заплашителни жестове. Никой обаче не смееше да го докосне и на един от завоите из лабиринта от улички той завари да го очаква Мансур. Оттук нататък с брата на Баба до себе си той не получаваше вече обиди, отправяните погледи вече не бяха злобни, а приятелски и любопитни. Не можеше да си представи какъв ли живот би го чакало, ако беше прост роб в свитата на Баба. Косата му настръхна и той потръпна. После се освободи от мисълта. Беше приятел на Баба – не, дори повече, беше приятел на султана.

Султанският дворец на Саакс поне отвън беше по-голям, макар и по-малко внушителен от този на барон Сакс в Шотландия. Представляваше висока кирпичена стена, варосана в бяло и покрита с ведросини керемиди с амбразури и порта във формата на лале, водеща към вътрешния двор. Щом влязоха през тясната порта, дворът се оказа обикновено пространство от добре отгъпкана почва, преградено от друга висока стена, чийто единствен отвор бе голям двоен портал от кедрови талпи, гравирани с огромни приковани розетки от желязо, върху които можеше да бъде набучен човек. По-късно Рори научи, че това беше предназначението им. Спряха пред портала, който се отвори със скърцане. Уморен от суматохата, крясъците и дневната езда, Рори с удоволствие слезе от коня и се почувствува добре в тишината на мрачния коридор, водещ към един вътрешен двор. Тук горещината, врявата и суматохата явно никога не бяха достигали. Носеше се звънливото ромолене на фонтан, пръскащ

струи в облицован с мрамор басейн, чуруликане на птички в кафези, аромат на портокалови цветчета и пъстрия хлад на сенките. Мрачната суровост извън двореца се компенсираше от тихия покой на двора и изобилието на влага.

Баба се отърва от хвалебствията на дворцовите обитатели и се отпраща към Рори.

– Почини си, братко мой – сложи покровителствено ръка на рамото му. – Тази нощ ни чакат празненства и ще се нуждаеш от силите си. Ще те настая в покоите на Хюсеин. Всичко в тях е твое. Тъй като ти никога не си го виждал, няма да възразиш да носиш дрехите и скъпоценностите му, така че използвавай всичко, каквото пожелаеш. Той прахосваше пари за външния си вид и беше приблизително с твоя ръст. Облечи най-доброто за тази нощ, защото докато Мансур седи от дясната ми страна, ти ще седнеш от лявата. Избери нещо подходящо и за твоя касай, който ще стои зад теб. Ще празнуваме и ще пием. През нощ като тази мюсюлманите дори имат слабост към палмовото вино. По-късно ще съдим Хюсеин. Почивай си, Рори, докато изпратя да те повикат, и тогава ще направя достойние на цял Саакс, че гостът ми, лорд Сакс, е мой брат.

Млад черен роб с безукорно бяла роба поведе Рори, следван от Млийка, по лабиринт от дворчета, мрачни коридори и покрити галерии, докато стигнаха до едно крило на двореца, което изглежда бе строено допълнително. Тук подовете бяха от излъскана мозайка, а прозорците имаха плочести щори, които възпираха яркото слънце. Рори забеляза наличието на покъщнина, която в този дворец изглеждаше също тъй не на място, както и в тръстиковите колиби на Басампо. Видя будилник от бронз и кристал, мраморна статуетка на гола гръцка нимфа и безвкусно позлатени френски кресла, разсейващи монотонността на обиколените с дивани стени из двореца. Минаха през няколко стаи повече или по-малко пищно мебелирани, докато робът спря пред една лакирана дървена врата, отвори я и с нисък поклон покани Рори да влезе, последван от Млийка. Стаята също бе странна смесица от мавритански и европейски мебели. Изпъкваше огромното легло, което бе правило чест на някой италиански „палацо“ и дори Рори се заинтересува от крещящите еротични рисунки на гръцки богове и богини по извитите табла. Дебели източни килими покриваха пода. Ниски масички от черно дърво блестяха от инкрустирания седеф. Драперии от прозираща фина коприна покриваха прозорците. Рори се усмихна, като видя на гравирана със сребро масичка едно нощно гърне с похлупак, издаващо произхода си от Стафордшър с декорациите си в тъмночервен цвят.

Робът отвори друга врата и Рори влезе в една по-малка стая с вградена в пода вана и стени, облицовани в шкафове от кедър. Когато ги отвориха, те разкриха пищни дрехи – това бе гардеробът на Хюсеин. Нямайки възможност да общува с Млийка, Рори задържа младежа, който го беше довел.

– Моят роб не говори арабски и не може да ме разбере – кимна Рори към Млийка. – Ще ми прислужваш ли?

– Но разбира се, щом господарят ми заповяда. Аз съм Ома. Твоят слуга е глупав, господарю. Каква работа може да се чака от човек, който до вчера е газил говежди тор. Той не е нищо повече от един бушмен и никога не е влизал в къща. Няма обноски и сигурно ще пикае през прозореца и ще се изхожда на пода, защото не знае как живеят цивилизованите хора. Пък и мирише, а е и куц. Защо не го продадеш? Полза няма от него. Великият султан на Саакс ме даде на теб, а аз зная живота в двореца. Така че позволи ми да заведа на пазара тази маймуна и да я продам. Ще ти донесе най-малко десет сребърни монети, колкото и да е безполезен.

– От тези десет сребърни монети колко ще вземеш ти? – загледа се Рори в младежа, сякаш го виждаше за пръв път. Той имаше черна подкупваща усмивка, разкриваща ред бели зъби. Очите му също бяха черни като смола, а пръстите къносани. Беше гъвкав като върбова пръчка, а кожата му беше малко по-светла от тази на Млийка. Макар негроид, имаше гърбав нос и излъчваше миризма на жасмин.

Оня помисли за миг, преди да отговори. Усмивката му беше хитра, но подкупваща.

– За себе си, господарю, няма да взема повече от две. Аз съм много честен.

– Обаче ние няма да продадем Млийка нито за двайсет сребърни монети, защото го смятам за по-честен от теб. Твоя задача ще бъде да го научиш как да ми служи. Аз ще го науча на моя език, така че да може да разговаря с мен и с никой друг! Сега ще го науча една дума. Той се обърна към Млийка и му кимна. – Ела, Млийка!

Чернокожият гигант се поколеба за миг.

– Ела тук, Млийка – махна му Рори с извит показалец и посочи едно място на пода до себе си.

– Ела – отговори Млийка и пристъпи към Рори.

– Виждаш, че не е глупав, Ома. Затова ти ще го научиш на всичко, което знаеш. А сега пригответи ми банята и покажи на Млийка как го правиш. Когато свърша, ще му покажеш къде да се изкъпе, за да не

мирише. Той ще спи тук, в малката стая до моята, но ти трябва да му кажеш къде трябва да ходи за храната си и откъде да получава моята, ако пожелае да се храня тук сам.

– Ще го науча, господарю, само че...

– Какво?

– С десет сребърни монети...

– Само осем, след като ти вземеш две.

– С осем сребърни монети можеш да си купиш робиня. Е, може би не много хубава, но млада – на десет или единайсет години. Те са най-добрите, защото още не са отворени и са вълшебно тесни...

– Което ти веднага ще провериш, предполагам. Не. – Рори беше твърд. – Млийка не е за продан и ако купя робиня, ще предпочета такава, която не е дете.

– Господарят ми ще види, че Ома е прав. – Той се ухили, показвайки всичките си зъби, после направи неприличен жест, сграбчвайки пръста на едната си ръка с тези на другата, като го задвижи бавно напред-назад. – Да, господарят е млад сега. Колкото по-остарява, толкова по-млади момичета ще иска, докато дойде време да му харесват само малките. Но сега, разбира се, господарят е млад и пламти в огън, прав като кол, голям като ръката ми до лакътя и твърд като стоманено копие. Затова не му трябва което жадуват старите мъже.

– Банята – напомни му Рори.

– Ах, да, банята! Ще науча този черен бабун как да я приготвя. Докато чакаш, господарю, позволи ми да ти смъкна потните, прашни дрехи. Гладен ли си? Ето, там има черни смокини, сладки като мед и като устните на нубийка. Ето портокали, твърди и малки като гърдите на персийка. Ето дини, големи като циците на жена мандинго. А това, господарю, са нарове, които при разсичането им разкриват такава сочна червенина, като онова, което всички мъже желаят. Да, а това са банани, стърчащи като на млад мъж от Магреб. А ето и лешници като тези, които се носят в скъпоценната ви торбичка. Има достатъчно, за да те задоволят, докато чакаш банята, и след като свършиш, аз ще обработя тялото ти с пръстите си, ще го натъркам с нард и ще го намажа с масло от сандалово дърво и бергамот, така че да възбудиш чувствата на жените от твоя харем.

– Но аз нямам харем – отвърна му Рори.

– Харемът на предателя Хюсеин се задъхва за мъж, а из двореца се мълви, че султанът възнамерявал да го даде на теб. Това бяха покоите на Хюсеин. Погледни – Ома дръпна пердетата и вдигна щорите.

Рори пристъпи на един балкон и се загледа към един обширен двор, където се разхождаха незабулени жени.

– Ако не бяха за теб, султанът нямаше да ти даде тези покои. – Ома смъкна измърсения от пътуването бурнус на Рори и посочи на Млийка да свали вътрешната джелаба и кафтана. Ома коленичи пред Рори, развърза шнура, който стягаше огромните шалвари около кръста му, и ги остави да паднат на пода. Повика Млийка и му показа как да свали пантофите на Рори и как да му изтрие краката с груба кърпа. Рори положи ръка върху главата на Млийка, докосвайки го леко. После, за най-голяма изненада на Ома, Рори коленичи пред Млийка и докосна бинтования глезен.

– По-добре?

Млийка не го разбра в първия миг и Рори повтори думата, кимайки глава. Лицето на Млийка просветна. Сега той разбра чуждата дума. Направи крачка да покаже на Рори, че вече не куца толкова.

– По-добре – отговори сериозно той и се усмихна, за да покаже на Рори не само че е разбрал английската дума, но й че никога няма да я забрави. – По-добре – повтори той.

– Какво значи тази нрзани дума, господарю? – не пожела да остане пренебрегнат Ома.

– Ах – Рори погледна към Млийка, после се обърна към Ома и поклати глава. – Това е нещо, което само Млийка и аз разбираме.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пиршеството. Диалог между братята. Присъдата над Хюсеин. Убийство чрез любене. Бялата робиня.

Пиршеството, устроено в големия външен двор на двореца, беше смесица от лумнали факли, огромни паници кускус, цели печени овце и медени сладкиши. Всичко се поднасяше повече или по-малко посред бесните налети на облечени в бяло ездачи, които вдигаха облаци прах, подкарали конете право към пируващите. Спираха изведнъж, изпразваха пушките си във въздуха и с оглушителни възгласи обръщаха конете назад. Беше наистина дива сцена – примигващи светлини, непрестанно движение и виеща сган, която приветствуваше всеки номер на ездачите с рев и писъци.

Рори, обкичен както си мислеше, като проститутка от Глазгоу, бе облякъл бяла джелаба върху медножълт кафтан от тафта, толкова натежал от златните си бродерии, че дращеше кожата му въпреки бельото и огромните шалвари, които бе обул. Ома бе усукал на главата му бял муселин, закрепен с няколко пера от чапла. Поставил бе и рубина на Баба, който блестеше като разпален въглен. Рори бе настанен от лявата страна на Баба, а Мансур от дясната. От уважението, което му се оказваше, бе видно, че е третият по влияние, като първото място бе отредено за Баба, а второто за неговия брат. Целта на ездачите беше да се види кой ще може да доведе коня си по-близо до паниците с кускус, без да стъпи в тях. Всеки път на Рори му се струваше, че ездачът ще заоре посред най-близките до него паници и макар след няколко набези да откри, че това няма да стане. Все пак бе неспособен да поднесе храна в устата си и изсипа повече по копринения си кафтан, отколкото успя да изяде.

Баба се изправи и плесна с ръце. Изведнъж пиршеството се промени. Конниците изчезнаха, виковете секнаха и дори димящите факли сякаш заблещукаха по-малко, когато четирима грамадни негри домъкнаха жалката фигура на мъж и я запокитиха на земята пред Баба. Веригите тежяха толкова, че той едва можа да се изправи, но като го уловиха под мишниците, негрите го вдигнаха. Рори видя млад мъж, висок, изнежен, с тясно лице, сравнително симпатично на вид независимо от ястребовия нос и тънките устни. Беше гол, ако не се смяташе мръсното парче плат на слабините му. Рори забеляза следи от засъхнала кръв по тялото му с

цвят на слонова кост. Когато отвори устата да се обърне към Баба, тя представляваше зееща дупка. Зъбите му бяха избити, виждаха се само счупените корени зад устните.

– Добре дошъл на нашето празненство, Хюсеин, братко мой. – Баба откъсна парче месо от останките на овцата и му го подхвърли. – Позакъснял си за моя празник и не си облечен порядъчно, за да ми засвидетелствуваш уважението си. Но аз ти прощавам. Трябва да призная, че железните вериги не ти отиват толкова, колкото копринения кафтан. Дошъл си да отдадеш почит на новия султан на Саакс. Аха! Титлата не ти е непозната. Ти ѝ се наслаждава за кратко, така че тя не е нещо ново за теб. Но уви, с цялата своя мъдрост и милосърдие Аллах сметна за поуместно да повери титлата на мен и сега аз съм султан вместо теб. Точно така, Хюсеин. Нашият баща възнамеряваше мен да направя султан, иначе не би ме направил шанго. Но аз се отвличам. Липсват ми добри маниери и ето че не съм те представил на моя близък брат Мансур, който е черен като мен. Нито пък на другия си брат, великия лорд Сакс, който е много по-бял от теб. Щастлив съм да имам двама такива братя и много съжалявам за това, че нямам друг брат с името Хюсеин, който би могъл днес да седи до мен, ако не беше се опитал да ме убие и да овладее рожденото ми право.

Хюсеин вдигна ръка, колкото му позволяваха тежките вериги.

– Тъй както Аллах е милостив, Баба, бъди и ти милостив към мен. Не исках да ти причиня зло. Да взема султанството на Саакс да, но не и живота ти. О, Баба! Изслушай ме. Твоят брат Мансур бе, който ме подведе. Питай го! Питай го кой заговорничеше против теб! – Хюсеин опита да вдигне ръка и да посочи Мансур, но веригите я дръпнаха надолу.

– Питай го сам, плод на злото, дяволско куче. Ти, който ядеш лайна, съвокупляваш се с камили, изнасилваш деца, ти сине на магребската курва. – Гласът беше женски, но дълбоко гърлест, когато обвиняваше Хюсеин иззад решетъчния прозорец в стената над тях.

– Моята скъпа майка ти говори, Хюсеин. – Баба вдигна пръст. – Да не би да искаш да ми кажеш, че и тя е заговорничела против мен?

– Тя...

– Кажи ми истината, Хюсеин.

– Да, кажи му истината, магребско копеле. Кажи му със същия език, който безчести момиченцата – продължи гласът.

– Майка ти е невинна, о, Баба. Мансур също! Аз само се опитвах да се спася. Тъй както Аллах е милостив, Баба, бъди и ти милостив към мен. Ще ти бъда най-верен от всички твои последователи. Подари ми

живота, за да мога да ти служа, и ми дай възможност да ти докажа, че мога да го направя по-добре жив, отколкото мъртъв. Нека припъльза по корем до теб и да целуна върха на пантофа ти. Нека влача веригите си в праха, за да те докосна. Заточи ме в пустинята, но не ме убивай, Баба. Аз съм млад и обичам живота като теб. Кръвта на баща ни тече и в моите вени, както в твоите. Ние сме братя, Баба. Спомни си как като деца спяхме заедно, играехме заедно, яздохме заедно. Спомни си как заедно за пръв път обладавахме жени. Спаси ме, Баба, спаси ме!

– Продължавай да говориш, Хюсеин. – Баба присегна в паницата кускус, загреба малко между палеца и показалеца си и го поднесе в устата си. Задъвка умишлено, наблюдавайки Хюсеин през цялото време. – Продължавай да говориш, братко мой, защото ми е приятно да те слушам. Да, спомням си как ме обиждаше, когато спяхме заедно. Помня как ти винаги вземаше най-добрия кон. Помня как винаги настояваше да печелиш всяка игра. Помня, Хюсеин, че заедно взехме за пръв път жена. Ти настоя да бъдеш пръв. Не искаше да бъдеш след мен, защото съм бил черен. О, да, Хюсеин, помня всичко. Ти ме мразеше. Дори и в този миг ме мразиш.

– Не съм те мразил, Баба – завиждах ти! Жените те желяеха повече, отколкото мен. Аз имах само едно нещо, което ти не притежаваше. Цвета. Дари ме сега с малко милост, Баба. Пощади ми живота.

Баба кимна бавно с глава и жестоката усмивка придаде на лицето му изражение, каквото Рори не бе виждал никога преди.

– Имаш ли да ме молиш за други услуги, Хюсеин? Защото се боя, че точно тази не мога да ти направя. Макар че ще умреш, може би ще пожелаеш сам да си избереш смъртта. Не би ли предпочел моите бойници да те влачат по пети на конете си? Или може би желяеш да бъдеш разпънат на земята и да прекарат конете си отгоре ти? Ако искаш, можем да те нанижем на стоманените копия на портата и мишеловите да те оглозгат? Или ще предпочетеш да те набучим на бамбукова издънка? Все едно, че те садим в почвата. Бамбукът расте бързо и е остър като кинжал. Острите му като сабя краища ще проникнат във вътрешностите ти само за един ден или малко повече.

– Баба...

Баба махна пренебрежително с ръка.

– Да, всяка от тези видове смърт е неприятна. За теб ще предпочета една приятна. Ти, Хюсеин, ще имаш смърт, за каквато мъже като теб мечтаят. Жените от харема на баща ми ще се зарадват на млад жребец като теб. Баща ми беше стар и не беше способен да ги обслужва

достатъчно често и достатъчно здраво. Те са болни от стерилните милувки на евнусите. Но ти, Хюсеин! Ах, те ще бъдат доволни от теб. Ще ти дадем малко опиум, за да бъдеш в състояние да ги обслужваш по-дълго и по-добре. Ти винаги си обичал харемите. В харема на баща ни има дори и бели робини нрзани, а точно такива харесваш ти. Но ще оставя подробностите на майка ми, която ще уреди всичко.

Хюсеин простена и тялото му потръпна конвулсивно.

– Не това! Не това, Баба! Спести ми го! Видял съм такова нещо веднъж! Ако трябва да ме убиеш, нека стане бързо с твоя кинжал, или остави Бистака да отсече главата ми с един замах на ятагана. Но не ме давай на жените. Милост, Баба!

Баба и Мансур размениха погледи. Баба кимна с глава.

– Ти направи избора си, Хюсеин. Най-много се боиш от жените. Значи ще бъдат жените. Свалете му веригите! Дайте му опиума и го накарайте да го глътне наведнъж, смесен с испанска муха! Отведете го при Бистака, който пази вратите на бащиния ми харем. Нека засвирят дарбуките. Мъжете да танцуват! Пиршеството продължава! – Баба се надигна с ръка върху рамото на Рори. – Ела! Това е нещо, което никога преди не си виждал и може би никога няма да видиш. Гледката не е приятна, но ще ти покаже как в Саакс съдим предателите. Ти също, Мансур. За теб ще бъде урок. Тримата ще застанем на балкона и ще наблюдаваме.

Той се обърна и вдигна лице към решетестия прозорец над него.

– Майко, в стаите ли са всички жени и обясни ли им какво да правят?

– Да, сине мой, и обещах свобода на онези, които се държат добре.

– Запалени ли са факлите в двора на харема?

– Всички фенери светят.

– Тогава да вървим. Не подобава друг освен мен, брат ми Мансур и брат ми лорд Сакс да видят лицата на жените от бащиния ми харем.

Баба обърна гръб на затворника и влезе през вратата на двореца. Рори и Мансур го последваха. Този път закрачиха в обратна посока от покоите на Рори, макар че коридорите бяха все така дълги и дворчетата все така изобилни. Когато стигнаха до една обкована в сребро врата, сам Баба я отвори. Стаята беше потънала в мрак. Имаше дъх на плесен, което показваше, че отдавна не е използвана.

– Покоите на баща ми – обясни Баба, като вдигаше щорите, за да ги изведе на балкона, който бе закрит с фина дърворезба и даваше възможност на застаналия там да наблюдава двора, без да бъде видян. Но Баба

нямаше желание да остава скрит тази нощ и разтвори капациите, за да им разкрие изглед към двора. Той беше като този под стаята на Рори, само че по-голям. Целият бе заобиколен с галерия на колони, която засенчваше еднаква поредица от врати. Средата заемаше кръгъл фонтан. Не се виждаше никой. Червеникавият пламък на факлите осветяваше цялото пространство, превръщайки струите на фонтана в течен огън. С изключение на плискането на водата не се чуваше никакъв звук, не се забелязваше никакво движение. В тишината Рори чу скърцането на друг капак. В насрещния край на двора се отвори друга решетка и той видя зад нея забулените силуети на две жени. Ръцете на едната бяха черни, а на другата бели. Те пристъпиха към прозореца, за да застанат на балкона.

Мансур посочи към насрещния прозорец.

– Кой придружава майка ни? – попита той.

– Магребската кучка, която пръкна Хюсеин – посочи Баба към бледите ръце. – Тя именно е подстрекавала цялата интрига. – Баба се изплю през преградата. – Няма да живее още дълго, но ѝ се полага да види Хюсеиновата смърт, тъй като тя се дължи на нейните машинации. – Той се обърна към Рори. – Не тържествувам за смъртта на моя брат Хюсеин, Рори. След Мансур най-много обичах него, защото той бе спътник в младостта ми. Когато израснахме, се отдалечихме един от друг. Той стана мъж на харема, управляван от майка си и от своите галенички. Опиумът, който вземаше всеки ден, за да му дава възможност да създава удоволствие на жените, замъгли мозъка му. Ах, Рори, тежко е да си роден султански син. За това е нужно да бъдеш силен, да не се поддаваш на свободно предлаганите ти пороци. Човек се пресища от телесните наслади, когато мисли само за ядене и пиене, за бедрата на жени и бутовете на момчета. Моля се на Аллах да бъде в състояние да устоя на някои от злините, които правят мъжа мек, след като прекали. – Изведнъж той спря и посочи към единствената фигура, която бе влязла в двора.

Рори позна Хюсеин. Гол и без спъващите го вериги, той изглеждаше тънък като стрела, а светлината на факлите хвърляше на петна отблясъци по кожата му. Тялото му беше мускулесто, дори силно. Взетият наркотик даваше блясък на очите му, но могъщото въздействие на счуканото на прах насекомо вече оказваше влияние и докато пристъпяше, вирнатото му мъжество се поклащаше. Прекрчаваше бавно и неуверено. Когато стигна средата на двора, той спря, видимо хипнотизиран от ритъма на фонтана. Бавно изви тялото си, очите му се възряха в мрачните сенки под висящия покрив на галериите, после се вдигнаха към втория етаж. Първото, което видя, бяха двете жени на балкона и ръцете му

инстинктивно присегнаха, за да прикрият голотата. Въпреки че жените бяха забулени, той ги позна.

– Майко! – олюля се към колоните и застана точно под балкона. – Спаси ме, мамо!

Жената с белите ръце се приведе напред.

– О, синко! Бих дала живота си да мога да те спася. – Тя се отпусна, но силните ръце на черната жена я подкрепиха и я върнаха пак на перилата.

– Тогава ти ми помогни, Лала Ладина – вдигна той ръце към майката на Баба.

Тя не му отговори, а посочи към къта, където бе застанал Баба с Рори и Мансур от двете му страни.

– Аз нямам власт над Саакс – каза тя. – Само султанът може да ти подари живота.

– И тъй като аз няма да ти го подаря – отвърна Баба, – моли се на Аллах да те спаси. Ако е писано на съдбата да умреш тази нощ, молитвите ти няма да помогнат. Ако трябва да умреш, това е писано на челото ти преди четиридесет дни. – Наведе се ниско над балкона. – Аллах да те дари с милостта си, Хюсеин. Бих го сторил, ако бе другояче. – Гласът му се извиси. – Бистака, удари гонга!

Плътен удар на гонг разбуди гълъбите, които гнездяха на покривите и ги накара да се разхвърчат из двора, докато кънтежът отекваше из празния двор. Ехото все още се носеше, когато всички врати, заобикалящи двора, се отвориха едновременно и избълваха тълпа жени. Бяха сто, а може би и повече. В техния напорист бяг Рори съгледа стари жени с побелели коси, млади жени, гладкокожи девойки, дори и съвсем млади момичета, почти деца. Видя всички нюанси от тъмно черно до бяло, дори една беше със светлоруси коси като неговите. Всички те бяха вперили взор в Хюсеин. С остри, продължителни писъци те се втурнаха към него от всички страни. Като подгонено животно той се опита да побегне, ала убежище нямаше. Жените го заобиколиха и той се облегна на ръба на фонтана, извил тялото си назад така, че възбудената му мъжественост стърчеше напред като кол. В миг те бяха връз него – вакханки с обезумели погледи, с пламнали очи и овлажнени устни. Хюсеин бе обгърнат в хаос от ръце и крака, когато черният евнух Бистака влезе сред това стълпотворение с дебела пръчка и ги заудря безогледно.

– Една по една, хубавици мои – изрева той, налагайки, където свари, с пръчката. – Една по една! На всяка ще дойде редът, макар че тези, които го пипнат първи, ще му се порадват по-добре.

Избягвайки за миг Хюсеин, жените се сбиха помежду си – хапеха се, дращеха се с нокти, щипеха, дърпаха си косите. Тънките им воали се разпокъсаха. Рори ги оприличи на глутница котки, диви и озлобени в своята порочност. Четири изваяни като статуи негърки, очевидно сговорили се предварително, застанаха в края на ревящата глутница, изчаквайки възможността да прегаят през биещите се към Хюсеин. С юмруци те се заловиха да повалят жените по пътя си, разчистваха с ритници други, издърпвайки други за косите, докато си пробиха път до Хюсеин. Като го заобиколиха, едната го сграбчи за ръцете като ги прикова към гърба му, докато другата вдигна подскачащите му пети и ги прикова за земята. Той успя да повали една от жените, ала общите им усилия надвиха и той се просна задъхан на земята. Една от амазонките клекна на гърдите му, приковавайки с тънките си черни бедра главата му, като търкаше тялото си над лицето му. Втората държеше китките му, а третата се насади върху краката му. Четвъртата, колкото и да беше блокирана от съперничките си, които я лишаваша от победата ѝ, все пак успя да ги отблъсне. Като ги изрита, тя падна на колене пред Хюсеин и се наведе да лиже тялото му. Ръцете ѝ се плъзгаха напред-назад така безмилостно, с такова настървение, че мимо волята му тялото му се изви в неукротим гърч и щом изригна, жената нададе триумфиращ вик, остави го и мигновено се размени с тази, която го бе яхнала през главата. Заелата нейното място не бе толкова щастлива, тъй като друга негърка, дебела и с гърди като зрели дини, я изрита и се хвърли върху Хюсеин, продължавайки там, където бе спряла другата. Ръцете ѝ манипулираха ревностно, сякаш искаше да изскубне органа от тялото му, и когато делото ѝ се увенча с успех, тя го заряза, отривайки ръцете си в дрипите на жената, която притискаше краката му. Тази изруга и я заплю, но откривайки удобния случай, разкрачи Хюсеин и се замъчи да го съживи, докато ръката ѝ работеше като бутало.

Сега жените се укротиха и престанаха да се боричкат, тъй като след сполучливите резултати на първите три, нищо вече не можеше да се сравнява с предстоящото.

Една по една те се изреждаха да го изцеждат и тялото му се извиваше вече не в екстаз, а в агония. Писъците му станаха по-прегракнали и замряха – не беше нужно повече да насилват безпомощната му плът. Той бе престанал да се извива и сега се гърчеше на плочника. Накрая, след като и най-разпалените усилия останаха безплодни да го събудят, те се нахвърлиха обезумели отгоре му. Ръце, нокти и зъби разкъсваха плътта. Извадиха му очите, откъснаха му ушите, разкъсаха и устата му.

Стройната жена с дълга златиста коса и кожа като мляко, която Рори бе забелязал в началото, като обезумяла заби хищно ноктите си в гениталните му органи, кастрира го и вдигна високо кървавия трофей на своята победа, крещейки като луда, докато тичаше през двора, за да застане под балкона, където стояха мъжете, и им покаже откъснатата плът в ръцете си. Рори погледна към нея. Най-красивата жена, която някога бе срещал.

Жените пак се сбиха помежду си, деряха кожа от тялото му, разкъсваха мускулите му, докато Рори се замоли дано Хюсеин да е вече мъртъв. Увери се, когато видя една кикотеща се фурия да размахва тестисите на жертвата около шията си и да се измъква с танцова стъпка из тълпата. Но дори и Хюсеиновата смърт не ги укроти. Вече бяха озверели и плътта в ръцете им разпалваше безумието. Русата красавица, която бе изскубнала члена му, захвърли трофея си и се втурна при другите, за да се върне след малко под балкона, хвърляйки нещо към Баба. Той не поsegна да го улови и когато то падна на пода пред Рори, той видя, че е пръст.

Плочникът бе хлъзгав от кръв, но харпиите не спираха, докато Бис-така по сигнал на Баба ги разгони с пръчката и те се свиха със скимтене в един ъгъл.

Рори погледна и щеше да повърне при вида на безформеното червено месо и потъналите в кръв ръце на задъханите жени. Докато се взираше, той чу строполяването на майката на Хюсеин, която полетя от балкона към плочите. Тялото ѝ беше обезглавено. Жените от харема погледнаха към майката на Баба, останала сама. Тя хвърли окървавения ятаган към двора, вдигна двете си ръце към главата и извика:

– Почит! Отдайте почит на султана на Саакс и научете как младият лъв разкъсва чакалите, които хапят петите му!

Една подир друга жените се проснаха на окървавената земя, насочили глави към Баба. Бавно една от тях – белокожата блондинка – вдигна глава, поглеждайки шанго право в очите.

– Пожали ни, господарю – замоли тя със силен акцент. – Ние ти служихме добре тази нощ. Живей в мир и имай милост към нас, твоите покорни слуги.

Баба обърна гръб и с бавна крачка влезе в стаята. Вътре някой бе запалил свещ и при оскъдната ѝ светлина Рори забеляза една сълза, която се спускаше по гладката буза на Баба.

– Каллас! – каза той. – Свърши се.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Рори като господар наследник на Хюсеин. Верният Млийка.
В хамама. Англичанка в харема. Решението на Рори.
Мечтания и хрумвания, които ще станат реалност.

След мъчителното преживяване в Басампо, последвано от убийството на Хюсеин през първата нощ в Саакс, на Рори му се гадеше от бруталността, кръвопролитие и жестокостите. Изглежда човешкият живот бе най-евтината стока в Африка. Човек можеше да бъде принесен в жертва, за да се умилостиви гнева на някой африкански бог. Можеше да бъде обезглавен по прищявката на местния властник, затова че е стъпил върху сянката му. Или можеше да бъде измъчван префинено, само за да разсее за момент скуката на някой дребен шейх от пустинята. Африка наистина беше страна на жестокостите. Реките ѝ гъмжаха от крокодили, джунглите ѝ – от отровни змии, просторните савани изобилстваха от диви зверове, а въздухът от кръвожадни насекоми. И населението ѝ бе погълнало всички злини, на които го учеха те, за да се бранят по суша, вода и въздух.

Не, това не беше съвсем вярно! Рори бе открил в Африка милосърдие, приятелство и гостоприемство, които надхвърлят всичко, което би могъл да си представи. Баба бе предложил на Рори любезното си и безкористно приятелство. Баба се бе показал и великодушен: тръгнал от Ливърпул без пукнат шилинг, сега Рори беше богат като английски крал. Дори рубинът, подарен му небрежно от Баба, струваше повече от „Черният принц“, кичещ Хановерската корона. Дрехите, които носеше, принадлежали някога на Хюсеин, далеч надхвърляха всичко, каквото бе обличал дотогава, а те не бяха единственото наследство на Хюсеин. От прозореца на покоите си Рори гледаше към двора на харема, обитаван от наложниците и робините на Хюсеин. Четирите му жени и безбройните им деца бяха изпитали до един задушавашото въздействие на коприненото въже на един евнух, но робините и наложниците бяха пощадени. Рори вече ги беше огледал, след като Баба му бе казал, че сега те са негови. Негово имущество! Негови робини! Негова стока!

Като изгладняло хлапе в магазин за бонбони Рори не беше в състояние да си избере. Където и да погледнеше, виждаше изкушение и не

знаеше коя сладка плът му се иска да вкуси най-напред. Хюсеин наистина бе познавал плътта и сега грижливо подбираните от него роби от пазарищата в Кайро, Хартум, Тунис, Фец и Маракеш бяха строени пред Рори, за да им се наслаждава. Трябваше само да излезе на балкона на стаята си, да огледа красавиците, които минаваха под погледа му и след като направеше избора, да предаде желанието си на своя евнух на харема Карем. След няколко минути избраницата се намираще до неговия диван, готова да се подчини на заповедите му.

Ала независимо от това неизказано богатство Рори често се обръщаше към Елмира, която първа бе дошла при него в палатката на Баба. С нея се чувствуваше по-свободен, а и тя бе свикнала така, че предугаждаше желанията му преди още да ги е изказал. Беше тиха, нежна девойка, благоразумна и кротка в своята привързаност към Рори. Но кротостта и смирението, които проявяваше денем, нощем се променяха в бясна настръвеност, стига той да пожелаеше.

Черният леопард Чатсуба бе премного за него и Рори я отминаваше, с изключение на редките случаи, когато пожелаеше дивата ѝ страст – тя бе прекалено пламенна и изтощителна за постоянно. В резултат на редките повиквания Чатсуба стана намръщена и непокорна. Веднъж Рори трябваше да заповяда да я наложат с камшик за това, че се беше нахвърлила с нокти върху друга жена. След това изглежда в нея се наслои озлобление към него и той се уплаши да не би тя да го отрови. Реши да я даде на Млийка, който беше без жена много по-дълго, отколкото Рори предполагаше. Млийка я получи в малката стая, която извеждаше от спалните покои на Рори, и след първата нощ Чатсуба изглеждаше не само смирена, но се и оправя. Млийка, който всеки ден научаваше нови думи, дойде при Рори, коленичи пред него и постави ръката на Рори върху главата си.

– Жена добра – каза Млийка. – Тя иска... – отвори огромната си ръка и шумно си плесна задника с дланта. – Ти добър, Рори Монго. Аз добър. Скоро бебе за Рори Монго.

Престанал вече да куца, Млийка считаше Рори и всичко негово за своя лична собственост. Никога Рори не се беше радвал на такава вяроност и привързаност. Млийка беше винаги зад него и ако Рори се канеше да закопчае копче или да завърже някаква Връзка, Млийка го правеше вместо него. Да би могъл да съдвече храната му, Млийка би го вършил на драго сърце. Беше слуга, с който се гордееше: силата му и огромната физика напомняха на Рори за Баба. С помощта на онези, които говореха неговия език, Рори научи нещо за него.

Както Баба бе предположил, той беше касай, ала бе роден в робство при някакъв мамелюкски принц в Кайро. Бил коняр на един от принцовете и когато веднъж, не по негова вина, конят хвърлил младия си ездач, струпали вината на Млийка и го продали. Търговецът, който го купил, го продал на един керван, потеглящ за западното крайбрежие, а крайното му предназначение било някоя фактория за роби, откъдето щели да ги натоварят на кораб, за да ги разпродадат из островите на Западна Индия.

Докато прекосявали пустинята, той се подхлъзнал на един камък и си навехнал крака. Знаейки че ще бъде изоставен, ако не върви с останалите, той накуцвал със страшни болки през целия ден, докато вече не можел да стъпи на крака си. Паднал и не можел да стане. Веднага го лишили от кафе и го изоставили край пътя да загине, ако край него не беше минал Рори. Затова той боготвореше Рори с привързаността на кучето към своя господар, а Рори на свой ред покровителствуваше огромния негр. Обличаше го с дрехи по-подходящи за лакей, отколкото за роб, винаги го държеше до себе си и когато започнаха да разговарят на английски, започна да разчита все повече на Млийка. Дори и Баба се възхищаваше на черния му роб.

– Тук имаш нещо, братко Рори, каквото не можеш купи за никакво злато на робския пазар. Извън тебе, Мансур и стария Слиман аз нямам на кого да се доверя, а ти имаш твоя Млийка. – Баба се обърна и заговори на огромния здравеняк, който се ухили и занарежда нещо на своя език. – Той казва – преведе Баба, – че ти си неговата душа. Според неговата вяра всеки мъж има своя душа и свое тяло. Повечето хора никога не виждали душата си, но Млийка заявява, че е щастлив, защото можел всеки ден да вижда душата си, тъй като тя била в теб.

С верния Млийка за свой телохранил, богатия избор на жени от харема за нощта, Елмира за тихи страсти и топлото приятелство на Баба, дните на Рори в Саакс се движеха бързо като в унес. Обикновено Рори се събуждаше при първия вик на мюезина от килнатото кирпичено минаре, което бе най-високата постройка в Саакс. Напевният глас на имама разгонваше унеса му и го караше да отвори очи и се взре в жената, която лежеше до него. При студената, сива утринна светлина, с плувналата си в пот кожа, отворената уста и напластената по бузите коса тя съвсем не приличаше на еротичния екземпляр, каквато беше през изтеклата нощ. Чернилката, която бе потъмнявала очите й, беше размазана, а боядисаните с къна ръце изглеждаха жестоки и хищни с дългите си нокти, които се бяха забивали ожесточено в гърба му през нощта. Киселият

мирис на чаршафите го отблъскваше и той беше склонен да изрита жената от леглото, отвратен при мисълта какви странни и неестествени неща бяха вършили един на друг в мрака. От време на време вземаше твърдо решение да не повтаря подобна нощ. И понякога спазваше решението си – вместо някоя от обучените майсторки от харема повикваше Елмира. Плавните ѝ милувки и нежните думи го облекчаваха след пресищането с толкова разнообразна женска плът, водеща до странни перверзии. С Елмира той можеше да се протегне и заспи, без да става нужда да доказва жизнеспособността си не само на партньорката, а и на самия себе си. Знаеше, че Елмира желае повече и понякога ѝ го даваше, при което долавяше нейната благодарност. Но колкото и да желаше, тя никога не проявяваше открита ревност към предпочетените от него. Тя бе тази, която го приготвяше, преди да се оттегли. Въвеждаше жената, оставяше плодове и напитки до леглото и след това инструктираще шепнешком жената, преди да излезе мълчаливо и безропотно. После, нагаждайки действията си според времето, когато жената се оттегляше сутринта, тя заставаше до леглото на Рори, разпъждаше мухите от него с метличка от конска опашка, сгряваше кафе в малко джезве, изтриваше с гъба потта по тялото му и дори избираше дрехите, които Млийка трябваше да му облече.

С чисто тяло и възстановено от ароматното кафе енергия той тръгваше из тихите, прохладни коридори на двореца, следван от Млийка, и излизаше през окованата с желязо врата, зад която в двора го очакваше конят му заедно с този на Баба или на Мансур. Яздеха из околностите, към улиците на търговците на накити, а понякога и до продавачите на оръжия или до пазара за роби, после се връщаха да се изкъпят, отпочинат и побеседват.

В лабиринта на дворцовите постройки имаше няколко хамама. Обикновено те се отправяха за този, който беше използван изключително от бащата на Баба и беше в съседство с харема му. Крачеха заедно по дългите коридори и засенчени колонади. Запознат вече с двореца, сега пътят не изглеждаше така дълъг и уморителен за Рори, както през първата нощ, когато го бе прекосил. Вече можеше и сам да се оправи из двореца, макар че почти никога не ходеше сам. Придружаваха го или Млийка, или Ома. Между двамата винаги възникваше спор кому да се падне тази чест. И двамата бяха ревностно привързани към него, но той имаше вяра повече на Млийка, отколкото на Ома.

Един следобед Рори и Баба с Млийка по петите им отвориха вратата на хамама. Млийка помогна на Рори да си свали дрехите, докато

евнухът Ал Джарир помогна на Баба. Приятно беше да свалят потните роби и тежките вълнени джелаби и да се мушнат сред ухаещата пара. Още по-приятно беше да се отпуснеш под пръстите и здравите ръце на Ал Джарир, чиято задача беше да смъкне кирта и потта от телата им с кокален нож. Казаха на Рори, че ножът е издялкан от рога на носорог и притежавал магическото свойство да прави телата им силни и мускулести.

След като ги изгъркаха, те влязоха в друго помещение, където се потопиха в басейн с хладка вода, която ги пощипваше хладно след горещата пара. Оттук влязоха в едно затъмнено помещение, където се изпънаха на хладния керамичен под и оставиха Ал Джарир да ги масажират. След като свърши, той ги помоли да останат по корем, докато се разхождаше по гърбовете им с огромните си стъпала. Тежестта беше почти непоносима, но възстановената жизненост на протичащата по артериите им кръв бе доказателство за съвършените познания на мъжа.

– Ал Джарир е истинско съкровище – изпъшка Баба. – Може да прави всичко, което е по силите на нормален човек, освен да оплоди жена. Всъщност жените от харема го предпочитат пред съвършения мъж, тъй като той може да бъде с двайсет от тях за една нощ, без да загуби силите си.

– И ти му позволяваш това? – В своето невежество Рори винаги бе предполагал, че никой господар на харем не допуска друг мъж да докосва жените му.

– Разбира се. Питай твоя Карем и той ще ти каже, че изпълнява двойна задача. Не само пази харема, но го и обслужва. Да не мислиш, че ние си блъскаме главите да кастрираме мъже, само за да ни пазят харемите? О, не! Това биха могли да вършат и двойка едри сенегалки. Друга е причината за съществуването на евнусите. Помисли си: в харема на баща ми има към триста жени. Той беше човек на години. Дори и да вземеше по една жена всяка нощ, необходима му беше близо една година, за да спи с всичките. Това би означавало, че всяка жена ще има мъж само по веднъж в годината, а пък и баща ми беше доста стар. В такъв случай какво биха правили те, докато чакат да им дойде редът? За една единствена нощ в годината?

Рори кимна. Щеше да има много незадоволени жени в харема, ако се обслужваха само от един мъж.

Баба насочи пръст към негов шеговит присмех.

– Студенокръвните нрзани не са свикнали с харемите. Не че ти, братко мой, си студенокръвен, или дори че си все още нрзани – побърза

да добави той, – но ние, които държим жените си в хареми, трябва да се подготвим за всичко. Питам те, какво биха правили тези скучаещи жени? Как биха издържали седмици, месеци наред без мъж? Ха, ами че те ще започнат да се любят една друга. Някои от тях ще си останат жени – благи и нежни. Други ще придобият мъжки черти – властни и брутални. Това е лошо. Всеизвестно е, че след като една жена веднъж е любена от друга жена, тя никога вече не пожелава мъж. Затова ние държим евнушите, тъй като те не са истински мъже, но са напълно способни да задоволят всяка жена.

– Господарю – ниско се поклони Ал Джарир на Рори, показвайки в полумрака белите си зъби, – това наистина е факт. Щом влезем в двора на харема след вечеря, жените се бият за нас, изподраскват се коя да ни вземе. От тристата жени в харема аз съм обслужвал всички, освен проклетата англичанка.

– Англичанка? Англичанка ли каза той, Баба?

– Точно така. Тя е истинска усойница. Истинска кобра, мамба, боа! Баща ми я получи като подарък от султана на Магреб, който пък я беше получил от губернатора на Танжер. На вид е апетитно парче, Рори, но е жив дявол. Кълна се, че никой мъж няма да я обладее, и когато баща ми – мир на праха му – се опита, тя му издра очите. Можеше да заповяда да я бичуват, ала я пазеше да я даде на някой от враговете си.

– Бих искал да я видя – наведе се напред Рори. – Една англичанка тук! Просто невероятно.

– Ти я видя, братко мой. Помниш ли нощта с Хюсеин? Спомняш ли си най-разярената кучка от всички? Тази, която изтръгна гениталния му орган и по-късно хвърли пръста на Хюсеин на балкона? Това е хиената, за която говоря.

– Една руса, с бяла кожа? Как е попаднала тук?

– Пиратите по крайбрежието на Берберия не подбират кожа и националност. Понякога предпочитат да запазят някое момиче от заловените заради откупа за нея. Очевидно тази не е била откупена. Но повече за нея по-късно. Кучката е твоя, ако я пожелаеш, обаче те съветвам да стоиш настрана от нея. Щом губернаторът на Танжер, султанът на Мароко и султанът на Саакс не са успели да я укротят, нямаш никакъв шанс и ти. Говори се, че тя владее някакъв номер с коляното си, с който може да, накара яки мъже да се търкалят на пода. Разправят също така, че имала навика уж да отстъпва, а после, тъкмо когато мъжът да влезе в нея, присяга отдолу и сграбчва скъпоценната му торбичка, като я стиска, докато той припадне. – Баба се обърна към евнуха и роба. – Сега ни

оставете, Ал Джарир и Млийка, ще си отпочинем малко. Но стойте на стража пред вратата и не пускайте никого. – Баба и Рори минаха в съседното помещение и се изпънаха на намиращите се там дивани.

Очевидно Баба преливаше от идеи, които искаше да разисква с Рори. Имало, започна той, повече от хиляда жени в двореца и както си призна, това било по-лошо, отколкото да имаш хиляда джина под покрива си. Хиляда жени – харемът на баща му, на брат му Хюсеин – сега на Рори, на брат му Мансур, който не бил още толкова голям, и неговият собствен. В допълнение към тези наложници много били и жените, които ги обслужвали, все робини. Хиляда жени, които не вършат нищо, освен да се развличат, да кроят интриги, да прелъстяват евнусите и сами себе си и понякога да обслужват него, Рори и Мансур. Клетвите на шейтана да ги сполетят!

Според обичая, макар и не точно по закон, той трябваше да предаде жените от харема на баща си на смърт. Защото да бъдат докосвани от друг мъж, било оскверняване на неговата памет. Въпреки това той си спомняше как баща му винаги му казвал, че било пилеене на ценна робска плът да се избесят всички, затова, когато умре, той трябвало скрито да разпродаде бащиния си харем.

След това, естествено, жените на Рори ще скучаят след заминаването му и ще му създават нови тревоги, като не се броят многобройните жени от собствения му харем, от които бил отегчен, а несъмнено и някои, които Мансур е престанал да използва. Аллах знае само колко ли още пратенички има тук, изпокрити из кътчетата на двореца. Какво да прави с тях? Няма ли Рори някакво предложение?

Рори можа само да каже, че било съвсем необмислено от страна на божествения архитект на мъжкото тяло да го сътвори така, че един мъж да може да задоволява само една жена едновременно. Колко жалко! Все пак той ще вземе една от робините на Баба – англичанката.

По дяволите англичанката! Да потъне вдън земя! Баба го загледа. Проблемът!

За пръв път от живота си Рори виждаше недостатъка от изобилието на жени. Както бе споменал, един мъж може да спи само с една жена едновременно... А не би ли могъл Баба да ги продаде?

Бавно, със свити устни, Баба кимна с глава. Точно за това искал да говори е Рори. Да очисти целия дворец от излишни жени. Но – подчерта той – не можеше да продаде всички в Саакс. Освен неуважението, проявено към паметта на баща му, такова голямо количество от жени би наситило пазара в Саакс и най-избраните робини биха донесли не повече

от една десета от стойността си.

Защо да не закарат всички в Ринктъм Кясъл? – предложи Рори.

Уви! Робините, колкото и да са хубави, не се търсели много от другата страна на голямата вода. Харемните робини и държанки, обучавани да работят в леглото, били безполезни като работнички на полето. Роботърговците търсели здрави, силни мъжкари. Не, Ринктъм Кясъл и другите фактории за роби по крайбрежието нямало да свършат работа. В новия свят не само не търсели жени, но и самите търговци ги прекарвали неохотно е корабите. След двадесет години би дошъл край на търговията с роби в Африка, ако мъжете роби в Америка имат много жени. Плантаторите сами щели да си възпроизвеждат роби. Ала Баба имал план, който бил доста сложен. Би ли желал Рори да му помогне? Рори би направил състояние, ако си разчисти харема заедно с Баба и забрави за връщане в Ринктъм Кясъл.

Ринктъм Кясъл! Ливърпул! Вуйчо Джеймс, когото никога не бе виждал! Дъртият му копелдак, който не го бе счел за достоен, за да го покани у дома си, а го беше експедирал за Африка на роботърговски кораб! Каква ли почит дължеше на този непознат човек? Каква, наистина, сравнена с всичко, което дължеше на Баба, който го бе направил свой брат. Бе споделил двореца си с него, беше му дал безграничната си любов и го беше направил притежател на толкова ценности? Досега не му се беше отваряла възможност да се отплати на Баба, а ето че за пръв път Баба искаше нещо от него. И то не егоистично, тъй като бе заявил, че и Рори ще направи цяло състояние. Дявол го взел Ринктъм Кясъл! Дявол ги взел и Ливърпул, вуйчо Джеймс, Сакс, Спаркс, всичките! Пътят на Рори бе този на Баба и той не се поколеба да го заяви.

Решението му ошастливи Баба. Като султан на Саакс той не можеше да прави вече дълги преходи до крайбрежието, а трябваше да остане тук, за да следи отблизо всички събития. Естествено, той ще изпрати Мансур, но Мансур беше навършил едва осемнайсет години и нямаше опит в предвождането на кервани на дълъг път, нито би могъл да се оправи с хитрите роботърговци. А на Рори Баба можеше да се ослана. Точно това беше идеята на Баба.

Древният град Тимбукту беше едно от най-големите робски средища в Африка. Тук от незапомнени времена арабските търговци продаваха мъже и жени. От Тимбукту пътищата водеха към Магреб, Тунис, Либия, Египет, а оттам към Етиопия и Арабия. На робските тържища на Тимбукту хиляда жени може да бъдат погълнати веднага и количеството нямаше да повлияе на пазарната цена. Да се закара керван дотам не

би представлявало особена трудност – беше много по-лесно, отколкото да се насочат към северните градове. За да се стигне дотам, трябваше да се прекосят много мили през пустинята и жените трябваше да се носят на камили. А разстоянието между Саакс и реката Нигер не беше голямо и веднъж стигнали до Нигер, можеха да превозят жените с лодки до Тимбукту. След като продадеше жените, Рори можеше да се присъедини към някой керван за Маракеш, който се намираще от другата страна на пустинята и бе най-главният град на Магреб. Това ще представлява тежко триседмично пътуване, каза Баба, но от Маракеш до Танжер щеше да бъде по-лесно, тъй като нямаше оживени пътища и той можеше да пътува на кон.

– И като стигна в Танжер? – избърза Рори.

Тогава Рори ще закупи кораб. В Танжер имало много кораби – английски, холандски, американски, тъй като мавританските пирати на Танжер били бичът на крайбрежието и залавяли много кораби. Разбира се, Рори ще бъде улеснен. Баба ще изпрати куриери, които ще пристигнат преди Рори и ще сключат всички сделки. Името на султана на Саакс вдъхваше уважение дори в Танжер. След като закупи добър кораб, Рори ще намери екипаж – измежду заловените в робство нрзани в града имало много моряци.

Ето че се сдобиха с кораб и екипаж. Всичко това беше чудесно, съгласи се Рори. И както може да се предположи, ще разполага с няколко чанти злато от продажбата на робините в Тимбукту. Но какво ще прави с кораба и златото?

Ха, това беше съвсем ясно! Рори ще вземе златото и ще закупи роби в Танжер. Като допълнение от закупените от Рори Баба ще изпрати тези, които е събрал за Ринктъм Кясъл. Силни, здрави мъже ще издържат без трудности пътуването през пустинята. Така Рори ще се сдобие с товар първокачествени роби. Ще ги превози през океана и той и Баба ще имат всичките пари за себе си. Той не възнамерява повече да продава робите си на оскъдна цена по крайбрежието. Където и да реши да ги откара Рори, ще вземат пълна цена за тях. След това Рори ще изпрати кораба обратно в някоя фактория на западното крайбрежие, на която се спре Баба, където Баба ще го очаква с нов товар роби. Ще купят втори кораб, после друг и друг. Рори ще прекосява океана, а Баба ще го снабдява оттук. Ще завъртят търговия, която ще засенчи другите, така че английските търговци ще заприличат на евнуси.

Положително такава бе волята на Аллах. Не току така той бе събрал Саакс и Саакс. Той ще прати хора в Басампо да вземат Тим. Разбира се,

ако е оживял. Тим ще замине с Рори и ще му бъде дясната ръка. Мансур ще замине за Танжер със стария Слиманин, а по-късно ще основат факторията на крайбрежието. Баба щракна с пръсти. Е, какво ще каже Рори?

Трябваше да се премислят толкова неща, да се превъзмогнат толкова на пръв път непреодолими препятствия, че Рори не знаеше какво да мисли. Всичко беше толкова невероятно, и все пак... Щом мъже можеха да идват от Англия, да основават фактории за роби и да закупуват роби от Африка, след това да ги превозват в Западна Индия и да ги продават, защо да не можеха двамата с Баба да сторят същото? Ще натрупат баснословни състояния. Хиляда робини средно по двамадесет фунта правеха двамадесет хиляди фунта, а освен това разполагаха с огромните ресурси на Баба. Баба, Мансур, Слиманин и... бога ми, да, Тим, стига да беше жив! И разбира се, Млийка. Пък и сам Рори. Дявол го взел! Той не беше вече някакъв си корабен писар при вуйчовия си капитан. Сега и той беше нещо.

– Наистина защо не, Баба? – Рори прекоси помещението да седне до него. – Дай да си стиснем ръцете. Там, откъдето идвам, наричат това „джентълменско споразумение“. Саакс и Сакс, фактически съдружници. Много са подробностите, които трябва да обсъдим, Баба. Кога започваме?

Ръката му се задържа дълго в огромната черна ръка и му се стори като че ли се вля от единия в другия по обвързващо от всякакъв договор.

– Утре след първия вик на мюезина. Но стига по работа, братко мой. Нужно ни е и развлечение.

– Да – каза Рори, като се изправи. – Дойде ми на ума за англичанката.

Баба вдигна поглед.

– Ако само мисълта за нея ти оказва такова въздействие, щом я желаеш, твоя е. – Плъзна се от дивана и се изправи до Рори. – Но помни какво ти казах за номера с коляното. Не ми се иска да станеш като Ал Джарир.

– Който е предупреден, взема мерки – ухили се Рори.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Англичанка в покоите. Коя е Мери Фий Олбъни. Рори обещава помощ. Обладаването на девственицата.

По-голямо удоволствие беше да ухажваш някоя от шотландските Мерита, докато я кандърдисаш да падне по гръб край плета, отколкото да разполагаш с проклетите напарфюмирани хурии, които се разполагаха в леглото ти без никакви усилия от твоя страна. Не е удоволствие, мислеше си Рори, да бъдеш единственият петел в кокошарник, пълен със смирени ярки. Жадуваше още веднъж да кокетира, да се перчи и да завоюва. Да чувствава, че каквото е придобил, го дължи на собствените си способности. Нужно му беше да възвърне вярата си в своята мъжественост, да бъде победител, а не победен. Англичанката... Това му звучеше обещаващо.

Крачейки из коридорите на двореца, Баба поглеждаше с ъгълчето на окоото си Рори.

– През цялото време мислиш за онова момиче нрзани и фантазираш какво ли не за нея. Така ли е?

– А? Момичето нрзани? – ухили се глупавото Рори. – Прав си, Баба, тъкмо за нея си мислех.

– Добре, чу какво ти казах! Иди си в покоите, ще наредя да ти я изпратят. Размечтал си се като жребче по изпуснатата кобилка. Честно казано, тя е красива, но обладава дух на червен джин. Помни какво ти казах: все още е девствена и е решила да си остане такава. Внимавай как разтваряш цветчето на тази бледа роза, има бодли.

– Тогава няма да ми се сърдиш, ако те оставя?

– Да ти се сърдя? В това състояние не си за компания. Може би след като я обзидиш, ще имаш настроение пак за делови разговори с мен. Върви! И ако те видя на вечеря с издраскано лице и да се държиш отдолу, докато пристъпяш разкрачен, ще зная, че си изкарал не по-добре от баща ми и останалите с тази нрзани. – Баба го обърна с лице към покоите му и го тласна леко – Върви!

Рори му помахаша през рамо и закричи по коридора, последван от Млийка. Изведнъж се почувствува изоставен от апатията, жадуващ за приключението. В стаята си плесна ръце за Елмира и Ома. Макар че току-що се бе изкъпал, свали джелабата и накара Елмира да натрие

тялото му с есенция от мускус. Прати Млийка да подбере най-натруфения кафтан и накара Ома да му увие главата с ярдове прозрачен бял муселин, който напълно скри русата му коса. Един бегъл поглед върху зеленикавото немско огледало го увери, че с изпечените си ръце и лице може спокойно да мине за мавританец, или поне за синеок бербер. Нагласяше гънките на бродирания си кафтан, когато се почука на външната врата на покоите му.

Млийка се втурна да отвори тежката, обкована с месинг врата, където Ал Джарир държеше с огромната си черна ръка плътно за китката на едно момиче, което забулено и с приведена глава стоеше зад него. Той я дръпна към прага, след което я блъсна в стаята, но преди да успее да затвори вратата, тя бе замахнала да го скрита в пищялите. Макар че бе обува в меки кожени пантофки, той премига и вдигнатата му ръка щеше да се стовари отгоре ѝ, ако не беше се намесил Рори.

– Отивай, аз ще я дресирам.

– Ще дресираш кого? – злобно изсъска момичето. – Никого няма да дресираш, най-малкото мен!

Говореше на арабски с ужасен акцент, но разбираемо. Той изчака евнуха да затвори вратата и кимна на Млийка да спусне дървения прът и да залости вратата с желязната кука отстрани. Без да се помръдва от мястото си в далечния край на стаята, той заразглежда забулената фигура. Беше стройна, с горда царствена осанка, която я отделяше от мавританките и негърките. Можеше да разбере от бързото надигане и спускане на малките ѝ гърди – твърде малки за подобна фигура – и свиването на ръцете ѝ, че е или уплашена, или разгневена. От тюркоазения воал се спускаха две дълги плитки, украсени с перли. Плитките имаха цвета на собствената му коса. Приковал очи в нейните, които искряха под тънката коприна, той бавно пристъпи, докато застана пред нея, после с едната си ръка рязко вдигна воала и го прехвърли през главата ѝ.

Беше срещал от нейния тип и преди – грациозните, бели като алабастр английски красавици. Те идваха от Шотландия за около седмица през ловния сезон есен, когато някои от големите замъци се отваряха за тях. Беше ги виждал да яздят с дългите си костюми от кадифе и шапки с пера, пръскайки кал по износената му дреха, без да благоволят да хвърлят поглед към него, застанал край някой плет, за да им стори път. Тази беше от тях. Ледено сините ѝ очи го наблюдаваха с цялото презрение, което биха направили, ако се намираще в Шотландия.

– Как те казват? – запита той на арабски.

– Наричат ме с глупавото име Ясмин, но това не е името ми, мавър.

– Ще се обръщаш към мен с „господарю“. Ако не се казваш Ясмин, как ти е името?

– Казвам се лейди Мери Фиц Олбъни, каквото ти не си в състояние да произнесеш – поколеба се и добави с иронично презрение – господарю, ако това те кара да се чувстваш по-важен.

– Да, мога да произнеса „Мери“. – Той я привлече към себе си и тялото ѝ се скова в ръцете му. С една ръка повдигна лицето и потърси очите ѝ, но те гледаха над него, ледено студени и безстрашни. Устните му потърсиха нейните и за частица от секундата ги докоснаха, после той изрева и я изблъска от себе си. Беше захапала устната му и кръвта шурпа по брадичката му. От тласъка тя падна и го загледа от пода.

– Проклет мавър! – заплю го тя. – Хайде! Повикай робите си! Накарай ги да ме бичуват. Бичувана съм и преди. Може да ми одереш кожата, ала няма да се дам на някой скверен мавър.

– Така ли? – Той измука кръвта от устната си. – Не е толкова трудно да те имам. И преди съм имал заклетите девиси и щом веднъж ги обладаех, са лазили по крака и ръце да ме молят пак. За мен не е важна женската девственост. Едно яко пробождане и тя изчезва. Евтино удоволствие, което мога да си купя по всяко време. – Разрови из кафтана си да намери кърпичка, с която да спре кръвта. Елмира му подаде парче батиста и той го положи на устните си. – Да ограбя скъпоценната ти девственост, за мен не е проблем – размаха той иронично пръст към нея, – стига да поискам. Но ми се струва малко прекалено кокалеста. Обичам моите жени да бъдат повечко подплатени – и той направи крачки и обхвана едната от гърдите ѝ под тънкия воал. – Харесвам ги с малко по-големички цици. Но се надявам, че и така ще ми свършиш работа.

– Щастлива съм, че не ти се нравя, господарю мавър. Вие, варвари, мислите само за женското тяло. Никога за нещо друго.

– Например? – запита той.

– Нейната интелигентност, нейната любов, нейната привързаност.

– Моята робиня Елмира – каза той, посочвайки към нея – е интелигентна. Има здрав разум и положително проявява към мен любов и привързаност.

– Тогава защо не се придържаш към нея? Защо искаш други жени, щом си намерил в една всичко, което искаш?

Той се засмя.

– Защото съм мъж. Обичам разнообразието. Твоята бледа кожа и златисти коси дразнят любопитството ми, макар че си твърде кокалеста и костите ти се показват през кожата. Така или иначе, възнамерявам да

те имам, та ако ще е само да си задоволя любопитството. Понякога в студените жени, каквато изглежда си ти, се крият непознати огньове. Иска ми се да направя опит да ги разгоря.

Англичанката го огледа внимателно.

– Аз няма да бъда изнасилена, господарю мавър, но трябва да ти кажа, че на вид си много по-добър от другите мазни негри, които се опитаха да сторят същото. Всъщност ти дори не приличаш на негрър.

Той се завъртя и обърна гръб. С един сигнал показва желанието си Млийка, Ома и Елмира да останат. Когато пак се обърна към английчанката Мери, тя продължаваше да се взира в него. Храбростта ѝ се беше стопила и в очите ѝ потрепваше страх. Надигна се на една ръка, приковала очи в него като оградено животинче.

– Какво възнамеряваш да правиш с мен?

Той протегна ръка към нея и ѝ се поклони грациозно е благородство, наследено от аристократичните му предци.

– Мога да употребя ласкателства, милейди, но ласкателствата не ми импонират. Моят отговор, на чист английски, е, че възнамерявам да те имам. Проста работа, която няма да отнеме повече от час. В случай че не склониш обаче, тогава ще те похитя. Имаш право на избор – изговори той на английски.

Без да се замисля, тя протегна ръка към него и той я повдигна да се изправи. Почти веднага тя се дръпна от него, клатейки глава в недоумение.

– Какво рече? – Очите ѝ бяха разширени от удивление. Автоматично тя също бе минала на английски.

– Казах, че възнамерявам да те похитя, макар да смятах, че няма да стане нужда.

– Но ти говориш английски?

– А защо не? – сви рамене той. – Аз съм шотландец, а повечето шотландци поне се опитват да говорят английски. Рори Махаунд, барон ъф Сакс на вашите услуги, милейди. Макар че услугите, които смятам да ви направя, може да не бъдат съвсем желателни.

– Не може да е вярно! Не може! – Тя впи поглед в него, търсейки с очи някакво уверение. – Ти си брат на онзи мръсен негрърски султан, или поне така ми казаха, когато ме завличаха насам.

– Действително съм такъв, но същевременно съм и Рори Махаунд. Наследник на Килбърни и пети барон ъф Сакс. Нито съм мавър, нито съм гаден. Вярно, побратимен съм с мавър, но те уверявам, че и той не е мръсен.

– Тогава спаси ме! В името на Христа, в когото и двамата вярваме, върни ме в Англия! – изведнъж тя стана подозрителна. – Да не би това да е капан? Да не се опитваш да ме измамиш? Според това, което зная, ти изглежда си един проклет мавър, научил някак си английски.

Той протегна ръка, освободи краят на чалмата и я разви бавно, докато косата му се разпиля по раменете. Блестеше светла и златиста, като нейната. Като си разкопча кафтана, измъкна си едната ръка от ръкава. Белотата на кожата му блесна на бледата светлина.

– Шотландското ми произхождение не може да се смята за прост английски, нито косата ми, която е светла като твоята. Нито кожата ми, която също е бяла.

– Вярвам ти. Ще ми помогнеш ли?

– Бих могъл, лейди Мери, бих могъл. Но ако сторя това за теб, какво ще ми дадеш в замяна?

– Баща ми ще те възнагради.

Той се засмя, опипвайки с пръсти огърлицата от злато и перли на врата си.

– Със златни гвинеи, предполагам. Уви, лейди Мери, от пари нямам нужда.

– Тогава какво?

– Тъкмо за тази дреболия говорим. Ти си я запазила от други, а тя е нещо, което би удовлетворило моята суетност. Би било по-приятно ако ми я дадеш, вместо да я вземам силом.

– Искаш да кажеш...?

– Именно.

– Всеки мъж крие в ума си същата долна мисъл. Но защо е толкова важно за теб? Предполагам, че като брат на султана ти можеш да избиращ стотици момичета.

– Триста, по-точно. – Той посочи към балкона над харема си.

– Всяка от тези би била по-опитна от мен в стремежа си да те задоволи.

Той кимна в съгласие и присегна пробно за ръката ѝ. Тя не я отдръпна.

– Тогава защо? – настоя тя.

– Наречи го суетност, лейди Мери. Моят брат султанът каза, че никой мъж не е успял да те обладае. Искам да му се похваля, че съм сполучил там, където бейове и султани не са успели.

– И ако откажа?

– Едва ли ще ти бъде от полза. Така или иначе, възнамерявам да те

имам. Проявиш ли нежелание, само ще повикам Млийка и Ома да те държат. Трябва да те уведомя, че гласим керван от робини за пазарите в Тимбукту. Там бихме взели добри пари за теб. Арабските емири и шейхът на Судан предпочитат блондинки, доколкото зная.

– Заклела съм се, че никой мъж няма да ме има, освен ако е от моята раса и ако бъде мой съпруг. Това е обет, който няма да наруша.

– Трябва да си признаеш, че удовлетворявам половината от исканията ти. Стига да не упорстваш срещу факта, че съм шотландец, а ти англичанка. Колкото до въпроса за съпруга, и това може да се уреди. Дори ще се ожена за теб. Е, това няма да стане в Уестминстър, или да се извърши от Кентърбърийския епископ, но може да докараме някой имам, за да го стори според тукашния обичай.

– Презирам те! Мразя те! О, нямаш представа колко те мразя! Дабях в Англия...

– Обаче не си в Англия, лейди Мери. Шансовете ти да се добереш дотам намаляват с всяка секунда. Защото веднъж в живота си трябва да направиш нещо, което не искаш. Хайде, момиче! Ценността, която криеш между бедрата си, рано или късно някой ще вземе. Може би ще предпочетеш мен, вместо някой черен емир, който би те купил.

Тя помълча, преди да му отговори, продължавайки да го оглежда. Когато най-сетне заговори, нахалният ѝ тон бе изчезнал.

– Ти току-що ми предложи един вид брак. Как бих могла да зная какъв си всъщност? Наричаш се барон ъф Сакс.

– Не аз се наричам така. Така ми е името. Ако някога се върнеш в Англия, можеш да ме намериш заедно с всички барони Сакс в алманаха Гота. Там положително ме има, тъй като Сакс е старо шотландско име, макар и позабравено. Не съм прибавил много към славата му, разбира се, но ако се ожена за теб, ти ще бъдеш лейди Мери ъф Сакс, вместо не знам какво име ми каза.

– Би било интересно да зная как си станал брат на султана на Саакс. – Тя се поколеба за миг. – Сакс и Саакс? Има ли някаква връзка?

– Нека не променяме темата. Чакат ни по-сериозни работи от един разговор за имената. – Той посочи към дивана.

– Не можеш ли да почакаш, докато се оженим? – Тя положи усилия да се усмихне, правейки опити да отложи. – Ти ми обеща брак, но, изглежда, си забравил нещо. Не е ли редно, когато мъж предлага брак на една жена, да спомене нещо за любов?

– Това е дума, по отношение на която съм невежа, милейди. Най-близко стигнах до нея с една уличница от Глазгоу, която сподели с мен

студено агнешко бутче и топло легло. Дума, която не ме интересува особено. Дума, която за мен винаги е била без значение. Дума, с която се злоупотребява и която е безсмислена. Чувал съм я много пъти край плетищата из Шотландия, зад притъмнените шатри на Саакс, и веднъж дори от един млад крал, както и от това момиче тук. – Той сложи ръка на кръста на Елмира и я притегли към себе си. – И всички те, дори кралят, имаха повече основания да я чуят от мен, отколкото ти, защото всички те ми предложиха с желание нещо. Не и ти! Не, лейди Мери. Позволи ми да казвам, че съм те обладал, преди да се ожена за теб И предполагам, че това е от любов, но любов към самия мен, а не към теб. Рори Махаунд никога не е намирал любов в другото.

Гласът на Мери стана ледено студен като очите ѝ:

– Ти никога няма да познаеш любовта. За да обича, човек трябва да дава нещо. Не само да взема. Трябва и да се дава.

– Нямам желание да давам. Предлагам ти свободата заедно с името си.

– Но ти не ми ги даваш. Ти ги купуваш. За тях аз трябва да заплащам твоето желание. За теб няма значение, дали го искам, или не. Ти искаш и настояваш да го вземеш. Мислил ли си някога колко по-благородно би било, ако трябваше да го дадеш свободно.

Той отиде до далечния край на стаята. Беше объркан и трябваше да премисли. Като блъсна дървените капаци, повдигна щорите и излезе на външния балкон. Животът на Саакс течеше под него.

Видя как един мъж налага магарето си, чийто огромен товар беше прекалено тежък за бедното добиче. Камшикът падаше ритмично върху задницата на добичето. Просяк без нозе се влачеше по прашната улица, стенийки: „Милост, в името на Аллах!“, без минавачите да му обръщат внимание. Един арабин с бял бурнус и зелена чалма, която показваше, че е хаджия, тласкаше млад негър във вериги пред себе си, ругаейки го за тромавия му ход. Пес, възседнал кучка сред праха, я тласкаше, докато група кряскащи дечурлига нападнаха двойката с камъни и пръчки. Мина носилка, влачена от двама запотени нубийци, единият от които накуцваше болезнено. В един засенчен ъгъл буен младеж повдигаше дрипавата си джелаба с една ръка над раменете, докато с другата придърпваше малко девойче на колене пред него, насилвайки го да му се отдаде.

Рори се извърна от прозореца и закричи по излъсканата мозайка към Елмира и лейди Мери. Прогони мислите, които се въртяха от глава-та към слабините му, ала не можа да се отърси от напъна от тях.

Дали беше станал дотолкова мавър, че разсъждаваше като такъв?

Дали също така бе завладян от жестокостта на Африка? Тази жена не беше обикновена робиня. Беше негова сънародничка и колкото и да му се искаше да я унижи заради нейната надменност, съзнаваше, че това би било невъзможно. Простото съвпадение на раждането им даваше нещо много общо. Трябваше да си признае, че се възхищава на упорството ѝ да отстоява рождените си права срещу брачните различия, докато той сам бе пожелал да заличи своите. Тя говореше неговия език, бе познавала снеговете на Англия, зимата и пролетта ѝ с разцъфналите ябълкови дървета, бе кичила елхи на Бъдни вечер и бе яздила кон сред пъстрите октомврийски гори. В тази гореща, жестока земя имаше какво да ги свърже. Той ѝ дължеше нещо, но не знаеше какво точно. Внезапното съчувствие, което изпита към нея, го направи великодушен. Но не! Той беше мъж. Беше я пожелал. Мисълта за нейната бяла кожа сред толкова кафяви и черни, го хвърли в огън и неукротима страст. Имаше възможност да разкрие своята мъжественост – не само на нея, а и на себе си. Тя не беше доброволна жертва, жадуваща да го задоволи. Беше нещо, което той трябваше да покори. Да, той ще се погрижи да бъде върната в Англия. Дори щеше да се ожени за нея по закона. Но най-напред... Той ѝ посочи дивана.

– Ще изпълниш своята част от сделката, милейди, а аз ще изпълня моята. Ще се ожена за теб и когато му дойде времето, ще те изпратя в Англия. Но разплащането ти с мен сега ще бъде доказателство за твоето доверие. Ако проявиш неохота, ще накарам Млийка и Ома да те държат, докато се задоволя с теб по друг начин. Бих предпочел да дойдеш доброволно, но...

– Можеш да ги освободиш – унищожително изсъска тя в лицето му.

– Елмира, разсъблечи я и излез.

– Да, господарю. – Тя се залови да смъква карфиците, които придържаха робата на Мери Фиц Олбани.

Рори се отдалечи и пак се загледа през прозореца. Сцената на улицата се бе променила. Бе останало обаче малкото момиченце в ъгъла на стената, разхълцано. От кожената кесия, която висеше под мишницата му, Рори извади сребърна монета и я хвърли към детето. То чу как удари в камъните и спря достатъчно близко до нея. Вдигайки поглед да види откъде е дошла, се усмихна на Рори. Сълзите ѝ престанаха. Той ѝ помахна небрежно, преди да се обърне към бялата фигура върху дивана. Елмира беше излязла. Бяха сами.

Смъкна дрехите си и пристъпи към леглото. Англичанката хълцаше.

– Ще бъдеш щастлива да се върнеш пак в Англия, Мери. – Това беше друга сребърна монета, която ѝ се предлагаше.

Тя има своя ефект. Мери престана да хълца и той се наведе над нея, разтваряйки краката ѝ. Тя не се възпротиви.

– Ще се радвам да се върна в Англия, Рори Махаунд, но това няма да прекрати омразата ми към теб. О, колко си глупав! Можеш да имаш това, което искаш, с малко обич. Но ти си глупак като всички мъже. Мислите ти не са в мозъка, а само в това. – Тя хвърли поглед надолу и потръпна от видяното.

Той полегна над нея, тя несръчно нагоди тялото си към неговото.

– Почти ме убеди – каза той и чу писъка ѝ.

След като всичко свърши, тя го целуна и той се изненада от топлината на целувката ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чувствата нарастват. Мери преподава уроци по английски. Подготовка за предстоящото пътуване. Как Мери стана първородна сестра на брат си, а после принцеса Ясмин. Превъплъщенията на Тим О'Тул – полукралят на Басампо.

Рори постигна целта си с англичанката Мери. След като всичко бе свършено и мъжката му суетност бе задоволена, той си припомни своята неодошевена изява. Никой от двамата не изпита наслада, макар че той намери финалните гърчове на Мери изумителни. Чувствуваше, че след като огньовете на страстта бяха разтопили леденият ѝ страх, тя бе станала не по-малко отзивчива от другите жени в харема му. Поради това нарочно се сдържаше, докато тя постигне оргазъм. Наистина, по едно време му се беше сторило интересно да я възбужда, но след като всичко свърши, сметна че е далеч по-приятно да се остави да бъде възбудян от жената, вместо той да прави това. Принуден беше да си признае, че желаше нещо по-примитивно и невъздържано от англичанката, въпреки финалната ѝ страстна целувка.

Но не забрави обещанието си към нея. Щеше да я върне в Англия и беше сигурен, че ще може да разчита на Баба да му помогне. Тя също не забрави обещанието си към него. Продължи да го мрази, загдето я беше изнасилил, независимо, че ѝ беше доставило наслада. Прехвърли я в собствения си харем, дори ѝ предостави разкоша да обитава отделно помещение, което се полагаше на фаворитката на харема. Всяка вечер я викаше в стаята си, главно защото му се искаше да поговори английски, отколкото за нещо друго. Макар че още при първите си срещи двамата се държаха въздържано и нащрек, преди визитата ѝ да свърши, те се нахвърляха с упреци един към друг. Нямаше порок, в който тя да не го обвини и често му се струваше, че тя постъпва по-скоро като ревнива съпруга, отколкото като враг, тъй като възмущението ѝ от общуването с другите жени от харема бе огромно. Укоряваше го, че е развратник, хищник и майстор на перверзии. Двамата спореха и се караха, докато той загубеше контрол и я напляскваше, при което тя го заплюваше. Тогава той заплашваше да я присъедини към кервана за Тимбукту, а тя го предизвикваше да го направи, като и двамата знаеха, че в края на

краищата той ще омокне. Съзнавах, че между тях съществуваше нещо общо, което никакви обиди и заплахи не можеха да нарушат или разкъсат.

Една вечер, след особено жестоко скарване, когато всеки бе изнервил другия, Рори накара Млийка да отведе Мери в малката решетеста клетка в харема, където затваряха непокорните обитателки. Оттам щеше да я изпрати в Тимбукту. Млийка, с растящите си знания по английски, бе, който се намеси, опитвайки се за пръв път да не се съгласи със заповедите на своя господар. Беше се намесил като посредник и обясни колко по-лесно и по-приятно би било, ако намереха подходящ начин, който би осигурил удоволствията на взаимната им компания и би допринесъл за мира и спокойствието. Мери първа се съгласи и успя да убеди Рори, който в края на краищата отстъпи. Оттогава те започнаха да се наслаждават на взаимната си компания.

Колкото и да ревнуваше Елмира, Мери се залови да я учи английски. За четиримата – Рори, Млийка, Мери и Елмира – стана нещо обикновено да прекарват заедно няколко часа в стаята на Рори всяка вечер, разисквайки върху събитията през деня пред чаша горещ ментов чай.

Имаше за какво да се разисква. В двореца ставаха промени. Рори с изненада откри нова черта от характера на Баба. Под безгрижния чар на своя приятел се таеше деловитост. Куп неща привличаха вниманието на Рори и Баба от утринното викане на мюезина, докато станеше толкова тъмно, че не можеха да различат белия конец от черния. Мансур и старият Слиман бяха удостоени с доверието им и всичко из двореца се обръщаше с главата надолу. Баба бе нетърпелив от мудността на всички и това личеше в непрестанното търчане на слугите, заставащите мирно пазачи при влизането или излизането на султана, вместо да се излежават лениво на прага в дворцовите служители, заставени да отчитат всичко, което минаваше през ръцете им.

Направено беше преброяване на робите и наложниците в харемите. Сборът изуми Рори. Всяко родено в двореца дете бе успяло да остане и израсне там и в резултат половината от тях нямаше какво да правят. Тези, които имаха някакви задължения, държаха ревностно на тях, колкото и незначителни да бяха, и не даваха достъп до себе си. Един можеше да мете половин стая, но не би се заел с другата половина, за която отговаряше друг роб. През властвването на стария султан нещата бавно се бяха влошавали, но сега, под всеобхватното око на Баба, всичко в двореца започна да се оправя. Външните стени бяха варосани така, че заблестяха, вместо да се рушат под слънцето. Прахът, наслояван от години, бе

почистен. Износените покривки на диваните бяха заменени, подновиха и възглавниците. Всичко бе измито и ценните килими, които през годините бяха загубили вида си под пластове мръсотия, заблестяха като скъпоценни камъни.

Бавен беше процесът на преброяване, оценяване и проверка на всички жени, но когато се сумира цялото количество, то надхвърли осемстотин. Всяка бе проверена лично от Рори, Баба и младия Мансур, за да решат коя трябва да бъде продадена и коя да остане. По-старите, главно от харема на бащата на Баба, чиято цена бе незначителна, получиха разрешение да останат и доживеят живота си като прислужници в двореца. По-младите бяха прочистени от харемите на Баба и Мансур. В това число влязоха тези, които бяха омръзнали на братята, както и тези, към които никога не бяха чувствували привързаност. Беше дълго и уморително, тъй като всяка жена трябваше да бъде грижливо проверена по възраст, хубост, здраве и общото разположение, като се вземеше предвид и способността ѝ да развлича господаря си. Лееха се сълзи, отправяха се молби и дори заплахи, но Баба беше безмилостен: каза, че или ще бъдат продадени, или обесени. Нито една не предпочете второто.

После стана въпрос за жените от харема на Хюсеин, оставени временно под разпореждането на Рори.

– Те са твои, братко мой, за да правиш каквото си искаш с тях. Дадох ти ги, без да те обвързвам. Ако желаеш да ги задържиш в Саакс до завръщането си, ние ще ги пазим. Ако предпочиташ да ги избесим, ще осигурим достатъчно копринено въже. Или можеш да ги продадеш. Получените пари ще бъдат твои. Не искам нищо, принадлежало на моя брат. Но каквото и да направиш с тях, предлагам ти да избереш няколко да те придружат по време на дългото пътуване. Мъжът не бива да остава за дълго без жени. Тъй както жените от нашите хареми се нуждаят да бъдат обслужвани от евнусите, така и мъжът се нуждае от жени със себе си. Иначе в отчаянието си ще се обърне към безбради момчета, които следват всеки керван. Кажи, Рори, как искаш да се разпореда с твоя харем?

Рори се замисли за жените, всички готови да изпълняват заповедите му. Установи, че може да отдели само едно лице от всички. Останалите бяха просто гърчещи се бедра, влажни устни и търсещи ръце. Само една бе запомнил и желаше.

– Ще задържа само Елмира. Свикнах с нея, привързах се към нея. Понякога се чудя дали наистина не я обичам. Тя е с мен от първата нощ на срещата ми с теб и е част от мен. Не ми иска нищо, а ми дава всичко.

Останалите могат да бъдат включени към кервана за Тимбукту.

Баба кимна.

– Включваш ли и англичанката към другите? След като не видях лицето ти издраскано и не забелязах да пристъпяш разкрячен, предполагам, че си успял там, където другите не сполучиха.

– Успях. Но не беше кой знае каква победа. Мисля, че тя ме мрази още повече, защото съм успял.

– Ти си мъж сред мъжете. – Баба го огледа критично и се засмя. – Там, където бейове, емири и султани не успяха, ти спечели. И все пак не го считам за толкова голям плюс, Рори. Всяко момиче би те предпочело пред някой треперещ бей с пищали като вретена и увиснало въже между краката си.

– Баба, сключих сделка с момичето. Тя разтвори краката си само защото ѝ обещах да я върна в Англия. След като осъществих това, което желях, установих, че не ме блазни вече. Сега съм повече арабин, отколкото англичанин, Баба. Не отричам факта, че тя е моя съотечественичка и се чувствавам задължен към нея. Но да я поваляя в леглото, все едно че го правя със сестра си. Струва ми се като кръвосмешение.

Да, тя наистина му изглеждаше като сестра, жена, която не обичаше, но с която го свързваха кръвни връзки и някаква неопределима близост. Бе поел задължението да я извади от харема на стария султан и да я прехвърли в своя, като ѝ бе дал отделни покои. Понякога, влизайки в своето отделение, казваше да я повикат, преди да е пратил за Елмира. Хубаво бе да поговори английски, макар че разговорът им беше предимно горчив и водещ до кавги. Понякога беше по-забавно да кръстосаш шпаги по английски, вместо да се пресицаш с мед на арабски. Но постепенно разговорът им ставаше все по-малко жлъчен и те бяха в състояние да разискват беззлобно по въпроси, като например времето и ключките из двореца. Една нощ той с изненада откри английска вечеря вместо обикновения кускус. Не беше сготвена добре, но беше приятно разнообразие. Мери призна, че я е приготвила, но го усука, че завладяла едно кътче от дворцовата кухня, защото се отегчила от вечния кускус. Беше приготвила за себе си и оставила остатъците за него.

Все повече и повече между тях се установяваше връзката между брат и сестра. Рори нямаше желание да я събаря в леглото си, макар често да се чудеше дали тя не е променила отношението си към него. Въпреки че очите ѝ продължаваха да светкат със същата омраза, понякога улавяше, че го гледа с нещо, близко до желанието. Поне не беше омраза.

Баба го беше уверил, че освобождаването ѝ няма да представлява

трудност. Все пак, предупреди го той, веднъж свободна, положението ѝ ставаше несигурно. Като робиня, тя се ползваше с известна протекция и беше неприкосновена, но като свободна жена щеше да бъде постоянно в опасност.

– Бих могъл да се ожена за нея – предложи Рори. Припомни си обещанието, което ѝ беше дал.

Баба поклати глава.

– Не може, докато тя не приеме исляма, а се съмнявам дали ще пожелае. Дори и аз не мога да принудя един имам да ожени неправовърни. – Той се замисли. – Чакай! Намерих решението! Казваш, че я чувствуваш като сестра. Много добре, ще я направим наша сестра.

За Баба мислите означаваха действие. Когато при пляскането на ръцете му се появи един роб, той извика:

– Доведи жълтокосата робиня нрзани! Кажй ѝ, че султанът е наредил да се яви пред него и емира!

– За какъв емир говориш? – попита Рори.

– За теб! – насочи пръст към него Баба.

– Откога съм емир?

– Точно от две минути. Така реших. Мансур е такъв. Той е мой брат. Ти също си мой брат, значи и ти трябва да бъдеш емир. И тъй като имам двама емири, ще трябва да се потрудя и да назнача един шанго. Имам осем мъжки хлапета, които се гонят из женското отделение, ала никоя от съпругите ми досега не ми е родила мъжко. Веднага, щом те изпратя за Тимбукту, възнамерявам да се разведе с тях. Едно от копелетата ми е на осем години. Може би ще се ожена за майка му и ще направя момчето шанго. Момчето е симпатично и майка му има добра кръв. – Той спря да говори, прекъснат от почукване на вратата. Когато извика „Влез!“, лейди Мери прекрачи вътре.

Този път влезе с вдигната глава. Беше забулена и Рори със задоволство видя, че докато пристъпяше към Баба, бе така съобразителна да направи обичайния вежлив, дълбок салаам.

Баба даде знак на роба да затвори вратата, но кимна на Мансур и Рори да останат. Изправи се, вдигна воала от лицето на Мери и я загледа дълбоко и проникателно.

– Наричат те Ясмин? – попита той.

Тя хвърли кос поглед към Рори. Почти незабележимото му кимване я успокои.

– Да, господарю султан.

– Струва ми се, лейди Ясмин, че нашите връзки изведнъж стават

доста сложни. По едно време ти принадлежеше към харема на баща ми и би могла чудесно да ми произведеш някой полубрат, което би те направило нещо като моя втора майка. – Той се усмихна. – Но това не се случи и ти беше прехвърлена в харема на моя брат, емирът на Саакс – той направи с ръце утвърдителен жест към Рори. – Така това промени връзките ни. Сега ти си почти моя балдъза. Обаче моят емир ми казва, че не изпитва повече желание да те вика в леглото си и аз мога да разбера защо, тъй като си мършава. Но казва, че те счита за нещо като своя сестра. Вероятно защото имаш също такава жълта коса като неговата. Това по необходимост те прави и моя сестра. И така, лейди Ясмин, с това те обявявам за моя сестра и ти отдавам всичката произхождаща от титлата ти протекция.

– Това наистина е чест за мен, господарю султан.

– Така е, принцеса Ясмин.

– Ти каза „принцеса“, Баба? – Рори погледна грамадния мъж, който се беше засмял до уши.

– Наистина казах „принцеса“. Да не мислиш, че сестрата на всемогъщия султан на Саакс може да бъде нещо друго, освен принцеса? Би ли могла да бъде обикновена жена, като някоя плосконоса, дебелоуста банту? И така, братко мой, ти си емир. Нашата сестра е принцеса, а бедният стар Слиман тук стои без никаква титла. Ела, Слиман, днес съм разположен великодушно. Ще те направя шейх. Така! За няколко секунди направих всички ви благородници.

– Великодушен си, господарю – закима благодарствено Слиман към Баба, докато Мери се изпъчи и вирна глава, сякаш бе готова за коронясване.

– И може ли да запитам, господарю султан – пое тя дълбоко дъх, а изражението ѝ стана кокетно, – дали съм принцеса на Саакс, или на Сакс.

– На Саакс, сестро моя – отвърна ѝ Баба с широк жест. – И като такава ще бъдеш преместена от харема на моя брат в свои лични покои до тези на майка ми, докато дойде време да си заминеш. Ще разполагаш със собствени робини, които да те обслужват и аз ще дам указание на майка ми да ги подбере. Ще ѝ кажа, че са ти нужни дрехи и скъпоценности, каквито се полагат на твоя сан. Сега, като моя сестра, бих могъл да те ожена с почести... Но разбирам, че ти искаш да се завърнеш в Англия.

– Искам, господарю султан. В Англия имам семейство, което сигурно ме е оплакало през последните три години. Не са получили никаква

вест от мен, откак се качих на кораба в Неапол да се прибера у дома. Можеш да разбереш желанието ми да видя майка си и баща си.

– Ще ги видиш, благодарение на застъпничеството на моя брат. Да не беше заради него, ти щеше да заминеш за Тимбукту и бихме получили добра цена за теб. Надявам се, че си му благодарна за това.

– И на теб, господарю султан.

– Няма нужда да ми благодариш. Аз не съм направил нищо.

– Освен това, че ме издигна до принцеса и уреждаш изпращането ми в Англия. Винаги ще чувствавам, че дължа повече на теб, отколкото на твоя бял брат. – Баба сви рамене, но Мери настоя. – Считай ме за суетно, егоистично същество, ако желаеш. Но аз съм горда да бъда принцеса на Саакс. Сега, след като се завърна у дома, аз няма да бъда опетнена жена, която всеки може да сочи с приет и да шушне, че е прекарала три години в мавърски харем. Мога да се гордея с титлата си пред лицата им. Принцеса Ясмин от Саакс! Всички ще позеленеят от завист и кълна се, че ще ги накарам да ми се поклонят. Но уви! Те ще мислят, че аз просто фантазирам и че просто съм го измислила. Как мога да го докажа?

– Ще се съставят доказателствени документи – увери я Баба. – Аз ще се погрижа пергаментите да бъдат дълги и внушителни, с изискан краснопис и солидни златни печати, така че и самият английски крал да отдаде почит на една принцеса Саакс. Все пак аз бих счел за по-голяма чест, ако се беше задоволила с това, да бъдеш сестра на един султан и двама емири, вместо да отклоняваш задоволството си да се перчиш със своята титла пред куп невежи английски девойки. Твоя воля, сестро моя, сега си смъкни воала. Трябва да дадем аудиенция на един голям властник от най-висок ранг, в случай че си е починал от дългото пътуване. Той е свързан с нашето начинание, така че няма да е зле всички да се запознаем с него. – Баба плесна с ръце, но този път не викна роба си. Вместо това кимна на мъжа зад него и му зашепна нещо тихо, така че Рори не можа да чуе нищо.

Докато чакаха, Баба седна в средата на дълъг диван.

Посочи на Рори да седне от едната му страна и на Мансур от другата. Мери разположи на възглавници в краката си, също така и стария Слиман.

Вратата се отвори и робът съобщи:

– Негово кралско величество, полукралят на Басампо!

Полукрал? Рори очакваше появилата се сенчеста фигура от мрака в коридора да бъде младата кралица-крал, но първото нещо, което

забеляза, бе пламтящата коса на Тим, който крачеше към тях попрегърбен от инкрустираната със злато дреха и масивните златни верижки и огърлици. Рори се зарадва, че Тим пристъпя на собствените си крака без никаква следа от накуцване.

– Тим!

Рори скочи от дивана и прекоси половината зала, но Тим, очевидно усвоил по-добре дворцовия етикет, без да му обръща внимание направи дълбок поклон пред Баба. Едва след това се обърна към Рори.

– Все още твоят Тим отпреди ти, аверче. Господи, доста израснахме, откак се срещнахме край доковете на Ливърпул! Ето те тебе да лафиш със самия султан, а ето ме и мен, клетия невежа Тим О'Тул, полукраля на Басампо. О, скъпи момко, кой би могъл да си помисли, че Тим О'Тул, който никога, никога не е разполагал със собствено цукало или с прозорец, през който да го хвърли, ще свърши като полукрал? Такъв ме направи онази женска от Басампо. Ето те и тебе, страхотно важен емир или нещо подобно, както ми казаха слугите. А кой може да е този – опули се той в Мансур, – че и нейно благородие е тук – поклони се на Мери, – и старият джентълмен с козята брадичка?

И така, Рори трябваше да му ги представи и да служи като преводач. Докато се обсипваха един друг с въпроси, един роб сервира ментов чай. После, когато първоначалната възбуда попритихна и се даде отговор на всички въпроси, Тим обясни подробно как ужасният компрес бе изсмукал отровата от крака му и той бе останал жив и как след това по най-ефикасен начин бе заплодил младата крал-кralица, така че сега тя била с огромен кръгъл корем. След това Баба освободи Мери и двамата с Рори обясниха на Тим бъдещите си проекти.

Тим призна, че почти бил решил да остане в Басампо, особено след като се очаквало да стане баща на бъдещия наследник на трона на Басампо. Призна си откровено, че имал желание да види дали ще бъде момче или момиче. Не че имало особено значение – мъжко или женско, детето щяло да наследи трона. Важното, обясни Тим, било да има червена коса.

Докато сенките припъльзяха по пода, те сближиха глави и заобсърждаха подробностите по предстоящото пътешествие на Рори. Тим водеше повече от сто първокачествени роби със себе си и това щеше да бъде неговият дял. Те нямаше да придружат Рори до Тимбукту, но бяха се събрали вече към петстотин робини, към които Баба прибави още стотина девойки от двореца, за да бъде сигурен, че ще добият по-високи цени в Тамбукту, отколкото в Саакс или на крайбрежието. Невръстните

роби, колкото и да вдъхват доверие с вида си, донасяха ниски цени по факторите по крайбрежието, докато из арабския свят се търсеха много.

Организацията на кервана се предоставяше на Слиман. Той трябваше да осигури придвижването, провизиите и да разпредели графика на преходите. Слиман пресметна, че като се снабдят с около двеста камили, по две жени щяха да се редуват да яздят на една камила. Момчетата ще вървят пеш, ако им се дава достатъчно вода и храна. Слиман ги уведоми, че вече е изпратил куриери да осигурят лодки по Нигер. Закупени бяха камили за шатрите и багажа и се приготвиха провизии. След дълги разисквания постигнаха споразумение Слиман да придружи Рори до Тимбукту, а Мансур да замине с Тим за Танжер, където знанията на Тим по корабите ще бъдат полезни при избора на плавателен съд. Мансур ще осигури помещение за настаняване на робите, които щяха да водят със себе си, включително тези, които Тим бе докарал от Басампо. Те щяха да бъдат чиста печалба, тъй като бяха дар от благодарната кралица.

– А принцеса Ясмин? – Баба погледна към Рори.

– Вероятно за нея би било най-добре да замине с Тим направо за Танжер – каза Рори. Баба се съгласи. Султанството на Саакс притежаваше малък дворец там. Тя щеше да бъде настанена на сигурно място и губернаторът на Танжер никога не би узнал, че принцесата на Саакс е същата хурия, която някога бе издраскала издълбаното му от едра шарка лице.

– Пусто ще бъде без теб тук, Рори – усмихна се Баба и въздъхна.

– Аз ще бъда далеч по-самотен, но ти обещавам, че всяка вечер по времето, когато мюезинът се качи на минарето и призовава правоверните на молитва, ще мисля за теб. Обещавам ти и това, че някой ден ще се върна в Саакс. Тогава ще видя всички нововъведения, които си направил.

Баба въздъхна отново.

– Тогава ще бъдем по-стари, Рори, и с всичките струпани на раменете си грижи не ще можем да се смеем както сега.

– О, ще се смеем – увери го Рори. – Аз и ти никога няма да остареем, Баба. След петдесет години, когато се върна в Саакс за последен път, ние все още ще яздим жребците си и...

– И нашите кобилки от харема – тупна го Баба по рамото.

– И колко харема ще си разпродад дотогава? – попита Мансур.

– Достатъчно, за да станем по-богати от самия османски султан – намигна Баба на Рори. – А сега да отидем в хамама и да се отървем от дневните грижи. Услугите на Ал Джарир ще накарат даже и Тим да

забрави съпругата си.

– Знаеш ли, наистина започнах да я обиквам – призна си Тим, – макар да ми каза, че никога нямало да забрави Баба, който бил истински слон, и Рори, който бил същински лъв.

– А на теб какво определение даде?

– На мен ли? – Тим разтвори робата си, за да разкрие едно кожено приспособление, подобно на това, което бе носила кралицата, само че доста по-малко. – Мен ме нарече носорог.

– Значи ни превъзхождаш – разсмя се Баба и намигна на Рори. – Казват, че рогът на носорога е най-мощното оръжие в света!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На път. Рори – търговец на роби. Красотите на Маракеш.
Елмира и принцеса Ясмин. Превъплъщенията на двете
жени. Словесен дуел.

Рори се олюля на уморения кон, опитвайки се да залъже в галоп провлечените му стъпки. Клетото животно бе напълно изтощено и отка- за да ускори крачката си. Сега, когато белите минарета на Танжер бяха пред тях, Рори бързаше да влезе в града и да сложи край на най-тежкото пътуване, което някога бе вършил. Вече му се виждаше краят, а му се струваше, че тези няколко мили никога няма да свършат. Хвърли поглед към двамата си придружители, Слиман и Млийка. Видя, че и те са изморени колкото него. Главата на Млийка се клатушкаше без контрол, а ко- зята брадичка на Слиман бе провиснала.

Всеки ден от напускането му на Саакс се струваше на Рори година. Тъгуваше за Саакс с носталгия, непозната преди. Там беше единствени- ят му дом, който някога бе имал. Тъгуваше за удобствата на харема и особено за ласките на Елмира, която бе заминала за Танжер с Мери. Тъ- гуваше дори и по Мери. Положително би се радвал на една свада с нея, но това, както и Елмира, щеше да го очаква в Танжер. А най-много му липсваше Баба. Ако Баба беше до него, пътуването не би било така умо- рително. Стотици пъти през деня той намираше думи на върха на езика си, с които да общува с Баба, само за да разбере, че всяка минута го отп- раща все по-далеч от мъжа, станал негов пръв приятел. Приятел ли? Ха! Нищо по-плоско и банално нямаше от тази дума! Уаллахи! Баба беше негов брат!

Когато напускаше Саакс, керванът му изглеждаше безкраен. Сега бяха останали само трима – той, Млийка и Слиман. От търговска гледна точка пътуването се беше оказало успешно. Той получи далеч по-висо- ки цени за стоката, отколкото бяха мечтали с Баба. След изтощителното пътуване с кервана до реката, след дългите, задушни дни, прекарани на лодката, и след пристигането им в наводнения е бълхи и задушен от слънцето Тимбукту, Рори бе щастлив да се раздели с живата си стока. Бе загубил само две от жените и никой от младите не се беше разболял. Градът беше пълен с преуспяващи търговци, всички изправени пред

глад за робини поради големите доставки за факториите по крайбрежието. Вярно, хитрите търговци се бяха пазарили за цената, но Рори знаеше, че носи превъзходно качество, само като гледаше лакомите им погледи. Никога досега не бяха попадали на такава първокачествена стока. Умело ги бе противопоставил един на друг и постепенно повиши цените. Всеки търговец му беше дал рушвети и го подложи на скрити изкушения. Той бе приел всички, за да продаде най-накрая на този, който му предложи най-много пари. Колкото и да звучеше странно, най-голямо наддаване стана за младите – за гъвкавите като върби юноши с меки ръце и гладка кожа. Тънките като жила на пчела устни и засенените с боя очи бяха донесли най-много. Удивително много!

Седмици бяха минали в пазарлъци и Рори нямаше представа докога ще се проточи разпродажбата. Достатъчно е да се каже, че торбите им се напълниха със сребърни пари с лика на Мария Тереза, португалски ексудоси, испански пезети, английски гвинеи, златни слитъци, торбички златен прах и пъстра смесица от нешлифовани смарагди, диаманти и перли. Бе премного уморен, за да ги изчислява, но знаеше, че далеч са надминали очакванията на Баба.

По време на престоя им в Тимбукту той и Слиман живееха в една мръсна колиба от кал, обслужвани само от Млийка. Ако съществуваше жилище, лишено от елементарни удобства, то бе именно това. Горещината бе тъй потискаща, че Рори бе изнесъл леглото си на покрива, но дори и там бе невъзможно да се спи поради рояците насекоми. През първите няколко седмици се утешаваше с една или друга жена от харемите на Саакс, докато вследствие на задухата, праха и мухите дори и жените го отблъснаха и той предпочете да се търкаля самичък в джелабата и да спи на покрива, докато Слиман вардеше непрестанно пълнещите се торби със злато, а Млийка спеше в краката на стареца.

Накрая, след цяла вечност отегчителна работа, бе приключил и той се присъедини към първия керван, който трябваше да прекоси високите Атласки планини и пустинята до Маракеш. Ако пътуването до Тимбукту го бе изтощило, то не представляваше нищо в сравнение с прекосяването на пустинята. Пътуваха предимно нощем и спяха през деня, но потискащите пясъци изглеждаха безкрайни. Това съвсем не беше пустинята от бели пясъчни дюни, която бе си представял. Беше смет и камъни, кремък и шел. Беше ненадейни пясъчни вихрушки, помитаци пясъчливата почва в облаци, които затъмняваха небето. Беше загадъчни, назъбени планини от базалт, блеснали като разтопен метал. На огромни разстояния срещаша кладенци с млечна, блудкава вода и съвсем нарядко

някой забулен с палми оазис с кервансарай, годен по-скоро за камили, отколкото за хора. Беше се крепил ден подир ден, без да говори и без да иска да му говорят.

Въпреки че Млийка бе не по-малко изтощен от Рори, робът правеше всичко, за да улесни Рори. Издигаше навеси да закриля Рори от слънцето. Копаеше ямки в пръстта, за да се разположи Рори. Държеше шуплестия мех за вода на най-малкия ветрец, за да може блудкавата вода да се охлади. Но какво ли можеше да стори при тези обстоятелства, след като и той страдаше не по-малко от господари си?

Щом се добраха до високите Атласки планини и се спуснаха към зеления оазис Маракеш, си поеха дъх. Тук се разделиха с кервана и потърсиха убежище в един гъмжащ от дървеници кервансарай. Слиман уведоми Рори, че ще бъде добре дошъл в двореца на емира, но в мръсните си дрипи Рори не искаше да се представя, нито пък имаше волята и желанието да си купува нови дрехи. Просна се върху нечистия под, без да обръща внимание на мръсната слама й камилските изпражнения, грохнал под потните мишци, които се опитваха да го подигнат. Помнеше, че бе изритал жената до него, за да потъне в дълбок сън през цялата нощ, следващия ден и следващата нощ, докато се събуди с горчив вкус в устата и нашарено от паразитите тяло, небръснат цяла седмица. Настъпи нощта и той се разходи из сокаците, като грабна първите две чисти джелаби, които видя, една за себе си и друга за Млийка, след което двамата потърсиха и намериха един хамам. Цял час се кисна и стоя на парата, след което се предостави на Млийка, който го масажира и намачка, докато безчувствеността му изчезна. Излязоха от хамама и Рори се почувствува поосвежен. Един бръснар в Джимна ел Фна го обръсна на светлината на мъждукащо кандило, дивейки се на русата му брада. Рори не посмя да развие чалмата, страхувайки се, че русата му коса би предизвикала още по-големи коментари, тъй като бе станала дълга до раменете. После, гладко избръснат, изкъпан и облечен в чисти дрехи за пръв път от напускането на Саакс, се нахраниха с Млийка както трябва – паничка кускус и горещ ментов чай. Намериха по-свестен кервансарай на един голям площад, където прекараха останалите няколко дни в Маракеш, докато закупиха коне. Премениха и стария Слиман в чисти дрехи и се приготвиха за пътуването до Танжер. Рори счете Маракеш за очарователен град и прекарваше часове по Джимна ел Фна. Беше нескончаем панаир – някакъв безкраен цирк. Напарфюмираните момчета клю, с очи, боядисани като трънкосливки, и ръце, намазани с къна, танцуваха, кълчейки бедра в похотлив ритъм, и докато ги гледаше с удоволствие,

отблъскваше настояванията им. Спираше да погледа как факири свирят на лениво олюляващи се змии. Видя акробати, които извършваха невероятни балансировки и се спира пред разказвачи, събрали тълпи от слушатели с безкрайните си разкази за лукавства, прелъстявания и какви ли не приключения. Целият огромен пращен площад представляваше непрекъснат карнавал и той обикаляше из него, ококорен като всеки берберин от планините.

Установи, че се нуждае от жена, но от един поглед върху кирливите проститутки с разядени от язви лица така му се догади, че изгуби всякакво желание. Толкова дълго бе изкарал без жена, можеше да потрае още малко. Елмира го чакаше и той жадуваше за хладните докосвания на ръцете ѝ.

Сега, приближавайки Танжер, успоредно с болката в стомаха си той откри и една нарастваща, тъпа болка в слабините. Елмира! Не бе обладал жена толкова време, че се бе появила потискаща напрегнатост. Допирът до топлотата и мекотата на женска плът щяха да го уталожат повече от дълги часове сън и му се струваше, че след като освободи тялото си, ще заспи.

Влачещите се коне най-последно достигнаха портите на града. Надменните мавритански часови им препречиха входа, но една дума от Слиман бе достатъчна да им сторят път. Държането на часовите се смени от дръзко на раболепно и всички войници им направиха нисък поклон. Един младеж, който бе клекнал зад ъгъла на портите, изтича към тях, размаха ръце и завика. Като стигна до Рори, той му се поклонил с уважение и го запита дали той е емирът на Саакс.

Рори кимна, при което лицето на младежа грейна и той сграбчи юздата на коня.

– От две седмици, господарю, седя край портата от изгрев до залез и те очаквам. По заповед на господаря Мансур. Той ще се зарадва, че си пристигнал, защото се тревожеше за теб. Виж! Водя те към неговия дом.

Улиците бяха тесни и потънали във воняща мърша, която бе изпочапала замазаните с глина стени, но Рори беше толкова доволен, за да им обръща внимание. Поглеждайки назад, за да се увери, че Слиман и Млийка го следват, той се отпусна на седлото и остави младежа да го води из лъкатушешките сокаци, докато стигнаха до една гладко гипсирана стена, неразличима от останалите по нищо друго, освен по боядисаната наскоро дървена порта и месинговата ѝ обкова, лъцща като злато.

Младежът удари тежкото чукче, портата се разтвори и Рори хвърли поглед към бликащия фонтан, плискащ водите си в персийско сини

фаянсови плочки. Подуши насищания аромат на портокаловите дръвчета и предусети хладината, след което се изтърси като торба от седлото в ръцете на Млийка и Тим. Уловил двамата за раменете, той тръгна към вратата. Закрачи по застланите с фаянс коридори и се заизкачва по тъмното стълбище. После имаше стая – прохладна и затъмнена, със застлан с коприна диван и нежния допир на ръцете на Елмира, когато започна да сваля прокисналите от пот дрехи.

Търсещите й ръце замилваха кожата му през благовонната вода и макар че тялото му отговаряше на нейните докосвания и той чувствуваше пулсиращото оттичане, умората го подчини на волята си и той потъна в сън. Едва дочу как тихите й стъпки изчезват от стаята, чу отварянето на вратата и възхищението на Мансур от съдържанието на дисагите. Различи и думите на Тим, звучащите странно изрази на английски сред толкова много арабски говор. Думите го унесоха още повече, но той беше премного сънен, за да ги разбере. Заспа, а когато се събуди, в стаята беше мрак, ако не се смяташе мъждукащият в месингова купичка фитил до леглото.

Сънят пак го бе надвил, ако не беше забравеното усещане в стомаха. Беше жаден, гладен и, хвала на Аллах, достатъчно се бе съвзел, за да почувствува тялото си. С усилие на волята плесна ръце и зачака вратата да се отвори, но когато това стана, чу мъжки стъпки и зад него се надвеси Млийка.

– Господар буден?

– Господарят ти е гладен!

– Господар ще яде и ако господар иска, в двореца има вино от Херес, но – той се чукна леко по главата и намигна на Рори – то забранено за правоверни като господаря.

– Освен когато се дава като лекарство, а нека Аллах е свидетел, аз се нуждаю от лек.

– Тогава ще ти се донесе. – Млийка се обърна да излезе, но Рори имаше още едно желание.

– Кажу ми Елмира да го донесе.

– А, да, господарю – ухили се Млийка и посочи към тялото на Рори. – Вижда се, че господар повече нуждаю от Елмира, отколкото от Млийка. Когато се изправи финиковата палма, трябва да нежни пръсти да откъснат плода.

Рори се огледа да запрати нещо по ухиления негър. Вместо това посегна и издърпа копринения шнур около тялото си. Млийка отстъпи няколко крачки и спря.

– Господар няма защо срамува. Трябва бъде горд...

– Марш навън, черен джин на шейтани, и да не си се върнал до утре сутринта! Потърси някоя женска из готварницата с кожа, черна като твоята, защото и ти имаш нужда от нея, както аз от Елмира.

Млийка се ухили още повече.

– Сторих го, господарю. Докато господарю спи, Млийка взел две жени. Млийка силен мъж. Жените вият. Млийка обича жените вият като хиени. Ай, ай, ай! Втората вие повече от първата и сега аз потърся трета, която тя вие като бабун.

Този път Рори събра достатъчно енергия да се наведе и грабна чехъла от пода. Запокити го към Млийка, който го улови, подхвърли го от едната ръка в другата и притича да го върне на мястото му до другия. С едно завъртане на белите поли на джелабата си изчезна. Рори не изчака и минутка, когато вратата отново се отвори и Елмира влезе с дълбока гарафа от кристал и тънкостеблена чаша за вино.

Никога преди виното не му се беше струвало тъй вкусно, както това червено испанско вино. Рори пресуши две чаши. То се спря в стомаха му и разля топлината си по тялото, когато той притегли Елмира. Целуна я по очите, бузите, устата, после завря носа в меката плът, скрита под ефирната материя на дрехата ѝ.

– Вечерята ще пристигне след минутка, господарю.

– Мога да ям и по-късно. Седни до мен. Любимката ми, която с такава наслада къса фурмите. За теб съм по-гладен, отколкото за всякаква храна.

– Радвам се да го чуя, господарю. Това прави Елмира щастлива.

– Много нощи, любима, съм те обладал в сънищата си. Ти идваше в леглото ми нежна, мека и благоухаеща. Но винаги в най-решителния момент на любовта ни се събуждах.

– И тогава, господарю?

– Оставаше ми само един начин да довърша започнатото в съня – протегна ръка, тя я погледна и му се усмихна.

– Слаб заместител. – Наведе се и го целуна.

– Дяволски слаб. Но кажи, ти мислеше ли за мен?

– Ти ми липсваше, господарю, но се утешавах, като се грижех за господарката Ясмин.

– Господарката Ясмин? Как е нейно кралско височество? Тази белокожа, тесноноса кучка?

– Понякога е много мила към мен, друг път много жестока. Изглежда най-доволна, когато разговаряме за теб. Тя говори много за

теб.

– Само лоши работи, предполагам.

– Прав си, господарю. Но изглежда много се интересува от теб. Исква да ѝ говоря за теб. Исква непрестанно да ѝ разказвам как ме любиш и какво точно ти правя, за да ти доставя най-голяма наслада. После, когато ѝ кажа, тя те ругае и кълне, че никога не би правила такива неща на никой мъж. Каза, че били вулгарни, но аз ѝ отговарям, че когато една жена обича силно тялото на даден мъж, би сторила всичко, за да го задоволи. Но господарката Ясмин казва, че устните ѝ са много малки, пръстите ѝ много нежни и че не е създадена, за да приюти мъж като теб. Но колкото и да говори, все настоява да ѝ разказвам за теб и ми се струва, че изпитва удоволствие от това. Можем да говорим за господарката Ясмин някой друг път, господарю. Сега си гладен.

Елмира се изплъзна от ръцете му и излезе, за да се появи с тежък поднос, покрит с бяла кърпа. Занесе му го, потопа си пръстите в топлия грис, отбра най-сочните парченца агнешко и му ги поднесе с апетитни зеленчуци. Когато се нахрани, той падна по гръб и изрита чаршафа.

– Хайде – прошепна ѝ той. – Виж как стърчи изправена финиковата палма. Плодът ѝ чака да го откъснеш.

Тя духна кандилото, но той чу стъпките ѝ да се отдалечават в мрака.

– Къде отиваш?

– Да взема малко мехлем. Много време измина, господарю, откакто не съм познала милувките ти и с мехлема ще бъде по-лесно за теб и побезболезнено за мен.

– Тогава побързай! Ще броя до сто и ако тогава не се върнеш, кълна се, че ти ще станеш излишна. Да не мислиш, че мога вечно да чакам?

– След толкова дълго време една две секунди не значат нищо. – Гласът ѝ беше напрегнат и той долови заглушено хлипане. Вратата се затвори, ала веднага след това се отвори пак и той чу приближаващите се стъпки.

– Хайде! – Гласът му беше дрезгав и той разтвори ръце да я прегърне. Изненада се от нейната лека съпротива, но я повали на леглото и притисна устни в нейните. Тихият ѝ, болезнен стон бе задушен от стръвната му целувка. Кутийката с ароматен мехлем, която тя мушна в ръката му, той запрати на пода, без да обръща внимание на молбата ѝ.

Повече не можеше да се въздържа. Потисканата месеци наред напрегнатост го изправи безмилостен. Мощните тласъци на бедрата му бяха жестоки, без капка милост или нежност. Скоро всичко свърши и той

падна изтощен върху потръпващото ѝ тяло, задъхан тежко и глух за нейните хълцания. Когато главата му се поизбистри и той се замисли върху хълцанията ѝ. Припомни си как бе настояла да вземе мехлема. Защо? Тя положително беше свикнала с възможностите му. Никога преди не бе желала мехлем. Сега, заслушан между вдишванията, му се стори, че открива болезнена нотка в хълцанията. Изглежда ѝ беше причинил болка. Съжали я. Не бе го желал, но страхотното желание да я обладае го бе направило нетърпелив. За да я приласкае, той нагоди извивката на тялото си към нейното, повдигна главата ѝ и я сложи на ръката си. Дългата коса го задуши и той я отметна. Облекчен, той я притисна към себе си и устните му потърсиха нейните, но почувствува как тялото ѝ се сковава в ръцете му и тя дръпна лице настрана. Това не беше познатата му Елмира. За нея винаги бе съществувало само едно желание – да му доставя наслада.

Почувства се обиден, измамен от собствената си мъжественост и пламъкът в слабините му, току-що загасен, пак лумна. Почувствува как нараства и ръцете му потърсиха гърдите, за да ги обхванат в пръстите си и да възбудят и в нея желанието. Ръката ѝ ги блъсна встрани, тя се дръпна от него и стана.

– Но защо, Елмира. Обидих ли те с нещо? – каза той с умоляващ глас, макар да знаеше, че е достатъчно да я дръпне, за да се подчини на волята му.

– Аз не съм Елмира. Благодаря на бога за това. – Думите бяха на английски. – Не съм длъжна да слугувам на похотта ти, Рори Махаунд.

Той подскочи в леглото.

– Боже мой! Мери? Какво правиш тук? – Наведе се и зарови из масичката за кутийката прахан. Щракна и поднесе бледото пламъче към кандилото. Обърна се и видя златистата коса.

– И аз си задавам същия въпрос. – Гласът ѝ се задавяше от гняв. – Какво правя тук? Трудно е да се обясни. За самата мен е трудно да се примиря с постъпката си. Каква глупачка съм. Идиотка, с не повече мозък от една превзета ученичка. Увлечена хлапачка по момчето на касапина. Какво става тук? Винаги съм те мразила. Ти си същински звяр, Рори Махаунд.

– Все пак не мога да забравя, че си дошла тук по собствено желание. Не съм те викал аз. Дявол го взел! Не съм искал теб. След като човек е прекарал толкова време без жена, не му е дотрябвала белокожа, студена като лед кучка.

– Мисля, че искаше Елмира.

– Да.

– Аз я принудих да си разменим местата. Заплаших я, че ще заповядам да я наложат с камшик, загдето ми е откраднала тюркоазената огърлица, ако откаже. Мислех си – и само аз мога да преценя колко глупава съм била, – че те обичам. Смей се, Рори Махаунд, смей се! Представяш ли си? Бях забравила как безмилостно ме похити, но го и помнех. Бях се надявала, че между нас ще възникне нещо като любов, защото всъщност, колкото и да ми беше омразно тялото ти първия път, не бях в състояние да го изтръгна от ума си и разбрах, че го желая, макар да бях отвратена от него. Но аз не исках само тялото ти. Исках и нещо друго. Не го намерих. Сега зная, че в теб го няма. Ти си неспособен за него.

– За кое? Аз положително ти дадох нещо, което повечето жени мечтаят да имат. Можеш ли да се оплачеш от действията ми? Можеш ли да се оплачеш от способността ми да задоволя една жена?

– Да, това е всичко в теб, Рори Махаунд. Твоео начало и твоят край. Освен него нямаш нищо, с изключение на безвкусен външен вид, който може да привлече някои жени. Ти никога няма да разбереш смисъла на думата любов. – Тя стана от леглото и потърси от пода захвърлената си роба от коприна. Той я гледаше мълчаливо, докато тя я уви по тялото си.

Започваше да се презира за това, което бе направил. Не че съжаляваше. Но докато я гледаше, намери я отблъскваща, без да знае защо. Не можеше да отрече красотата ѝ, ала тя не представляваше нищо за него. Не изпитваше желание към него и макар да пулсираше възбуден, знаеше, че дори и да няма никаква друга жена, пак не би пожелал тази още един път. Погледнеш ли я в очите, чувствуваше, че и тя изпитва същото към него. Беше го потърсила и под прикритието на мрака той бе намерил мимолетно задоволство в нея. Но само толкова. Претърколи се от леглото, метна крака отстрани се изправи.

– Изглежда, че добре се познаваме вече. Ти ме познаваш що за мъж съм. Аз не ухаждам жените с изтънчени маниери – букетчета, припадъци, нежни стихчета и серенади на лунна светлина. Те са за слабите мъже – всички тези любовни бръщолевения, завършващи с търкаляне между чаршафите, нямам време за празни приказки. Наричай ме звяр, щом ти харесва. Сърцето ми съвсем не е лишено от нежности. Но тези нежности – наречи ги любов, ако искаш, отправям там, където сам избира. Не зная защо ме потърси тази нощ. Аз никога не бих се спрял на теб. Мисълта да те обладавам ми се струва като отвратително кръвосмешение. Да знаех, че си ти, а не Елмира, щях да те изритам. Добре, ти си получи

удоволствието. Все пак не вярвам да съм такъв негодник, какъвто ме рисуваш. Аз не съм без чувства. Мисля, че обичам Елмира и я обичам, защото тя беше добра към мен и по моему ме обича. Затова пожелах тази нощ нея, а не теб. Върви сега и след като Елмира, която вероятно чака зад вратата, да те отведе в твоята спалня, да се върне при мен.

На вратата тя се обърна и го погледна.

– Странно, Рори Махаунд! Мразя те и въпреки това, ако тази нощ бе казал подходящите думи и бе извършил подходящите неща, мисля, че бих те обикнала. Бих сглупила дори дотам, че да се ожена за теб при имам, дори без никакъв обет. Може би никога няма да те забравя, но ще си получа възмездие. Вярвай ми, един ден аз ще взема връх над теб. Тогава внимавай! Ще бъде толкова жестока и безмилостна, толкова зла, колкото си ти.

Той прие думите ѝ, поглеждайки покрай нея към Елмира, застанала на прага на отворената врата.

– Като изпратиш господарката до стаята ѝ, върни се тук, Елмира. Още не съм решил да те накажа с бичуване или не, загдето се опита да ме измамиш.

Тя наведе глава, но Мери се изпъчи с искрящи очи.

– И ако го направиш, искам да бъде свидетелка на това.

– Болезнената ревност ти подхожда, Мери – засмя се Рори. Той вдигна рязко бурканчето с мехлема, пристъпи до нея и го сложи в ръката ѝ. – Може би ако бях използвал това, лейди Мери, ти не би имала от какво да се оплакваш. Дръж си го под ръка. Ще ти е необходимо за натруфения ти и докаросан съпруг, който ще си намериш в Англия. – Усмихна ѝ се, макар че в усмивката му нямаше нито топлина, нито привързаност. – Всъщност – продължи той – с хилавия англичанин, когото вероятно ще избереш, съмнявам се дали ще ти стане нужда от това, нито пък – той се поколеба за миг – бих могъл да си представя, след като си опитала истински мъж, дали би могло да те задоволи което и да било английско производство. – Обърна се на петите си, но преди да чуе затварянето на вратата, извика: – Връщай се бързо, Елмира, спешно се нуждая от теб.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ел Катиб и губернаторът на Танжер. Посредникът от Италия – сеньор Танкредо Вольяно. Сделката. Варварското злато на съдружника на Тим О'Тул.

Оживената дейност, която последва пристигането на Рори в Танжер, бе толкова трескава, че понякога го разстройваше повече от последните напрегнати дни преди заминаването от Саакс. Въпреки че Мансур и Тим бяха извършили голяма част от подготвителните работи, за Рори все още оставаше много. В крайна сметка негова беше и окончателната дума – той трябваше да преценява, да взема решения. Най-напред трябваше да се преброят парите и да се внесат при един banker и търговец на скъпоценности. Когато златото се изтегли и скъпоценните камъни оценени и продадени, когато различните монети бяха изчислени и обменени в испански жълтици, Рори ги превърна наум във фунтове. Сумата го изуми – четиридесет хиляди фунта стерлинги! Разделено между него и Баба, това представляваше солидно състояние, дори и ако до края на живота си не работеха нищо. А все пак то бе само началото, което щеше да се превърне в нова „черна слонова кост“, която пък на свой ред щеше да се превърне в нови златни фунтове.

Мансур бе довел със себе си керван от сто и петдесет роби от Саакс. Бе ги настанил в стар склад до пристанището. Бяха все първокачествени образци – фан, мандиго, хауза, уолоф, фулани, лоби и аджукру – най-търсените племена, които Баба бе закупил от странстващите арабски роботърговци в добавка към повече от петдесетте басампо, които бе довел Тим. За щастие нямаха злополука по време на дългия преход от Саакс до Танжер. Мансур бе инструктиран от Баба за стойността на стоката и се беше грижил хората да бъдат добре третирани в кервана. От своя страна, проникателният Мансур бе проявил здрав разум. Надъха ги с мисълта за предстоящото презморско приключение, зад което, описа им той, имало земя на вечното блаженство – хубави жени, изобилна храна, непрекъснато ловуване и малко работа. Нищо чудно, че перспективата ги заплени, въпреки робските окови, които влачеха. За разлика от клетите души в повечето робски кервани те не бяха оковани, крачеха, опиянени от първата глътка на свободата и гледаха в бъдещето без

страх и опасения. Нито един от тях не избяга. След пристигането си бяха почивали няколко седмици. Даваха им добра храна, позволи им да се къпят и да правят упражнения всеки ден, телата им натриваха с палмово масло. Рори ги посети във временните бараки и ги намери в добро състояние, нетърпеливи да предприемат пътешествието през океана.

Рори знаеше, че ще се нуждае от още роби, макар че точният брой зависеше от вместимостта на кораба, който успее да намери за транспорта им до Карибския залив. След разговор с Мансур се оказа, че не това е очакваната голяма трудност. Цялата работа, обясни му Мансур, ще се уреди, след като посетят Сиди Мохамед ел Катиб, губернаторът на Танжер и представител на Танжер на великия и върховен марокански султан. Аудиенцията бе уредена за „бокря“ – утре.

Сиди Мохамед ел Катиб беше петдесетина годишен мъж, с огромна рошава черна брада и бронзово телосложение. Рори си помисли, че това е най-дебелият мъж, когото някога е срещал, и за секунда във въображението му изникна картина на огромната тлъста маса, опитваща се да прави любов с лейди Мери. Не беше учуден, че му е издрала лицето. Все пак, като мъж към мъж, Рори не можеше да не го одобри веднага. Като всички дебеланковци, той излъчваше жизненост и сърдечност. Мъничките му черни очи, потънали зад месищата като стафиди в канелена паста, играеха весело. Усмивка очертаваше влажните червени устни, изскачащи от огромната черна брада.

– Двама емири на Саакс едновременно! – протегна той месестите си ръце да ги приветства. – Това е повече от част! Новият султан на Саакс – да му дари Аллах дълго и преуспяващо царуване, защото той действително е васал, с който негово благородие султанът на Магреб се гордее безкрайно, ми оказва голяма чест, като изпраща и двамата си братя. Седнете моля.

Той изчака Рори и Мансур да се отпуснат на двете възглавници. Тим бе принуден да стои прав. Очевидно беше, че като полукрал на Басампо беше доста по-долу от емира на Саакс.

– Виждате ли – Сиди Мохамед преливаше от благодушие – ние жадуваме да услужим на вашия брат султана. Негово благородие султанът на Магреб – Аллах да благослови всеки косъм от брадата му – е особено привързан към Саакс. Това е една от провинциите в неговите владения, при които никога не е ставало нужда да изпраща своите бирници. Саакс винаги е бил най-редовен, а и най-великодушен. Поради това имам нареждане да поставя всички възможности на града на ваше разположение, което досега означава един хубав кораб – той замълча за миг, преди

да разкрие червените си устни в нова усмивка. – А също така и екипаж с капитан.

– Вие сте много любезен – поклони се одобрително Рори. Пръстът на губернатора се насочи към устните му в малък жест на предупреждение срещу мнението на Рори, че се кани да им предложи подарък.

– Ала на известна цена, разбира се. О, Аллах, разбира се, на известна цена. – Снижи глас и зашепна. – Негово благородие винаги е доволен, когато получава подаръци, ала не обича сам той да дава.

– Цената? – попита Рори. Сиди Мохамед отклони въпроса.

– Кой сме ние, благородни емире, да разискваме такива дребни неща? Това е за потъналите в прах ръце на счетоводителите и отрупаните с тefтери чиновници. Сметката ще се изготви своевременно и поради уважението на Негово благородие към Саакс тя няма да бъде прекомерна нито за кораба, нито за екипажа от роби нрзани, които предлагам да ви продам. Те са опитни мъже, всички моряци, от навъсеният капитан чак до хубавичкия юнга. Ще видите, че и корабът им е познат. Не може и да не бъде. Заловихме ги в него. Дадох им предостатъчно възможност да опитат жестокостите на мавърското гостоприемство, така че когато вие се появите, ще ви сметнат за самия Архангел Михаил, дошъл да ги измъкне от огнените пещи на преизподнята. – Той затвори едното си око бавно и многозначително. – Отношението към тях беше такова, че те жадуват да се измъкнат от нашето гостоприемство. Накарах ги да помекнат, макар, трябва да призная, че капитанът е жилив човек.

– Сигурно е със силен дух. Толкова по-добре – отговори Рори. – Но се надявам, че другите не са толкова омекнали, та да не бъдат годни за работа.

– Все още разполагат с ръцете и краката си и по някоя дрипа на гърба си. Ала не ни се иска да се привържат толкова към нашия град, че да им се прище да останат тук. Освен това – губернаторът отпи от ментовия чай – напоследък има засищане с роби нрзани. Нашите корсари имат късмет напоследък, хвала на Аллах, и докараха много кораби. Затова мога да си позволя да ви дам кораба и целия екипаж евтино.

– Не намирам думи да ви изразя своята благодарност.

– Те са излишни. Целият ислям слави твоето превръщане от нрзани в правоверен. Ние не сме такива диваци, за каквито ни смятат, господарю емир. А сега, позволете ми да ви запозная със сеньор Танкредо Вольяно, бивш гражданин на Торино, Италия. Сеньор Вольяно е делови човек, особено ценен от нас. И той като теб обяви Мохамед за единствения истински пророк на единствения бог. Той е получил

разпорежданията ни и ще уреди всичко за вас, ако проявите склонност да го възнаградите за услугите му. Уверен съм, че с голямо удоволствие би приел дребна парична награда. – Той кимна на мъжа в европейски дрехи да пристъпи. – Позволете ми да ви представя сеньор Вольяно, скъпи гости от Саакс, който действа като моя представител в земите на нрзани.

В мъжа имаше някаква мазна раболепност, която не се понрави на Рори. Беше прекалено сервилен, а посивелите кичури в черната му коса доказваха, че е натрупал дългогодишен опит в приспособяване към всякаква ситуация. Рори би предпочел да се оправя със Сиди Мохамед, но надигането на Сиди от дивана бе знак, че аудиенцията е приключила. Италианецът пристъпи към Мансур и Рори. Поклонът му беше нисък, усмивката широка, а очите определено лукави. Тим въздъхна, облекчен от края на срещата, а Млийка се изправи заедно със Слиман. С още благодарствени изрази, благословии на Аллах, дълбоки поклони и пожелания за дълъг и мирен живот делегацията на Саакс поздрави останалите членове на съвета на Сиди и се оттегли, предвождана от сеньор Вольяно, който продължаваше да бърбори.

След като напуснаха залата за аудиенции, Вольяно ги поведе по коридорите на двореца към една малка стаичка, която нарече свой кабинет. Това беше първата стая в Мароко, в която Рори виждаше столове и бюро. Когато седна след поканата на Вольяно, твърдата седалка на стола му се стори неудобен след меките дивани, с които бе свикнал.

Държанието на Вольяно се измени, щом застана зад бюрото си. Сервилниченето му изчезна и той се превърна на твърдоглав търговец. Прислужник донесе вино, което Рори погледна косо, но от което Вольяно разля в чаши и поднесе едната на Рори, заговаряйки на английски:

– За ваше здраве, сър Родрик.

Рори се ококори изненадано.

– О, да, сър Родрик, аз говоря английски. Също и френски, испански и португалски, ако предпочитате. Макар немският да ми се струва труден, поне мога да накарам да ме разберат на него. Но заради емир Мансур може би ще предпочетете да водим разговора на арабски?

– Но вие знаете името ми? – Изглежда, че обръщението му бе дошло за Рори като истински шок.

– Разбира се. Нашата работа е да знаем всичко. Ние знаем за приятелството ви със султана на Саакс и го одобряваме. Трябва да си призная, че първоначално изпитвахме подозрение към тази връзка. По-точно дали не ставаше нещо друго, освен приятелство. Уви, това е нещо

обикновено тук в Магреб. Но нашите осведомители в Саакс, на които можем да разчитаме, казаха, че връзката между двама ви е наистина приятелска. Начинанието, което предприемате, ни се струва добро. Взехте добри пари от робините и младежите в Тимбукту и имате добър капитал за новата си задача. Външната търговия е необходима за Магреб и вашата задача се оказва много перспективна. Новият свят е гладен за роби, каквито ние в Африка имаме в изобилие. Единствената трудност е превозването им през океана. За да правим това, трябваше да се задоволяваме с ниски цени и да даваме възможност огромните печалби да капят в джобовете на англичани и португалци. На драго сърце ще ви сътрудним, при условие че... – той вирна показалеца си, от който блеснаха рубини, сапфири и диаманти.

– При условие че? – Рори вече виждаше как голяма част от донесените от Тимбукту пари изчезват.

– При условие, че негово благородие губернаторът и аз имаме известен дял в приходите. О, той трябва да бъде съвсем малък. Да речем, два процента за губернатора и също толкова за мене. Това означава, че няма да се скъпим в усилията си да ви снабдим с кораб и екипаж. Десет хиляди долара за кораба и по сто за всеки от трийсетте члена на екипажа. Къде другаде бихте намерили солиден тримачтов кораб и екипаж за такава мизерна сума?

На Рори сумата се стори огромна, но едва забележимото кимване на Тим подсказва на Рори да приеме сделката за добра.

Гласът на Вольяно продължаваше да бръмчи. Корабът бил заловен преди около два месеца на петдесетина мили от Гибралтар. Бил американски кораб, носещ ром, китова мас и дървен материал от някакво си място, наречено Салем в Масачузетс, за Ливорно. Мавританските корсари го заловили и докарали в Танжер. Уведомен за нуждата на Мансур от кораб, той запазил екипажа. Вместо да изпразнят кораба и да го изгорят за медта и желязото, те просто го изменили така, че да не може да се познае.

Вместо тримачтов, сега той представлявал барка с предна и главна мачта с четвъртити платна и бизанмачта с предно и задно съоръжение. Черната му боя била покрита с пласт ослепително бяла боя и бил въоръжен с четири медни оръдия. Известни затруднения имали, осведоми ги Вольяно, с фигурата на носа. Корабът носел името „Юнона“ и главата на носовата му фигура представлявала прелъстителна богиня с огромни гърди с боядисани в червено зърна и заметната роба. Тъй като на последователите на исляма се забранявало изобразяването на човешка

фигура, те трябвало да потърсят и намерят измежду робите нрзани човек, опитен в дърворезбата. Той, засия Вольяно, свършил похвална работа.

Изпъкналите гърди на богинята били издълбани в мускулест мъжки гърден кош, нежните черти били направени мъжки и свирепи. Развятата коса превърнали на два малки рога и позлатен тризъбец, поставен в ръката на фигурата. Пласт яркочервена боя превърнал богинята в самия дявол, след което, променила името на „Шейтан“, което било особено подходящо за собственик, носещ името Махаунд. Нека дяволът служи на дявола. Все пак огнената фигура на носа на белия кораб била много живописна.

Доиде ред и на документите. Корабните книжа бяха майсторски фалшифицирани. Маврите бяха изкусни в калиграфията и сега вместо „Юнона“, отправена от Салем за Ливорно, съществуваше баржата „Шейтан“ с родно пристанище Гори в Сенегал, пътуваща под флага на османската империя и отправена за...?

Вольяно сви рамене. Всъщност, накъде щеше да се отправи Рори?

Беше ред на Рори да свие рамене. Честно казано, сам той не знаеше. С Баба не бяха разисквали този въпрос, а напоследък нещата се развиваха толкова бързо, че едва се беше оправял. Изведнъж се видя преуспяващ собственик на кораб и екипаж. Притежаваше половината или една трета от товар роби, но бог да го убие ако знаеше накъде трябваше да ги откара.

Нерешителността му не затрудни Вольяно. Той просто завъртя един глобус, поставен на бюрото му, изчака го да спре и сложи пръст на едно незначително петънце, което се оказа в Южна Америка.

– Тринидад – каза той.

Рори се взря в картата. Видя някакъв остров до крайбрежието на Южна Америка, най-южният от веригата острови, образуващи Западните Индии.

– Но защо на испански остров? – запита той. Вольяно поклати глава.

– Името е испанско, вярно. Но островът е английски. Дълги години той е бил испанска колония. Наскоро Испания го отстъпи на Англия. Сега Англия полага усилия да го превърне в огромна плантация за захарна тръстика. Инвестират се английски капитали и има огромна нужда от роби за работа на плантацията. Англичаните в Тринидад плащат най-високата цена от всички американски пазари.

И така, това определяше предназначението му. Тринидад! Но

откъде щеше да потегли? Кое щеше да бъде отправното му пристанище, Танжер ли?

Волъно поклати глава. Не, този град се ползувал с лоша слава сред мореплавателите поради своите пирати. Нужно е нещо по-малко, но по-удобно. Изглеждаше, че шерифското управление някога е било съсобственик на една фактория за роби в остров Гори, близо до град Дакар в Сенегал. Печелили пари няколко години, докато англичаните завладели търговията с роби и установили свои собствени фактории, предпочитайки да си вършат работата сами, вместо с маврите. Факторията била изоставена, но сега се подновявала и заселвала. Не би ли могъл емир Мансур да се установи там и да бъде готов, когато „Шейтан“ се върне за нов товар черна стока? Със самоунизяващо хилене Волъно призна, че е уточнил всички подробности, дори проектирал знаме на къщата, което ще се вее над факторията на Гори. Беше червено с инкрустирани две златни „С“ – едно за Саакс и едно за Сакс.

Естествено, имаше и още няколко подробности. „Шейтан“ има помещение за около четиристотин роби. Ще бъде необходимо да се купят допълнително още хора, за да се попълни товара и Волъно им обеща възможно най-добрата стока. Щеше да струва по-скъпо от моряците нрази, но той имаше доброто желание да ги продаде по сто и петдесет долара парчето, в което, разбира се, не се включваше обичайният процент, полагащ се на Волъно като комисионна. След това, в допълнение, трябваше да вземат и дванайсет мавърски войника, които ще ги придружават в пътуването.

– Дванайсет войника? – Рори не разбираше.

Кораб, воден от екипаж роби, винаги представлява огнище на межеж. Необходима беше стража. Съгласен ли е Рори?

Рори бе принуден да се съгласи, че Волъно е помислил за всичко.

След това възникна въпросът за дрехи на екипажа, който едва ли бе в състояние да води кораба с дрипавите парцали, които бяха сега на гърба им. Капитанът щеше да се нуждае от порядъчни дрехи, а също така Рори и Тим, които не можеха да се появят в Тринидад, облечени в мавърски роби. Освен това трябваше да се запаси корабът с храна и вода. Волъно щеше да им достави както дрехи, така и провизии от собствените си складове. Нямаше защо Рори да се безпокои – той ще се погрижи за всичко. На известна цена, разбира се.

Когато се прибра къщи, Рори седна с Мансур, Тим и Слиман да изчисли колко ще им измъкне хитрият италианец. По средата на изчисляването Тим се извини, излезе за няколко минути и когато се върна,

водеше двама роби, които носеха малко дървено сандъче.

– Ако ще ставам част от компанията, време е и аз да вложа нещо освен хубавото ми лице и няколкото черни Вола. – Тим отвори сандъка. – Никога не казвайте, че талантът на Тим е безполезен. Поне така си мислеше малкият крал. Вижте! – Той посочи сандъчето, пълно с огърлици, верижки и висулки тежко злато.

Мансур се надигна от дивана и простря ръце върху раменете на Тим.

– Никога няма да те подценяваме, Тим, твое полукралско благородие. Всеки мъж може да заплоди една жена, обаче се иска истински талант да направиш дете на един крал.

Тим измъкна една от златните си верижки, която окачи на врата на Мансур.

– Това беше удоволствие, и то доходно, трябва да си призная. Аз, който винаги съм плащал на всяка воняща курва, получих възнаграждение за същото. Да, това е най-леката пара, която някога съм припечелил, и то с такава охота. Е, ще ме вземете ли за член на съдружието?

– Веднага, Тими – увери го Рори.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Елмира желае да отиде в Англия с Мери. Капитан Портър.

Рори и Елмира продължаваха да бездействуват след закуска. Беше тази част на деня, която Рори особено обичаше. След страстите на нощта той се чувствуваше душевно и телесно облекчен. Жалузите бяха вдигнати и прохладен вятър галеше кожата му заедно с меките пръсти на Елмира.

Рори бе изненадан, че Елмира толкова често говори за Мери. Странна връзка се беше зародила между двете жени – връзка, чиито корени Рори предусещаше в себе си. При Елмира тя се пораждаше от желанието да му угажда. Нищо не я радваше повече от смириенето към него. Мери, от своя страна, изглежда изпитваше особено удоволствие да го мрази и когато се срещаха, да полага усилия да го унизи.

Тази сутрин Елмира го изненада с вестта, че Мери, или принцеса Ясмин, както я наричаше тя, пожелала Елмира да отиде с нея в Англия. Няма да бъде прилично, казала Мери на Елмира, да се завърне без прислужница, а не искала да вземе някоя бърнеста негърка.

Рори я загледа, възхищавайки се на красотата ѝ. Макар най-често да приемаше Елмира просто като факт, често пренебрегваше обстоятелството, че тя бе една от най-красивите жени, които бе срещал. Мургаво масленият цвят на кожата ѝ, смолисточерната ѝ коса и блясъкът на тъмните ѝ очи му харесваха много повече от матовата бледнина на англичанката Мери.

– Ти искаш ли да заминеш?

Тя поклати глава.

– Бих предпочела да бъда при моя господар, където и да е той.

– Този път не мога да те взема със себе си, гълъбице малка.

Ръката ѝ, плъзгава от мусковото масло, зашари арабески по лъкадушещите ивици на корема му.

– Тогава ме пусни да замина с принцеса Ясмин.

– В Англия?

– Да, в Англия, където и да е това. Но не завинаги, господарю. Не завинаги! Аз ще се върна, когато господарят се върне, за да бъда пак с него. Ще говоря неговия език и ще му бъда повече полезна. Сега съм само едно невежо момиче. Дори не мога да разговарям с господаря на

неговия език.

Той се усмихна.

– Не е нужно, Елмира. Обичам те, каквато си.

Беше неин ред да се усмихне.

– За пръв път ми казваш, че ме обичаш, господарю. Благодаря ти. Зная, че ти доставям наслада в леглото, но бих направила повече от това. Бих взела някой, с когото ще можеш да разговаряш и споделяш проектите си. Ако ме изпратиш в Англия, ще стана като принцеса Ясмин.

– Боже опази!

И все пак, докато тя говореше, Рори се замисли дали това няма да е най-доброто решение. Тревожеше се какво ще прави Елмира, след като той замине. Не можеш да я остави сама в двореца в Танжер. Не можеше да я изпрати в Гори с Мансур, тъй като тя не беше жена от харема на Мансур и поради същата причина не можеше да се върне при Баба. Без него тя оставаше без убежище нито в Мароко, нито в Саакс, тъй като щеше да бъде жена без мъж, робиня без господар. Защо да не позволи на Мери да я отведе в Англия? Там щеше да научи английски език и английските обичаи и когато Рори се завърнеше, щеше да изпрати да му я доведат. Английската среда, както заявяваше тя, щеше да я направи подобра събеседничка. Аллах! Можеше дори да се ожени за нея. Така реши, чудейки се все пак защо ли я искаше Мери, питайки се дали щеше да се отнася добре с нея. Елмира се усмихна.

– Млийка вика – долетя глас през облицованата с кадър врата.

Рори му разреши да влезе, тъй като макар че Млийка съвсем не беше евнух, той имаше достъп до харема на Рори, състоящ се в момента само от Елмира. Едрият негър затвори вратата, докато Елмира се загърна с воал от коприна и заметна чаршафа върху Рори.

– Сеньор Вольяно те чака долу, господарю. – Млийка завъртя очи към Елмира. – Емир Мансур крачи из своя апартамент и пита дали ти готова. Шейх Слиман заминал да види керван роби от Мекна и аз, господарю, седи един час отвън и чака ти повикаш.

– И да подслушваш, предполагам – ухили се Рори.

– Врата тънка, господарю, макар трудно, когато господар говори шепнешком на своя жена, а тя не отговаря с думи, а с дела. Трудно за Млийка да види дела.

– Накара я да се изчерви, черен разбойник. Марш навън! Кажете на Мансур да дойде тук, докато се обличам. Посъветвай онзи италиански Юда, който вероятно е измислил нови начини да ни измъкне пари, че Мансур и аз ще го видим след няколко минути. После събуди Тим и му

кажи, че не е вече галеното жребче на Басампо, а го чака важна работа.

Млийка се отдалечи и Рори отметна чаршафа. Елмира бе почти привършила с обличането му, когато влезе Мансур. С всеки изминат ден младежът израстваше и ставаше все по-красив, помисли си Рори. Напоследък между тях се бе възцарила все по-голяма близост, приближаваща интимността между Баба и него. Рори вярваше в младежа и знаеше, че Мансур изпитва голямо уважение към него.

– Сборувах сметките – каза Мансур. – Имаме достатъчно пари да заплатим кораба, екипажа и робите. Но ще закъсаме сериозно за запасването и на кораба.

– Забравяш ли приноса на Тим?

– Не. Тим е истински приятел. Но най-напред трябва да ги занеса на златар, да се изтегли всичко и да се превърне в пари. С неговия принос ще имаме достатъчно, стига само тази италианска бълха да не измисли нови начини да ни прибира парите.

– Положително е намерил. Можеш да бъдеш сигурен. Иначе не би ни чакал. – Рори приглади гънките на джелабата, мушна краката си в жълти чехли и потупа Елмира по закръглената задница. Кимна на Млийка да го придружи заедно с Мансур. – Ела, братко, да видим какво ще иска от нас дяволитият италианец.

Трябваше да гледат дълго, за да се уверят, че изпеченият мавър, който седеше на двора, кръстосал крака, е същият европейец, с когото бяха разговаряли преди два дни. Ала наистина беше той. Усмивката на Вольяно бе все така блага и подкупваща, като по-рано. Той се изправи на колене и се поклони, докосвайки глава до калдъръма.

– Мои господари, емири. – Беше съвсем раболепен. Като вдигна поглед и забеляза пристигането на Тим, той пак се поклони. – И ти, ваше полукралство.

Тримата го удостоиха с вежливи кимвания.

– Тази сутрин, ако господарите желаят, ще ви заведа да видите капитана на вашия нов кораб, а по-късно и екипажа. Пригответе си ги за вашето посещение. Позволих си дързостта да накарам вашите коняри да оседлят конете, дори и този на вашия черен роб, когото водите навред с вас.

– И колко ще ни струва това? – запита Мансур. Вольяно разпери ръце с длани нагоре и сви рамене.

– Само един малък бакшиш на пазачите на капитана и още на пазачите на екипажа. Те положиха всички усилия да ви помогнат и е нормално да бъдат възнаградени. Да? – Той се метна на бялото си муле и

помоли да го последват.

Още веднъж заизкачваха хълма, но преди да стигнат до малкия площад пред губернаторския дворец, завиха и се запътиха по тясна алея, която ги отведе до здраво залостена порта. Отпуснат войник в мръсна джелаба се изправи с мърморене от камъните, на които бе кръстосал крака, но щом позна италианеца, побърза да разтвори портата. Дори благоволи да пази конете им, докато са вътре. Следвайки Вольяно, те се спуснаха по няколко стъпала в един голям коридор, осветен от високо зазидани прозорци в стените. Група войници седяха на пода, струпали дългите си пушки. Единият от тях, старец с озлобен вид и рижа брада, стана и тръгна по застлания с плочи под.

Вольяно ги представи, наблягайки върху титлата на Рори, както и върху тези на Мансур и Тим. Старецът се оказа главният пазач на губернаторския затвор и се наричаше Юсуф бен Мактуб.

– Селям алейкум! Той ви чака. – Старият прекоси помещението и надигна едно мръсно парче кеневир, висящо над някакъв алков. Тясното пространство отвътре бе осветено от високо решетено прозорче. Рори ахна. Прикованият мъж бе висок. Явно някога е бил силен, но сега тялото му бе толкова изтощено, че ребрата се брояха. Висеше на едно въже на тавана така, че пръстите на краката му едва докосваха пода. Широка ивица около тесния му кръст крепеше верига, на която беше окачено тежко оръдейно гюлле. Пръстът, на който висеше, бе подпухнал и виолетов. Главата му бе провиснала под странен ъгъл, а очите му бяха затворени. Чинията кускус, блюдото плодове и купата вода бяха оставени на пода така, че да не може да ги докосне.

Старият Юсуф насочи хищния си пръст с напукан черен нокът.

– Капитан Портър – каза той. – Американец. Не му харесва храната, която му носим, и хвърли купата по пазача си. Затова сметохме за нужно да го накажем.

– Нищо друго, освен огризки... – изрекоха отеклите устни на английски, но очите не се отвориха.

– Сигурно – Юсуф, който очевидно също разбираше английски, сръга с пръста си мъжа в ребрата. – Но какви чудесни огризки – направо от трапезата на губернатора.

– И украсени със сополите на някой гаден пазач.

Юсуф завъртя длани и направи неопределен жест, сякаш да отклони вината от себе си.

– Брей, че инат човек! Защо не приеме исляма и да го освободят?

– Това няма да е необходимо – каза Рори на английски, – при

положение, че пожелае да ме изслуша.

Главата се надигна, очите бавно се отвориха и с усилие се спряха на Рори.

– Ти си първото копеле, което чувам да говори цивилизовано. Кой си, дявол го взел?

– На този въпрос ще отговоря, като му дойде времето – отвърна Рори и се обърна към Юсуф. – Свали го долу. Не мога да разговаряме човек, окачен така. Можеш пак да го закачиш, ако не приеме предложението ми, но засега го свали.

– По обед го чакат още двацет бича. – Юсуф изглежда съжаляваше, че го лишават от това удоволствие. – Да му ги ударят ли, преди да го сваля?

– Ако ме изслуша, няма да стане нужда. Ако го окачиш пак, дай му петдесет.

– Аллах акбар – каза Юсуф смирено.

Процесът включваше издърпването на едно столче и отсичане въжето с тъп ятаган. Накрая въжето бе срязано и клетникът се строполи на пода. При кимването на Рори разхлабиха пояса му и го освободиха от желязната тежест. Изпод сплъстената коса и гъмжашата на паразити брада Рори откри тридесетина годишен мъж.

– Ти ли беше капитанът на кораба? – запита го той.

– Бях и съм. – Портър направи усилие да се изправи на краката си, опитвайки се да прикрие голотата си със здравата ръка. – Капитан на кораба „Юнона“ от Салем, Масачузетс, в Съединените американски щати. Дяволски желая да си бях там, вместо в тази дупка.

– В такъв случай, ако здравият ти разум е равен на желанието да излезеш оттук, може би ще можем да поговорим разумно. Аз се нуждаю от капитан на кораб. Ти си капитан. Предлагам ти свобода, заедно с баня, бръснар и порядъчна храна като начало.

– Дявол ги взел! Ти ме изкушаваш, но каква е уловката? Никой в този забравен от бога кът не предлага никому нещо за нищо.

– Нито аз – Рори отговори рязко, но учтиво. – Очаквам от теб да отведеш кораба ми през океана и да го закараш в Тринидад. Можеш ли да го сториш?

– Мога, ако искам, и не мога, ако не искам.

– Окачи го пак – каза Рори на Юсуф и посочи провисналото въже. – Защо да чакаме до обяд да го бичуват? Ще остана да погледам.

– Почакай! – Портър се поуспири. – Да предположим, че прекарам кораба ти през Атлантика и акостирам в Тринидад. Тогава какво? Ще

продължа ли да бъде роб?

– Не, ще можеш да избираш. Или да се върнеш в твоите Съединени щати, или да останеш при мен, ако се разбираме. Ще караме товар роби и ти ще имаш обикновения процент за капитана от печалбата. Не ме познаваш и аз не те познавам. Можем да се мразим. От друга страна, може и да се сприятелим. В положението, в което се намираш сега, за теб ще бъде по-добре да опиташ при мен, отколкото пак да те окачват. Чувал съм – Рори реши да го посплаши – че Високата Порта има голяма нужда от бели евнуси и точно това смятат да направят с теб. Не много преживяват операцията. Като ти махнат яйцата, можеш да получиш кръвотечение.

Портър се облегна с една ръка на стената и направи крачка към Рори, така че той долови смрадта на мръсното му тяло.

– Ти не си ли от тези смърдящи маври?

Рори се изсмя в лицето му.

– Никога не съм срещал мавър да смърди толкова, колкото теб.

– Такъв ли си?

– Не, само съм покръстен. Сега съм емир на Саакс, брат на султана на Саакс, а също и на негово благородие – той посочи Мансур, – също емир на Саакс. Също така съм и Рори Махаунд от Шотландия, барон ъф Сакс, макар че това не означава нищо за теб.

– Значи не си истински мавър?

Рори поклати глава Портър го огледа внимателно.

– Комай бих могъл да се заловя с теб. Поне ще си спася яйцата, макар че тук нямам нужда от тях. Може би скачам от тигана в огъня, но поне ще си остана мъж. Каквото и да ми предлагаш, не може да бъде по-лошо от тук.

– Значи ще дойдеш?

– Тъй както съм гол?

Рори издърпа парче плат и го подаде на Портър. Докато той го увиаше около кръста си, Вольяно заговори:

– Можем да се върнем за този. Трябва да излезем навън и видим другите пленници, моряците.

– Стигат ми, затвори за днес – поклати глава Рори, отвратен от мизерията, смрадта и унижението, на които се бе натъкнал. – Мансур, отидете с Тим. Кажете на хората, че имат право да избират между свободата при нас и робството тук. Които пожелаят да дойдат, да бъдат настанени, нахранени и подслонени в бараките с робите, но се погрижете да се отнасят добре с тях. Уредете всичко със сеньор Вольяно. Аз ще заведа

капитана в двореца. Искам да поговоря с него.

Млийка отстъпи коня си и полуголият мъж го яхна, докато Млийка припкаше отстрани. Когато пристигнаха в двореца на Саакс и тежката порта се отвори, те прекрачиха вътре, но преди портата да се затвори, Рори накара Портър да свали дрипите и ги запокити на улицата. Поведо го напред, следван от Млийка. Качиха се в отделението на Рори и той посочи към банята.

– Измий го, Млийка, ще го чакам тук.

– Мога и сам да се измия – усмихна се Портър за пръв път. – Винаги съм го правил досега и не бих казал, че искам друг мъж да ми смъква кирта.

– По-добре е да свикнеш с това. Затова държим роби. Докато си тук, ще се ползваш от техните услуги. В тази страна или си обслужван от роб, или сам си роб. Ти беше роб, виж сега какво значи да си човек. – Рори изчака да влязат в банята, седна на дивана и налапа една фурма, останала в подноса със закуската.

В този мъж имаше нещо, което възхищаваше Рори. Въпреки положението си, той не беше сервилен. Не бе молил да бъде освободен и не бе обещавал всичко. Рори го уважаваше, дори започна да го харесва. Нуждаеше се от него и бе решил да го задържи. Бе добил самоувереност във властта си към хората. Съзнаваше, че видът и тялото му привличат жените. Знаеше също така, че в личността му има нещо, което се харесваше на мъжете. Елмира, дори Мери, бяха капитулирали под тялото му, а колко още го бяха пожелавали и му се подмазваха. Баба, Тим и много други мъже не бяха устояли на неговия чар. Вярно, той не бе използвал съзнателно силата си, за да стигне до тези резултати. Всъщност дори не я бе съзнавал, и откровено можеше да си признае, че отвърщаше сърдечно на привързаността, която получаваше. Но сега, съзнавайки силата си, той реши да я използва срещу Портър. Целият успех на начинанието зависеше от него. Някакво шесто чувство подсказваше на Рори, че мъжът е добър капитан.

Докато го чакаше да възвърне до известна степен човешкото си подобие, Рори започна да разбира хитротро психологическо въздействие на Вольяно. Той бе измъчвал капитана, за да изстиска от него повече омраза. Беше го унизявал и подлагал на глад. Бе наранявал гордостта му, беше го бичувал и подлагал на различни мъчения, така че да бъде готов да замени окаяното си състояние за всичко, което би изглеждало по-добро. Сега се налагаше Рори да се отнася към него по точно противоположния начин, за да го привърже към себе си. Ако маврите го бяха подлагали на

глад, Рори щеше да го храни. Ако го бяха унизявали, Рори щеше да го заобиколи с охолство и удобства. Цената беше евтина за лоялността на един мъж.

Плискането в банята престана. Последва звука от ритмичните ръце на Млийка върху голата плът на мъжа. Ноздрите му доловиха тежкия аромат на мускус – Млийка използваше есенциите на Рори, за да направи по-гъвкава кожата на капитана. Последва плушенето на бръснача по кожата на каиш, докато Млийка го заточваше и стъпките на роба по плочките, докато бръснеше мъжа. Накрая Млийка повдигна завесата и Портър влезе, променен, в тънък кафтан от бяла коприна и жълти чехли на краката.

Въпреки че следите на страданието все още личаха по лицето му и тънката коприна не можеше да скрие изтощеното тяло, пред Рори стоеше съвсем друг човек. Изчезнала беше сплъстената коса и рошавата брада. Беше гладко избръснат, а Млийка бе сресал черната му коса назад, като я бе привързал на тила. Първото предположение на Рори за възрастта се оказа правилно. Беше наистина на около тридесет години, с приятна външност и ястребов нос. Приличаше повече на мавър, отколкото на англичанин с тъмно медения цвят на кожата, черната коса, високите ябълковидни кости и тънкия ястребов нос.

Той спря посред стаята и наведе глава на една страна, заслушан в шепота на Млийка да се поклони.

Рори се намеси:

– Салаамът не е необходим между двама ни, когато сме насаме. Но пред други хора, докато се намираме в Африка, той е нужен, тъй като тук аз съм емир, а ти си оставаш роб. Всъщност, мой роб. Сега обаче, тъй като сме сами, ще разговаряме без формалностите на моя ранг, без аз да съм господарят, а ти робът. – Той посочи една възглавница на пода до дивана му. Поднесеният до уста пръст и кимването към Млийка изпратиха тичешком негъра за храна.

– Позволи ми най-напред да ти благодаря – каза Портър и седна. – Дори и нищо повече да не ми се случи след тази баня и след това бръснене, ще ти бъда вечно благодарен, сър.

– Значи не срещна голяма трудност в това, да бъдеш къпан, вместо сам да се къпеш?

– Твоят негър има пръсти на чародей. Чувствам се отново човек.

– Сигурно си и гладен. Поръчах храна. Името ти е Портър – капитан Портър, ала не зная малкото ти име.

– Джеху.

– Тогава ще те наричам Джеху. Докато сме тук днес, ти можеш да ме наричаш Рори, както ме наричат приятелите ми, а аз се надявам, че ще се сприятеля с теб. Ти си американец. Никога не съм срещал американец. Искаш ли да ми разкажеш за себе си?

– Най-напред искам да ти благодаря, Рори. Благодаря ти, загдето ме измъкна и ми възвърна самоуважението, така че да не считам себе си за гадна свиня, която се влачи из тинята на кочината си, за да се храни с помия. – След кратка пауза той продължи. – Няма много за разказване. Роден съм преди трийсет и една години в едно пристанищно градче в Ню Хемпшър. Това е в Съединените щати. Баща ми бил англичанин, а майка ми индианка от племето меримак. Не били женени. Един бял мъж не се жени за индианска скоу. Тя е само подходящо място да му приютява семето, без да го кара да се замисли какво може да стане с един метис. Тъй че аз съм метис. Името Портър е името на мъжа, който е заплодил майка ми, и тя ми го дала. Бях прикрепен, всъщност продаден като роб, към едно семейство бели. Четиринайсетгодишен тръгнах по море като юнга. Станах способен моряк, след това трети помощник. При три различни пътувания смъртта се оказваше мой приятел. Убиха един втори помощник и ме повишиха. После хвърлиха през борда първия помощник и пак ме повишиха. След това намушкаха един капитан в пристанищен бардак на Картагена и аз поех командуването на кораба. Дяволски добър капитан съм, ако мога да говоря за себе си. Екипажът ми се подчинява и ме почита. Знаят, че съм изтеглил всички неволи, които носи моряшкият живот. – Рори кимна да продължи. – После, при последния рейс, корабът ни бе пленен. Нищо не можех да направя. Превисаваха ни по брой, а разполагах само с един петдоймов и шест мускета. Вторият ми помощник и двама моряка бяха убити. Предадох се, след като обещаха, че ще се отнасят добре с нас. Ще се отнасят добре! От това, което научих, към екипажа ми са се отнесли по-зле и отколкото към мен, а сам бог знае какво препатих. Тези араби така могат да унижат човека, че да престане да се чувствава мъж, докато започне да лази по корем като червей. – Джеху вдигна поглед към Рори, присвил очи, докато го оглеждаше. – Но ти, сър, кой си ти и какво правиш в тази адска дупка?

– За някои адска дупка, за други не. – Рори си припомни великодушното, което бе срещнал в Африка. – По въпроса кой и какво съм, ще ти го разкажа, като му дойде времето. Аз имам един кораб и товар първокачествена черна стока, но се нуждая от капитан и екипаж. Твоят собствен екип ще бъде предаден на брат ми, емир Мансур, и ще бъде

прехвърлен в чисти помещения, където ще получат добра храна, човешко отношение, облекло и ще имат възможност да си починат. По-късно ще можеш да говориш с тях и да разбереш желанието им да плават с теб. На всекиго ще се плаща същата сума, която си плащал ти. Що се отнася до теб, ти ще имаш обичайния капитански процент.

Ще бъда принуден да те държа под домашен арест поради две причини. Едната е, че формално ти продължаваш да си роб на шерифската империя: Втората е, че като чужденец и неправоверен нрзани няма да бъдеш в безопасност по улиците, ако си сам. Свободата на този дом е твоя при положение, че не влизаш в отделенията на моите жени. Ще разполагаш със собствена стая от другата страна на двора, където ще ти бъде удобно. Ще определя един роб за твой слуга. Достатъчно ще бъде да плеснеш с ръце и той ще ти донася всичко, което поискаш. Тук ти си мой роб, но същевременно си и господар. Имам ли честната ти дума, че няма да се опитваш да избягаш?

– Да избягам? Боже мили, човече, къде бих могъл да бягам? Имаш думата, ето ти и ръката ми – Портър протегна ръката с бинтования пръст, – стига да не я стискаш много силно. Но ще бъде трудно за спазване. Освен това точно сега чувствавам дяволска нужда от няколко неща – храна, сочни портокали и чисто легло, където мога да се изпъна и да се наспя.

– Леглото те очаква, храна и плодове ще ти бъдат изпратени, а моят роб Млийка ще те изпрати до стаята ти. Имаш достъп до мен винаги, когато съм у дома. Пред хората ще трябва да се обръщаш към мен с пълната ми титла и да падаш на пода. Когато сме насаме, ще говорим на „ти“. А сега ти пожелавам приятна почивка и се надявам, че няма да съжаляваш за крачката, която направи.

Капитан Джеху Портър се запъти към вратата, където го чакаше Млийка. Думите на Рори го спряха напред път.

– Женен ли си, Джеху?

– Аз? Женен? Никоя порядъчна американка не би се оженила за един метис, а нямам вкус към пристанищната измет, която е достъпна за мен, камо ли да се ожени за някоя от тях.

– Значи не те свързват никакви връзки с това място Салем, за което спомена?

– Никакви! Нито жена, ни любима, ни метреса.

– Но мъжът се нуждае от жени, Джеху.

– Дяволски си прав, Рори. Понякога си мисля, че индианската ми кръв е причина да се нуждая от женски.

– Като се вземе предвид дългия път и затворничеството, сигурно отдавна не си имал такава.

– Не, от нощта преди отплаването ни от Салем, когато платих два шилинга на една пристанищна джадия за половин час от времето ѝ, прекарано сред бали памук на кея. Мислех да посетя някой бардак в Ливорно, когато пристигнем.

– Тогава – Рори се разсмя, тъй като знаеше, че с това, което се кани да предложи на мъжа, щеше да го привърже още повече към себе си – освен храна, плодове и вино, ще ти изпратя и една робиня, която да те обслужи. Ще бъде черна, но красива и ако мислиш, че индианската ти кръв е гореща, почакай да вкусиш африканската кръв. Тя е двойно погореща, уверявам те.

– След това предложение, Рори, човек би отишъл в ада за теб.

– Може би за там сме тръгнали, Джеху. Аз съм Махаунд. Корабът ни е „Шейтан“, Какво по-добро място би съществувало за нас, освен самият пъкъл, човече?

– Поне ще си правим компания по пътя, а, Рори?

– Тогава направи първата крачка с чернокожата, която ти изпращам. Ако тя е като всички други, ще те загрее по-силно от пламъците на ада.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Подготовка преди отплаването. Елмира съобщава на Рори, че ще има дете. Първите дни на пътуването.

Рори откри, че Вольяно е истински факир в търговията. Нямаше нищо, което хитрият италианец да не може да стори или да намери срещу известно заплащане, разбира се. За два дни достави европейски костюми за Рори и Тим. Дрехите се оказаха нови, от най-фина материя и последна мода. Рори не можеше да не се замисли от куфарите на кой ли английски благородник или испански гранд са дошли. Джеху Портър бе снабден с морски униформи, а пъстрата колекция, каквато представляваше екипажът му, бе снабдена с подходящи моряшки дрехи от евтина материя.

Рори бе завел Джеху да се види с тях и всички до един пожелаха да сменят робските зандани на Мароко с кораб, какъвто и да е той. Рори и Джеху прегледаха и кораба, блестящ в бялата си боя и червената фигура на носа. Въпреки превръщането му в барка, Джеху позна предишния си кораб. Поне така внуши на Рори. Рори оцени привързаността на Джеху към него, когато капитанът го уведоми, че злополучният кораб „Юнона“ е бил застрахован, което бе все едно да каже, че собствените му американци няма да загубят нищо и че „Юнона“ е изчезнал завинаги. Колкото до осигурителите в Бостон, кой се интересуваше от тях?

Робите, необходими за попълването на товара, бяха закупени. По мнението на Рори те не бяха от такова качество като тези, които Тим бе докарал от Басампо, и другите, които Мансур бе осигурил от Саакс, но пъстрата смесица фани, хауза, дахомейци и неколцината тънкоустни етиопци бяха здрави, млади мъжкари. Вольяно се бе погрижил да запаси кораба с храна и вода. Каютата на Рори бе мебелирана елегантно, както и тези на Тим и на капитана. Между палубите направиха редица от дървени решетки за робите, като се запасиха с окови и вериги. Всичко бе готово за потеглянето. Дойде часът на сбогуването на Рори с Мери и Елмира. Мери твърдо бе решила да вземе Елмира със себе си. Рори не възрази. Подозираше, че Мери знае за неговата привързаност към Елмира и не ѝ се искаше да я оставя, бойки се да не би Рори да я вземе със себе си. Той наистина се беше изкушил. Роботърговският кораб не беше място за сама жена, независимо от примера на капитан Спаркс. С Мери

щеше да бъде по-добре. Сбогуването му с нея бе хладно и колкото и да бе странно – любезно. Тя го бе прегърнала, предлагайки му устните си за целомъдрена целувка. Но ако устните ѝ бяха студени, притискането на тялото ѝ към неговото не беше. За миг тя увисна в прегръдките му, после го тласна, за да се освободи. По-късно, когато се намираще до Елмира на дивана за последната им взаимна нощ, разбра, че чувствата му към мавърското момиче са далеч по-дълбоки, отколкото бе предполагал. Тя се отдаде на желанието му, но без обичайния плам.

– Нищо ли не е забелязал моят господар?

– Нищо, освен че си по-красива и желана от всякога.

– Нито дори това? – Тя прокара ръката му по корема си. Той устнови, че е закръглен повече отпреди.

– Искаш да кажеш?...

– Сладката течност от тялото на господаря, която влезе в мен, си намери мястото. Скоро ще имам син за господаря. Сигурна съм, че ще бъде син, поради силата и жарта на моя господар. Добре е, че ще го имам със себе си, защото няма да чувствавам толкова силно липсата на господаря.

Желанието му се претопи от любовта към нея.

– Сигурно съм оставил стотици подути коремни, пръснати от Шотландия до Магреб и от Саакс до Тимбукту. Тези деца аз никога няма да видя. Но това ми изглежда действително. Това дете ще се роди свободно и за да осигуря това, аз ще ти дам свобода. Ти не си вече робиня, Елмира. – Стана от леглото и отиде до едно ковчеже, откъдето извади торба злато. – Това е за момчето. То ще се роди в Англия и един ден аз ще го видя. Ще бъде красиво, защото има красива майка.

– Господарят е много добър към мен.

– Не съм бил и наполовина добър, колкото трябваше. Зная, Елмира, че ти имаш моята обич. Може би някой ден двамата пак ще видим Саакс.

– Аллах е милостив. – Тя взе ръката му и я покри с целувки. Когато той се отпусна под нея, устните ѝ потърсиха твърдата му мъжественост и след като облекчиха бушуващия в тялото му порой, той заспа с нея в обятията си.

На другата сутрин Мери отпътува с Елмира. Една бърза фелука – частната яхта на самият губернатор – се плъзна от пристанището на Танжер и се насочи към Гибралтар. Рори бе завел забулените дами на борда и още веднъж се сбогува с тях. Мери си взе сбогом съвсем официално. Назова го „ваше благородие“, а на свой ред той я, нарече

„принцеса Ясмин“. Все пак Рори долавяше, че зад формалностите все още тлееше известно желание. Формалността беше заради околните и той се питаше дали не би се притиснала пак към него, ако бяха само двамата.

Като целуна Елмира, което той стори пред Мери и зяпналите маври, облада го злорадство от ярката руменина, която ревността изби по страните на Мери. Онова, което тя не знаеше, бе, че целувката на Елмира сега бе съвсем различна. Нейната нежност изненада дори самия него. Беше повече от нежна. Беше почитителна. Да, беше почитителна и той се презря за краткия миг. Той, Рори Махаунд, да проявява нежност към жена! Това едва не го накара да се прокълне заради обичта си към нея, а после, със замряла на устните ругатня, я целуна още веднъж с преливащо чувство, което наистина беше любов.

Любов? Какво общо имаше той с любовта? През няколко нощи, които му оставаха преди отплаването на „Шейтан“, той ще се пресити от любов. Любов, любов, любов! Да, той знаеше какво значи любов. Това означаваше да се впиеш в друг – нищо повече или по-малко от това. Той и Мансур ще изпратят да им доведат танцьорки. Ще повика Тим и начумерения Джеху, за да вземат участие, и всички ще пиянствуват и бесуват. Това ще го накара да забрави Елмира и живота, който бе посадил в нея. Непременно танцьорки! Цяла дузина! Да, просто жадува да види отплаването на фелуката. Щеше да се потопи тъй цялостно в гъвкавите като змии потни тела, че да престане да мисли за напускането на Африка. Ще бъде толкова пиян и така пресушен, че няма да помни как ще се раздели с Мансур и ще скъса последната осезаема нишка с Баба.

Следващите няколко дни бяха пълна забрава за него. Имаше вино, което Вольяно доставяше от складовете си. Имаше танцьорки с бедра с цвят на кайсия, ухаещи на пачули и янтар. Имаше малки момчета клю, способни да извиват телата си така акробатично, както Рори никога не си бе представял. Имаше горещи влажни уста, ръце, които милваха нежно и ожесточено, тела, каквито никога преди не бе търсил, и странна похот, с каквато не се беше сблъсквал. Сред винените пари, потта и животинската горещина той виждаше Мансур, Тим и Джеху със смъкнати дрехи, докосвани от червени устни, тела и опипвани с търсеци пръсти, похищавани като самия него от сладки болки, които ги караха да стенат в екстаз. Накрая се потопи в дълбоката, топла пещера на плътта и се почувствува толкова изтощен, че заспа и нищо не бе в състояние да го разбуди за още една схватка. Беше изчерпан, глух и спял за всичко.

Докато една сутрин се събуди, долавяйки клатушкането на тясното

легло и ярките отражения, които се гонеха по белия таван.

Лежеше и се мъчеше да събере забърканите нишки на съзнанието си, докато с нечовешки усилия спусна крак отстрани на койката и го сложи на пода. Като съобразяваше всяко движение, той се заклати към малката мивка, където дрънчаха глинени кани в един леген. Наведе се напред, сграбчи дръжката на една и изля водата върху главата си. Тя го освежи достатъчно, за да прекоси тясната каюта и да отвори вратата, водеща към палубата. Видя тялото на Млийка, проснато върху сламеник на пода. Млийка подскочи и влезе вътре.

– Господарю!

– Кога отплавахме?

– Вчера по обед, господарю.

– Тогава ме измий и обръсни. Трябва да изляза на палубата. Къде е Тим?

– С капитана, господарю.

Рори си спомни как Спаркс винаги се явяваше пред екипажа в най-изискано облекло, докато пиеше донесеното от Млийка кафе, и накара роба да разрови из сандъците и види какво му е приготвил Вольяно. Имаше няколко костюма по новата френска мода, които избягваха разкошните атлази и брокати и прилепваха към тялото. Панталоните бяха от фино бяло вълнено трико, а жилетките имаха дълги опашки, разкрити отпред. Рори облече бяла риза с широка, вдигната яка, гарнирана в черно. Шапката му представляваше огромен полумесец, който го правеше поне осем фута висок. Късите бели копринени чорапи и обувките от тънка кожа бяха също нови. Млийка тръгна напред, а той излезе от каютата и се изкачи на кърмата. Джеху и Тим разговаряха с непознат човек. Бяха се навели над перилата, загледани към главната палуба, където редицата голи мъже се въртяха в кръг под ритъма на там-там, който отмерваше темпото си така, че те преминаваха от бавна крачка към бързо подскачане и обратно.

Дотолкова бяха погълнати от движенията на негрите, че Рори стига до перилата незабелязан. Застана до Тим и сложи ръка на рамото му. Тим се извърна и като видя Рори, възкликна:

– Бях започнал да мисля, честна дума – той задържа Рори настрана да се възхити от изящното му облекло, – че онези мадами и аверчета те поозориха. Но ти успя да се справиш.

– Струва ми се, Тим, че когато те погледнах, ти яздеше момче клю.

– Разкарай се, авер! Правил съм го неведнъж, но Джеху е свидетел. Нека ти каже, че клеветиш клетия Тим и в думите ти няма капка истина.

– Така ли, Тими? – смигна Джеху на Рори. – Помня, че те видях, но помислих, че с момчето танцувате нов ирландски танц.

– Ясно е, че съм тръгнал на път със смъртни врагове. – Той едва не откъсна ръката на Рори. – Това е мистър Дженкинс, първият помощник.

Рори се поклони и протегна ръка на една петдесетина годишна свъсена личност. Черната му прошарена брада и гъстите вежди почти скри ваха цялото лице. Поздравът му беше кратък и строго официален. Явно Рори се намираше пред мъж, който не се бе поддал на неговия чар. Все пак Рори му се поклони.

– Мистър Дженкинс, наредете, моля, черните да бъдат откарани в трюма, а вие, капитан Портър, заповядайте на екипажа да се събере на палубата. Искам да поговоря с тях. – Рори намери за естествено да дава заповеди.

– А какво ще правим дузината арабски войници, които са на борда, сър – запита Дженкинс, с очертана на фона на брадата му влажно-червена долна устна. – Не съм в състояние да им кажа. Не мога да произнеса ни дума на дяволския им език.

– Толкова по-добре – Рори изпита неприязън към човека. – Ако бяхте понаучили арабски, както направи капитанът, бихте научили нещо ценно по време на престоя си в Мароко. Но оставете войниците, аз искам да говоря само на екипажа.

Мина известно време, докато разчистят палубата от робите и Рори със задоволство забеляза добрия им вид, докато се прибираха. Кожите им блестяха, бяха добре хранени и повечето се хилеха. Стана му приятно, когато Тим съобщи, че лично е поел грижата за робите. Рори знаеше, че Тим ще внимава да се отнасят добре с тях.

Най-после черните бяха прибрани и Рори забеляза добре почистената палуба, ярката боя и блестящо лъснатия месинг. Джаху положително знаеше как да поддържа кораба чист. Свирката на боцмана запищя и екипажът се събра на главната палуба, скачайки от въжетата, откъм задната мачта, от кухнята и от дърводелската работилница. Събраха се и впериха погледи в него.

– Господа! – усмихна им се Рори, припомняйки си за капитан Спаркс. – Обръщам се към вас като господа за пръв и последен път по време на този рейс. Целта ми да ви повикам тук е да ви се представя. Аз съм сър Родрик Махаунд, собственик на този кораб. Капитан е капитан Джеху Портър, а капитан Портър действа по моите заповеди и по нарежданията на моя съдружник мистър О'Тул. Плаваме под знамето на полумесеца на Османската империя, под властта на големия султан на

Великата порта и на моя брат, султанът на Саакс. На този кораб не доминират нито британското, нито американското знаме. Аз съм законът и това, което кажа, става закон. Избавих всички ви от робство в Мароко, което беше сигурен път към смъртта. Дадох ви право на избор и не мисля, че бихте желали да се върнете обратно. Поради това вие ми дължите малко благодарност и аз очаквам да я изразите с доброто си желание и добрата си работа. Щом като стоварим товара си благополучно на пристанището, вие ще бъдете свободни да избирате да постъпите пак при мен или да се завърнете в родината си. Ще ви се заплащат редовни заплати и аз ще се погрижа да ви се отдели част от печалбата от този рейс. Изглежда ли ви това честно и справедливо?

– Да, сър! – одобрението беше ентузиазизирано и искрено. Някои от екипажа хвърляха баретите си във въздуха, приветствайки Рори.

– Ние караме роби – продължи Рори. – Дали това са хора, или добитък, няма да разискваме с вас. Но дори да бяха добитък, те са ценен добитък. Колкото повече стигнат до пристанището, толкова по-добре ще е за нас. Заслужават да се отнасяме човешки към тях.

Последваха нови приветствия.

– А сега, макар че едва ли ще запомня имената ви от първия път, искам да ми се представи всеки. – Рори посочи в една точка непосредствено пред него. – Да ми каже името и ранга си. Преди да свърши пътуването, ще познавам всички ви. – Той посочи един висок мъж с бръсната глава. – Започни ти.

– Йохансен, сър, дърводелец на кораба.

Един по един членовете на екипажа заприсъстъпваха и казваха имената и ранга си. Рори не запомни почти нищо, но забеляза, че повечето срещаша погледа му. Малцина не го сториха. Той разбра, че те са потенциални метежници заедно с първия помощник Дженкинс, на когото не би могъл да се довери. Знаеше, че не съществуваше екипаж без недоволни. Видът на малката група мавърски войници на фона му вдъхваше увереност. Тези мъже бяха въоръжени с мускети и натежали от амуницията колани.

Мина известно време, докато свърши представянето, и когато после тълпата се разпръсна, Рори видя, че готвят обяда на робите, които бяха изведени на палубата. С удоволствие забеляза появата на огромни кошове лимони. Всеки поднасяше дървената си купичка и получаваше един лимон. След това им раздадоха вода и всеки получи порцията си. После с кофе морска вода обляха мъжете да се измият, а те подскачаха по палубата, докато слънцето ги изсуши. Пратиха ги в трюма и се появи

нова група. От Тим Рори научи, че робите били разделени на три групи. Всяка прекарвала известно време на палубата, а след това я отвеждали долу. Докато едната група се намираще горе, останалите измивали и почиствали нейното помещение.

По-късно, седнал с Тим и Джеху в спретнатата капитанска каюта, той поздрави Джеху за вида на кораба, за порядъка и дисциплината, поддържани сред екипажа.

– Казах ти, че съм добър капитан, Рори.

– Първият ти помощник, Джеху, как му беше името?

– Дженкинс.

– Какво ще кажеш за него?

– Добър човек, Рори. Е, в началото недоволствувахте, че трябва да служи при мен, като заявявахте, че никога не би получавал заповеди от мелез. Но се примири. Никога не е бил особено приказлив или любезен, обаче е надежден. Да, сър, надежден.

– Не се съмнявам в това, но ми се струва, че има причини да не ме харесва.

– Е, такъв си е той. Вечно начумерен. Не обича да си губи времето с никого. – Той се взря в Рори, поклащайки глава при думите си. – Зет му беше единият от притежателите на „Юнона“.

– Който беше застрахован. Освен това имаше трима други моряци, които не ми направиха особено впечатление. На единия помня името. Карвър. Имаше и двама други. Единият имаше татуиран орел върху гърдите си, а другият – млад и доста симпатичен момък – беше с дълга черна коса, падаща на раменете му. Какво ще кажеш за тях?

– Карвър го бива. Способен моряк. Той изживя тежко залавянето си, защото има жена, която е инвалид. Татуираният е Барнас, с когото плавам за пръв път. Той е адвокатът на екипажа, ако можем така да го наречем. Дългокосият е португалец от Кейп Код, казва се Барбоса. Защо питаш за тях?

– Те бяха единствените, които не ме погледнаха в очите, когато пристъпваха да си кажат имената.

– Барбоса е наред – засмя се Тим. – Вместо към теб, той гледаше мен, там е работата. Аз и той някак се разбираме. По-голямата част от живота си аз съм бил моряк, Рори, и винаги вярвам... – той се поколеба за миг – вярвам във „връзките“. Да го наречем така. Пътуването ще бъде дълго, знаеш.

– Не е редно да се смесваме с екипажа, Тим. Времената се промениха. Сега ти си съпритежател на кораба. Задната и предната палуба не се

смесват.

– Прощавай, Рори – изправи се Тим. – За пръв път пътувам на задната палуба. Чувствувам се като у дома си на бака и при Маноел, португалчето. И ми се струва, че добре я караме.

– Е, добре, ще си държа очите затворени, Тим.

– Няма защо да се тревожиш, Рори – Джеху долови смущението на Тим и побърза да смени темата. – Всички мъже са наред. Никога не съм имал неприятности, с който и да е от тях. С Карвър съм изкарал три плавания. Познавам го. Барбоса има дълга коса и устните му са прекалено червени, ала независимо от външността си го бива. С Барне пътувам за пръв път и той ми е непознат, обаче никога не ми е създавал неприятности. Всички сме доволни, че се измъкнахме от Мароко и че пак чувствуваме кораб под краката си.

– Гарантирам за Маноел – Тим побърза да се застъпи за португалеца.

– Да се надяваме. – Рори придърпа стола си към голямата маса. – Струва ми се, че след като нахраниха черните, време е и аз да похапна. Освен чашата кафе, която Млийка ми даде, мисля, че два дни не съм ял. Умирам от глад.

– В такъв случай, хапни, Рори. – Джеху прекоси кабината да дръпне шнура. – Последното прясно месо, докато стигнем Фунчал.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Досадното ежедневие на кораба. Рори, Тим и Джеху.
Подготовката за метежа. Опит за покушение.

Нищо освен носталгията не помрачаваше вълшебните дни под синьото небе, синия океан и яркото слънце, докато „Шейтан“ пореше вълните под постоянния вятър, гълтайки разстоянието между Африка и Мадейра. Ден следваше другия, докато бялата пяна от пръски се къдреше под златния тризъбец на носовата фигура и Рори си почиваше.

Милостиви боже! Все пак му липсваше харемът. Нощите с виолетови сенки и мекото, отзивчиво тяло край него. Допира на ръцете и устните на Елмира – всичко това му липсваше, но извън физическия глад съществуваше и друго, по-възвишено чувство. Липсваше му самата Елмира. Тя беше непрекъснато в него, изтласквайки всички безименни тела, които бе прегръщал в обятията си. Към тъгата му по нея се прибавяше и друга: да бъде отново в огромния дворец на Саакс. Да, липсваше му всичко това.

Деятелността му помогна. Ставаше сутрин при удара на шест камбани. Закусваше в приятната компания на Джеху, Тим и навъсенения мистър Дженкинс. След закуска, последван от Тим и Млийка, той се спускаше през люка на средната палуба до помещенията на робите. Отворените бордови прозорчета запълваха мрачните помещения със свеж, солен бриз и затворените мъже не бяха недоволни. Умовете им бяха изпълнени с примамливите обещания. Скоро щяха да пристигнат там и те си представяха единствено сладни жени, очакващи да бъдат обладани.

Рори бе вече достатъчно опитен да разпознава негрите и когато минаваше покрай тях, поставяше покровителствено ръка върху някое атлазено рамо, потупваше друга гъсто накъдрена глава или коленичеше да размени няколко думи с някой хауса. Те му отговаряха, като протягаха ръце, душеха го или му се усмихваха, колкото да разкрият редица бели зъби в полумрака. Когато излизаха на палубата, той ги поощряваше да играят на прескочи кобила, да се борят или да танцуват под думкането на празен железен чайник, удрян с кол.

Пътуването вървеше благополучно. Нито болест, нито смърт бе за сигнала някого. И най-важното, душевното разположение на черните бе добро. Преди да напуснат Африка, всички те бяха роби. Сега чистият

кораб, обилната храна и перспективата за по-добър живот премахваха отчаянието, мъката и желанието за смърт, което често караше изгубилите надежда да се хвърлят през перилата.

През дългите следобеди Рори потъваше в сън, за да премине горещината под сянката на задната палуба. Каютата му, лишена от двустранното проветряване, на което се радваха робите, бе гореща и задушна. Понякога Тим подремваше край него и когато се събудеха, той се държеше като умствено неразвито дете. С голямото сърце на истински ирландец, той боготвореше Рори, защото в негово лице бе срещнал истински приятел.

От тези разговори Рори узна, че никога до срещата им Тим не бе срещал човек, който да го счита за равен. Нямаше човек, когото да уважава, да гледа и счита за приятел и той на свой ред да отвръща със същото. Докато не бе срещнал Рори. Приятелствата на бака из корабите, на които бе плавал и по различните пристанища, по които се бе отбивал, бяха случайни. Тим бе научил много от Рори. Бе научил много и в Басампо, където беше станал важна личност, а също така и след пристигането си в Саакс, където към него бяха проявили уважението на равен в султанския двор. Постепенно той се отърсваше от своя пристанищен жаргон и придобиваше вид на благородник. Дори често приличаше на истина на такъв.

С растящото си сприятеляване към Тим Рори постепенно се сближаваше и с Джеху. Докато Тим беше чиста топлота, подчертана привързаност и безкористно приятелство, Джеху бе кротък и задълбочен. Рори чувствуваше вродената му надеждност и долавяше, че сам по себе си Джеху е не по-малко привързан към него от Тим.

Вечер тримата присядаха на палубата на разговор или просто мълчаха заедно – нещо, което не се нуждаеше от думи. Понякога изкарваха неколцина от по-надарените роби да му танцуват и попеят странните си напеви, към които Млийка се присъединяваше, щом думите му бяха познати. За Рори това бе странна празнота. Беше просто съществуване, без грижи и тревоги. Време на ядене, спане и пийване на вино. Бе достатъчно да чувствуваш топлото слънце в гърба си денем и да се наслаждаваш на обсипаното със звезди небе нощем. Бе време тялото му да уталожиха всички прекалявания в Африка. Време умът му да се отдръпне от прекалеността. Рори престана дори да мисли – оставяше другите да правят това вместо него. Предостави управлението на кораба на Джеху, грижите по себе си повери на Млийка, а Тим остави да се грижи за живота стока. Доволен беше да стои край Тим и да го слуша как изговаря

думи, които понякога разбираше, а друг път дори не чуваше. Докато „Шейтан“ се носеше напред под непрестанния попътен вятър, Рори се потопа в тихата летаргия на „долче фар ниенте“⁴.

Една слънчева утрин, съвсем подобна на предшествуващите я, Рори различи пурпурните очертания на Мадейра, издигащи се над сините води. Раздвижи се, колкото да нареди на Млийка да изчетка и изглади дрехите му, за да прекара един ден на брега. По времето, когато прекосяваха вълнолома, той бе облечен и очакваше малкото корабче, което пореше вълните към тях, возещо началника на пристанището. Този мъж – тлъст, потен, дребен португалец със слаби познания по английски, срещна голяма трудност при разчитането на корабните книжа и съвсем не можеше да разбере как един кораб, плаващ под звездата и полумесеца на Голямата порта, може да се управлява от хора, говорещи английски.

Тим повика Маноел Барбоса, който оправи работата, тъй като младежът говореше свободно португалски, и скоро началникът на пристанището подписа документа за допускането на „Шейтан“.

Възнамеряваха да останат само колкото да попълнят провизиите и да се снабдят с вода. Рори се разпореда да натоварят на борда толкова плодове и прясно месо, колкото биха могли да запазят, а освен това да вземат и няколко говеда. След Фунчал до пристигането им в Порт ъф Спейн на Тринидад ги чакаха само водите на Тихия океан.

Капитан Джеху натовари Дженкинс да извърши необходимите поръчки и отклони поканата на Рори да слезе на брега, като заяви, че е необходимо да остане на борда. Посочи му една ярко боядисана къща на кея, като добави, затваряйки бавно едното си око, че ако там все още се намира едно момиче на име Роза, тя била най-добрата от всички. Рори кимна с разбиране. На брега видя Тим и Маноел да крачат на известно разстояние пред него. Припомни си поканата на Тим да се изкачат на планината при първото им посещение на Фунчал. Този път Тим не го бе поканил и въпреки предупреждението на Рори да не се смесва с бака, радваше се, че Тим си е намерил компания.

По-късно съжаляваше, че не е отишъл с двамата. Роза се беше оказала мръсна, дрипава и разплута, с ярки черни мустачки. Ласките ѝ бяха професионални и престорени, докато той се събличаше, докато тя имитираше усилия на дремеща страст, забиваше острите си нокти в гърба му, стенеше, противеше се и се преструваше че я боли, като че ли я

---

4. „Приятно е да не правиш нищо“ (итал.) – Б.пр.

обладават за пръв път. И все пак посред гърченията тя не забравяше да му каже при всяко поемане на дъх, че понеже бил много голям, очаквала да ѝ заплати двойна такса. Прекараните дни на въздържание по време на пътуването дойдоха на помощ на Рори и скоро схватката им свърши. Той побърза да се облече, хвърли една златна монета върху големия корем на жената и пак потърси слънцето. Това, което му се бе сторило най-странно, бе обстоятелството, че за да стигне върховния момент, трябваше да си представи лейди Мери под себе си. Обладал бе нейното тяло, а не това на уличницата, но бе доволен, че свърши. Сега можеше да поскита по калдъръмените улици под уханието на жакардовите цветчета, доволен от себе си и от света.

Мина покрай Дженкинс и моряка Барне, спрели на оживен разговор под един навес. Не бяха забелязали идването му и обикновено спокойният Дженкинс говореше разпалено на Барне, подчертавайки думите си, като удряше с юмрука на едната ръка в отворената длан на другата и след това застрашително размахваше пръст. Млъкнаха подозрително, когато Дженкинс забеляза Рори и сръга Барне. За голяма изненада на Рори Дженкинс като никога прояви склонност към разговор.

– Осигурих много храна, сър – приветствува го той и посочи към улицата.

Рори съзря чудноватата процесия от тежки дървени шейни, теглени от тромави волове. Пред всеки от тях припкаше по едно момче и пускаше потопени в масло парцали под шейните, а след като отминеха, вдигаха парцалите, изтичваше и ги поставяше отново отпред. Шейните се плъзгаха по калдъръма и Рори видя, че са натоварени с телета и пилета, отрупани кошове с плодове и мехове с вода. През целия следобед екипажът зареждаше кораба, оставяйки добитъка в сковано набързо от дърводелеца отделение, кокошките в курник, а плодовете и зеленчуците в трюма. Тим и Маноел се върнаха и по залез слънце „Шейтан“ бе натоварен и готов за отплаване. Блещукащите светлини на планината премигнаха, замъглиха се и изчезнаха. Сякаш земята се изпари. Следващата, която щяха да видят, ако бъде волята на Аллах, щеше да е Тринидад.

Здравият разум казваше на Рори, че Дженкинс и Барне просто са си гледали работата, когато ги бе срещнал на брега. Дженкинс запази безизразния си вид по време на вечерята и Рори отърси смътните си подозрения към него. Може би те се дължаха просто на неприязънта, пораждаща най-лоши мисли към човека. С апатията, която му бе вдъхнала португалската уличница, той рано потърси леглото си. Заспа почти мигновено. По някое време през нощта се събуди и чу Тим да влиза в

съседната каюта. Тим влезе през вратата, после пак излезе и затвори вратата след себе си. Рори заспа отново.

Една ръка се стовари върху рамото му и го разбуди и нечий глас зашепна в ухото му:

– Рори, аверче, ставай! Аз съм, Тими.

– Какво, по дяволите, искаш? – първата му мисъл беше да не би Тими да има някакви намерения към него. – Иди и намери португалското си педерастче.

– Вече го сторих. С мен е също и Млийка. – Тим щракна искра и разгоря късче прахан, поднасяйки го към свещта до леглото. – Бързо, Рори! Скачай и се обличай!

На светлината на свещта Рори видя Тим и Млийка, а зад тях дългокосият Маноел. Метна крака през ръба на койката.

– Нямаме време за губене. – Тим намери панталоните на Рори и му ги подаде, провирайки тесните крачоли през огромните стъпала на Рори. – Казваше, че не бивало да се смесват задната палуба с бака, но благодаря се на бога, че се смесиха. Маноел и аз... – Тим се поколеба за миг. – Е, по дяволите! Знаеш как е. Бяхме се сгушили двамата в лодката под платното, когато чухме гласове под нас и се заслушахме. Беше Дженкинс. Разговаряше с онзи копелдак Карвър, и другия, татуирания кучи син Барне. Гласят бунт. Чакат осемте камбани, когато свършва смяната на Джеху и я поема Дженкинс. Вече са прерязали гърлата на тримата маври пазачи и са им задигнали оръжията. Сега планират да убият теб, мен и Джеху и да завладеят кораба. Нямаме много време.

– Ти чу всичко това? – Рори закопчаваше панталона си. – Чу и Маноел, нали?

– Така е, сър – заговори за пръв път младежът. – Те идват насам, сър. Ще ви надупчат с нож, сър, след като заколят черния ви пазач. После ще спипат Тими, а след това капитана.

Рори се облече.

– Ти, Маноел се промъкни на палубата. Ако Джеху е на руля, поговори с него и го предупреди. Дръж. – Присегна за една оловна кана от шкафа. – Вземи това с теб и ако някой те спре, кажи му че капитанът те е изпратил за кафе. Вземи румпела и му кажи да слезе до каютата си, да отключи арсенала и да те прати със саби за мен и Тим. – Погледна часовника, който му бе доставил Вольяно. – Ако изчакат до осем камбани, значи разполагаме с половин час. И ти ли си с нас, Маноел?

– С всички вас, сър. Особено с Тими.

– Тогава бързо. – Рори огледа каютата. – Можем да им устроим

засада тук по-добре, отколкото където и да било. Тук е тясно и ще има преимущество над тях. – Той сграбчи дрехите си, окачени на една кука, хвърли ги на леглото и уви одеялото си около тях, така че приежа формата на спящ човек. – Тим, пропъзди под койката. Един от тях ще влезе, мислейки ме за заспал. И ти, Млийка, излез пред вратата и легни както обикновено. Не се съпротивлявай и те няма да ти сторят нищо. Аз съм им нужен. Ще бъда зад вратата. – Изчака ги да заемат местата си и загаши свещта. Каютата потъна в мрак.

– Рори! – дочу се шепотът на Джеху от другата страна на вратата.

– Капитан, сър – потвърди Млийка.

Рори отвори вратата и Джеху се промъкна вътре.

– Маноел ми каза. Метеж, значи, а? Пък аз се доверявах на Дженкинс. Никога не съм помислял, че ще заговорничи срещу мен, след като му дадох свободата. Дръж, заредени са – той протегна ръце в мрака и като опипа, Рори усети студената стомана на пистолетите. Взе ги и мушна единия на Тим под койката, склучвайки пръстите му около него. – Върни се на палубата, Джеху. Те ще опитат най-напред при нас, преди да нападнат теб. Въръжи португалеца. На него може да се разчита. Прати го да събуди маврите, ако вече не са мъртви.

– Желая ти успех, Рори. – Джеху се измъкна, Рори чу Млийка да изтяга дългото си тяло върху сламеника пред вратата и след малко да се преструва, че хърка. Това беше единственият звук, ако не се смяташе лекото свистене на вятъра между въжетата, скърцането на корабните таппи и плющенето на водата по корпуса. Времето, през което чакаха в мрака, без да смеят дори да шепнат, им се стори безкрайно, докато найсетне доловиха тихото пристъпяне на коридора. Ухото на Рори долови звука на тъп удар. После настъпи тишина, която се наруши от тихи опипвания на бравата. Рори инстинктивно разбра, че Млийка е мъртъв, но скръбта му бе удавена от надигащата се ярост.

Издърпа ударника на пистолета и лекото щракане, което последва под койката го уведоми, че и Тим се е подготвил. След напрегнатите мигове на тишина, през които Рори едва успяваше да си поема дъх, той долови скърцането на метал, когато бравата се отвори и тънкия светлинен лъч на фенер пропъзля в каютата. Предпазливо, инч по инч, вратата се отваряше, докато Рори, изправен точно зад нея, съзря тъмните силуети на две глави. Последваха внимателни стъпки, после една ръка се надигна и се насочи към убитата в одеяло форма. Още няколко стъпки, потайни и предпазливи, доведоха двамата мъже край койката и Рори видя блясъка на светлина по издигнатата къса сабя и тънката кама във

вдигнатите ръце.

Повече не ги свалиха. Експлозията от пистолета на Тим, почти едновременно последвана от този на Рори, донесоха пронизителния писък на единия мъж и охкането на другия, когато тялото му се строполи на пода. Останалият на краката си се олюля и продължи да пищи. Нито Рори, нито Тим имаха време да презареждат, но Рори съгледа отблясъка на сабята, която единият бе изтървал на пода. Сграбчи я и като положи назад крак за опора, скочи внезапно и мушна със сабята напред, чувствайки как я наниза в тялото на своя враг.

– Свършихме и с двамата, Тим.

Изпод леглото щракна искра.

– Подай ми една свещ.

Рори откри свещта, коленичи и я подаде на Тим. Праханта се разгори и Тим запали фитила, после пропълъзя изпод койката и се надвеси върху двете тела. Рори му помогна да се изправи на крака.

– Барне и Карвър – каза Тим, накланяйки свещта да ги разпознае. – Бога ми, улучил съм Карвър, където трябва. Ти сигурно си улучил Барне с първия изстрел, а после си довършил Карвър със сабята.

Но Рори, след като се увери, че и двамата са мъртви, изтича в коридора. Плъзна се и падна в кървавата локва пред вратата му. Главата на Млийка се търкаляше по коридора, а тялото му продължаваше да лежи изпънато пред вратата. Не можеше да стори нищо. Те се бяха промъкнали и го бяха обезглавили, докато се преструваше на заспал. Тим протегна ръка да подкрепи Рори, а с другата се прекръсти. Вдигна главата на Млийка и внимателно я положи до тялото.

– Бедният.

Гласът на Рори бе прегракнал.

– Ще ми платят за това.

Тим посочи с палец към каютата.

– Вече платиха.

– Копелета! Остава да си уредим сметките с онзи въжеиграч, Дженкинс. – Рори заизкачва стълбите и когато излезе на палубата, се препъна и едва се задържа да не падне. Тялото на Маноел бе проснато на палубата пред прага и той се забави за миг да предупреди Тим. Ръката му беше върху тази на Тим, когато чуха вика.

– Рори! – викаше гласът на Джеху откъм руля. – Пипнах го!

Те прекрачиха трупа на Маноел. Капитанът бе застанал с изваден пищов, а превит пред него на палубата, се беше свил Дженкинс.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Присъдата над Дженкинс. Седем трупа в „ковчега на мъртвеца“. Жестокото отмъщение. Джихад. Смъртта на Дженкинс.

– Бяхме само ние: Джим Карвър, Барне и аз. – Дженкинс бе изгубил напълно бунтарския си дух и смелост и подлизурстваше безнадеждно, застанал пред Рори, Тим и Джеху край дългата, покрита със сукно маса в каютата на Джеху. – Смятахме, че щом овладеем кораба, останалите ще се присъединят към нас. – Той посочи към деветте войника, строени мирно зад Рори. – Но тях мислехме да продадем заедно с негрите. Те са достатъчно черни. Не са нищо друго освен негри.

Рори и Тим, разгневени докрай поради загубата на Млийка и Маноел, стояха свъсени и мълчаливи, докато Джеху разпитваше мъжа, чиито оковани ръце и спънати крака дрънкаха при всяко негово помръдване.

Пръстът на Джеху разсече въздуха:

– Ти винаги си ме мразил, нали, Дженкинс?

– О, не, капитане! Не говори така.

– Лъжеш, дяволски псалмопеецо, егоистичен кучи син на Нова Англия. Лъжеш! Мразиш ме, защото съм полуиндианец, по-млад от теб и капитан. Мразиш, ме защото не ти се нрави да получаваш заповеди от метис. Кажи ми, религиозно копеле с бял чер дроб, глупавата ти омраза към мен ли те подтикна да сториш това? – Джеху вдигна от масата един пишов и съзнателно изпъна ударника, насочвайки го към Дженкинс. – Отговаряй, или ще ти забия куршум в червата.

– Няма да ме застреляш, капитане. Помни, че сме бели мъже на кораб, пълен с черни.

– Бели мъже, така ли! За пръв път пуритан с лице като суроватка ме нарича бял мъж. Аз не съм бял. Аз съм наполовина червенокож, забравил ли си? – Джеху насочи пишова към корема на Дженкинс.

– О, капитане! Имам съпруга и дъщеря в Портсмут. Помниш ли ги? Тя е сестра на Б. С. Ейдъмс, а той е собственик на „Юнона“. Аз просто си връщам заграбеното имущество. Всеки съд в Щатите ще ме подкрепи. Знаеш не по зле от мен, че това е „Юнона“.

– Това е „Шейтан“! – Думите на Рори отсякоха въздуха като с бич.

– Не знам нищо за „Юнона“. Закупихме този кораб в брой и той е мой. Корабът и товарът ми принадлежат. Ако не бях аз, дните ти в робство отдавна да са преброени. Никое християнско куче не преживява повече от няколко години, докато изгражда стени за султана на Магреб. Спасих те от това, а ти се опита да ме убиеш.

– Ние искахме само да възвърнем кораба на истинските му притежатели. – Изведнъж Дженкинс доби прилив на храброст. – Ти знаеш, капитане, че това е „Юнона“. Дяволски добре го знаеш.

Рори се надигна от стола си, но Дженкинс продължи, разкривайки неподозирана смелост:

– Един пласт бяла боя и един дявол на носа не могат да променят кораба. Той бе заграбен от пирати, и ти си един от тях, мистър Махаунд. Освен това ти си арабин, мистър Махаунд, макар че говориш английски.

Лицето на Рори пламна. Той се изправи и присегна през масата, улавяйки Дженкинс с такава сила, че едва не го повали.

– Ти си се опитал да върнеш кораба на истинските му притежатели. Аз съм истинския собственик, заедно с този мъж тук. – Жестът му включваше Тим. – И ти, копеле, искаше да свиеш робите, които биха те направили богат. Воняща гад! Ще ми се да вярвам, че уби хладнокръвно моят Млийка, само за да върнеш кораба на истинските му притежатели!

– Маноел беше мой приятел, а ти също го уби – надигна ръка Тим.

– Гадното педерастче! – сви устни Дженкинс. – Долнопробен португалец! Отбор дружина, бих казал.

Тим заобиколи местата и хвана Дженкинс за гърлото, но Рори скочи до Тим и го издърпа.

– Ако мислиш да заколиш свинята, Тим, недей бърза. Дневната светлина е по-добра от мрака, за да се накаже един човек. Остави го да премисли делата си през нощта. Джеху, отдели двама маври да го пазят в каютата и други двама да стоят пред вратата. Сутринта всички от екипажа да се съберат на палубата и тогава ще реша, при условие, че – той пристъпи към Джеху – ти ми позволиш.

Джеху даде мълчаливо съгласието си, като извади ключовете за безлениците от джоба си и ги връчи на Рори.

– Той е твой, Рори. Погрижи се за него. Аз ще се погрижа за останалото. Ще наредя Маноел и Млийка да бъдат защити в моряшко платно за погребението заедно с арабите и метежниците. Все ми е едно какво ще правиш с тази бухалка. Бих желал само зет му, напереният Б. С. Ейдъмс, да беше тук, за да сподели участта му.

Нито Рори, нито Тим заспаха през нощта. Над безброй чаши кафе,

понякога с бренди, те седяха край местата в каютата на Джеху, докато един по един всички членове на екипажа се изредиха пред тях на разпит. Влизаха в каютата, някои търкаха очите си да прогонят съня, тъй като бяха спали по време на бъркотията. Очевидно Дженкинс беше прав – никой не бе замесен в заговора. Дежурните на смяна бяха чули суматохата и се чудеха на какво се дължи. Спящите в бака бяха в пълно неведение. Дженкинс и двамата му съюзници бяха планирали да завземат сами кораба и разчитаха на склонността на другите да се присъединят към тях.

На разсъмване корабният шивач бе зашил седемте трупа в платнени чували с тежести, които бяха подредени на средната палуба. Широка тълпа бе завързана на перилата. Тим се разплака неудържимо, когато ги видя, макар че нямаше как да узнае кой е трупът на Маноел. Впил поглед в тях и без да знае кой точно е на Млийка, Рори оценяваше безкрайната му преданост. На мавърските войници се позволи да оплачат другарите си и те се проснаха на палубата в посока на изгрвящото слънце и запяха монотонните си молитви. Слънцето изскочи над хоризонта и корабната камбана удари четири пъти. След тях се чу свирката на боцмана и всякаква работа спря. Целият екипаж, с изключение на рулевия, се събра на главната палуба. Рори и Тим изкачиха стълбата към задната палуба и застанаха до Джеху. Рори се приведе над перилата и изговори няколко думи на арабски към единия от маврите, който изчезна, за да се появи с окования Дженкинс. Следвайки жеста на Рори, той постави окования Дженкинс точно под Рори.

– Господа – Рори погледна пъстрата тълпа под него, – когато се обърнах към вас с това обръщение, аз ви казах, че ще бъде за пръв и последен път по време на плаването. Грешил съм. Правя го отново. Виждате тук – той посочи към Дженкинс – човека, който беше първи помощник. През нощта той, Карвър и Барне се опитаха да вдигнат бунт на кораба. Извършвайки това, те убиха моя слуга Млийка. Убиха също така и моряка Маноел Барбоса заедно с трима от маврите. Петима невинни души умряха през тази нощ заедно с Карвър и Барне, които пратихме в ада при опита им да ме убият.

Сред тълпата се понесе ропот и Рори изчака думите му да проникнат до всички. Не че в съобщението му имаше нещо ново, тъй като всеки един бе разпитан предварително. Но сега, пред проснатите на палубата чували с труповете, в думите на Рори имаше драматизъм, който разтърси екипажа с гнусотата на престъплението. После Рори повтори думите на арабски, за да бъде разбран от маврите. Той простря ръка да

се умълчат и посочи Дженкинс.

– Имаш ли да кажеш още нещо?

Дженкинс очевидно бе изготвил речта си през нощта и заговори разпалено:

– Настоявам да бъда оставен под надзор в най-близкото пристанище и да бъда предаден на американския консул. Аз съм американски гражданин и имам права!

– Права? – Рори се опита да снижи гласа си. – Какви права? Да убиеш петима души, нито един от които не ти е сторил зло? Добре, върви при американския консул! Хайде! Скачай през борда! Най-близкото пристанище е Фунчал. Но там няма американски консул, затова е по-добре да се отправиш за Ливърпул или Хавър.

– Смяташ да ме убиеш? – Дженкинс се огледа да види дали изразът на Рори не се е смекчил. – Моля те, мистър Махаунд. Съжалявам за извършеното. Карвър и Барне ме подтикнаха. Аз не исках, вярвай ми. Кълна се в Библията, че не исках. Помисли за жена ми, мистър Махаунд, и за моето момиче, което ме чака. В името на любовта към Бога, не ме убивай!

– Не бих опрял ръка до мръсния ти леш, уверявам те в това. – Рори погледна зад Дженкинс, който след уверението на Рори, мигновено усети, че има шанс да оживее. Увереността му се усили, когато Рори му подхвърли ключовете. Припълзя към тях и отключи белезниците и прангите. Освободен, протегна се и на лицето му се появи усмивка.

– Благодаря, мистър Махаунд, благодаря.

Рори не му обърна внимание. Заговаряйки на арабски, той се обърна към войниците, тъй като деветте настръхнали маври бяха готови да скочат на задната палуба и да унищожат самия него.

– Мъже на исляма, това куче нрзани уби трима правоверни. Али, Едрис и Хюсеин бяха ваши приятели и другари. Кървавите ръце на този мъж ги пратиха през вратите на рая и сега те се наслаждават на всичките му прелести. Но – той посочи защитите торби – техните тела са все още при нас и тези трима мъже, верни последователи на пророка Мохамед, никога вече няма да видят родината си. Оставям на вас да накажете този човек. Правете с него, което смятате за правилно.

Те приветствуваха Рори.

– Али беше мой брат – надигна се с мъст една кафява ръка.

– А Едрис беше безбрад младеж, чиито целувки бяха по-сладки от медена пита – надигна друг свития си юмрук.

– Хюсеин беше мой брат, мой баща, мой закрилник и мой

любовник – вдигна ръце трети.

– Имената им бяха записани в книгата на живота, за да умрат от ръцете на неверници, но ние ще отмъстим за тях. – Един брадат мавър бе започнал да измъква джелабата през главата си.

Макар Дженкинс да не разбираше думите им, фанатичното изражение на лицата на маврите го накара да почувствува, че е прибързал с благодарностите си.

– Какво казват маврите, Джеху? Ти няма да им позволиш да ме нападнат, нали, Джеху?

Джеху понечи да отговори, но Рори го накара да млъкне с вдигане на ръка, посочвайки мавърските войници. Всички се събличаха. Изуха жълтите си чехли и застанаха само по бели памучни шалвари. Бавно, без да свалят очи от Дженкинс, те образуваха кръг около него. Всеки се намираше на около шест фута от другарите си, загледан в Дженкинс. Започнаха да стесняват кръга и той, хвърляйки ужасен поглед, реши да се провери между тях. Дългата ръка на един от маврите го достигна, сграбчи го за рамото и като го завъртя като пумпал, го запрата в ръцете на друг мавър. Той улови Дженкинс за ризата и съдра единия ръкав, нанесе му два резки удара, които го отпратиха в ръцете на друг. Следващият го сграбчи, отпори другият ръкав и блъсна Дженкинс към съседа си. Ако не бяха стиснатите им устни и намръщените лица, всичко би приличало на някаква детска игра. Докато се въртеше из кръга, всеки от маврите откъсваше част от облеклото му, нанасяше му удар и го прехвърляше на следващия, докато го разголиха напълно. Запратиха го, сред писъците му за милост, в средата на кръга.

Старшията на маврите измъкна ятагана си и го размаха на слънцето.

– Мъстим за своите другари с джихад! – викна той с разпенени уста. – Изпълняваме свята мисия. – Застана пред Дженкинс и бързия замах на ятагана премина като светкавица. Малката бронзова пъпка на гърдата му изчезна и на нейно място се появи яркочервен кръг. Дженкинс се взря за миг и очите му просто не вярваха на случилото се, докато кръвта шурна.

– Милост, Джеху, милост! Те ще ме накълцат! Помогни ми!

– Ти нямаше милост към Млийка – отвърна му Рори.

– Той беше негър. Аз съм бял...

Последва блясане на друго острие, след това на друго и на друго. Маврите се целеха внимателно. Все още нямаша желание да го убият. Червени ивици се появяваха на тялото на Дженкинс. Там, където бе

имало ухо, оставаше парче кървяща плът. Носът му изчезна с един замах. Устните му сториха път на кървящите зъби. Въртеше се от една страна на друга, търсейки убежище, но ятаганите продължаваха да се стоварват по него – задник, глезен, буза, бедро, другото ухо. Намери пролука между двама маври и опита да се промъкне между тях, но безпощадните остриета го преследваха, откъсвайки парчета плът. Пищеше като обезумял, удряйки телата на мъчителите с окървавени юмуци, докато ятаганите им опустошаваха накълцаното му тяло.

С последни сили той се хвърли към въжетата и опита да се измъкне от преследвачите, като се изкачи нагоре. Ала убежище нямаше. Маврите се събраха под него. Той стигна главната рея предполагайки, че маврите не ще посмеят да го преследват, и продължи пътя си до самия край на платното. Но маврите бяха безстрашни. В своето фанатично желание да убиват те биха лазили по конец, за да го спипат. Приближиха, провиснали на хоризонталната рея и запристъпяха към него. През завесата от кръв пред очите си Дженкинс виждаше как го приближават бавно и неумолимо. Опита се да изпищи, но вятърът отнесе гласа му.

– По дяволите, Рори, не издържам вече. – Джеху вдигна пищова си и вдигна ударника. Смяташе да стреля не в маврите, а в Дженкинс. Рори дръпна ръката му.

– Остави нещата да следват своя курс, Джеху. Ти чу стария Абдула. Това е „джихад“. Кръвно отмъщение. В този момент маврите са полудели фанатици. Отнемаш ли ми жертвата, ще се обърнат към теб.

– Господи, Рори! Не мога да остана тук й да гледам как мъчат още клетника.

– Той не е вече наш. И снощи не би проявил милост.

– Можеше и да ме убие, но не би ме измъчвал. Погледни! – Със заметната настрана брада и захапан в устата ятаган, Абдула почти докосваше Дженкинс, увиснал на края на рея. Старият мавър се закрепил и взе ятагана в едната си ръка. Навеждайки се внимателно, така че да не изгуби равновесие, той замахна към пръстите на Дженкинс. Кървави късчета плът паднаха на палубата. Дженкинс не можеше вече да се крепи. Дланите му се разтвориха. За миг тялото му се закова неподвижно, после, като се изви, той падна покрай палубата в морето. Главата му се показа, плувнала в кръв, ръцете му се издигнаха за миг над бялата пяна и потънаха завинаги.

Рори направи знак на боцмана да събере екипажа. Изчака маврите да слязат на палубата.

– Ако между вас някой друг изпитва желанието да организира

метеж, нека пристъпи напред. – Рори сложи ръце на перилата и загледа обърнатите към него лица.

– Всички сме с вас, сър.

– По-добре тук край вас, отколкото пак в затвора.

– Благодарни сме ви, че ни избавихте, сър.

– Не мислим за бунт, сър. Нямаме пръст в този.

– Тогава двойна порция грог днес за всекиго, а ти, готвачо, заколи едно от телетата и нахрани добре хората. Направи най-добрия пудинг от сливи, на който си способен. Наш дълг е да отдадем почит на тези, които погребваме – добрите и лошите. – Той се обърна към Джеху. – Ще проведеш ли службата, капитане?

Джеху разтвори корабната библия. Поради уважението и почитта, която мохамеданите изпитваха към печатните книги, позволи им да останат на борда. Рори не знаеше дали той я отвори напосоки и започна да чете, или знаеше къде да отвори, но думите му се сториха подходящи:

– „Спаси ме, боже, защото водите влязоха в душата ми. Потъвам в дълбока тиня, от която няма избавление: идвам в дълбоки води, които преливат над главата ми. Нека водите не преливат над мен, нито дълбочините им ме погълнат, и нека бездната затвори уста под мен.

Нахлуй в душата ми и я облекчи, освободи ме от враговете ми.

Аз съм беден и страдащ: нека възкресението ти, господи, да е светлина.

Ще славя името на бога с песен и ще го възвеличал с благодарност“.

Докато Джеху четеше, защитите в чували трупове един по един се плъзнаха безшумно в морето. Чу се плясък, вятърът разпиля пяната и синята вода покри всичко.

Произнесеното от Джеху „Амин“ прозвуча дълбоко и ясно.

Сълзи се стичаха по бузите на Тим.

– Маноел беше католик като мен. – Пръстите на Тим направиха кръстен знак. – Ще му отслужи литургия, като стигнем на брега.

– Аз дори не зная какъв беше Млийка – въздъхна Рори. Обърна гръб и тръгна към стълбището. – Но в какъвто и рай да е вярвал, сигурен съм, че е там сега. Съжалявам само за едно нещо: не можах да му дам свобода.

Джеху закрачи до Рори.

– Знаеш ли – поклати глава той, – не мисля, че свободата би означавала нещо за Млийка. Ако той имаше бог, това беше ти.

Рори кимна бавно.

– Беше добър човек.

– Какъв по-добър епитаф може да си пожелае всеки? – положи нежно Джеху ръка върху рамото на Рори.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Болестта на Рори. Сънища и бълнувания. Бурята. Кту – новият верен роб.

Нито Рори, нито Тим бяха спали много предишната нощ, но въпреки изтощението не потърсиха уединение в каютите си за следобедна дрямка. В резултат на мрачните събития от сутринта никой от тях не пожела да остане сам. Не можеше да се мисли и за дрямка на палубата, тъй като екипажът празнуваше, възползвайки се от дадената почивка. Един си бе купил от Фунчал акордеон и акомпанирани от думкането на дъната на чайниците, разиграха лудо хоро на палубата, което с позволението на Рори бе допълнено с неколцина по-хубави и по-млади негри. Лъскавата кожа на телата им, блестящи от бликащата пот, възбудени, както ставаше очевидно от пълната им голота, стана повод черните момчета да бъдат подхвърляни като пристанищни уличници. От време на време избухваха свади, предизвикани от ревността на някой напоен с ром моряк, вбесен да не му отнемат партньора, но това бяха приятелски дразги. Добрата храна, празничната атмосфера, допълнителната доза грог, закупеното от Мадейра вино и нежното редуване на черните младежи заличиха напълно ужасите от сутринта – поне за моряците.

Рори обаче не беше толкова щастлив. Нито ромът, нито силното вино, които смесваше, бяха в състояние да измият кървавите петна. Надяваше се, че Млийка не е усетил посичането и че Маноел е умрял, без да страда. Когато се опитваше да си припомни Дженкинс, се утешаваше, че смъртта чрез удавянето е улеснила страданията му. В пиянско вцепенение той не забеляза трупашите се черни облаци, които покриха небето, нито усети кога топлият вятър отстъпи място на влажен студ, докато освежителният бриз хвърляше пръски към задната палуба. Тим не беше пиян колкото Рори и бързо разбра положението. След една особено висока вълна, която измокри и двамата, той успя да изправи Рори на крака и го отведе в каютата му. Коленете на Рори се огъваха, той се строполи на леглото, но Тим, събирайки останалите капки здрав разум, го изпъна, смени влажните му дрехи, затвори прозорчетата и угаси свещта.

През нощта Рори се събуди след един похотлив сън, в който правеше любов с отдавна забравената Мери Дейвис от Глазгоу. Беше доволен, че сънят не го доведе докрай. Вече буден, той усети клатушкането

на кораба, което го запращаше от едната страна на койката на другата. Трябваше да се подпира, за да не се претърколи на пода. Когато умът му се избистри, той усети чуждо присъствие в каютата. Бързо се надигна, но се успокои, когато чу гласа на Тим.

– Аз съм, Рори, момчето ми. Забравих да сложа страничната дъска на койката ти, когато те доवлякох, и ме улови шубето да не паднеш. Попаднахме на буря. Но не се безпокой. Джеху е на борда и корабът е здрав. Винаги съм чувал, че проклетите американци са добри корабостроители и добри моряци. – Гласна нежно Рори и го пови с грубото одеяло. – Нямах ли нужда от нещо друго, докато съм тук?

– Болен съм като кон. Но нямаш какво да ми помогнеш, Тим. Така ми е зле, като първия път на „Ариадна“. Лошото време и аз не се погаждаме. Връщай се в леглото. Няма защо да бдиш над мен като квачка над пиле. Не че не ми харесва, напротив. – Усети ръката на Тим за миг на челото си, после Тим му пожела лека нощ и затвори вратата на каютата.

Рори пожела пак да заспи и пак да сънува Мери Дейвис. Мери Дейвис! Сред скърцащите талпи и бушуващи води той замечта за уютния покой на малката стаичка в Глазгоу с блещукащия, замиращ огън от торф и топлото тяло на Мери на сламеника до него. Месеци наред не бе се сещал за нея. Мери Дейвис! Сънят временно бе сподавил непрестанното му желание за Елмира. За миг си пожела Мери. После се примири – бе я притежавал, макар и насън.

Как ли се казваше младежът, който ѝ беше изпратил? Файал, така беше. Дали Спаркс го бе доставил? И ако да – колкото и да се чувствуваше зле, той се усмихна в мрака – дали Файал се бе оказал достоен негов заместник? Дали Мери бе забравила Рори и Нашият Хари в развлеченията си с Файал, или присъствието на Файал ѝ служеше да ѝ напомни за него? Постепенно мислите му го удавиха отново в съня.

Накрая през прозорчето се промъкна бледа водниста светлина и утрото настъпи. После се появиха Джеху и Тим.

– Здраво блъска, Рори. – Джеху беше весел. – И старата „Юнона“ не си поплюваше, но превърната веднъж на този пезевенк, е два пъти по-устойчива. Кой е чувал някакви си вятър и вода да спрат злото? – Той кимна глава към Тим. – Тим, този твой съпритежател ми изглежда поззеленял край хрилете.

– Най-добре е да станеш, Рори. Каютата не е място за седене, когато се каниш да си избълваш червата. По-добре се качи на палубата да те повече вятърът.

С помощта на Тим Рори се облече и преодоля стълбището до

палубата. Свод от тъмнозелени облаци бе надвиснал над бушуващото море, запращайки надолу порой наклонен дъжд, който биеше в лицето. Платната бяха свити и край въжетата се носеше зловещо свистене, каквото Рори никога не бе чувал. Корабът се клатушкаше при всеки допир на хълмистите вълни. „Шейтан“ се люлееше така, че океанът заливаше главната палуба и запращаше всичко свободно към заслонените прегради.

Рори увисна на перилата, приветствайки студения душ по лицето си, като се мъчеше да задуши горчивото повдигане на гърлото си. Нова, по-висока вълна прескочи фалшборда и запрати към перилата летвите, от които бе сковано помещението за добитъка. Измуча теле, изтощено да пази равновесие на неустойчивите си крака и изчезна, когато нова вълна заля палубата. Рори припъзля до Тим и закрепва в ухото му.

– Черните, Тим, как са?

– Наблъскани долу. Ще се оправят.

– Трябва да идем при тях. Клетите дяволи са оковани, Тим, и ще се наранят. Не мога да ги продавам със счупени ръце и крака.

– Не можем да преминем през люковете. Трябва да минем отзад, през каютата на домакина – изрева Тим.

Под палубата не гореше никаква светлина и всички прозорчета бяха затворени. Беше тъмно като в бъчва, но Тим и Рори се спуснаха на долната палуба и влязоха в една малка каюта. Тим намери фенер със свещ и го запали. Тефтери и книжа се търкаляха по пода в безпорядък. Минаха през една врата, която водеше за средния трюм. Вонята беше отвратителна. Бледата светлина на фенера разкри голите черни тела, които се гърчеха на пода с неподвижни, приковани ръце и крака, а телата се извиваха и блъскаха, докато вълните биеха кораба. Подът бе зялат с повръщана храна, урина и изпражнения и Рори не можа да издържи повече. Препъна се и падна напреки върху здраво, кафяво тяло. Бълването му изпълни гърлото и изригна от устата върху клетника под него. Известно време не можа да помръдне, после се издърпа и сложи ръце върху раменете на негъра.

– Горе главата, младеж – успя да промълви той, забравяйки, че английските му думи са непонятни. Надигна му се пак, но този път не излезе нищо. – Ще се опитаме да ви помогнем. – Това бе негова стока, и то много ценна. Ако не им смъкнеха веригите, щяха да си изпочупят ръцете и краката. Сега, виждайки Рори сред тях, те го замолиха на многобройни наречия, като въртяха бялото на очите си уплашено, с посинели на бледата светлина лица.

Чернокожият под Рори го улови за ръката. Уплахата накара думите на хауза да се плъзнат от устата му като порой и повечето от тях останаха непонятни за Рори. Той коленичи при момъка и при мириса на повърнатото пак му се повдигна, ала вече нямаше какво и той се опита да успокои негъра.

– Слушай, момко – колебливо каза Рори на хауза, – не те зная кой си, но сигурно имаш добър нрав, щом ме остави да повърна отгоре ти и не ми стори нищо. Назначавам те за старши тук. Помогни ми да оправим и другите.

– Да, господарю. Аз бъда твой старши. Аз от Саакс. Всички други ме знаят и се подчиняват на думите ми. Освободи ни, господарю, иначе ще умрем.

Рори прати Тим до каютата на Джеху за главния ключ, който отключваше дългите вериги и белезниците. После продължи разговора си с чернокожия. Чувствуваше, че е направил подходящ избор, макар и случайно. Мъжът беше едър, млад и силен. Беше приятен на вид и имаше интелигентно лице, симпатично в своята примитивност.

– Искам да подбереш десетина мъже, които се ползват с уважение. Ти ще им бъдеш старши, а те ще бъдат старши на групите след теб. Ще се постараяш те да се погрижат за всички други. Да?

– Да, господарю, но побързай и освободи веригите.

Рори кимна и се запрепва в тесния коридор между краката на едната редица и главите на другата, навеждаше се, успокояваше и утешаваше. Съжали клетите негри. Грохотът на корабните талпи и блъскането отстрани бе достатъчно, за да изплаши и опитни моряци. Направи опит да потуши собственото си гадене и страх, за да им вдъхне увереност. Те представляваха цялото му имущество и част от това на Баба, бяха алфата и омегата на неговите старания. И все пак за най-голяма своя изненада той откри, че интересът му беше повече от търговски. Съзнаваше тяхната безпомощност и искаше да им помогне. Самото му присъствие ги успокои и макар че бе успял да поговори само с неколцина, преди Тим да се завърне с ключа, те на свой ред успокоиха другите. Катинарът щракна и веригите паднаха, навивайки се на пода като огромни черни змии. Нямаше време да се освобождават всички пранги и белезници, но сега, освободени от огромните вериги, мъжете можеха да седят или да стоят и бяха в състояние да пазят равновесие. Рори се върна да поговори с първия момък и освободи ръцете и краката му.

– Как се наричаш? – пита го той.

– Казвам се Кту.

– Кту, ела с мен. Ще изберем помощниците ти.

Стонвете бяха престанали с освобождаването на мъжете. Сега те се събираха на купчини, заловени един в друг за опора, докато Кту развеждаше Рори. Посочваше някой мъж и извикваше името му. Когато човекът се изправеше, Рори отключваше белезниците и прангите и той го придружаваше до следващата група, докато Кту подбра десет едри мъжаги. На Рори и през ума му не мина, че тези хора може да се окажат зложелателни подстрекатели. Някаква недоловима прилика между Кту и Баба бе накарала Рори да се довери на момъка, макар да съзнаваше, че се води само по интуицията си.

Кту, говорейки бързо на хауза и други наречия, непонятни за Рори, постави хората си на различни места в трюма и обясни, че всеки от тях ще отговаря за групата си. Корабът заплува по притихващи води, което подсказваше отминаването на бурята. Постепенно трюмът с робите влизаше в ред. Вонята поотслабна. Подът бе още хлъзгав от повърнатото и изпражненията, но хората започнаха да се чистят.

Не можеше да става и дума да бъдат нахранени. Не можеха да се палят огньове, но дори и да им се пригответе храна, нямаше как да им се занесе. Но на тази палуба имаше бъчви с вода и Рори знаеше, че някои от складовете са отпред. Изпрати Тим с двама от освободените роби. Когато се върнаха, те носеха чували и ведра, а Тим бе намерил черпак.

– Ял ли си някога овесена каша, Рори?

– Не бих я хапнал вече до края на живота си.

– Не е много, но все ще понапълни коремите на тези черни дяволи.

– Тим пристъпи към ведрата и напълни едно до половината с вода. Пробивайки по малка дупка в чувалите, той накара един негър да надигне единия над ведрото, така че жълтото брашно се изсипа във водата. Разбърка го, докато се получи каша, която непрестанно се сгъстяваше, докато можеше да се държи с пръсти. Изпрати я с негъра на групата му, после извика друг и един по един отпрати всичките с по ведро каша.

Оваля едно топче с пръсти и го мушна в устата си. Преглътна го, оваля друго и го подаде на Рори, който отказа. Но черните залапаха лакомо, завирайки ръце във ведрата в надпревара. Огребаха ведрата с пръсти и седнаха ухилени, така че зъбите им блестяха като светулки в мрака на трюма.

Рори предложи на Тим да иде при Джеху, с мисълта, че при липсата на първи помощник Джеху може да оцени опитността на Тим. Колкото до себе си, Рори реши да остане при черните. Тук имаше движение,

действено и до известна степен, дружба. Накара Кту да донесе два чувала с брашно и да ги остави там, където главната мачта се издигаше като ствол през палубата и като седна на чувалите и облегна гръб на мачтата, получи известна стабилност. Корабът вече се люлееше по-малко. Той махна на Кту да седне на пода до него.

Трогнат от вниманието, Кту заговори. Беше приказлив младеж на осемнайсет години, с приятна усмивка. От майка си фулани бе наследил тънките устни, ястребовия нос и по-бледия цвят на племето. Баща му от племето хауза му завещал ръста и силата си. Арабски роботърговец го закарал в Саакс и го продал на Баба. Сега, ухили се Кту, той беше при любимия бял брат на султана. Сграбчи ръката на Рори, положи я на главата си и замоли Рори да го вземе за свой слуга.

Това напомни на Рори, че сега е без слуга. Клетият Млийка бе мъртъв. Защо да не се възползува от желанието на това младо жребче? Ако не го биваше, можеше да го върне в трюма и да опита с друг.

– Мислиш ли, че можеш, Кту? Откъде знаеш, че няма да се окажа лош господар и да те налагам с бич?

– Защото ти добър господар и аз добро момче. Ако аз добър към теб и служа добре, ти бъдеш добър към мен и няма да ме бичуваш. Аз зная, че ти добър човек. Днес, когато ти болен като нас, ти дойде да помогнеш нас. Изпръска мен повърнато, но аз не обърнах внимание, защото знаех, че ти не можеш да задържиш. Аз познавам теб от много време, господарю, защото съм те виждал в Саакс и в голямата къща, където бяхме, преди да тръгнем с това кану. После аз те търсих всеки път, когато се качвахме да ядем. Всеки път очите ми те търсят и те боготворят, защото ти не приличаш на други хора, крило аз виждал преди. Ти усмихваш много, а това добро предзнаменование, когато мъж усмихва. Показва човек има добра душа. Аз усмихва много, макар аз роб, защото аз също има добра душа. Аз ще ти служа добре, господарю мой.

– Тогава, когато изляза оттук, имаш позволения ми да дойдеш с мен.

Кту взе ръката на Рори от къдравата си четина и я отри на бузата си.

– Аз дойда с теб, господарю, но сега понеже ти ме направи отговорник, е по-добре да отида при други десет мъже и им поговоря. Иначе няма да запомнят, че съм им старши.

Рори кимна и Кту го остави. През дългия ден той ту седя, ту полягаше край мачтата. Ноздрите му привикнаха с вонята и очите му с мрака. Стомахът му изиявяваше правата си да бъде заситен, макар че

постоянно пиеше хладка вода, която Кту носеше в един черпак. Нямаше как да определи времето, тъй като не чуваше корабните камбани, но знаеше, че корабът се измъква от бурята, тъй като подът под него ставаше все повече и повече стабилен. Кту се върна да седне в краката му и подремна, положил глава в коленете на Рори. Рори също заспа.

Топуркането на нозе и шумовете на палубата над него го разбудиха. Една по една тежките талпи бяха отстранени и светлината заля помещението. Сноп слънчеви лъчи се плъзна надолу и червената коса на Тим се появи на ръба на люка.

– Наред ли е, аверче Рори?

– Всичко се оправи – подвикна Рори.

– Бурята отмина. Излизай.

Рори побутна Кту и кимна да го последва по стълбата, която бе спусната от люка. Ярката светлина едва не го заслепи, но беше тъй приятно пак да я видиш! Океанът представляваше огромна пустош от бели разпенени вълнички, които блестяха на светлината.

– Искам да се изкарат всички на палубата и да се окъпят с морска вода. Дайте им двойна порция палмово масло, за да се натрият хубаво. След това петдесетина от тях да вземат парцали и да почистят помещението. Готвачът да им приготви храна. Ако са останали плодове, раздайте им. След това ги приберете да си отпочинат.

– Кой е този огромен черньо, който те следва като сянка? – посочи Тим към Кту.

– Казва се Кту. Вземам го да замести Млийка. Време е и ти да си избереш слуга, Тим. Не вярвам да има нов метеж, но ще бъдеш в по-голяма безопасност, ако някой спи пред вратата ти.

Тим му смигна.

– Поизпреварил съм те, Рори. Вече си избрах. Мислех да те питам дали може да го взема. Той е от моите. Водя го чак от Басампо с мен.

Рори поклати глава.

– Колко преходна е тъгата, Тими. Само преди два дни оплаквах Млийка, а ти Маноел, а ето че вече им намерихме заместници.

– Такъв е животът, Рори. Ако си бил по море колкото мен, знаеш, че днес си тук, утре те няма. Едва се сприятелявах с някого, сменяхме корабите и трябваше да си търся друг. Трябва да свикнеш с това и да не скърбиш за преходността.

Тим пристъпи към Кту и го огледа одобрително, после поклати глава.

– Рори, по някой път те мисля за чалнат.

– Аз също, но защо мислиш сега така?

– Загдето избираш човек като този Кту. Погледни го. Още един бабаджанко като твоя Млийка. Е, ако беше избрал някого като онова момче със задниче като пъпеш и името Дарба, което си избрах аз, щеше да имаш повече от един копелдак, спящ пред вратата ти. Щеше да имаш един мил партньор в койката и това щеше да ти е от полза. Трябва да се научиш, Рори, че животът по море се различава от този по суша. Зная го, защото съм го вършил през по-голямата част от живота си.

– Всеки за себе си – усмихна се Рори. – Поне мога да сънувам. – Пак се сети за Мери Дейвис.

– Да, да, това можеш. – Тим го мушна с пръст в ребрата. – И ми се струва, че сънуваш чудесно, разбойнико. Когато влязох миналата нощ да вдигна страничната дъска на койката, ти се мяташе като бесен, а дъхът ти бе тежък и ускорен. – Тим му намигна. – Не зная коя беше, Рори, но положително я обработваше добре. Жалко, че те изтърва, която и да е била.

– Беше Мери Дейвис, една проститутка от Глазгоу, Тими, и колкото я познавам, нищо не ѝ липсва. Тя е същата, на която изпратих онзи млад жребец. Спомняш ли си?

Тими се почеса по главата.

– Черният негодай, който изглеждаше като слон отзад и сякаш имаше палмов ствол отпред? Честна дума, Рори, той е достоен твой заместник.

– Да се надяваме, че и Мери Дейвис е на същото мнение.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Пристигане в Тринидад. Комисионерите. Разходката из града. Улицата на жените. Образът на съдбата. Мери Дейвис – мисис Фортескю.

Последваха няколко седмици тихо, нормално плаване. Една сутрин Рори се събуди, заслепен от яркото слънце в каютата. Нещо не беше в ред, нещо липсваше. После почувствува странната тишина, спокойствието, идващо от безделието. Корабът се движеше с леко, едва доловимо плъзгане. Скочи от леглото и изтича към прозорчето, но от него не можеше да се види нищо, освен същата водна шир, която бе гледал седмици наред. Като сграбчи една кърпа от гвоздеа над мивката, той я уви около кръста си и хукна по коридора. Отвън Кту седеше лениво на сламеника. Рори го прескочи и изкатери стълбите, а Кту го последва, мърморейки уплашено. Вече облечен, Тим стоеше на перилата, засенчвайки очи с ръка, докато се взираше към сушата.

– Къде сме, Тими? – Рори пристъпи задъхан. Сложи успокоително ръка на Кту, за да го успокои.

– Според Джеху там е Порт ъф Спейн. – Тим посочи към една каменна спирала, издигаща се над дърветата на известно разстояние от брега. – Казва, че това е Тринидад, а той си знае работата.

– Ще ми подадеш ли бинокъла, Тими? – продължи да се възхищава Рори на зелената и стабилна панорама и да успокоява Кту, който бе възбуден при вида на твърда земя. Рори видя постройките зад далечните дървета, а по-наблизо малки лодки, изтеглени на брега. Един набързо построен кей се удължаваше във водата, но „Шейтан“ бе закотвен на повече от миля от брега.

– Чака да бъде почистен – обясни Тим. – Някакъв червендалест англичанин, дългурест и едър кучи син, който мисли, че собственото му лайно не мирише, наконтен в бели бричове и синьо палто със златни еполети, ще дойде, след като си привърши закуската. Ще се изпоти по стълбата и ще застане заканително. После Джеху ще го покани в каютата си на чаша мадейра и ще пробута на копелето няколко каси, а момчето на Джон Бул ще прегледа книгата ни. Ако имаме късмет и копелето хареса нашата мадейра, ще ни допусне в гадната колония на Негово

гадно величество, скапания Тринидад.

– Ето го че идва. – Бинокълът на Рори бе уловил спретнато боядисаната лодка, карана от осем негъра. – Както казваш, копелдакът е червендалест и облечен с бели бричове и синьо палто.

– Винаги са така. – Тим взе бинокъла, който Рори му подаде. – Сигурно като всички ругае на ум, че е трябвало да се облича толкова рано. Но Джеху ще го накара да омокне с мадейрата.

Точно както бе предсказал Тими, мъжът, който се казваше Елфинстън, се запъшка и изпоти, докато изкачи въжената стълба и се препъна в палубата. Държанието му беше самоуверено, докато не узна, че Рори е барон, след което започна да се умилква сервилно и го титулуваше на всяко изречение. В каютата на Рори изсипаха безброй „хм“ и „ха“ над факта, че корабът плава под знамето на полумесеца на Великата порта, ала петте каси мадейра, които Джеху му подари, го накараха да омокне. После, когато откри, че товарът им е първокласна стока негри, буквално ги приветствува с открити ръце.

– Роби? – разпери той току-що изгладената си кърпичка и избърса веждите си. – Дявол го взел, господо, те струват теглото си в злато в Тринидад. Плантациите крещат за тях. Всички проклетите роботърговски кораби стоварват стоката си в Барбадос или ги откарват в Джамайка. Ние сме нова колония, току-що основана! Готови сме да платим двойно за тях. Самият аз се нуждая от някоя хубава женска, която да помага на жена ми в домакинството. – Той намигна на Рори.

– Не караме жени, ваше благородие – Рори не знаеше как да се обърне към мъжа. – Но имаме първокласествени мъжкар.

Челюстта на Елфинстън увисна, после устните му разкриха бузеста усмивка.

– Всъщност именно мъжкар са ни нужни, сър Родрик. Здрави, яки мъже, които да изградят колонията. Мъжкар като онзи там. – Той посочи Кту, чиято голота оставаше полузакрита от Рори. – Ето един чудесен екземпляр. Имате ли и други като него?

– Долу има много такива, сър.

– Ела тук, момче – махна Елфинстън на Кту, който, неспособен да разбере думите, погледна Рори в очакване на заповедите му.

– Иди при мъжа – изговори Рори на хауза. – Няма да ти направи нищо лошо.

– Позволявате? – Въпросът на Елфинстън беше формален, тъй като се залови да прокара ръце по китките и раменете на Кту. – Чудесно момче, чудесно! – Ръцете му опипаха мускулите по гръдния кош на Кту,

гльстият му пръст мушна твърдите коремни мускули, после ръката му сграбчи увисналите детеродни органи.

– Чудесно момче, чудесно – повтори той, поклащайки възхитен глава. – Това момче за продан?

Рори видя нервните тикове на страха по трепкащите мускули под лъскавата кожа на Кту.

– Съжалявам, мистър Елфинстън, точно това момче не е за продан. Той е мой личен слуга, макар че едва ли бихте го предположили поради това, че не съм го облякъл. Но уверявам ви, долу има цял куп, които не му отстъпват. Ако се интересувате, бих ви завел да ги погледнете.

– Благодаря ви, сър Родрик, благодаря ви. – Той бързо подписа документите, които вече бе огледал преди това с голямо съмнение и ги връчи на Джеху. – Драго ми е, че се запознах с вас, господа, ще се видим на брега. Ако имате и други като него, в Тринидад ще бъдете добре дошли като цветята през май! – Ръкува се с всички и хвърляйки последен одобрителен поглед към Кту, тръгна със зачервено от мадейрата лице.

След заминаването му с помощта на Кту Рори се облече префине-но, благодарение доставката на Вольяно. И макар че панталоните от бяло вълнено трико и палтото от синя материя с дългите опашки бяха плътно прилепнали, спарващи и неудобни, те превръщаха Рори във внушителна фигура. Рубинът, който му бе дал Баба, блестеше на яката, а тънките му пантофки лъскаха като кехлибар. Повика Кту да застане до него и му подаде панталони от бял брезент, които опря към черната му кожа.

– Тези сигурно ще ти станат. Обуй ги. И това също – присегна той за една бяла риза. – Щом ще бъдеш мой слуга, не може да те оставим гол.

Кту взе дрехите и ги навлече.

– Ще продадеш мен на червеноликия? – гласът му трептеше от уплаха.

– Не, докато се разбираме. Не се плаши, ако някой бял мъж те опипва. Това не означава, че ще те продавам. Сега слизам на брега. Този път няма да те взема, защото не зная на какво ще налетим, но оттук нататък ще те водя със себе си, където и да отида. Разбрано?

– Като твоя сянка, господарю?

– Като моя сянка.

Кту вдигна ръката на Рори и я постави на бузата си.

– Твоята сянка е черна, господарю, и аз съм тази сянка.

Рори го плесна дружелюбно и като го остави в каютата, потропа на вратата на Тим. Макар че дрехите на Тим не бяха толкова пищни, той беше сложил фина дантела пред врата и по маншетите, гранатено червен жакет и носеше бели панталони.

– Огледай ме, аверче Рори – бавно се завъртя Тим. – Станал съм същинско конте, истински лъскач. Остава да си лепна една свинска опашка с малко катран и ето ме самият лорд Мейър. Напреднах в живота, Рори.

– Ти си полукралят на Басампо, не забравяй, Тими.

– Така е и ми се полагат единайсет салюта. Тук не знаят какво значи полукрал и след като си се заловил с търговия, най-добре е да забравиш своята царственост. Хайде, момче, да слезем в Тринидад и да видим какво значи да имаш почва под краката си, вместо дървени талпи.

Върху лодката набързо бяха сковали навес и четиримата моряци, които я управляваха, бяха снабдени с нови панталони, сини палта и кожени шапки. Настанил се в лодката, Рори погледна нагоре и помахна на Джеху и Кту, горд с новата си премяна. Джеху му извика, докато се отдалечаваха:

– Когато се завърнете, ние ще закотвим там – и посочи с пръст към паянтовия дървен кей.

Хубаво беше да се намериш пак на суша, но Рори бе разочарован от Тринидад, ако за останалата част на острова трябваше да се съди по запустелия вид на пристанището. Покрай дългия кей имаше няколко миниатюрни корабчета, не по-големи от крайбрежен съд, а на брега няколко кораба с покриви от палмови листа. Нямаше друго, ако не се смятаха краставите псета, които душеха купчините смет, черните мишелови, носещи се лениво по изумително синьото небе, и общият вид на разложение и сънливост. Рори съжали, че се е наконтил така под горещината на слънцето. Потеше се като градинар и имаше неприятно чувство, че дърехите са залепнали по него.

– Дяволска дупка, ако питаш мен – подсмъркна Тим при вонята и праха, които го задушаваша. – Но гледай, Рори, ей там виждам надвиснало зелено клонче над вратата, което по стар ирландски обичай означава, че вътре има пиене. Топлата бира е по-добра от топлия въздух, за да си оплакна свирката.

Сенчестата, макар и смърдяща крайбрежна кръчма беше добре дошла след слънцето и щом влязоха, една негърка, чиято мръсна рокля не правеше усилия да спре огромните й, люшकाщи се гърди, им поднесе по чаша топла бира.

– По-безвкусно от конска пикоч – направи гримаса Тим.

– Не зная, Тими – насочи обвинително пръст към него Рори. – Такава не съм опитвал, а ти може и да си. Все пак допускам, че вкусът ѝ може да е такъв.

Запитването на прислужницата доведе появата на собственика – тлъст испанец, който говореше слабо английски. Той уведоми, че градът се намира на известно разстояние – действително доста надалеч за такива извънредно симпатични и добре облечени млади донове, за да се извърви пеш. Той ще им намери превоз. Рори се съгласи, но когато превозът пристигна, те откриха, че представлява кола с дървени колела без шини, теглена от два тромави вола. Вътрешността на колата бе изпръскана с пресен тор, който ги принуди да стоят прави. Воловете крачеха лениво, без да обръщат внимание на виковете на възрастния чернокож каруцар. Цялото почистване и лъскане на лодката и докарване на моряците, както и блестящият вид на Рори отидоха на вятъра, защото с пристигането в града той видя, че едната страна на палтото е напръскана с тор. Дрехите му бяха прашни и изпоцапани, лицето прорязано от улейчета пот между праха. Тим бе не по-малко раздърпан, но изглежда нищо не бе в състояние да помрачи настроението му. Коларят ги остави пред солидна, обрулена от времето каменна сграда с дървени навеси и протрит от времето надпис, на който пишеше с избелели букви: „ЕЛФИНСТЪН И СДРУЖЕНИЕ, КОМИСИОНЕРИ.“ Влязоха през отворената врата, намирайки вътрешността сравнително прохладна, за да установят, че Елфинстън бе съвсем различен от служителя, който ги беше посрещнал. Този Елфинстън беше млад, може би връстник на Рори, и не беше нужно Рори да му се представя, тъй като чичо му вече бе разнесъл новината за пристигането им.

– Вие сте барон Сакс? – грациозността на младежа бе очевидна, когато пристъпи от полумрака на кабинета си, за да ги посрещне. – Чичо ми събщи за вас само преди около час. Каза, че карате първокачествени роби. – Предложи столове на Рори и Тим, дрънна една камбанка, появи се черен слуга. Настоя да си свалят палтата, изпрати слугата да почисти палтото на Рори, предложи им изстудени напитки от запотената „ола“, която ги разхлади, освежи и предразположи.

Младият Елфинстън – Ноел, както се представи – изглеждаше симпатичен и почтен. Каза им, че сам възнамерявал да посети кораба, но сега, след като Рори му бе спестил пътуването, могат да поговорят делово. Разбира се, ако Рори желаше – сред прохладата на кабинета. Рори пожела.

Младият Елфинстън обясни, че бил в занаята едва от няколко години, тъй като колонията, съвсем наскоро взета от Испания, била още нова. Уведоми ги, че имало много заможни хора. Неколцината англичани, установили се тук, напредвали добре и имали още по-добри перспективи, защото техните плантации криели големи възможности. Старите испански фамилии, живеещи от поколения тук, били още по-богати. Почвата била добра, реколтата превъзходна и имало всички изгледи за успех и забогатяване, ако можели да намерят роби, които да вършат земеделската работа. Затова товарът на Рори бил повече от добре дошъл. Младият Ноел повтори думите на чичо си. Повечето идващи от Африка роботърговски кораби спирали най-напред в Барбадос или отивали до по-населените острови Джамайка или Хаити, чак до испанска Куба. Рядко в Тринидад им се удавала възможност да купуват роби, а страшно се нуждаели от такива.

Младият Елфинстън се наведе напред поверително и потупа Рори по коляното. Бил готов на драго сърце да помогне на Рори да си разпродаде стоката. Разбира се, щяло да стане съгласно желанието на Рори. Той нямал желание да се натиска, но тъй като Рори е чужденец, може би би могъл да му бъде в помощ. Разполагал с огромна барака, без покрив, но оградена с високи стени. Рори можел да настани робите там. Мястото било достатъчно просторно, за да могат да спят под навес, макар и на земята, щели да имат място и за движение на открито. Все пак там щели да прекарат съвсем за малко, за да изпитат неудобство. Какво смята Рори?

Той каза, че ще помисли по въпроса. Благодарил на Елфинстън за сътрудничеството, но искал да прецени добре.

Но това не е всичко, продължи Елфинстън. Той посъветва Рори да направи търг, тъй като конкурентното наддаване би донесло по-добри пари. Той дори на драго сърце ще му стане агент. Имал отпечатани бланки и щял да ги изпрати по куриери на всички плантатори, определяйки датата на търга. Да, ако Рори желал, той на драго сърце щеще да поеме работата в ръцете си, след като робите бъдат настанени в бараките. Щеще да ги пои, да осигури храна и пресни плодове. Ще ги остави да си отпочинат няколко дни на твърда земя и няма да бъде зле да се поупражняват, за да напълнят мускулите и бъдат в добро състояние. На драго сърце ще направи всичко това за десет процента от продажбата.

Рори чувствувал, че в края на краищата ще се съгласи. Повече или по-малко бе оставен все пак на милостта на този привлекателен младеж, тъй като той не би знаел как да постъпи. Имал жива стока, за която

трябваше да се погрижи, да я подслони и нахрани. Животните не бяха бали памук или посуда. Караше жива стока и след като бе имал щастие-то да не загуби нито един по време на пътуването, жадуваше час по-скоро да се избави от тях. Да, ще уведоми Елфинстън, непременно.

Накрая Елфинстън му предложи да подпишат споразумение. Дрън-на камбанката и се появи стар, прегърбен служител, който под диктовката на Елфинстън написа договор, оставяйки място Рори да подпише, когато реши. Отклонявайки поканата на Елфинстън да обядват в неговия дом на хълмовете, той все пак прие предложението за кола и каруцар, с който да се върнат на пристанището. Елфинстън се извини за колата, която беше местно производство, но поне беше чиста и седалките ѝ бяха подплатени с моряшко платно, така че се пътуваше по-приятно.

Макар че колата друсаше, а конете тичаха в тръст, вместо да се търрят като воловете, Рори изведнъж жадува за Саакс и бързите арабски коне, които той и Баба яздеха заедно. Искаше му се да препусне към разпадащата се джамия, да послуша историите на старите разказвачи на приказки и после, най-приятното, да препусне обратно към мръсния дворец на Саакс и избере жена от харема си. Не Елмира. Елмира беше за тиха любов, а тялото му се нуждаеше от нещо повече след дългото въздържане. Спомни си за своя харем, в който имаше една персийка, чиито топли устни облизваха желанието му. Нея би избрал. Почувствува как слабините му набъбват. Персийката ли? По дяволите! Би взел която и да е от тях. Която и да е, стига да му беше под ръка в момента. Милостиви боже!

Въздъхна и скръцна зъби, надявайки се, че Тим няма да забележи очевидните белези на възбудата му, но бе невъзможно да го скрие.

– Трябва да научиш нещо, жребчето ми Рори, ако ще ставаш моряк. Човек има нужда да се успокоява от време на време и ти трябва да се примириш с факта, че за това има и други начини, когато не си на суша и нямаш под ръка жена.

– Но сега сме на суша и съм сигурен, че тук може да се намерят жени.

Той заговори на коларя, негър с интелигентна външност, който говореше доста свободно английски, и му заръча да ги откара в града. Впечатлението, което градът направи на Рори след занемарения вид на пристанището, беше доста приятно. Допреди няколко години той бе испанска колония, а Испания беше добър и стабилен строител. Къщите, магазините и църквите бяха от солидна зидария, защото испанците не вярваха на дървените конструкции. Улиците, макар и тесни, бяха

засенчени от палми и буйни тропически храсталаци. Снопете ярко-червени бугенвиле бяха засети покрай варосаните в бяло стени. Странни растения с оранжеви, червени, жълти и зелени листа разцъфваха като цветя, а през решетъчните стоманени порти се мяркаха градини. Макар че в този час на деня срещнаха само неколцина, тези, които Рори видя в централната част на града, бяха добре облечени и преуспяващи на вид.

След като обиколи около резиденциите и търговския квартал, коларят, сякаш долавяйки мислите на Рори, зави и се обърна към него:

– Господар сър може иска жена? Има една улица в този град, където жени, сър господар. Ако иска, аз може заведе.

Рори мислено благодари за неговата прямота. Деликатните думи и хитри косвени намеци не бяха за сегашното му настроение. Коларят бе изразил сбито точно това, от което се нуждаеше Рори – жена. Просто жена. Не жената, или някоя нарочна жена. Ако беше млада и красива, толкова по-добре. Най-важното беше да е жена.

Той подхвърли една сребърна монета на коларя, който я сграбчи във въздуха.

– Тъкмо това търся, момко. Сръгай конете.

– Да, сър, господар мъж. – Камшикът изплющя върху гърбовете на конете.

– Не може да бъде по-лоша от Мама Тъпчи-кръв, при която ме заведе в Ливърпул, Тими. Изглежда много отдавна, нали?

– По-добре да не мислим за това, Рори. Сега сме добри приятели. Тогава ти беше просто моряк, когото подлъгвах за една гвинея. Нещата са различни сега.

Завиха зад един ъгъл и Рори плъзна поглед, където сочеше камшикът на коларя.

– Тук са – каза момъкът и забави конете.

Беше тясна уличка със спретнати, добре поддържани къщурки. Постарите бяха каменни, а новите дървени. Всяка имаше градинка с цветя, а по широките стъпала, водещи към вратата, орляци момичета в пъстри облекла им махаха. Бяха с всички нюанси на кафявия, мургавия и белия цвят. Някои на вид испанки, а тук-там блондинка с млечнобялата кожа на англичанка. Изкушаваха ги обитателките на всеки дом и Рори се канеше да спре в първия от тях, но коларят, широко усмихнат, гордо посочи към една по-голяма и по-внушителна сграда в края на улицата. Нейните два етаж се извисяваха над останалите и пъстро облечените млади момичета изпълваха галерията на втория етаж. По такъв начин, живеещите тук се отделяха от онези, при които се прекрачваха само няколко

каменни стъпала, на които очакваха клиенти.

– Там са най-добри. – Белите зъби блеснаха над устните с цвета на зряла слива и младежът размаха камшика си. – Най-хубави момичета там, господар мъж. – Спря пред входа и слезе да задържи конете.

Млад негър, облечен в най-невероятния костюм, който Рори някога беше виждал, излезе от портата и спря до колата. Ухили се подканящо и посочи към вратата. Прилепналите към тялото му панталони от ярко копринено трико с цвят на смарагд очевидно бяха скроени специално, за да привличат вниманието върху свръхизобилната му надареност. Носеше ярко палто от блестящо бяло империе, шамповано на големи червени рози, жилетка от оранжев атлас, чорапи от тафта и огромен тюрбан, ярко виолетов на цвят, декориран с бели пера от петел.

– Бисмиллах! Моят господар и повелител. – Той се поклони толкова ниско, че високият му тюрбан падна, разкривайки гъстата къдрава коса. – Моят господар и повелител, братът на господаря шанго.

За миг Рори не можа да отвърне, после си припомни реката край Ринктъм Кясъл, когато той и Баба бяха застанали на брега и той бе посочил негъра заради неговата феноменална разбитост.

Скочи от колата и сложи ръце върху рамото на младежа.

– Ти ли си, Файал?

– Аз съм, господарю.

– А Мери Дейвис? Милостиви боже, тук ли е тя?

Мъжът взе едната ръка на Рори и я целуна.

– Мисис Фортескю е тук.

– Мисис Фортескю ли?

– Същата, която някога беше Мери Дейвис, господарю и повелителю.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След дълго време – новата среща с проститутката Мери Дейвис. Спомени и мечти. Животът на мисис Фортескую.

Изглеждаше невероятно, ала бе истина. Тук, в Порт ъф Спейн, на другия край на света от Глазгоу и още по-далеч от Ринкътм Кясъл, Рори бе срещнал Файал. И дори нещо по-важно, пак се беше събрал с Мери Дейвис, макар че сега тя беше мисис Фортескую. Кой ли беше този Фортескую? Е, който и да беше, Рори възнамеряваше да му окачи рога. Щеше да окачи на копелдака рога, по-големи от тези на елените в родната Шотландия. Като се сбогува набързо с Тим и нареди на коларя да го откара на пристанището, Рори последва Файал през отворената врата на къщата. Беше тъмно и прохладно под засенчения покрив и дори в изпълненото с цветя патио той изпитваше чувството на прохлада, идваща от палмите и малкия фонтан, чиято вода преливаше в мозаичен басейн, заобиколен с папрат.

– Моля, почакайте тук, господарю и повелителю. – Файал посочи една каменна пейка, засенчваша слънцето чрез широките, метално зелени листа на един бананов храст. – Отивам да кажа на мисис Фортескую, че сте тук.

Свали си тюрбана и отри с длан потта по челото си.

– Проклет маймунски костюм – каза той на английски. – Проклети тесни панталони. Мисис Фортескую каза да ги нося, аз пък казвам на мисис Фортескую, че ако не нося никакви панталони ще има повече работа, но тя казва, че вече не съм черен дивак.

– Почакай. – Рори продължи да говори на арабски, радвайки се на възможността пак да поговори на езика, който го връщаше в Африка. – Не казвай на мисис Фортескую кой е тук. Кажи й просто, че един господин иска да я види.

– Ще стане. Искам да кажа – става. Проклет английски труден, но почти забравих друг да говоря. – Обърна се и изтича по стълбите толкова бързо, доколкото краката му позволяваха. Върна се след миг задъхан. – Мисис Фортескую казва мъжът да почака. Тя дойде долу. По-добре засанете зад банана. – Файал се ухили. – Тя не ви вижда отдавна. Тя дяволски изненадана.

Рори установи, че трепери от възбуда. А също и от желание, тъй

като чувствуваше набъбването в слабините си. Вярно, той никога не бе обичал Мери Дейвис, поне не мислеше така. Но никога не бе могъл да забрави прекараната заедно нощ и дори нещо повече – беше й безкрайно благодарен за нейната добрина. Сега възможността да я види го караше да осъзнае, че тя заема много по-важно място в сърцето му, отколкото бе очаквал. Мери Дейвис! Пристанищна уличница от Глазгоу! Не можеше да забрави уютата на малката й стаичка, вдъхновения й начин да се люби и предложението й да остане в Глазгоу. Мери Дейвис! Неотдавнашният му сън с нея възбуди още повече желанието му.

Чу стъпките й, когато се спускаше по стълбите, после ускореното тракане на високите токчета по плочите. Надзъртайки иззад листата, едва можа да познае в тази гранд дама проститутката, която бе оставил в Глазгоу. Единственото непроменено нещо бе лицето й. Държанието, дрехите и обноските й далеч не бяха като на пристанищна уличница. Носеше рокля от бяла мрежеста материя, скроена по новата френска мода, която разкриваше гърдите й до розовите зърна, а тях загатваше като зрели малини. Виждаше се ясно, че не носи нищо под роклята. Колие от ковано злато притягаше бялата материя под напирашите гърди и оттам роклята падаше свободно към земята. Снопът разрошени коси, който бе покрил главата й в Шотландия, сега бе фризиран, прибран високо в плътна прическа, даваща възможност да се видят провисналите обици с брилянти. Шарф от раирана материя на бели и черешови илици падаше от раменете й и се вееше отзад. Малки атлазени обувки се подаваха изпод гънките на роклята.

– Господи! Тя е възхитителна! – прошепна на себе си той. И все пак докато я гледаше, се надяваше, че някогашната Мери Дейвис не се е променила само външно.

Тя спря за миг, огледа патиото и като забеляза широкия му гръб между листата, заобиколи малкия фонтан. Едва разтвори листата и той скочи, прегръщайки я в обятията си.

– Кучешки копелдак, който и да си ти! – Заудря тя гърдите му с безсилните си юмруци. – Да не ме смяташ за двушилингова уличница? Ако ти трябва женска, ще те снабдя с такава, но дявол ме взел, ако те оставя да ме тъпчеш.

Той я отдръпна и се захили.

– Тъкмо той те взема, Мери Дейвис. Самият дявол – Махаунд – Нашият Хари. Сатаната. Луцифер. Шейтан. Както щеш го наречи. Последният път, когато те видях, ти загръщаше един вълнен шал на раменете си, докато дилижансът за Ливърпул напускаше Глазгоу. Трепереше като

влажна утрин, и ето те сега окичена като принцеса и носеща името мисис Фортескю, без дори да целунеш клетия Рори Махаунд, който прекара кажи го цял живот по море.

– Рори Махаунд! – Тя го изгледа продължително, за да се увери, после се хвърли в прегръдките му и го задуши с целувки. – Рори Махаунд, любов моя! Рожбо моя, моя попивателна на ром, мой живот! А водиш ли Нашият Хари със себе си, Рори Махаунд?

Тя плъзна ръка между краката му и пръстите ѝ го сграбчиха.

– Да, водиш го, голям като живота. Кажи ми сега, какво правиш в Порт ъф Спейн и можа ли да ме забравиш, Рори Махаунд? Да, момчето ми, на теб се дължи да бъда сега елегантната и почитана мисис Фортескю и да бъда тук, в Порт ъф Спейн, със собствена конюшня кобилки, които работят за мен. О, Рори Махаунд, колко се радвам, че те виждам! – Пак покри лицето му с целувки. – Моят скъп Рори Махаунд!

– Скъпа Мери Дейвис – отвърна на целувките ѝ той. – Седни и ми разкажи всичко за себе си и как стана елегантната и почитана мисис Фортескю от Порт ъф Спейн. – Дръпна я на пейката до себе си и я прегърна, полагайки едната си ръка върху изпъкналата ѝ гръд.

– Само че не тук, Рори Махаунд. – Тя посочи стълбището. – Никога не бих се отпуснала тук с теб, докато всичките ми момиченца надзъртат зад перилата, а Файал ни следи зад палмите. Макар че ръцете ме сърбят за теб, няма да правим зрелище. По-добре да се качим в моите стаи, където мога да затворя вратата, за я залостя и да шурея, както си искам с теб. – Тя го поведе по стълбището. Минаха благополучно по коридора и стигнаха до нейната стая. Той я прегърна и дръпна ръката ѝ надолу.

– О, това наистина е Нашият Хари – засмя се тя. – Радвам се да го видя пак със свалена шапка и готов за сражение. Знаеш ли, той все още е шампион, макар, трябва да си призная, ще има достоен съперник в лицето на младия Файал, който ми донесе късмет.

И после, след много целувки и ласки, притискане и прегръщане, последвани от нови сладки думи, те се отделиха един от друг – Мери с метната над раменете рокля, а Рори с палто на пода и панталони на глезените.

Макар че двамата имаха да си кажат много неща, трябваше да изминат повече от два часа, преди някой от тях да е в състояние за сериозен разговор. През това време Рори се върна към твърдия сламеник на мрачната стая в Глазгоу. Лъхна аромата на торфения дим от малката камина, почувствува топлината и спокойствието в прегръдката на Мери и при всички тези спомени даде възможност на Нашият Хари така да се

прояви, че накара Мери да стане и да се къдне, че никой друг, освен самия дявол, не би могъл да го прави така.

Най-после, когато огньовете в кръвта му затляха, Рори спусна дългите си крака, вдигна Мери на ръце и я сложи на един стол до отворения прозорец. Като дръпна една възглавница, той седна на пода в краката ѝ. Тя се настани до него и облегна разрошената си глава на коляното му.

– И така, мисис Фортескю, или може би трябва да кажа почтената мисис Фортескю, която все още може да бъде очарователно безнравствена – Рори повдигна лицето, обгръщайки брадичката ѝ в ръката си – Да чуем кой те доведе в Порт ъф Спейн заедно с твоя Файал. – И кой, впрочем, е Фортескю?

Тя целуна върховете на пръстите му, положи глава на бедрото му и се залови да го дразни с топлата си уста, докато той нежно я отблъсна.

– Фортескю? – усмихна се тя. – Защо да мислим за него, когато Нашият Хари ми сваля шапка за поздрав?

– Може би любопитство. Може би ревност.

– Няма за какво да ревнуваш. Негово благородие капитан Фортескю не беше нищо повече от едно пияно нищожество. Поплювка от гrenaдирската гвардия, който сгреши една нощ да влезе при мен, чул за Файал, чиято слава изглежда бе стигнала до Лондон. Джеми беше помладият син на граф Дъджейн, извратен малък копелдак, какъвто не се е срещал. Искаше едновременно мен отдолу и Файал отгоре си. В края на краищата го накарах да плати скъпо. – Тя кимна умно с глава. – Остана при мен цяла седмица, докато изтощи и двамата ни с Файал. После си свърши парите, а искаше да остане още. Тогава му направих предложение. Да се оженим и да разполага безплатно с мен и Файал. Съгласи се. При неговото състояние, било поради пиянство, било поради извратените му идеи да се забавлява, знаех, че няма дълго да издържи. Оженихме се и той изтрая три месеца. Събудих се една сутрин, а той вече не дишаше. Уведомих стария граф и съпругата му. Те взеха останките на бедния Джеми, извърщайки елегантните си носове от мен, донякъде благодарни, че си бе отишъл в семейна среда, без да причинява скандал.

Рори отстрани ръката ѝ.

– И после какво стана?

– Един ден пристигна техният адвокат, който пожела да види брачното ми удостоверение, и след ръмжене и викане трябваше да го признае за законно. Тогава, желяйки да ме разкара от страната заедно с Файал, така че никой нищо да не може да каже за техния скъпоценен Джеми и странните му склонности, той ми предложи две хиляди златни

гвинеи, ако се изпаря и отърся шотландската мъгла завинаги от дрипите си. „Но къде трябва да ида?“, попитах аз. „Където пожелаете – каза той – стига да е извън Шотландия, Ирландия или Англия. Какво ще кажете за Тринидад?“ Дори не бях чувала за Тринидад, но изглежда, че старият граф бе закупил една плантация тук, която не желаше особено, така че искаше да се отърве от нея, стига само да се съглася. Какво имах да губя? Продадох къщичката си в Глазгоу, взех Файал и заминах за Лондон, където престоях един месец в очакване на кораб, който ще ме откара в Тринидад. През този месец живях в Челси и се сприятелих с една стара дама, някоя си мисис Едуърс. Някога била актриса и през този месец направи от мен дама – копринена кесия на свинско ухо. Почти! С Файал се качихме на кораба и пристигнахме тук. В началото мислех да живея в плантацията си и да бъда порядъчна дама, ой-ла-ла, но скъпи Рори, мина седмица, през която почтената мисис Фортеску слушаше за отглеждането на захарната тръстика и ми писна. Бях самотна и скучаех. Установих, че клетите мъже от Тринидад нямат подходящо развлечение, а също и бедните моряци, които се отбиваха на това пристанище. Всъщност има цяла улица с евтини проститутки, ала никой от тях не умее занаята. Просто влизаш, излизаш, плащаш един шилинг и толкова.

Реших да направя нещо. Продадох част от плантацията на стария граф. Смятах да разкрия един дом извън плантацията, но е много далеч, за да го намерят моряците. Мястото е било солидно, служило е за склад, затова купих тази сграда и я подредих. Тогава пратих известие на старата си приятелка Хана Мак Тевиш, проститутка от Глазгоу, като ѝ поръчах шест свежи момичета, познаващи занаята, които желаят да заменят ъглите на Глазгоу със слънцето на Тринидад. И ето ме в занаята. Дяволски добър занаят, бих казала. Било с моите бели момичета, заети всяка нощ, било с Файал, който работи по желание – за една златна гвинея, ако е сам, или за две, ако разиграва представление с някое от моите момичета. Трупам пари. – Устата ѝ удави Рори с целувки. – Не съм открила равен на тебе, Рори. Разбира се, Файал си върши работата, обаче не е забавен.

Рори се вкочани на стола си, изпъвайки крака напред, но Мери, чувствайки приближаването на нова експлозия, престана.

– И така, ето ме в бранша, известна и елегантна дама. – Направи иронична гримаса. – Самата аз не работя вече, освен, когато от скука си пожелаея някой симпатичен моряк. Държа почтен дом, ако можеш да смяташ един публичен дом за почтен. Завързах приятелство с всички местни големци, дори и със самия губернатор сър Базил Клевердън. Той

ми е добър клиент, макар че е стар и немошен и може само да гледа. Казват, че жена му не го пускала между краката си и не знала дали би трябвало да я виня. Той приближава седемдесетте и е увиснал като въже, а тя няма повече от двайсет, както съм чувала. Охо! Какво се отпущих, като същинска клюкарка! Това е историята ми, Рори Махаунд, и след като ти си тук и водиш Нашият Хари, да бъде благословен. Всичко друго е без значение.

Дълго в стаята царя тишина, докато Рори през полузатворените си очи видя как светлинните лъчи, пресети през отворения прозорец, спряха върху главата на Мери. Тя продължи до финала, когато Рори пое рязко въздух и падна изтощен на леглото. Тя се надигна от пода, наля чаша бренди и му я подаде, след което се настани на един стол на известно разстояние от него.

– Сега ще стоя настрана. – Наведе се и го потупа по коляното. – Нашият Хари се нуждае от почивка. Виж как сладичко си е заспал, свит и доволен. Е, Рори, гъсочето ми, аз ти разказах историята си. Твой ред е да ми разкажеш своята.

Брендито бе освежило Рори и действително беше негов ред да ѝ разкаже за себе си. Пътуването до Африка, сприятеляването с Баба, неговия харем, любовта му към Елмира и детето, което сигурно вече му бе родила. Разказа ѝ как е станал емир на Саакс, за кораба на пристанището и товара роби. Разказа за Тим и неговите приключения в Африка. Разказа ѝ за всичко, случило се с него, без да се срамува.

– И сега, след като си вече тук, Рори Махаунд, ще останеш ли? – попита го тя.

– Поне за известно време – отговори той. – Смятам да разкрия представителство тук, като постоянен пазар за роби. Тим се връща с „Шейтан“ в Гори, в Сенегал, за още роби, които Баба ще приготви. Надеявам се скоро да разполагаме с още кораби. Баба в Африка и аз тук, ще натрупаме цяло състояние.

Мери го прекъсна:

– Не е нужно да търсиш място. Аз притежавам една чудесна къща в плантацията Мелроуз. Никой не живее там, тъй като се налага да прекарвам времето си тук. Тя е твоя, Рори, докато искаш, и аз бих се радвала, ако има кой да се грижи за нея, защото запустява и се руши. Мебелирана е, а ти имаш достатъчно негри, които да обучиш за слуги. Можеш дори да спечелиш пари от мястото, ако решиш да го обработиш. Настани се като плантатор – милорд барон ъф Сакс, и си гледай търговията с роби! Тук такива търговци са на уважение. Настани се в Мелроуз и го

направи свой дом.

Той пристъпи и я целуна по челото.

– Някога ти оправи затрудненията ми, скъпа Мери, ето че сега пак ги оправяш. Някога ме прие и ми предостави дома и топлотата на тялото си. Сега пак ми даваш дом. Винаги ли трябва да ти бъде задължен, Мери Дейвис?

– Ах, Рори, това е дълг, който лесно можеш да изплатиш.

– Мога. Ще се ожена за теб, Мери Дейвис, сега почитаемата мисис Фортескю, и ще те направя лейди Сакс от Шотландия и принцеса Саакс от Арабия.

– Само това не – изправи се тя насреща му. – Мисис Тра-ла-ла Фортескю в края на краищата си е пристанищна уличница, както можа да видиш по начина, по който те задяваше и днес. Вярно, че самата тя не е вече курва, но е съдържателка на публичен дом, а това може би дори е по-лошо. Не, Рори, пожелая ли да бъда лейди Сакс и да си вирна носата като всички други жени тук, дори и като милейди Клевердън, съпругата на губернатора, в края на краищата те ще бъдат тези, които ще ми вирнат нос. Благодаря ти за предложението, Рори. Няма друг мъж, за когото бих пожелала да се омъжа, така че Нашият Хари винаги да ми прави компания, ала няма да го сторя. Само ще те използвавам.

– Но аз те обичам, Мери Дейвис.

– Приятно е, че ми го казваш. Не съм чувала по-сладки думи, обаче не любов изпитваш към мен. Просто срещаш старата приятелка, която никога не си очаквал да видиш. Просто повод за вълшебно търкаляне из леглото, на каквото не си се надявал. Просто Нашият Хари застава изпълнат мирно, а после се свива и потъва в сън. Зная го със сигурност. Един вид самота и жажда за нежност, съчувствие. Може би и малко любов и тъй като го зная, аз ще казвам не, обаче... – Тя плъзна ръка по гърдите му.

– Какво обаче?

– От Порт ъф Спейн до плантацията има само няколко мили. Два пъти седмично, може би три, ако позволиш, ще идвам с каретата си, щом се стъмни, и ще оставаме до зазоряване. Това е наема, който ще ти искам. Само за да зная, че ти и Нашият Хари ме очаквате.

– Това е незначително, Мери Дейвис. Аз ще те приветствам с отворени обятия и Нашият Хари ще застава за почит.

– Сладкият красавец се кани да го стори. – Тя го целуна и го насочи към леглото. – Почакай само да оправя чаршафите.

– Тогава побързай, – позволи й Рори да го поведе през стаята. –

След толкова дълги седмици Нашият Хари не се нуждае от дълга почивка. Готов е да лумне веднага.

– И помни думите ми, момчето ми Рори – притегли го тя към себе си, – няма да му бъде и наполовина толкова приятно, ако бяхме женени. Просто няма да го бъде, знаеш.

– Зная, Мери Дейвис. Ти винаги си права.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Плантацията Мелроуз. Фаталната Мария. Негърката Мама Феба.

Когато Рори за пръв път видя плантацията Мелроуз, той се разочарова. Името ѝ го караше да си представя английска местност или влажен шотландски замък, а ниската, просторна плантаторска къща бе по-скоро испанска, отколкото английска и съвсем различна от арабско жилище с високи гипсирани стени и покрив от червени керемиди. Простираше се сред поляни, покрити с високи кафяви треви. Дървета заграждаха къщата, която беше само на един етаж. Външните стени, запустели някога варосани останки, сега бяха само зацапан кирпич, без прозорец. Единственият вход изглежда беше провисналата желязна порта. Рори бе само с Кту, оставил Тим в Порт ъф Спейн. След като бе чул разказа на Рори за необичайните склонности на мистър Фортескю да го правят на сандвич между Файал и някоя жена, Тим така зажадува да опита това с някое от момичетата на Мери и страхотния Файал, че остана при нея.

Тя също не бе пожелала да го придружи.

– Нека си мислят каквото искат за теб и мен, Рори, но ако не ни виждат заедно, не могат да кажат нищо лошо за нас. Ако възнамеряваш да бъдеш почтен роботърговец, ако да можем да наречем такъв човек почтен, не бива да смесваш името си с моето.

Той разбираше съображенията ѝ, ала му липсваше нейната компания, както и близостта на Тим. Затова Рори бе дошъл сам с Кту, на коне, които тя бе закупила за двамата в Порт ъф Спейн.

Слезе от коня пред портата. Ръждясала желязна верига висеше на една камбанка извън затворената врата и когато Рори я дръпна, дрънкането ѝ разгони ято гълъби в двора. Трябваше да дръпне няколко пъти веригата, преди да види признаци на живот в къщата. Най-последно провлачените стъпки на боси крака доведоха един негър, който лениво закопчаваше дрипавите си панталони на тънкия си кръст.

– Защо удря камбана, миста? Тук никой не живее, миста.

Нали ти живееш тук, безполезен къс черна плът? Аз също ще живея тук. Как се казваш, момче?

– Аз съм казва Питър. Аз живееш тук, миста, с моя сестра. Тя казва Мария – произнесе го като „я“, вместо испанското „а“.

– Тогава си размърдай задника и отвори портата. Аз ще живея тук и искам да видя мястото.

Момчето се затутка около веригата и отвори ръждивия катинар, който всъщност не беше заключен. Не направи усилие да излезе навън и върже конете на Рори и Кту. Вместо това се излегна сънливо на неотворената врата и загледа Кту, който метна юздите на един клон на съседното дърво.

– Струва ми се, ленив копелдак, че ти е нужно запознанството с камшика. – Гласът на Рори трепереше от гняв. – Някой трябва да те научи как да се държиш. След това ще скачаш, щом ме видиш. И когато се обръщаш към мен, ще ми казваш „господарю“. Заведи ме сега вътре и ми покажи мястото. – Рори перна прасците на младежа с една пръчка, която бе откъснал от пътя вместо камшик. – Откога си тук?

– Аз винаги тук, госп, аз и Мария. Ние избягаме и крием, да. После нов госп, той идва от Англия след стар госп Кендал връща в Англия, но преди замине, той продава всички негри без мен и Мария. Нов госп идва и не остава. Казва това място не добро без негри. Ние пък бяга, аз и Мария, и после пак връща и сега мисъс Фортескю тя казва ние останем тук и наглежда за нея. – Той си заигра с копчетата и очите на Рори се преместиха към дрипавите му панталони, които едва прикриваха бавно спадащата възбуда на младежа.

– Какво правеше, когато пристигнахме? Защо толкова се забави?

Питър наведе глава и палецът на босият му крак зачерта кръгове по струпаните с прах плочки.

– Не прави нищо лошо, госп. Съвсем нищо лошо. Не аз виновен. Мария кара мен прави. Всеки ден кара мен прави, и нощем също. То не лошо, госп. Тя казва не лошо, защото тя по-голяма от мен.

– Да не си се търкалял със сестра си?

Момчето Питър поклати глава.

– Не, господарю, поне денем не. Само играя с мене и тя гледа. Тя обича гледа мен стреля мляко. Нощем тя кара мен спя с нея, ама не спи. Някой може спи с Мария, тя дявол бясна за туй – той повдигна свенливо глава.

– Иди да доведеш тази Мария. – Рори издуха праха на една от пейките в патиото и седна. Почака малко и скоро една мулатка, по-светла от Питър и страшно привлекателна с немарливата си прическа, затътри крака, облечена в парцалива бална рокля, вероятно отпреди двадесет години.

– Аз Мария – каза тя. – Питър каза ти искаш мен.

– Да. – Рори не се надигна. – Мисис Фортескю прехвърли това месо на мен. Аз ще живея тук. Най-напред искам да огледам и след това ще трябва да се почисти. Разведи ме из къщата, а после брат ти ще ми покаже външните постройки.

Тя плъзна поглед от главата до подметките му, като се спря за дълго на изпъкналостта между чатала. Той почувствува как очите ѝ проникват през панталона и усети как тя вдига поглед да срещне неговия. Усмивката ѝ беше заговорническа.

– Радвам се, че идваш да живееш тук, госп, и ако искаш, ела да ти покажа пътя. Ти Питър, стоиш тук. Ами той? – Тя посочи Кту – Ние не иска никакви негри при нас. – Улавяйки огромния шлейф на роклята си, тя прекоси патиото.

Рори накара Кту да остане при Питър. Колкото и да беше мръсно, момичето го заплениваше. Тръгна подир нея към далечния край на двора.

Въпреки че беше ниска и едноетажна, къщата беше просторна и всички стаи гледаха към обширното централно патио, което се ограждаше от покрит свод на каменни колони. Самото патио представляваше безпорядък от презрели растения, цветя и бананови храсти, а стаите бяха потънали в прах. В стаята на Мария имаше огромно двойно легло с намачкани мръсни чаршафи. Балдахинът бе драпиран с гирлянди от паяжини там, където трябваше да виси дамаска. В друга стая имаше единично легло, очевидно на Питър. Кухнята не показваше признаци на живот. В огнището тлееха дървени въглини и на места имаше паница чер боб с ориз покрай мръсните глинени съдове.

Цялата къща бе изпълнена с тежки, инкрустирани испански мебели, с износена и изгнила тапицерия, а по стените личаха следи от изпокъсани и изпоядени от молците тапети.

След като завършиха обиколката из различните стаи, повечето от тях спални, с изключение на една огромна всекидневна и обширен салон, Мария заведе Рори пак в нейната стая.

– Тази най-добра стая в къща – уведоми го тя. – В нея вътре хладно, защото тя единствена стая има прозорец навън. – Посочи му желязната решетка в стената. – Ако ти харесваш, мога подреда тази стая за теб и – тя се приближи до Рори и плъзна ръка под палтото му – ако искаш, мога да спя и аз тук. Уморена съм от това хлапе Питър. Иска само цял ден пипа се. Дойде нощ и не може, няма сила. – Тя пристъпи съвсем близо до него.

От силния мускус на тялото ѝ на Рори му се догади, но в

оформеното като сърце съблазнително лице и очите с дълги мигли имаше нещо примамно. Той я отблъсна, но го стори с известна нежност.

– Ще видим – опита се да спечели време. – Сега извикай Питър и моя слуга Кту да разгледаме навън.

– Ти сигурен не иска да отпочине малко? – Тя изви тяло към него, така че връхчетата на гърдите ѝ изпъкнаха под дрипавия атлас на роклята. – Можеш полегнеш в леглото. Много горещо вън на слънце.

Пак се притисна в него и този път пръстите ѝ се плъзнаха по изпъкналостта, в която бе впила очи. Той искаше да възрази, ала изкушението беше толкова силно, че в момента нямаше сила да го стори. Тя се затрудни с копчетата и той разбра, че успееш ли да постигне целта си, е загубен. Искаше му се да ѝ каже, че няма да приеме поканата ѝ, докато не се измие с вода и сапун. Пръстите му издърпаха нейните и ръката ѝ увисна. Той се отстри. Тя прие отдръпването му с надеждата, че то е само временно и преглътна жадно.

В патиото намери Питър с широкопола сламена шапка на главата и усмивка, която изглежда не слизаше от лицето му. Кту беше зад него – прекалено близо, помисли си Рори. Но си припомни отблъскващия увод между него самия и Мария и почувствува, че няма основания да обвинява Кту.

– Тази Мария, тя умира за мъж – изрече Питър с остър фалцет. – Скита по цели нощи из други плантации и търси да пипне мъж. Ако не може, кара мене, ама казва аз не ме бива. Не мога задържам дълго, защото аз много малък. Оттук, госп – свали той сламената шапка и посочи с ръка.

Постройките в плантацията бяха в същото окаяно състояние като къщата, но Рори откри една обширна сграда, за която Питър му каза, че била използвана някога за складиране на тютюн. Беше солидна, просторна и добре проветрявана и Рори реши, че ще стане барака. Пак можеше да използва Елфинстън за комисионер, но предпочиташе да настани робите там, където можеше да се грижи лично за тях. Замисляйки се за плантацията и нейните възможности, едва не се изкуши да задържи всички роби за себе си и да разработи сам плантацията. Но в тази област беше пълен невежа и от занемареното състояние по всичко личеше, че щеше да мине доста време, докато тя пак заработи. От робите можеше да спечели сигурно и бързо и в крайна сметка именно на такава работа се бяха спрели той и Баба. Все пак реши да подбере неколцина за домашни слуги, макар че нямаше представа как би ги обучил. Може би Тим? Не, Тим щеше да се върне в Африка. Добре, сам щеше да ги

обучи. Ще започне с Мария и Питър. Изкъпана и в чисти дрехи, Мария ще стане едно симпатично момиче, а Питър изглеждаше достатъчно умен. Може ми Мери Дейвис ще намери някоя опитна негърка, която да се грижи за домакинството и да му готви. Щяха да му бъдат нужни няколко мъже в къщата и още половин дузина, които да се грижат за робите, докато бъдат продадени. Обикаляйки къщата с Питър, той уведоми Мария за предстоящото си връщане.

В Порт ъф Спейн се отби за среща с Мери Дейвис и намери Тим още там, съвсем изтощен след схватката си с едно от момичетата на Мери и страхотния Файал. Рори изказа благодарностите си на Мери, загдето му предоставила Мелроуз и я увери, че плантацията е идеална за негова резиденция, докато е в Тринидад, и за настаняване на робите, не само онези, които бяха на кораба, но и другите, които възнамеряваше да докара занаят. Спомена за срещата си с Мария и тя му се закани с пръст, заявявайки, че момичето е една мръсна кучка, готова да разтваря краката си на всеки срещнат негър. После, когато се оплака, че не вижда човек да се погрижи за почистването, Мери, сякаш родена да разрешава затрудненията му, пак се притече на помощ. Дръпна шнура на един звънец и влезе Файал, който, за разлика от Тим, изглеждаше свеж както винаги. Тя му заръча да ѝ доведе Мама Феба.

Това беше най-колосалната негърка, която Рори бе срещал. Беше висока повече от шест фута и тежка поне сто и петдесет кила. По-късно узна, че е от племето луо от Уганда. Огромните ѝ като дини гърди заплашваха да разпорят тънката копринена рокля, а слонските бутове опъваха полата ѝ. Широкото черно лице разкриваше усмивка като полумесяц, зад която се виждаха здрави, бели зъби. Ситните ѝ очи, почти закрити от топчестите бузи, сезираха към света с неприкрита жизнерадост. Жената излъчваше свежия аромат на току-що изпечен хляб и Рори забеляза, че дрехите ѝ са бели и безупречно чисти. Мери се отнасяше към нея с повече уважение, отколкото към останалите роби.

– Разполагам тъкмо с това, което ти е нужно, момчето ми Рори. – Тя кимна на Мама Феба да приближи и положи черната ѝ ръка в своята. – Това е моята собствена Мама Феба, която не само има сърце, отговарящо на фигурата ѝ, но е и положително най-добрата готвачка в Тринидад. Тя ръководи цялото ми домакинство като с желязна пръчка. Не зная как ще се оправям без нея, ако не беше дъщеря ѝ, втората Феба, обучена от майка си и равна на нея почти във всичко. Не възнамерявам да ти я продам. В Тринидад няма да се намерят достатъчно пари, за да я купят. Но ще ти я заема при условие – Мери му се закани с пръст, – че тя

пожелае да дойде. Какво ще кажеш, Мамо Феба? Искаш ли да отидеш в Мелроуз и да оправиш нещата за барон ъф Сакс?

Чернокожата се вторачи в Рори, оглеждайки го от главата до петите, после избухна в писклив кикот, който след малко превърна в думи:

– С него ли, мисис Фортескю? С този симпатичен момък? Отивам навред с него. Удоволствие е пак да служи на мъж. Тук само момичета, освен Файал, макар че той струва колкото трима мъже. Да, искам да служа този хубав бял мъж, ако вие съгласна.

– Тогава всичко е наред – усмихна се Мери. – Мама ще бъде готова утре сутринта. А ти – обърна се тя към Рори, – ти ще си тръгнеш оттук утре сутринта, също така?

– Не мога да откажа на поканата, която ми загатва нещо – намигна ѝ Рори. – Що се отнася до тебе, Мамо Феба, вече до уши съм влюбен в теб и ще подбера петима най-симпатични момчета от тези, които имам на кораба, за да ти помагат из къщата. Не мога да гарантирам, че всеки от тях ще струва колкото Файал, но ще се постарая да отбера такива, които ще струват поне колкото двама други.

Огромната жена се закиска, което се усили, когато се завъртя, разкривайки поли и фусти. Целуна ръка на Рори, после на Мери, плъзна се дори и към Тим, на когото се поклони. Като се поколеба за миг на прага, за да изкаже задоволството си с още по-широка гримаса, тя се измъкна с изненадващо лека стъпка.

– А сега, Мери, ще трябва да се върна на кораба. – Рори покри ръката ѝ с целувки. – Освен ако Тим не пожелае нова схватка с Файал...

– Една ми е достатъчна и ще ми държи влага поне за цял ден – едва не се изчерви Тим пред Мери, независимо че добре знаеше на кого дължи днешното си развлечение.

– Тогава ще те взема с мен – продължи Рори. – Мери, необходимо ми е да поговоря с капитан Джеху. Да се отърва от тези потни дрехи и да се върха на брега за нова среща с Елфинстън, след което ще дойда към десет часа при теб. Бива ли?

– О, момчето ми Рори, чудесно е, като си при мен. Казват, че за компенсация на такъв лош живот, какъвто съм водила аз, идват само бедни, но ето че с мен се случи обратното. Сполетява ме само късмет и най-големият от всички е твоето завръщане. Ще те чакам. Върви и отведи клетия Тими със себе си и се погрижи да получи бутилка порто, за да възстанови силите си, преди да атакува Файал отново.

Тим тръгна пред Рори по стълбището. На половината път Рори се обърна, дочул думите на Мери:

– Не забравяй да доведеш Нашият Хари с теб.

– Аз също ще възстановя силите си с бутилка порто.

– Само това? – Тя се наведе напред, така че Рори да може да види гърдите ѝ. – Само това! Нищо друго не е нужно на Нашият Хари!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рори разширява търговията. Смола и индиго. Неочаквана среща с лейди Клевердън – принцеса Ясмин или Мери Олбани. Отново Елмира.

Рори се върна с неразположения Тим на „Шейтан“ и намери Джеху да обядва сам под един навес на задната палуба. Робите, които сега се радваха на свободата на средната палуба през деня поради нетърпимата задуха в трюма, сияха, облеegnати на перилата, или разговаряха на малки групички. Джеху извика с ръка Рори и Тим, които седнаха край масата, доволни от сянката на навеса след горещия пек по време на пътуването. Рори се впусна да му разкаже случилото се и за намерението си да свали товара от кораба и да ги откара в Мелроуз, докато дойде време за продажбата.

– Яли ли сте? – попита Джеху след като одобри плановете на Рори.

Рори поклати глава. Бе възнамерявал да вечеря с Мери, но бе огладнял от работата през деня, а и Тим в сегашното си състояние се нуждаеше от храна. Реши да похапне и прие поканата на Джеху. Без да се усмихва, със сериозно както винаги лице, Джеху бутна една дървена паничка към Рори. Тя бе пълна с лепкава, черна материя.

– Какво е това? – погледна Рори и се намръщи. – Очакваш да ям от тези дяволски местни храни ли, Джеху? Ако е шега, съвсем неподходящо е да си играеш с изгладнели хора.

– До края на живота си ще ядем това, надявам се. Златото, което тази работа може да ни донесе, би купило всяка храна, която си пожелаем. Виж, Рори! Какъв товар имаше предвид за обратния курс към Гори?

Рори сви рамене. Не беше мислил чак толкова надалеч.

– Може би захар, може би ром.

Джеху го изгледа тъй, сякаш не очакваше да открие ум в главата на Рори.

– Захар? За какъв дявол им е на арабите захар, освен може би няколко лъжици да си подслаждат идиотския ментов чай? Колкото до рома, те го пият само скришом. Не, Рори, тук има нещо, с което можем да натрупаме състояние и което няма да ни струва дори един меден цент. Знаеш ли какво е това?

Рори огледа съдържанието на купчинката и я прехвърли на Тим, клатейки глава в неведение.

– Чиста смола – насочи пръст към купичката Джеху. – Помниш ли защо се забавихме в Танжер – за да изкараме „Шейтан“ на кила и да го натъпчем с калчища. Знаеш ли защо? Защото нямаха смола, а там тя се намира рядко. Е, добре, това е смола и тук е единственото място на света, където я има толкова много, че не знаят какво да я правят. Можеш да вземеш колкото си искаш безплатно.

– Как ще я прекараме? – попита Тим.

– Всемогъщи боже! Виж там долу – Джеху посочи към полегалите на средната палуба негри. – Говорите, че искате да възстановите състоянието им. Двуседмично мъкнене на смолата в торби и транспортирането ѝ ще доведе всеки мъжкар в такова добро състояние, че мускулите му ще изпъкнат. Тогава можеш да ги продаваш.

– Сигурен ли си, че ще има пазар за това в Гори? – Рори мушна пръста си в купичката.

– Ясно е, че не си бил много по море, Рори. Какво ще кажеш, Тим? Ти трябва да знаеш. Бил си моряк.

– Струва колкото теглото си в злато, Рори. Всички кораби ще пожелаят да се изкарат на док и да бъдат смазани, като знаят, че го има. И ако, както казва Джеху, няма да ни струва нищо, освен кирията на няколко волски коли, ще бъде чиста печалба.

Джеху кимна утвърдително.

– И докато всичките ти роби се загладят и натрупат мускули, продай ги, ние ще сме натоварили кораба с най-ценния товар, който може да се закара в Африка. Три четвърти смола, а останалото също така много ценно.

– Какво?

– Индиго.

Беше ред на Рори да изгледа Джеху с пренебрежение.

– А за какъв дявол им е на арабите индиго?

– Как щеше да живееш, ако не бях аз да те уча? – засмя се Джеху. – Върни мислите си назад, Рори. Помниш ли, когато товарехме тези мъжкари в Танжер, че някои имаха сини петна на темето си, или не си забелязал?

– Като ми казваш, си го спомням – кимна глава Рори при спомена за особения синкаво черен оттенък на някои роби.

– Е, те са сини мъже – обясни Джеху. – Някои мъже в Африка наследяват старинни обичаи. Вместо да забулват жените, а мъжете не,

именно големите мъжкарци си крият лицата от скромност, а оставят жените си с открити лица. Наричат се туареги. Самите те не са негри, но имат негри роби и някои от нашите момчета идват оттам – от сините. Туарегите носят само сини джелаби и боята прониква от тях в кожата им. Техните роби носят същите сини дрехи. Индигото е най-добро от всички сини бои. Затова ще отделим част от трюма за индиго и ще го заменим с туарегите за нови негри. С товар от смола и индиго ще бъдем далеч по-добре от ливърпулските и бристълските роботърговци, натоварени с все едни и същи мъниста, огледалца и медни ведра. Ще имаме нещо, от което африканците наистина се нуждаят, не стока, която да задоволява самолюбията им.

Тим и Рори се съгласиха. Смола и индиго! Необикновен товар, обаче Джеху знаеше за какво говори, както Рори научи по-късно от Мери. Смолистото езеро, за което бе чувала, без да го е видяла, бе наистина местно чудо, интересно за посетителите и известно в Западните Индии като корабостроителен материал. Всъщност много кораби пристигали тук именно с тази цел.

Появи се Кту с момчето на Тим, Дарба, и им поднесоха нещо по-апетитно от палачинката, която им бе предложил Джеху. Получиха сладководна риба, фино изпържена в масло, печени картофи, салатата от палмова сърцевина и за десерт – компот от портокали, банани и манго, поръсен с прясно смляно какао. После, за капак, кафе и пури.

Рори се извини и слезе в каютата си, като накара Кту да му донесе кана горещо кафе. Бе решил да не се среща с Елфинстън, а да отиде направо при Мери. Кту се беше научил да го обслужва и след избръсването Рори изтърка тялото си, за да свали натрупалия се прах и пот. После, с помощта на Кту, облече друг костюм. Малкото огледало го увери, че е готов за преглед. Намести набъбналостта на панталоните си, усмихвайки се при мисълта за Нашият Хари и предстоящата му работа, кривна шапката във форма на полумесец и излезе на палубата, кимвайки на Кту да го последва.

Бе наредил на каруцаря да се върне за него и човекът го очакваше пред западния навес на крайбрежния бордей. Когато стигнаха до къщата на Мери, главният салон не светеше и Файал не излезе да го посрещне. Като освободи каруцаря, Рори отиде до пътната врата и я намери заключена. На настоятелните му хлопания не отвърна никой.

Обърна се и изруга, че е отпратил каруцаря, чудейки се как ще се върне на кораба, когато един от горните прозорци се отвори и рамката му изскърца, въпреки очевидната предпазливост.

– Рори? – долетя шепот.

– Да, Мери. Какво се е случило?

– Върни се веднага! Ще ти отговоря. Бързо!

Той заобиколи къщата, газейки широките лехи и препъвайки се в грамадните повети. Когато стигна отзад, видя как една врата се отваря внимателно и забеляза Мери като едва доловимо светло петно в мрака.

– Оттук – прошепна тя като го дръпна вътре и затвори вратата, после я залости с желязното мандало, което вмъкна в двете конзоли. – Тихо! – предупреди го тя, улови го за ръката, поведе го към кухнята, а оттам по задното стълбище. Дори и галерията около патииото бе затъмнена и той не видя нито светлини, нито човек, докато не влязоха в нейната стая, ярко осветена с много свещи. Преди да затвори, тя го предупреди с пръст да потърпи.

– Какво се е случило? – попита той. – Нямах ли работа?

Тя поклати глава:

– Случва се понякога в моята професия да изкарвам повече пари, когато не работя.

– Което показва, че не познавам добре професията ти, скъпа.

– Никой мъж не би могъл – усмихна се снизходително тя. – Прстицията е женска професия, мили Рори. Жените я практикуват и жените я разбират. Фунтовете и шилингите, които бих си докарала тази нощ, са нищо в сравнение със златото, което печеля в същата тази минута, а моите момичета се радват на почивката си. Клетият Файал е единственият, който работи тази нощ. Разбираш ли сега какво значи късмет?

Той поклати глава, неспособен да разбере.

– Добре, нека кажем така. Има една известна дама, чийто съпруг е три пъти по-стар от нея. Тя е млада, с гореща кръв, много богата и не харесва нищо повече от якия, здрав ръжен на един млад мъж, особено ако е така добре съоръжен като Файал. Затова щом успее да се измъкне, изпраща прислужницата. Прислужницата ѝ, която едва изговаря някоя английска дума, ми донесе бележка, в която пише, че мадам ще бъде тук в толкова и толкова часа. Милейди пристига, покрита от глава до пети във воал, и щом влезе, цялата работа се прекратява. Ако хилавият ѝ съпруг отсъства, тя остава до разсъмване. Заплаща добре и ме кара да обещавам, че никой друг няма да влиза тук, докато я обслужват. Е, тази нощ наруших правилото, но и аз имам правото си на удоволствие като нея.

– А дамата? – в Рори се появи любопитство да узнае коя, в отдалечено място като тази колония, е развила буйни еротични вкусове. В него

се бе загнездила и мисълта, че и той би могъл да я обслужи не по-зле от Файал, и то на сравнително по-ниска цена.

– Негово благородие губернаторът, сър Базил Клевердън – мисля, че вече ти споменах за него, който е заместник на Негово величество тук, а надхвърлил шейсетте. Върна се от Лондон преди около месец с двайсетгодишна съпруга. Истинска, съвършена красавица. Скоро тя узана за Файал. Прислужницата ѝ, която е някаква тъмнокожа дивачка, но вълшебна на вид, срещна Файал при първото си идване тук и установи, че говори неговия език. Прислужницата каза на милейди и тя, която бе отегчена от сър Базил, си уреди да бъде обслужена от Файал. Оттогава щом губернаторът замине за Тобаго по работа, лейди Мери използва неговото отсъствие. За нея то стана нещо обикновено – не може вече да живее без него! Установих, че и тя говори същия език на Файал. Арабски, струва ми се.

Рори я изслуша с половин ухо. Не го интересуваха прегрешенията на някаква известна англичанка, изпитваща по-голяма склонност към черния питон на Файал, отколкото към незначителните възможности на своя съпруг. То беше нейна работа. И ако заплащаше на Мери за това, то беше работа на Мери, не негова.

Но имаше съвпадения, които го караха да обърне повече внимание на тази дама. Не много англичанки знаеха арабски. Освен това тази имаше прислужница, говореща езика на Файал, и беше, според думите на Мери, „тъмнокожа дивачка, но вълшебна на вид“. Не беше, не! Не беше възможно да е неговата лейди Мери. Но от друга страна, можеше и да бъде, а нейната прислужница можеше да е Елмира, макар че здравият разум го отхвърляше. Лейди Мери никога не бе изпитвала влечение към някой мъж, нито дори към Рори, който бе отнел девствеността ѝ. Все пак той си припомни втората схватка с нея, когато тя се беше разменила с Елмира. Тогава тя го беше потърсила. Наистина, тя би трябвало да бъде доволна от действията му, които, доколкото си спомняше, бяха повече от обикновени. Суетността му отстояваше правата си. Щом не бе имала желание да разтвори пак краката си за него, едва ли би желала да стори това за Файал. Че пък и да му заплаща? Но все пак?...

– Рори? – любопитствува Мери. – Коя всъщност е тази англичанка? Ако си ѝ хвърлил мерак, откажи се. Нашият Хари е мощен гренадир, ала не може да се сравни с Файал. Освен това ще ме накараш да ревнувам и бих загубила пари, ако решиш да ѝ даваш безплатно това, което тя на драго сърце ми заплаща за Файал. Пък и няма да ти хареса. Тя е от онези високомерни, тънкоустни английски кучки, със златиста коса.

Сякаш никога през живота си не е използвала нощно гърне – толкова наперена и високомерна. А отдолу е плоска и съвсем като нас останалите.

– А прислужницата й? Кажи ми нещо за нея.

– Черна, но дяволски красива.

Рори закричи из стаята. Разбира се, че беше невъзможно. Лейди Мери и Елмира тук, в този забравен от бога край! Трябваше да разбере. Трябваше да се увери. Мери седна на пода, опряла глава на коляното му, и вдигна поглед към него, присвила устни и сбърчила вежди.

– Рори! Какво става? Призрак ли виждаш?

– Никакъв призрак. Но има нещо, което трябва да узная, нещо, в което трябва да се уверя. Здравият разум ми подсказва, че сигурно греша, и все пак трябва да видя тази англичанка и да се уверя.

– Познаваш я от по-рано?

– Възможно е.

– И си влюбен в нея?

Той поклати отрицателно глава така разпалено, че цялото му тяло се разтресе.

– Значи нямам повод да те ревнувам от нея?

– Никакъв. Ако е същата, което е твърде възможно, някога й отнех девството и оттогава тя смъртно ме мрази. Как мога да я видя, Мери, без тя да забележи?

– Не е трудно, гъсочето ми. Това е публичен дом, а една сводница не пропуска възможността да припечели някое почтено пени. Някои от мъжкарите, които идват тук, като стария сър Базил например, имат странни прищевки. Нужно им е да погледат, преди да бъдат готови.

– Като във „Фани Хил“?

– Четох за тази курва. Чиста аматьорка, сравнена с мен.

– Тогава?

– Ще ти кажа. Има една дупчица за гледане към стаята, в която е тя с Файал. Понякога я давам под наем. И ако е оставила свещите да горят, както обикновено прави, можеш добре да я огледаш. Но сигурен ли си, че това няма да промени нашите отношения?

Той й отвърна с целувка.

– Покажи ми, Мери.

– Добре. Не го ли направя, ще бъдеш изпълнен с напрежение и двамата с Нашият Хари ще ме разочаровате. Ела!

Предупреждавайки го да пази тишина, тя го поведе през тъмния коридор покрай една затворена врата, от която се прокрадваше тънък лъч

светлина през прага, за да влязат в съседната стая. Тя присегна ръка в мрака и го дръпна към стената. Коленичиха двамата на едно легло и тя отстрани една картина от стената. Лъч светлина нахлу в стаята от една дупка, широка около инч.

Той надзърна, намествайки окоото си върху светлия отвор. Стаята беше малка, с едно легло до насрещната стена. На него се беше изпънал Файал, гърчещ медната си плът върху белотата на чаршафа. Главата му се люлееше в бясна възбуда. Беше го яхнала жена с кожа като мляко и дълга руса коса, падаща като воал върху лицето ѝ. Тя беше върху Файал и страстта ѝ надминаваше неговата. Гърчовете на младежа очевидно усилваха насладата ѝ.

Косата ѝ, дявол го взел, косата ѝ! Тя покриваше лицето така, че Рори не можеше да го види. Продължаваше да гледа, чувствайки как слабините му набъбват, подканени от топлите пръсти на Мери, които се плъзнаха по изпъкналата материя на панталоните му. По стиснатите ръце на Файал и по извиващия се гръб Рори долови, че той е вече готов. Файал пое дълбоко дъх и простена заглушено. Стонът му се смеси с резкия писък на жената. За няколко секунди тя се задържа върху него неподвижна. После с усилие, което сякаш изсмука последната ѝ капка сили, тя се освободи, претърколи се и се изправи, отдавайки последна оценка на облекченото тяло на Файал, като го опипа бавно с едната си ръка. Обърна се, загледана, без да съзнава, към Рори и вдигна разчорлената си коса над челото, поглеждайки, без да знае, Рори в очите.

Беше негов ред да изпъшка. За бога! Това беше Мери – лейди Мери Фиц Олбани, принцеса Ясмин, която бе видял за последен път, когато я заведе на борда на кораба в Танжер. И ако това беше Мери, значи Елмира е с нея, а с Елмира е неговият син, защото трябваше да бъде син!

Той се отпусна до Мери. Тя го сръга, връщайки го към реалността.

– Тази ли е, за която мислеше?

– Тя е.

– Искаш ли да погледнеш още?

– Не искам никога вече да я гледам. Но за мен е важно, че тя се намира тук. Трябва да я видя.

– Несъмнено ще бъдеш поканен в дома на губернатора. Вероятно вече се знае, че милорд барон ъф Сакс е в Тринидад. Разбира се, би могъл да я посетиш и непоканен...

– Тази дама и аз имаме много да си говорим. Но мисля, че ще трябва да изчакам с визитата. Точно сега имам много работа.

– Например каква, Рори?

– Да се разпоредя с робите.

– Уви, мислех, че съвсем друго ще искаш „точно сега“.

– Например, Мери?

– Да дадеш на Нашият Хари необходимото спокойствие след разстроилата го гледка.

Той ѝ се усмихна в мрака.

– Е, след това не бива да се отказва на Нашият Хари. Току-що го разбрах.

Тя се надигна от леглото и протегна ръка. Преди да я улови, той хвърли небрежен поглед в другата стая. Лейди Мери се обличаше, без да поглежда към Файал. Бързаше. Е, нека! Той също бързаше. Смъкна се от леглото и на пръсти се измъкна от стаята, следвайки Мери по коридора. Трябваше да побърза, за да продължи с нея. А най-нетърпелив беше Нашият Хари. Колкото и да бързаше Рори, Нашият Хари все вървеше пред него. Непрестанно го предвождаше.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Философията на Мама Феба. В Мелроуз. Преобразената Мария. Магията. Спомен за Чатсуба.

На другата сутрин Рори едва намери сили да остави Мери Фортескю. На драго сърце би се излежавал в леглото до нея, сърбайки силното черно кафе и отговаряйки на милувките ѝ. Неохотно се стресна, а след това му беше още по-трудно да се върне на кораба и да напусне града, без да разбере нещо повече за Елмира. Краткият му разговор с Файал потвърди предположенията му за Елмира. Файал го увери, че била тя. После, в случай, че предположенията на Рори бяха правилни, по това време тя трябваше да е родила сина му. Въпреки че първото му намерение беше да се втурне към резиденцията на губернатора и да отведе Елмира, някакво предчувствие надви нетърпението му и го възпря. Винаги можеше да се оправи с лейди Мери. Какво ли посрещане можеше да чака от нея? Едно нещо поне бе научил. Тя не бе вече ледената девственица, бранила девството си, издирайки лицата на емири и бейове. Не можеше да разбере, дори след като със собствените си очи бе видял с какъв бяс бе похитила Файал, как тази студена красавица може да изпитва подобна животинска разюзданост. Но такава бе истината и сега тя бе тук, в резиденцията на губернатора, а също така и Елмира. Никоя от двете нямаше да замине веднага, защото той трябваше да се погрижи най-напред за живия товар.

Щом се качи на борда на „Шейтан“, Рори се опита да прогони чувствата си на заден план. Тъй трудно беше да ги подреди всичките. Съзнаваше, че онова, което изпитва към Мери Фортескю, не е любов, но какво беше в такъв случай? Приятно му беше да е с нея и при боричкането в леглото тя нямаше равна на себе си. Сега, след като бе видял действията на лейди Мери с Файал, съзнаваше, че на драго сърце би сменил мястото на младежа. Би го задоволила лейди Мери в новата си роля. Но може би повече от разюзданата похот на Мери Фортескю, или от разгорилия се огън в лейди Мери, той жадуваше за тихото задоволство, което винаги бе изпитвал с Елмира. А сред всички тези мисли се заплиташе и смущаващият спомен за мулатката, която бе срещнал в Мелроуз. Какво беше името на онази повлекана? Мария? Под нечистотиите, които я покриваха, имаше нещо, за което си струваше да се помисли. Но тъкмо сега

дявол ги взел всичките! Да вървят на майната си! Той се усмихна. Беше ги имал всичките, с изключение на Мария. Някой ден ще я потопа в леген с вода и ще я измие. Но стига разсейвания! По-добре да се замисли за робите.

Джеху бе застанал край дългата редица роби, заобиколен от топове брезент и с остър нож в ръката. Всеки негър пристъпяше до него, Джеху отмерваше два аршина платно, срязваше го с ножа и го връчваше на роба, който след това се оттегляше към мостика. При изненадания и учуден вид на Рори, Джеху сви рамене.

– Не мога да ги оставя да маршируват голи из улиците на Порт ъф Спейн. Може да са диваци, но пискюлите дето висят между краката, им изглеждат дяволски човешки, а те не са гледка за порядъчна жена. Никога вече няма да се задоволи със своя съпруг. Не мисли, че използвам нашето хубаво платно, само за да запазя благоприятното на тукашните жени. Не, сър! Изпращам игли, конци и восък. Всеки мъж сам си носи парчето брезент през града и щом стигне до своето място, зашива страните и се получава чувал, който ще напълним със смола. Какво ще кажеш за стария глупак, който с един куршум убива два заека?

Рори кимна одобрително, изненадан от предвидливостта на Джеху. Когато и последният роб слезе на сушата, Рори го последва, за да ги намери събрани на кея под наблюдателното око на Тим. Всеки бе с пристегнатото около кръста си парче плат и широко ухилен при усещането на твърда почва под краката си. С помощта на няколко моряци Рори ги строи по четирима и поведе колоната. С помощта на действащия като надзирател Кту, а също и на яхналия кон Тим, който ги следваше отзад, те закрачиха към къщата на Мери. Мама Феба ги очакваше, яхнала един кокалест катър, превил гръбнак под огромната тежест. Закиска се доволна при техния вид, и особено когато съгледа момчетата, напомняйки на Рори, че ѝ е дал обещание да подбере тези, които намери за най-подходящи да слугуват в къщата. А също и че ще бъдат необходими хора за оборите, помещенията и зеленчуковата градина, както и за млечните кози, кокошките и всичко останало, осигуряващо хранителните доставки.

Скоро на робите се стори скучно да маршируват спокойно. Въодушевените им чувства преливаха. Те подскачаха във въздуха или на дължина и подритваха крака с белите си пети, развявайки постоянно като знамена провесените платове, при което провисналите им подробности оставаха неприкрити. Всичко бе ново и различно за тях и ги караше да жестикулират и да се провикват при вида на някоя къща, птичка, дърво, волска кола или минаващ с каретата си бял мъж.

По пътя за плантацията трябваше да преминат през малка река и дори видът на свежата вода бе прекалено много за тях. По време на плаването бяха разбрали кой е техният господар. Кту, заедно с избраните от него отговорници, изтича към Рори и го замоли за кратък престой, за да могат да се изкъпят. Той се съгласи и цял час те скачаха из водата, търкаха се с белия пясък от дъното на реката и със снопчета трева. За пръв път от месеци насам, ухаещи на чистота, мнозина от тях дотърчаха до изправения на коня си Рори, взеха ръката му и я положиха на влажната си глава, помилваха коляното му и бяха доволни от ласкавото потупване на ръката му по гладката като атлаз кожа на изпечените им от слънцето плещи.

В Мелроуз Рори и Тим се занимаваха да настанят, нахранят и разположат робите за почивка. Накрая всички бяха подслонени, макар че леглата им представляваха купчини сено, а първото ядене само варени банани. Но Мама Феба обеща на Рори, че на сутринта ще има повече и нищо не помрачи опиянението на момчетата от благополучното им пристигане на сушата. Късно следобед, когато вече имаше известен ред, Рори извика Мама Феба под сайванта, за да подбере шестима, които да обучи за домашна прислуга. Бавно тръгна покрай редицата. Внимателно огледа всички, преминавайки няколко пъти, докато направи избора си. Рори забеляза известна прилика между избраните и когато я запита, тя му отвърна със звучен, весел смях:

– Защо, господар Рори, аз избирам тях млади и нежни? Мъже, които идват при къща на мисис Фортескю, те винаги търси девизи. Обичат да блъскат тях. Аз също обича млади мъже и да научи тях прави неща, както аз харесвам. После аз също иска научи млади момчета бъде добри разплодници за теб – дойде време ти доведеш някоя женска ляга с тях. Това причина защо аз подбира така тях. Тук ние няма развъжда дребо-сьци. Освен туй – тя намигна на Рори – Мама някак свикнала с млад жребец Файал и тя надява може някое от тези момчета стане него като парасне след две три години.

Макар че Рори не можеше да си представи някой друг освен Файал да прегръща Мама Феба, все едно че се любиш със слоница, той й намигна и тя пак се закиска.

– Аз тази нощ има изненада теб, госп Рори. Голяма изненада! Ти само гледа. Твой приятел Тими върне града за мен с известие за мисис Фортескю. То изненада и ти не бива опитваш измъкнеш от мен. Но дойде нощ и ти видиш. Сега аз само взема тези младоци в къщата и залови за работа. Място голямо и работа много.

През остатъка от следобеда Рори остана извън къщата, където младите негри под вещото ръководство на Мама Феба чистеха стаите с ведра, метли и парцали. Той се установи в помещението за робите, където надзираваше тяхната работа, подбирайки десет души, включително тези, които бе назначил за отговорници на кораба. Но докато Мама Феба се интересуваше повече от младите, с добра външност и подчертана физическа надареност, Рори подбра най-силните и най-интелигентните. След това извади моряшките игли и конци и им показа как да пришият парчетата платно, за да направят чували. Те схванаха бързо и преди да ги остави, отговорниците вече учеха другите как да го правят. Купчината чували започна бързо да се трупа в ъгъла на помещението.

Следобед в Мелроуз пристигна Тим, водейки натоварения с кошове катър. Отказа да каже на Рори какво има в кошовете, а ги откара към задната врата, предаде ги на Мама и после дойде да седне до Рори. Откубвайки се от безмилостните разпореждания на Мама, Кту също седна на земята до Рори. Положи глава върху коляното на Рори, отчасти, да почувствува близостта на господаря си, а и за да направи впечатление на другите чернокожи, че само той се радва на пълното благоволение на господаря.

Тим и Рори седяха, заслушани в припева на робите, които шиеха торбите, докато светлината стана толкова дрезгава, че повече не можеше да се вижда. Резкият тропически здрач се стопи в нощта и откъм къщата прозвуча звън на камбана. Без да знаят значението ѝ, те излязоха от помещението и закрачиха сред сгъстяващия се мрак към къщата. Мама Феба бе застанала на предната врата като призрачна планина. Покази ги вътре с шумоленето на колосаните си фусти.

Вътре имаше коренна промяна от потъналите в паяжина дебри на сутринта. Сега всички подове бяха лъснати, канделабрите също, сред свежия аромат на сапун и пчелен мед. През огромната всекидневна зала тя ги поведе към трапезарията, където огромна махагонова маса бе застлана за двама. В чисти бяла риза и панталони Кту се появи изневиделица и застана зад стола на Рори, докато сресан и сияещ, Питър, също в бели дрехи, се изправи зад Тим. Порой светлина от средата на голямата маса отразяваше свещите на големия сребърен канделабър. Придърпаха столове за тях и със завъртане на фустите си, Мама излезе.

После нейните момчета, всичките с бели бричове, донесоха пълен супник и тя се върна да ги надзирава, насочвайки движенията им, докато те сервираха на Рори и Тим. Последва блюдо пилешко с ориз, силно подлютено, и салата от палмова сърцевина, обилно полята с масло.

Вечерята приключи с крем карамел и чаши тъмно, горещо кафе, гарнирано с бренди. Рори измести стола си от масата, сграбчи Мама Феба през кръста и я целуна.

– Това ли е изненадата, която ми готвеше? – ръцете му напразно се опитваха да обгърнат огромната ѝ талия.

– Ами, не, госп Рори, това само ядене. Голяма изненада идва скоро. Ако вие, господа, готови иде в легло, може би вие открие моя изненада. – Тя пак поведе Рори и Тим извън трапезарията. Посочи осветения праг, на който небрежно се беше облегнало върху рамката на вратата едно девойче.

– Това тук лично моя внучка Пентикъст, която ние нарича Пени. – Тя бутна момичето към Тим, който обви ръка около нея и я притегли към себе си, а тя се сгуши на рамото му. – Мисля госп Тими той не иска спи сам чак тук. Пени тя няма още големи цици защо много млада, затова госп Тим няма озори много себе.

Пожелавайки им набързо лека нощ, Тим придърпа послушната Пени в спалнята и затвори вратата, после я отвори за миг, за да намигне многозначително на Рори. Пристъпи бързо от прага, целуна Мама Феба по бузата и пак се върна в стаята, затръшвайки вратата подире си.

Мама съпроводи Рори до спалнята, която бе видял преди това. Кту стоеше на прага като силует пред ярко осветената стая.

– Махни от мой път – блъсна го Мама Феба. – Не знаеш ли, че зла прокоба стоиш на прага? Толкова голям и като великан! Призраци може поиска мине и ако мине, те може промъкне през теб, защото няма място за тях и, ако докосне тебе, ти веднага заболи стомах и глава твоя подуе.

Макар че Кту не можа да я разбере, плъзна се встрани от прага към коридора, изплашен от погледа на Мама.

– Госп отива на легло и той няма нужда голям негър свали дрехи. – Тя прогони Кту с един замах на чукоподобната си ръка.

– Кой е там, Мама Феба? Аз затова държа Кту.

– Него няма нужда тази нощ – кимна тя авторитетно с глава и това окончателно отпрати намръщения Кту по коридора.

– Мисис Фортеску, тя възнамерява идва тук някои нощи, но сега тя не тук и казва мен, че не добро за неин госп Наш Хари спи цяла нощ и няма работа. Затуй аз казва една птичка в шепя по-добро от цяло ято на дърво и няма нужда голям негър свали твои дрехи.

Тя гласна Рори през вратата.

На меката светлина на свещника в спалнята той видя в полусянката изправено момиче, чиято рокля от розов атлас привличаше светлината

на свещите. Тя бавно изви глава към него и той видя, че е прекрасна. Овалното лице с цвят на слонова кост очертаваше кървавочервена уста и искрящо черни очи. Лицето бе окръжено от изобилие на къдрици, падащи до раменете. Деколтетото откриваше закръглени едри гърди, гладки като атлазената материя. Мама пристъпи и я бутна до Рори.

– Тук аз, госп Рори, изненада приготвила за теб – закикоти се Мама. – Не знаеш ли коя тя? Съща чорлава Мария, която била преди. Аз само изкъпала нея и облякла за теб.

Беше наистина Мария. Но каква промяна имаше в момичето! Тя беше прекрасна. Вчерашното гнездо на плъхове, каквото представляваше косата ѝ, бе пригладено и падаше от главата ѝ като черна коприна. Кожата ѝ с цвят на розова кост покриваше по-долен пласт, който може би бе отражение на роклята, тлеещ като разбъркана жарава. Аромат на жасмин и мускус, дързък и подканящ, се излъчваше от нея.

Протегнатата ѝ ръка го докосна и пръстите ѝ го опариха като въглени.

– Тя просто умира бъде любена, тази – наблегна Мама, тръгвайки към вратата. – Нея омръзнало малък брат. Сега аз мисли, тя има истински мъж! – Затвори вратата и Рори дочу резкия ѝ кикот да се носи из коридора.

Пристъпи към Мария и вдигна ръката ѝ към очите си. В нея нямаше престорена скромност. Горещите ѝ пръсти погалиха оголените му крака, преди да го обхванат през кръста. Притисна глава в набъбналия му чатал. Повдигна очи и го погледна, после бавно отпусна ръце, плъзна ги отпред и се замъчи с токата на колана му. Той присви корем, за да я улесни, и тя го разкопча. Едно по едно освободи копчетата на панталоните и издърпа прилепналото трико най-напред на коленете, а после под прасците.

Вдигайки най-напред единия крак и после другия, той се освободи. Тя пак положи буза до него, но само за миг, докато пръстите ѝ разкопчаваха долните му гащи и ги смъкваха в краката му. Той скочи към нея. Пръстите му разкъсаха копчетата на ризата, захвърлиха я с палтото на пода и той застана гол пред нея. Тя беше все още на колене и топлата ѝ влажна уста го приюти. Ръката му натисна меката ѝ коса и бавно насочи главата ѝ, но като се отърси от нея, тя ускори движенията си. Той я остави за миг, после отблъсна главата ѝ.

– Ти наистина мъж, господарю – тя погледна към него. Той я изправи, така че изравни лице с нейното.

– Стъпваш на опасна почва, Мария. Още миг и аз ще бъда по-малко

от обикновен мъж за теб. Ела! Леглото ни чака и нямам желание да сгъвам колене, което сигурно ще се случи, ако продължим така.

Тя не му отговори, макар той да бе убеден, че го е разбрала. Видя как розовата атлазена рокля се присъедини към панталоните и ризата му, докато издърпваше покривката на леглото. Тя духна свещите, но в бързината пропусна две три, които затрепкаха за миг, а после възобновиха яркия си пламък. Притегли я до себе си, но след миг двамата се заплетоха. Нямахше нищо изучаващо или любящо в нейната страст. Никоя от дивите красавици на неговия харем не беше го поглъщала с таква необузвано желание. Ласките ѝ бяха и бесни, и сурови. Беше лъвица, чиито пръсти, уста, език ѝ зъби похищаваха тялото му, докато Рори загуби чувство за време, място и разум. Той стана обикновена концентрирана маса от нерви, неспособен да бъде равностоен на нейната акробатика, без да знае къде или как тя ще се наниже следващия път. После изопнатите му до крайност нерви не можеха повече да устоят на всепоглъщащите ѝ атаки. Облада го сякаш делириум, за да рукне от него течен огън и да го изпрати в бездната на задъханото облекчение, където с мъка си поемаше дъх, докато постепенно затишието му позволи да отмести запотеното си тяло от знойния огън на женската плът под него. Дори и тогава трябваше да продължи да отблъсква атаките ѝ.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, той бе разбуден от рязка болка, която разкъса устната му. Усети собствената си гореща и солена кръв в устата и блъсна момичето, но въпреки силата му тя се вкопчи за него, изсмуквайки кръвта от раздраната устна.

– Разюздана кучка! – Направи опит да се отскубне той, но зъбите ѝ се бяха впили в долната му устна, а ръцете ѝ го бяха обгърнали здраво. Измъквайки се от нея, той я вдигна и звучно я плесна по лицето. Устата ѝ мигновено го освободи, а това бе достатъчно. Претърколи се в леглото и скочи. Свещите бяха загаснали и той затърси кутията до леглото. Намери прахан, щракна фитила и запали нова свещ. Тя се бе изпънала в леглото, а устата и лицето ѝ бяха опръскани с кръв. Изпод разпилените възглавници той видя извитите черни пера на заклан петел, смачкан от тежестта на телата им, а безжизнените му очи сезираха в него.

– Дявол го взел, какво...? – Грабна мъртвия петел и го запокити на пода. – Какво става тук? – Сграбчи единия чаршаф и го поднесе към устната си, за да спре кръвта.

Тя бавно се изправи с котешка грация. Отри с една ръка бузата, където я беше ударил, но го гледаше безстрашно с дръзко ококорени очи, докато яркочервеният ѝ език облизваше кръвта по устните ѝ. Повдигна

рамо, а показалецът ѝ се плъзна надолу по тялото.

– Мария никога няма даде теб друга жена, голям мъж. Тя просто няма даде. Никога вече няма. Тя харесва теб. Мария запазва целия теб само за нея. Ти никога няма докосваш друга жена. Никога вече.

– Така си мислиш, черна кучко. Разкарай се! – Той пристъпи към ръба на леглото и вдигна ръка, но тя се плъзна по чаршафа и обгърна краката му с ръце. Въпреки волята му допирът на горещата ѝ плът го възпря. Тя се спусна и пръстите му потънаха в гъстата ѝ черна коса. Окървавените устни го приютиха и той едва намери сили да издържи.

– Ти знаеш аз какво, господарю бял мъж? Аз дявол, това аз. Магьосница. Тази нощ аз правя магия над теб. Тази нощ аз пия твоя кръв, господарю бял мъж. Ти никога няма остави мен. Не може. Дори ако искаш. Аз погълнала теб. Теб цял. Ти вътре в мен и ти сега част от мен. Магия прави така, че ти никога не може избяга от мен. Виж!

Сграбчилите го пръсти показаха колко ловко го бе съживила наново. Той беше безсилен. Не можеше да се противопостави на ласките. Въпреки че някъде в ума си я презираше, тялото му отговаряше на нейното и той падна в леглото, привличайки я. Очите на мъртвия петел го гледаха от пода и той можеше да се закълне, че едното от тях се затвори в похотливо намигване.

Ръцете ѝ го придърпаха към окървавената възглавница. Той задържа ръката ѝ в своите и се излегна. Тя спря да си играе с него, погледна към очите му и се усмихна.

– Ти само много щастлив аз не сукуян, господар голям мъж. Аз само дявол. Не мога събличам кожа, хвърча нощем и да пия кръв. Но мога обичам теб, господар голям мъж. Мога обичам теб тъй, че ти идва моли мен сутрин, обед и вечер да любим. Мъж, ти още не видял нищо. Чакай, аз почна веднъж.

Той потупа кървавата възглавница и се отпусна така, че да може да я вижда по-добре. Тя се залови да доказва думите си с неизчерпаема вещина, каквато не бе изпитвал от Четсуба насам. Зората набразди небето в розово и теменужено, нахлу в стаята и запрати на пода насечената сянка на решетката от прозореца. Той се обърна настрана, освободи ръката си и заспа. След миг тя стана, грабна атлазената си рокля и я метна на себе си. После се наведе за мъртвия петел, изкубна едно дълго, извито перо от опашката му и го мушна между краката на Рори. Усмихвайки се, тя излезе от стаята.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сантиментите на Рори Махаунд – Сатаната. Почти семеен разговор с лейди Мери. Има ли магия или не?

Рори се събуди бавно, борейки се с летаргията, която го бе нападнала. Стаята бе обляна от ярки слънчеви лъчи, както можеше да бъде само в късна утрин. Леко разлюля глава, почувствувал рязката болка в устата, после пое дълбоко дъх и изпъна гърди. Едва не повърна. Повдигна му се от наситения мирис на пот, мускус и отблъскващия солена мирис на завършеното удоволствие. Въпреки отворения прозорец, цялата стая вонеше. Вдигна глава от възглавницата и се загледа в собственото си тяло, покрито в морави петна, там, където Мария бе впивала устни. Черното перо от петела, завито, изглеждаше необичайно и странно. Стърчащото петлюво перо, черно и завито на фона на бялата му кожа, възвърна спомена за изтеклата нощ.

Никога не се бе чувствувал така изчерпан и пресушен. Внимателно, като че се боеше да не би Нашият Хари да се е стопил напълно, той се огледа и беше благодарен, когато пръстите му го увериха, че всичко си е на мястото. Захвърли перото настрана и то лениво се устреми към пода, сякаш в него имаше живот. Дявол я взел тази Мария! Не, нямаше защо да я проклина. Каква баснословна цена би имала тя в Африка. Беше по-добра дори от Чатсуба, която така го бе изтощила преди много време в една от шатрите на Саакс. Чатсуба бе обучавана години. Никой не бе обучавал Мария. Не бе ставало нужда. Тя инстинктивно знаеше как да задоволи един мъж, но беше по-скоро животно, отколкото човек.

И какви бяха тия заклинателства, които му бе надрънкала? Нещо свързано с магьосничеството? Какво магьосничество? Припомни си, беше някакъв глупав африкански обред, чисто предразсъдък и толкова. Няма дори да спомене на Мама Феба. Но, господи, ако магьосничеството може да прави жените по-горещи от обикновено, заслужава си да бъдеш магьосница. Всички жени трябва да бъдат. Опита да се усмихне, като си представи целия свят, пълен с жени като Мария. Само след седмица нямаше да остане нито един мъж.

Е, да вървят по дяволите! Прехвърли дългите си крака през ръба на леглото и зашляпа по мозаичния под. Като изля една кана хладка вода в порцелановия леген, той си наплиска лицето, избърса се с груба кърпа и

прекара дървен гребен през косата си. Кожата на тялото му се стори влажна и изпускате пара, но в легена нямаше достатъчно вода, за да вземе баня. Вдигна ръка и помириша мишницата си. Каква воня! А за съхналите бели петна по корема и слабините му! Изкриви устни и поклати глава. Искаше му се да иде в реката, където момчетата се бяха изкъпали предния ден, и да очисти кожата си от Мария и от себе си. А защо не? Тази сутрин ще се върне в Порт ъф Спейн. Нямаше какво да прави в Мелроуз, момчетата бяха настанени. Тим и Мама Феба се грижеха за тях. Той имаше пълно доверие в Мама Феба. Когато умре и отиде в рая, или може би в ада, веднага, щом пристигне, ще се залови за работа и ще сложи всичко в ред.

Небрежно си намъкна дрехите и закрачи из коридора, търсейки кухнята, но Мама Феба го изгони оттам и го отпрати към трапезарията. Отговаряйки на въпроса в очите ѝ, той се захили безсрамно и си призна, че е изкарал адска нощ. Тя, съзнавайки, че говори истината, само присви устни и закима с глава мъдро, сякаш искаше да каже, че знае какво би задоволило един млад развратник с гореща кръв и съзнавайки това, че я е осигурила.

Утринното му безразличие отчасти се разсея, благодарение на чудесната закуска и няколко чаши силно черно кафе, гарнирано с цикория. Макар че Тим вече бе хапнал и ходил да види робите, той влезе в трапезарията и изпи една чаша с Рори. Рори му съобщи намерението си да слезе до Порт ъф Спейн, но Тим отказа да го придружи. Внучката на Мама се бе оказала толкова занимателна, че Тим възнамеряваше да прекара следобеда с нея и евентуално да завербува младия Питър в ролята, която Файал бе играл. Рори забеляза, че постиженията на Пентикъст едва ли биха могли да се сравняват с тези на Мария, в който случай Тим не би бил така ревностен. И Пени трябвало да стане магьосница, но вероятно братът на Мария има известни инструкции и ако е така, той ще подслади тройката на Тимоти.

Заедно с Кту, Рори се отправи към града, като не забрави да вземе кърпи и сапун за двамата. Спряха край реката и Рори се търка, докато кожата му се зачерви, съжалявайки, че не си е взел чисти дрехи. Очистил тялото си, той се отърва най-сетне от лепкавия мирис на Мария. Когато пристигна у Елфинстън, зарадва го възможността да се възползва от приятната хладина на кабинета му. Над една хаванска пура той изложи плана на Джаху пред младия Елфинстън, който се съгласи да им достави волски коли за транспорта на смолата от далечното езеро и се съгласи с Рори, че това е може би най-ценният товар, който може да се

вземе от Тринидад. Когато Рори спомена, че иска да включи и индиго, Елфинстън се съгласи да го достави. Той определи триседмичен срок, който смяташе за достатъчен да се натовари корабът със смола и индиго, а после, достигнали вече пределното си възстановяване, робите щяха да бъдат разпределени.

– Освен – погледна въпросително той към Рори, – ако не промените намерението си и не се установите като плантатори в Мелроуз. Земята е добра, но никога не е била обработвана. Милорд Дъджейн я купил, без да я види, като капиталовложение, когато цяла Англия се втурнала към новата колония. Изпратил най-напред един човек, после друг, колкото да надзирава. Дошли от Англия, ала никой от високомерните копелдаци не познавал тропика. Не били засаждали нищо преди това, освен картофи в Ирландия и овес в Шотландия. След пристигането на мисис Фортескую тя мислеше да се залови със земеделие, но скоро се залови с по-доходна работа. – Той намигна съучастнически. – Слава богу, че се залови. Спаси живота на всички бели мъже на острова.

– Плюс моя собствен – кимна Рори.

– Но вие, сър Родрик – младият Елфинстън не изглеждаше изненадан, че Рори се е запознал вече с работата на мисис Фортескую, – вие сте за завиждане. Имате достатъчно черни, за да се заловите за истинска работа. Защо не ги използвате? Такъв би бил моя съвет, въпреки че се лишавам от комисионната от продажбата им.

Рори се замисли дали да се установи в Мелроуз, да се облича в бяло и да стане уважаван плантатор, вместо роботърговец. Почтеността би била нещо ново за него. Ще остане тук и ще се ожени за Мери Фортескую. Ще я накара да се омъжи за него. Не, ще го направи с Елмира и ще стане законен баща на собствения си син. За кратко го завладя мисълта как лейди Мери овдовява – съпругът ѝ сигурно скоро щеше да умре. И щом с такава охота плаща на Файал да я задоволява, както очевидно правеше, тогава по-приятно ще и бъде да бъде с Рори. Не, по дяволите! Нека си плаща да я ожребяват. Той няма да бъде повече с тази синьо-бяла кучка с кожа като каймак. Нейна противоположност беше Мария. Бе нещо като да си наплюнчиш пръста и да докоснеш нажежено желязо. По дяволите жените, да се върнем към Мелроуз. Да, трябваше да помисли върху това, да стане плантатор. Реши, че не е за него. Почтеността беше просто друго име на скуката и – сещайки се мигновено за капитан Спаркс – бе взело твърде много да му доскучава. Никога няма да може да се установи на едно място, заобиколен от плантации със захарна тръстика и кафеени горички. Би умрял от скука за месец, та ако ще и

Мери, лейди Мери и Мария да бяха с него.

Поклати глава в отговор на въпроса на Елфинстън. Не, не беше това. Той помоли Елфинстън да задействува плановете си за търга, като го уведоми, че ще задържи неколцина от младите за домашни прислужници, за да му е по-удобно, докато остане в Тринидад.

След чаша ром, не суровата напитка на Тринидад, а чист стар ром от Джамайка, Рори си тръгна и смени хладния уют на кабинета с жаркото слънце. Ще се върна на кораба. Не, няма! Както винаги, Мери Дейвис разрешаваше неговите проблеми. Ще иде при нея. Ефектът на речната баня отдавна се бе заличил и той чувствуваше рукналата по гърба си пот, която се просмукваше през тънката материя на панталоните и разпалваше непоносим сърбеж по слабините му. Извика Кту и го изпрати на кораба за бръснача си, комплект чисти дрехи и лачени обувца, които трябваше да донесе в дома на Мери. Той ще иде там, ще хапне леко и ще се изкъпе хубаво. После смяташе, че ще бъде готов да се представи на лейди Мери в губернаторската резиденция по начин, който би правил чест ако не на принц Саакс, то поне на сър Родрик Махаунд.

Всички шори бяха спуснати в дома на Мери и Файал не сводническо на прага. Рори се замисли дали вратата не е затворена за новото обзядване на лейди Мери, но щом потропа, вратата се отвори и дребна прислужница го покани. Изглежда, че тропането му разбуди Мери, тъй като тя бе преполовила стълбището да го посрещне, преди още да е прекошил богатото с цветя патио. Обясни й от какво се нуждае и шумното пляскане на ръцете й накара момичетата да се разтърчат да изпълнят заповедите й. Тя се разпореди най-напред да пригответ къс студено месо за него, след това да сгреят вода и да я донесат в стаята с ароматен сапун и големи кърпи.

Поведе го по стълбището към апартамента си, като се тревожеше и му се умилкваше. Настани го в един шезлонг и го огради с възглавници. Втурна се към вратата, отвори я и закрепва надолу, поръчвайки допълнително лимонов сок и захар със съвсем малко джинджирил. Когато ги донесоха, той се отпусна, като отпиваше от напитката. През това време Файал донесе покрит с кърпа поднос и кана вода, а момичетата донесоха сапун и кърпи и примъкнаха голяма оловна вана, която напълниха с вода. Мери ги прогони от стаята, въпреки алчните погледи, които му отпращаха. Нарязва студеното месо в чинията и му го подаваше на хапки, които редуваха с хляб, намазан с масло.

– Значи се каниш да ходиш в губернаторството? – изложението й се превърна на края във въпросително шотландско тананикане. – Каниш се

да атакуваш нейно благородие лейди Клевердън, а? Само внимавай, Рори, момчето ми. След като губернаторът отсъства, а тя е бясна за Файал, не бих могла да кажа какво ще се случи с теб.

– Ти вече знаеш какво нося под панталоните си, скъпа Мери.

– Толкова по-голямо основание да го потърси.

– Само че на нея не ѝ се харесва Нашият Хари. Можеше да разполага с него от време на време, обаче малкият гренадир не ѝ се понрави.

– Толкова по-жалко! Значи е глупачка. Но ми се струва, че сега ще си го припомни. Бялото месо би било промяна за нея.

– Цветът е без значение след Файал.

– Глупости! Хлапакът може да е надарен, но не знае как да го използва. Няма твоята техника. Кое е по-важно. Така ме научи дамата в Лондон.

Той се ухили и я остави да го нахрани. След като избърса устните си с една салфетка, той стана и свали мокрите дрехи, отривайки потта от тялото със суха кърпа преди да се изкъпе. Ръцете ѝ, нежни като винаги, заиграха с него и двамата с изненада установиха, че Нашият Хари не реагира.

За пръв път през живота му се случваше жена да не го възбуди. Мери го изгледа леко разочаровано:

– Какво е станало с Нашият Хари? – запита тя, след като още по-ревностните ѝ усилия не доведоха до никакъв резултат. – Да не си...?

– Трябва да си призная, Мери – заоправдава се той. – Изневерих ти снощи.

– Молила ли съм те някога да ми бъдеш верен? Не обвързвам никого със себе си и не искам да се обвързвам с никого. Ти ме помоли да се ожена за теб и аз ти отказах. Ако се бях съгласила, бих вдигнала страхотен скандал, щом установя, че си бил с друга жена, обаче не се съгласих. Разбира се, момчето ми, аз те ревнувам и бих желала да те запазя за себе си, но това просто не е честно. И щом не съм започнала да ти правя сцени, да си скубя косата и да си удрям шамари, можеш да ми кажеш коя щастливка е докарала Нашият Хари до това състояние.

– Мария, мулатката от Белроуз. Мама Феба я беше изкъпала и преоблякла. И...

– Значи затова е била нужна атлазената ми розова рокля?

– Много великодушно от твоя страна – скалпи една сконфузена гримаса на лицето си той.

– Ако знаех, че е за нея, щях да я накъсам на парцали. Мислех, че Мама Феба я иска за Пени.

– Тя обслужи Тим. Аз имах Мария.

– И сигурно си я имал още десет пъти, за да пратиш Нашият Хари в непробуден сън.

– Почти толкова. Но това не е всичко. – Рори се залови да опише мъртвия петел под възглавницата и как Мария му е изсмукала кръвта, посочвайки за доказателство раздраната си устна. Беше съвсем неподготвен за реакцията на Мери. Тя скочи, лицето ѝ се изкриви от ужас, очите ѝ загледаха тъпо, а ръцете ѝ се разтрепериха.

– Искаш да кажеш, че тя...? – Той кимна.

– Значи тя наистина е кучка! Потомка е на ада, и то на самия дявол. Дяволка! О, Рори, не съм преживяла месеци наред тук напразно. Зная каква е тази магия. Не веднъж съм виждала резултатите ѝ. Не можеш да го смяташ просто за суеверие. То е едно действително и могъщо зло. Попитай всеки, поживял по-дълго тук. Слава богу, че тя е само дявол. Да беше сукуян, наистина те чакаха големи беди.

– И тя ми каза нещо подобно. – Рори се загледа във ваната с гореща вода, но не му се щеше да се възползува от нея в сегашното възбудено състояние на Мери. – Пет пари не давам за думите ѝ. Само въображаемо суеверие. Видял съм достатъчно, за да мога да вярвам.

– Най-добре е веднага да започнеш да вярваш, момчето ми. Ето ти доказателство. – Тя посочи неговата отпуснатост. – Това не ти се е случвало никога досега, нали? – Той потвърди. – Казвам ти, че момичето е опасно. Направила ти е заклинание, за да те има само за себе си и никоя друга жена да не може да те възбуди. Обучавала я е някоя дърта вещица и е научила някои от тайните. Но е начинаеща. Тях наистина ги наричат дяволи, макар че и това е достатъчно лошо. Както казах, добре, че не е сукуян. Знаеш ли те какво правят?

Той поклати глава, облягайки се на ваната.

– Те са истински дяволи. Говоря самата истина. Могат да си събличат кожата и пак да ги обличат. Могат да чакат до среднощ да го сторят и винаги скриват кожата си под някоя мърша. После литват и търсят някой заспал. Предпочитат здравите, силни мъже, тъй като кръвта им е по-силна. Прилазват до някой и го захапват с предварително заточените си зъби. Забеляза ли зъбите на тази кучка?

Рори се замисли. Не, не беше забелязал зъбите на Мария, но съдейки по начина, по който беше разкъсала устните му, не се съмняваше, че зъбите ѝ бяха заточени.

– След това изпиват кръвта. – Мери сви устни, сякаш самата тя пиеше кръвта на някой мъж. – Така живеят. Като се напият, прибират се у

дома и си обличат кожата. Но никога не ядат. Видял ли си Мария да се храни?

– Не съм я наблюдавал достатъчно, за да зная дали яде, или не. Но чакай! Когато отидох за пръв път, видях храна на масата.

– Значи вероятно се храни. Не е сукуян, затова се храни. И онзи плъх, брат й също. Но това е без значение. Тя ти е направила заклинание. Това е станало с Нашият Хари. Не мисли, че просто се е изтощил от нощния галоп. Вече няма да вирне глава за никоя друга жена на света, освен за нея. Тя ти е пила кръвта и е погълнала мъжкия ти сок. Това й е дало власт над теб, защото е приела жизнените си сокове в себе си. После, за да те обвърже окончателно, е направила и още друга магия върху теб с умрелия петел.

– Необходимо е малко повече от един умрял петел и няколко капки кръв, за да се приспи на Хари Гледай, ще ти го докажа. – Но усилията на Рори останаха напразни.

– Довечера ще дойда в Мелроуз – решително заяви Мери. – Няма да те оставя на този вампир. Има само един начин да се развали магията, и той е с друго заклинание с огън. Мама Феба сигурно знае.

– Може би трябваше да й кажа. Изглежда, че тя знае всичко. – Рори опита водата с палеца на крака си и влезе вътре. Остави Мери да го насапуниса и още веднъж се огорчи от липсата на ответ. Е, добре де, утре ще бъде наред. Цялата магия е чиста глупост – бабини деветини. Нищо подобно не можеше да се случи на него и на Нашият Хари!

Докато се къпеше, Кту се върна от кораба. Рори се избърсна и се облече. Не посмя да погледне Мери на излизане. Ако някой заслужаваше пердах, това беше Нашият Хари.

– Винаги има и светла страна, скъпи Рори – опита се да го успокои Мери. – Поне няма да се тревожа какво става в резиденцията на губернатора при отсъствието на Негово превъзходителство. Ако упоритият приятел не пожела да се изправи за Мери, той положително няма да застане мирно пред Нейно високоблагородие.

Рори се усмихна.

– И още нещо – закани се с пръст Мери. – Побързай да се върнеш колкото може по-скоро в Мелроуз. Ще те чакам. Тази нощ няма да има боричкане, гъсочето ми. Ще разкарам Мария. Тя е моя и утре ще я продам, ще я премахна от пътя си, после ще поработим над тебе с камбана, книга и свещ и всички противосредства, с които разполагаме, и ето как твоята приятелка още веднъж ще ти се притече на помощ. Нали Рори?

– Колкото повече гледам благородната мисис Фортескую, толкова

повече неща научавам от нея. Ти, Мери, Мама Феба, онова момиче Мария и дори лейди Мери – изглежда всички знаете дяволски повече от мен, отколкото аз.

– Защото, Рори, всички жени знаят повече от мъжете! Как мислиш иначе бихме се оправяли с тях, ако не знаехме повече?

– Нещо ми казва, че си права. – Той улови ръката ѝ и я поведе надолу по стълбището със себе си. Прекоси двора и спря на входната врата. – Нали ще ме оправиш тази нощ? – притисна ръката ѝ.

– Непременно. – Тя се повдигна на пръсти и го целуна. – Трябва да върнем малкия гренадир пак към живот по какъвто и да е начин.

– Тогава ти ще му бъдеш командир, Мери.

– На драго сърце. И когато му изкомандувам да застане мирно, той или ще застава, или...

– Или какво?

– Ще го предам на военен съд. Трийсет дни карцер.

– Това ще го научи. Никога през живота си не е прекарвал толкова дълго време в карцер.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Срещата с Елмира. Синът на Рори Сатаната. Отново
принцеса Ясмин. Първи резултати от магията.
Споразумение по английски.

Рори изтупа краката си на застлания с плочки под на засенената от бугенвилите тераса в резиденцията на губернатора, за да премахне тънкия слой прах, който се беше натрупал по обувката му по време на краткотрайната езда от дома на Мери. Оправи черните си сатенени чорапи, заглади палтото, изпъна белите панталони и свали огромната шапка. Чувствайки се доволен от външния си вид, той посегна и почука с месинговото чукче, което висеше на вратата. Някъде в дъното на къщата долови отговорно издрънкване на камбанка. Вслуша се. Звукът замря и бе последван от забързани меки стъпки, дрънченето на верига и издърпването на един болт. Един часовой, който крачеше по терасата и се потеше в спарената си, вълнена английска униформа, обърна глава и очите им се срещнаха за миг, сякаш мъжът искаше да го увери, че трябва да поеме отговорността за присъствието му.

Вратата се отвори бавно към един полумрак, който подсказваше прохладата вътре. Фигура, призрачно бяла при оскъдната светлина, му се поклони и той прекрачи вътре, опитвайки се да приспособи очите си към мрака, докато вратата се затваряше. Изведнъж се намери в стягащата прегръдка на две меки ръце, които въпреки треперенето го обгръщаха с почти неописуем жар.

– Господарю, господарю! – шепнеше добре познатият му и така обичан глас. – Файал ми каза, че си тук, но аз не вярвах. О, господарю, наистина си ти. Мислех си, че никога вече няма да те видя. Аллах е милостив. Той е сметнал за добре да те върне при мен. Уаллахи! Той е предрешил да не страдам вече. – Пръстите присегнаха към лицето му и леко докоснаха страните, сякаш се бояха, че твърдата му плът може да се изпари във въздуха.

Не можеше да се излъже в гласа на Елмира, нито в меките арабски думи. Сграбчи я, притисна устни в нейните, усещайки сълзите и спазмите, които конвулсивно разтърсваха лекото ѝ тяло, притиснато плътно към неговото. Нежното ѝ тяло! Да, тя беше все още същата гъвкава

върбова клонка. Освен това вече бе извършила чудото, на което се надяваше, макар че, укори се в себе си той, съвсем не бе мислил достатъчно за това.

– Елмира! – отдалечи се той и дръпна тялото ѝ настрана, достатъчно, за да плъзне ръка по гладкия ѝ корем. – Да, моя малка, тук съм, но кажи ми как е моят син?

– Твоят син, господарю? Ти знаеш, че имаш син?

– Знаех, че ще бъде син. Не бих могъл да създам друго.

– Да, ти имаш син и той има жълта коса и бяла кожа като твоята и е най-голямото бебе, което си виждал, с най-звучния глас.

– Как се казва, Елмира?

– Наричам го Исмаил. Но ти, господарю, трябва да му дадеш английско име, защото аз не можах да измисля.

– Това ще направим, Елмира. Две имена. Едно мавърско и едно шотландско. Ще го наричаме Исмаил, както ти си го избрала. Но той ще бъде също така и Махаунд, тъй като е половин мавър и половин шотландец. Исмаил Махаунд от Саакс и Сакс. Ще го направим принц на Саакс и барон на Сакс. Да се надяваме, че той ще бъде горд с баща си. Исмаил Махаунд от Саакс и Сакс. Какъв лош късмет! Но сега, скъпа моя, какво ще ми разкажеш за себе си? Къде да си поговорим? Не можем да останем тук, а имаме толкова много да си кажем.

Тя улови ръката му и го поведе по дългия коридор, а краката му тракаха по плочките.

– Върви тихо, господарю – предупреди го тя, но беше вече много късно. Отвори се една врата, заливайки със светлина плочките. Една жена застана зад нея, а косата ѝ заблестя като ореол.

– Кой е, Елмира? – прозвуча рязко гласът ѝ и Рори пристъпи от сянката на светлината, която я обграждаше.

– Ти ме очакваше, Мери. Ти положително знаеш, че съм в Тринидад.

– Милорд Сакс – протегна деликатната си ръка тя, която му се стори хладна и суха. – Трябва да кажа, че позабави визитата при старата си приятелка.

– Приятелка? – докосна ръката ѝ. – Откога сме приятели, принцесо Ясмин?

Тя се сепна при изговарянето на забравеното име, обаче някаква призрачна усмивка показва, че не е заоблачена от неприятни спомени.

– Тогава, ако не приятели, положително няма защо да бъдем врагове, Рори. Достатъчно бяхме заедно.

Тя пристъпи, като го улови под ръка и после се обърна рязко.

– Върви, Елмира, докато онзи хлапак не се е разревал. – Елмира се поколеба и лейди Мери се изви, като я плесна леко по бузата.

– Казах!

Рори задържа момичето.

– Това не е твоя робиня, Мери. Ако принадлежи някому, това съм аз. А хлапакът, за когото говориш, е мой син. Ако има какво да си кажем, повече е, което искам да си кажа с Елмира...

– Тя може да почака. Нямах чак толкова голяма причина да се перчиш, че си станал баща на още едно мелезко копеле. Осмелявам се да кажа, че те сигурно са цяла верига оттук до Тимбукту.

– Съгласен съм. И може би са повече от дузина в Шотландия. – Той се поклони. – И помни, че винаги може да има още едно, по-бяло и по-жълтокосо от самите нас, ако семето, което излях в теб, бе попаднало на плодородна почва.

Тя се изчерви и руменина изби на лицето ѝ. Вдигнатата ѝ ръка се канеше да се стовари на лицето му. Спря се във въздуха и бавно се спусна надолу към рамото.

– Благодаря на бога, че това семе не даде плод. Но да не се караме. От моя страна имаше толкова горчивина и толкова съжаления, че аз създавам всичко, което направи за мен. Дълга ти много и съм ти благодарна. Ела, Рори. Няма да ти откажа правото да бъдеш с Елмира по-късно, но сега съм нетърпелива да си поговоря с теб. Насаме! Тръгвай, Елмира. – Тя отпрати момичето и се обърна към Рори. – Все пак не можеш да направиш тази визита официално. Съпругът ми отсъства. Единствената възможност да си поговорим насаме, тъй като старият глупак е страшен ревнивец. Що се отнася до Елмира, с нея можеш да говориш винаги, но с мен... – Тя направи слаб жест с трепкащите си пръсти и го побутна към прага. Вратата се затвори след тях и той чу лекото щракане на добре смазано резе.

Беше малка всекидневна, мебелирана в стил Шератън, с деликатно изваяни крака на столовете, кушетка – всичко тапицирано в бяла дамаска. Вретеновидна мебел, очевидно дошла от Англия заедно с нейно превъзходителство, изглеждаше странно неуместна в испанския интериор. През една сводеста врата се виждаше обгърнатото в мрежа раздърпано легло и сега, когато можеше свободно да види лейди Мери, той забеляза, че тя е облечена в тънък пеньоар. Явно беше, че се е отдала на тропическия обичай и пристигането му я бе разбудило. Той се настани предпазливо в едно кресло, чудейки се дали ще издържи тежестта му, докато

тя крачеше нервно из стаята, вдигайки чифт ефирни чорапи от пода, нагласяйки щорите да смекчат светлината и накрая му сипа чаша вино.

Ръката ѝ трепереше. По дяволите! Всяка срещната жена ли трябва да смуцава днес? Тя застана до него, след като той прие виното, толкова наблизко, че можеше да се допре до нея при най-малкото движение на ръката си. Толкова близо, че можеше да види сините вени на мраморната ѝ плът през прозрачната материя на пеньоара. Отпи от виното и я почака да седне, но тя остана права до него. Очите му се надигнаха към нейните, той вдигна чаша за поздравница и ѝ се усмихна.

– В края на краищата защо да не бъдем приятели, Ясмин? Отдавна можехме да бъдем и това би направило отношенията ни много по-приятни. Сега съжалявам, че те насилих. Не биваше да го правя, след като ти си моя сънародничка и в известен смисъл, под моя закрила. Но виждаш ли, беше необходимо...

– Необходимо? Говориш глупости! Дори по-празни от голата истина.

– Казах необходимо. Значи е било необходимо. Трябваше да докажа нещо не само на себе си, но и на Баба. Всички други се бяха опитали да хлопат на вратата ти и никой не успя да я отвори. Това бе предизвикателство. Аз трябваше да докажа, че съм повече от мъж от който и да е мавър, че мъжеството ми ги надвишава. Нещо повече – устните му се свиха и усмивката му беше опит за примирение. – Никога дотогава жена не ми беше отказвала и суетността ми налагаше да те обладая. Затова трябваше да те похитя. Сега съжалявам. Всъщност това беше евтина победа. Ти заслужаваше по-добро отношение.

– Вярно е! – Ръката ѝ се отпусна на главата му и пръстите ѝ усукаха кичур от косата му – Заслужавах да бъда похитена. Един път не е достатъчно, Рори. Ти разпали огън и го остави да гори, без да се опиташ да го потушиш. След като веднъж бе проникнал вътре, трябваше да изпиташ желанието да го направиш пак, но ти се отнасяше към мен с хладно уважение, което би могъл да изпитваш към сестра, към която не чувствуваш особена привързаност.

– А ти? Ти се отнасяше още по-зле с мен.

– Аз дойдох при теб повторно, за да те моля за това. Аз не съм от жените, които измолват благоволение от когото и да било, Рори Маханд. Исках ти да ме обладаеш, а не да ме караш аз да моля за това.

– Повече от сто жени от моя харем ме молеха. Защо не и ти?

– Ти винаги си бил негодник, уверен в силата си над жените. Никога ли не се уморяваш да ги караш да те молят за твоего благоволение?

Добре, тогава не те помолих, но сега съм загубила радост и ето че те моля за това. Да не си мислиш, че можеш да разпалиш подобен пожар в мен, без после да сториш нищо, за да го загасиш? Къде, господи, къде бих могла да намеря друг като теб?

Рори искаше да ѝ каже, че в лицето на Файал е намерила достоен негов заместник, щом като той можеше да разпалва бушуващи огньове в нея, но замълча. Събитията бяха взели неочакван обрат. Искаше се от него съвсем малко. Той присегна, привлече я към себе си и тя падна в скута му, но той се сети за крехкия стол. Като коленичи до нея, обви кръста ѝ с ръце, притисна лице към топлото ѝ тяло и топлината проникна през тънката коприна.

– О, така те желаех, Рори! – Тя повдигна лицето му и го целуна по устните. – Толкова, толкова много! Но глупавата ми гордост никога не ми позволи да те помоля, след като ме изрита от леглото си, когато влязох с измама. Надявах се, че ще ме ухажваш, дори че ще ме насилиш пак и се измъчвах от ревност по мавърките, които споделяха леглото и тялото ти. И все пак, макар че изгарях от ревност по Елмира, която носеше доказателство за любовта ти, исках тя да бъде с мен. Дори само разговорът за теб уталожваше скръбта ми, че сме разделени.

– Кажи ми какво се случи – притегли я той към себе си, наслаждавайки се на лекия лавандулов аромат на кожата ѝ. Пръстите ѝ потънаха в косата му, когато тя започна дългия разказ за многото, което ѝ се бе случило след раздялата в Танжер. С Елмира стигнали до Гибралтар, където се приземили след известни трудности. Англичаните не приемали кораби от другия континент, но когато тя запищяла от палубата към твърдоглавите войници на кея, че е англичанка и че се завръща у дома си и ги наругала, те ѝ позволили да слезе с Елмира, без да задържат кораба.

После, когато открили ранга ѝ, завели я при началника на гарнизона, чиято съпруга ѝ дала гражданско облекло. Почти веднага успяла да се завърне в Англия и потърсила дома на баща си в Лондон.

Уви, никой не повярвал, че е принцеса на Саакс, дори и след като им размахала пергаментата с арабското писмо и солидните печати. Пленница на маврите – така се мълвяло из Лондон сред тракането на чаените чаши и ветрилата. Какви ли ужасно приятни неща е изживяла, тъй като несъмнено е прекарвала времето си в някой харем. А всеки знаеше какво се случва на момичетата на такива места. И е ясно как е успяла да се измъкне. Била е по-отзивчива от всички други, за да извоюва свободата и фалшивата си титла. Всичко предизвиквало пикантни разговори, но

подчертано я поставяло зад чертата.

Не я поканили нито веднъж на вечеря, чай или прием. Пренебрегвали я, присмивали ѝ се и я оставяли сама, за да си мисли за Рори и да съжалява, че не е останала в Саакс. Станала посмешище в Мейфеър и Белгревия, макар да била сигурна, че всяка една от твърдоглавите жени с конски лица скрито ѝ завиждала.

Дори в нейното семейство не ѝ вярвали. Оставало ѝ само едно нещо, настоял баща ѝ. Да се ожени, разбира се, при положение, че някой я пожелае, макар и със значителна зестра. Но винаги се намирало някой, който ако не нея, да пожелае зестрата. Такъв се оказал сър Базил Клевердън, братовчед на баща ѝ. Вярно, че бил по-възрастен от баща ѝ и толкова сипаничав, че приличал на крокодил, но той успял да си издействува назначение в Тринидад и щял веднага да заминава. Нуждаел се от пари, за да напълни проядените си от плъхове куфари и не го интересувало, че ще има млада съпруга, изгубила девствеността си. Тя щяла да му помогне да разпали остатъците от отдавна изчерпани страсти по най-скъпите лондонски проститутки. Само някоя скъпа уличница можело да легне с него, тъй като дори и тези край Темза му обръщали гръб. Бащата на лейди Мери, старият Фитц Олбани, се нахвърлил на възможността да се отърве от одумваната си дъщеря и да я изпрати отвъд океана. Оженил я без нейно съгласие и само спомените за Рори я утешават от пасивната импотентност на сър Базил.

Каква глупачка излязла! Да, сега си го признаваше. Би трябвало да остане в Саакс, в харема на Рори с надеждата, че той ще се върне някой ден и ще я забележи. Дори и евнусите в харема били по-добри от сър Базил. Би предпочела да бъде продадена в робство, стига господарят ѝ да бъде млад и жизнен арабин. Сегашният ѝ брак бил друго робство и, замоли го да ѝ повярва, сър Хорейшо не бил млад арабин, въпреки че старият развратник я ревнувал ужасно.

Но да си признае, Рори бил виновен. Тя насочи пръст към него, после се наведе и го целуна. Той бе, който разпали в нея изгарящото желание и я изостави. Мисли ли, че някой друг мъж би могъл да я задоволи? Той се опита да възрази, но тя сложи пръст на устните му. Не бивало да обръща внимание на слабостите ѝ. Бе я обладал силом веднъж и трябваше да го стори пак, дори когато тя се дърпа. Трябва да беше достатъчно разумен, за да види, че се нуждае от някого със силна воля, който да прекърши ината ѝ и да я накара да разбере, че всъщност сама не знае какво иска.

Ненадейно, сред всичките обвинения, тя се намери на пода,

притисна устни в неговите, а ръцете му я обгърнаха и свлякоха тънкия копринен пеньоар.

– О, Рори, би ли ми простил някога?

Той отговори като я вдигна, праметна главата ѝ на рамото си и почувствува топлото притискане на тялото ѝ. Разхвърляното легло го зовеше и той я понесе натам. Ръцете му побягнаха по копчетата на дрехата, а нейните, избутвайки настрана бялата мрежа, смъкнаха дрехите от тялото му. Той се строполи до нея, пригаждайки се към тялото ѝ и докато устните им се срещнаха, този път без нападки или оправдания. Най-после тя бе постигнала това, за което отдавна бленуваше – то не беше обикновено желание за нейната страст, което бе търсила у Файал – той бе човекът, когото бе желала, колкото и да не бе го съзнавала.

В неговата любов имаше топлина и нетърпеливост, каквито не бе намерила у Файал. Ръцете на Рори докосваха тялото ѝ, а устните му – всички скрити места, които служеха, за да разпалят още повече огъня в нея. И докато неговите ръце се движеха, нейните се плъзнаха надолу, минаха през гъстото руно, за да го сграбчат. То беше там с цялото си напрежение. Но само толкова. Нито целувките, нито ласките, нито нейната енергичност можеха да го доведат до непреклонната твърдост. Тя се отказа – задачата не беше по силите ѝ. И нещо по-лошо – той сам се замъчи, но никакво самонаказание не го доведе до желанния резултат. След половинчасови опити той се принуди да свие знамената. Излишно е да налагаш с камшик умрял кон. Смирено той ѝ се извини, а тя, лишена от единственото, за което бе жадувала през последните месеци, намери спасение в леденото презрение, което винаги бе най-силното ѝ оръжие. Думите ѝ, изстинали поради осуетеното желание, го обляха с леден сарказъм.

– Вън! – заудря го тя с юмруци по гърдите. – Обличай се и се измитай оттук. Проклет да си, проклет да си, проклет да си! Върни се при своята уличница мисис Фортескю, която така те е пресушила, че вече не си мъж. Зная за посещенията ти в нейния дом, зная, че идваш направо от нея. Нищо чудно, че си безполезен, клето подобие на мъж. Как смееш да идваш от нейното легло в моето, със смърдящото от вонята на евтиния ѝ парфюм тяло и изсмукани от опитната курва сили? Вън! – Острите ѝ нокти се забиха в гърдите му и тя пак го заблъска с юмруци.

Рори се измъкна от леглото, грабна дрехите си и се замъчи да се облече, отблъсквайки атаките ѝ.

– Връщай се при твоята курва! – закрещя тя. – Връщай се при тази долна уличница в нейния бардак. Тя сигурно знае някои трикове, които

ще те възбудят. Да знаех колкото нея, може би и аз щях да успея. Ще накарам мъжа си да изгорят къщата ѝ. Ще накарам да я затворят и я дамгосат с нажежено желязо. Ще...

– По-спокойно, Мери – Рори откри възможност да вмъкне дума в монолога ѝ. – По-спокойно със заплахите си към нея. Ще си отсечеш ли носа, за да си разваляш хубавичкото си лице? Помни, Файал е там. Скоро пак ще се нуждаеш от него, обзалагам се.

Тя млъкна и кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

– Файал? Тя ти е казала за него? О, да върви по дяволите, лъжкия долна.

– Не е ставало нужда да ми казва. Аз бях този, който ѝ го прати.

– Не исках да кажа, че...

– Ако искаш да кажеш, че Мери Фортескю ми е разказала за теб и него, не е нужно. Видях те със собствените си очи как яхаше похотливо хлапака и как му се наслаждаваше.

– Ти си ме шпионирал? Видял си! Толкова по-оправдателно за мен да смажа тази жена.

Той поклати глава, докато закопчаваше ризата си и усука единия чорап около врата си.

– Никого няма да смажеш. Никого! Няма да унищожиш Мери Фортескю и да си отмъщаваш за нещо, за което не съм виновен. Бог ми е свидетел, че исках не по-малко от теб да ти дам това, което жадуваш. Нещо се е случило с мен. Повярвай, за мен то е по-разочаровашо, отколкото за теб. Но ще си държиш устата затворена, хубавице. Казваш, че съпругът ти е ревнив. Почакай го да си дойде и внимавай какво ще му набърбориш, иначе кълна ти се, че ще научи за посещенията ти при Файал. Не е твоя вината, че днес те разочаровах. Това не е от неприязън към теб. Казвам ти още веднъж. Нещо се е случило с мен. Какво точно не знам...

– О, аз го зная! Ти си един развратник. Ненаситен пройдоха, това е, милорд Сакс. Изчерпал си се преждевременно. Пресушен си, изсмукан си, изчерпил си мъжествеността си от всичките мръсни харемски кучки, по които си лазил и които са те изцедили като лимон. Може би си пипнал сифилис от някоя проститутка, или по-лошото – може да си се отдал на мавърските пороци и така да си свикнал с млади момчета, че жена да не може да те задоволи. Добре, върни се при твоите педерастчета. Не искам никога вече да те видя. Никога! Върви си!

– Не преди да видя Елмира и моя син.

Изведнъж ѝ хрумна как би могла да вземе връх над него. Отстрани

грозната гримаса, която бе закрила чертите ѝ и се усмихна.

– Ти ме заплаши, Рори Махаунд. Тъй като си успял с помощта на кучката Фортескю да ме видиш с Файал, мислиш, че можеш да ме шантажираш. Заплашваш ме дори със съпруга ми. Но сега, Рори, ще държиш устата си затворена, ако искаш някога да видиш Елмира и скъпоценния плъх, когото наричаш свой син. По-скоро ще удуша нея и малкото копеле под купчина възглавници. Не мисли, че няма да го направя, ако излезе макар и само думичка за Файал.

– Спомням си Хюсеин. В състояние си да го сториш.

– Можеш да разчиташ на това – закани му се с юмрук тя.

– Но няма да ѝ сториш нищо. Аз също мога да се заканвам. Мога да направя нещо повече от опетняване на реномето ти. Ще те убия. Достатъчно добре ме познаваш, за да знаеш, че ще го сторя. Ще те убия и бог ще ми бъде свидетел, че никоя жена не го е заслужила повече от теб.

– Тогава да се споразумеем, милорд Сакс. – Тя отпусна свитите си пръсти. Изведнъж, сещайки се, че стои гола пред него, сграбчи пеньоара и го задържа пред себе си. – Аз няма да закачам Елмира и хлапака, а ти ще си държиш устата затворена.

– Дадено, милейди Клевердън. Моето мълчание срещу тяхната безопасност. Но преди да си отида, ще видя Елмира и ще поговоря с нея.

– За да я предупредиш? О, не! Ще си тръгнеш веднага, или ще си измъкна главата през прозореца и ще запищя, че ме изнасилваш. Часовият на вратата ще пристигне тичешком. Няма да видиш нито Елмира, нито детето.

Той закрачи към вратата на малката всекидневна. С ръка на бравата се обърна, вдигна шапката си и я размаха в дълбок поклон.

– Позволи ми, милейди, да те поздравя. Ти несъмнено си най-съвършената злоба, която съм имал нещастieto да пресече, пътя ми.

На свой ред тя му направи реверанс, не по-малко официален.

– Позволи ми, милорд, да върна комплимента. Осмелявам се да кажа, че ти несъмнено си най-симпатичния мъж, когото съм имала нещастieto да срещна и аз ще прекарам остатъка от живота си без да скърбя, че всъщност не си никакъв мъж. Няма нищо по-презряно от същество, което ходи на два крака с увиснало въже между тях. Сбогом, милорд ъф Сакс. Надявам се, че пътищата ни никога вече няма да се срещнат.

– О, ще се срещнат. И следващия път, когато се видим, милейди, внимавай. Тогава ще ти покажа какво значи истински мъж.

– Самохвалко! – бе успяла да вземе последната дума, когато той затваряше вратата.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Равносметка. Немоощ. Тио Карло. Разваляне на магията.

Рори подкара бавно коня си по прашната „Шарлота Стрийт“, почти напълно тъмна от удължените следобедни сенки. Краткотрайният му гняв към лейди Мери постепенно се беше превърнал в гняв към самия него. В края на краищата може би тя беше права. Дали в своята разюзданост той не бе изразходвал резервоарите на тялото си? Дали, както го бе обвинила тя, не бе пропилявал мъжествеността си тъй често и безразборно, че не му беше останало нищо? Дали в разцвета на младостта си не бе прегорял? Ами ако се бе превърнал в изцеден лимон, както сполучливо го бе нарекла тя, лишен от всичките сокове, изчерпан и годен само за боклука? Не, не! Не би могло да се случи точно на него.

Можеше да се утешава с едно нещо, макар че бе слаба утеха. Никога не бе хабил семето си по гъвкавите като змии хлапета, с устни като жило на пчела, които бяха на такава почит в мавританските дворове! Поне това обвинение бе неприложимо по отношение на него, почти! Бе имало само една оргия, в която бяха участвували и Тим и Джеху. Но подобни случаи бяха рядкост в живота му. Както и да е – да видим Баба и Мансур. Те се отдаваха от време на време на това за разнообразие и мъжествеността им оставаше незасегната. Радваше се, че поне в едно не можеше да се съгласи със своята мъчителка.

Може би, продължи да спори със себе си, всичко още не е загубено. Ще си наложи въздържание и ще види дали то няма да напълни пак резервоара. Уви, изглежда, че физическите му способности бяха парализирани, въпреки че желанието му продължаваше да бъде същото.

От оживената „Шарлота Стрийт“ той изви коня по една тясна уличка, установявайки, че пак се е насочил към дома на Мери Фортескю. Сякаш винаги търсеше нейната протекция. На известно разстояние от ъгъла една фигура се появи изпод засенчената врата. Беше жена, загърната в черен шал, носеща един вързоп. С приближаването му тя дръпна шала от лицето си. Той спря, познал привичния жест, с който мавърските жени откриваха лицата си.

– Елмира?

– Господарю! Прости ми, аз трябваше да те видя. Подслушах на вратата. Страхувам се. – Тя огледа внимателно тясната уличка и след

като не видя никого, повдигна увития с плат вързоп към Рори, който разпери ръце да го поеме.

– Няма от какво да се боиш, малка моя.

Разгърна плата и погледна сина си в лицето. Бебето изглеждаше като всички други, но забеляза, че момчето има бяла кожа, здрав вид и руса коса. Завладя го чувство, което го изненада. Тежестта и топлотата на вързоба в ръцете му даваше странно удовлетворение. Това действително беше негова собствена плът и кръв, която споделяше със стоящото до него момиче. Върна го на Елмира, внезапно осъзнал крехкостта на собственото си време.

– Не за себе си се страхувам – присегна тя да поеме бебето. – Нито за Исмаил. Аз мога да го закрилям, но се боя за теб. Тя може да ти напакости.

Той намери сили да се усмихне.

– Имам нещо, което тя желае, и няма да ми напакости, поне докато не го получи, а според сегашното му състояние, изглежда, че ще мине доста време.

– Аз също го желая, господарю. О, вземи ме със себе си!

Перспективата да има пак край себе си Елмира беше примамлива, но къде би могъл да я заведе? Положително не у Мери Фортескю. Нито в Белроуз, където Мария бе още по-опасна от лейди Мери. Нито пък на „Шейтан“, където щеше да бъде единствената жена сред екипаж безскрупулни моряци. Може би можеше да я приюти у Елфинстън, но това би дало повод за клюки – прислужницата на лейди Мери под протекция на новопристигналия търговец.

– Точно сега не мога, Елмира. А що се касае до това, което ти и лейди Мери желаете, в момента съм безполезен. Нещо се случи. Не ме питай, но сега съм по-малко мъж, от който и да е евнух в харемите на Саакс. – Той се плъзна от коня си да я прегърне. Беше кратка прегръдка, прекъсната от траканията на волска кола, която зави от ъгъла.

Той изчака колата да отmine и я целуна.

– Върни се, малка моя. Засега нищо лошо не може да ти се случи. Ще намеря някое тихо кътче за теб и Исмаил. Ако сега изчезнеш, ще се вдигне врява. Довери ми се, Елмира. Ще оправя цялата работа. Пази добре сина ми. Аллах е милостив. Върви сега, преди да са те открили, и знай, че те обичам. Винаги съм те обичал, а сега те обичам двойно, защото ти си майка на Исмаил.

Яхна коня и отмина, все още чувствайки топлината на пръстите ѝ. В края на уличката се обърна да види черната фигура с отпуснати

рамене, завиваща зад ъгъла. Облада го неимоверно желание да се втурне и я метне до себе си, но се овладя и насочи коня към дома на Мери Фортескю.

Намери я седнала във всекидневната на горния етаж, с мрачна решителност.

– Слугата ти Кту е тук. Бил на кораба и Джеху ти праща вест, че там всичко е наред.

– Как можа да го разбереш?

– Файал ми преведе. Сега седни, за бога, и си почини. Цял ден лежиш като сляпа гарга, без да стигнеш доникъде.

– Съвсем вярно! Какво е станало с мен? Изведнъж, за една нощ, съм се превърнал в евнух. Нашият Хари е мъртъв. Не може вече да застава мирно.

– Както, предполагам, е установила милейди Клевердън, съдейки по израза на лицето ти. Смятам, че не е била по-щастлива от мен.

– Никак – ухили се сконфузено той. – Малкият разбойник е мъртъв.

– Съвсем не е малък разбойник, нито е мъртъв. Зная какво му е, пак ще го изправим на крака и ще застава прав като гвоздей. Всичко се дължи на Мария и нейното заклинание. Обзалагам се, че за нея ще става винаги, щом тя пожелае, ала не и за някоя друга. Ще се занимаем с това, момчето ми. Ако тя може да ти направи магия, за да запази Нашият Хари за себе си, ние ще развалим магията. Виж, Рори – надигна тя полата на черната си рокля – аз съм готова да дойда с теб в Мелроуз, макар че ти не го забеляза. Ще похапнем малко, след което ще спипаме лъвицата в леговището. Не бой се. Мама Феба ще я накара да се изповяда. Братът на Мама е сукуян. Той е стар нехранимайко, който по цял ден се навърта край задната врата да изпроси нещо за ядене. Дойде време да ми заплати за всичката храна, която е изкрънкал. Стариият глупак и младият му остриган адютант, който върви непрестанно подире му, в момента си тъпчат стомасите в кухнята ми. И двамата вонят и ще трябва да си сложа кърпичка на носа, докато пътувам с тях в каретата, но миризливият дърт разбойник ще възкреси пак горделивеца с шоколадения цвят. Той носи пълна торба с изсушени треви и скалпове на плъхове, както и пера от петел, така че да бъде готов за всичко.

Той протегна двете си ръце към нея.

– Каквото и да ми се случи, Мери, няма да забравя, че ти винаги ми се притичаш на помощ, било с късчето студено месо в Глазгоу, или в опита си да разбудиш пак Нашият Хари. Ти винаги намираш разрешението.

– И винаги ще го намирам, момчето ми. Казах ти, че всеки мъж е безпомощен, щом няма жена, която да мисли за него. Затова внимавай с жените, Рори. Какъв би бил животът, ако се оженеше за мен? Аз бих носила панталоните, а ти би бил просто мъж под чехъл. С отказа си да се ожена за теб аз те избавих от участ, по-тежка от смъртта. По-добре да ми благодариш за това.

Той поклати глава, доволен, че е пак с нея и не желаше нищо друго, освен да се нахрани, да изпълне дългите си крака и да забрави за известно време грижите си. Излегна се в едно от креслата на Мери, затвори очи и задряма, докато мирисът на храна го върна в съзнание.

Вечеряха двамата и той установи, че е гладен. След това се засуети-ха в подготовка за потеглянето и тъй като беше вече тъмно, той заповяда и Кту да язди от едната страна на каретата на Мери, а сам яхаше от другата.

– Тио Карло – представи мъжа Мери от седалката си в каретата и той подаде на Рори извита тръстика вместо ръка. – И Ганимед – кафяв младеж с дивашки красиво лице, бе застанал до него, носейки издута торба. Момчето помогна на дрипите да се изправи на крака и го натика в каретата, покатервайки се след него. И двамата миришеха на мърша и изпражнения и Рори забеляза, че вместо носна кърпичка Мери държи пред носа си напарфюмиран тампон, но се усъмни дали приятният му аромат ще разнесе вонята.

Бледата луна, надничаша иззад палмовите листа, хвърляше достатъчно светлина да посребри лъкатушешите захарни плантации и да освети пътя. Когато пристигнаха в Мелроуз, Тим ги посрещна на вратата с Мама Феба, застанала зад него, и сияещата Мария, блестяща с розовата си рокля. Пристигането на Мери с Тио Карло и Хилавия Ганимед докара възклицание на изненада от страна на Мама Феба и ужас по лицето на Мария. Мери отпрати стареца и момчето му към кухнята и нареди на Мама Феба да започнат необходимата подготовка, изобщо всичко възможно, за да ги задържи настрана.

След това се разпреди да отнесат малкото й куфарче в стаята на Рори, като заповяда на Мария лично да го направи, така че момичето да бъде наясно кой ще преспи с него. Мария хукна послушно, ала предизвикателният ѝ поглед, забелязан от Мери, бе доказателство, че момичето не вярва господарката ѝ да има някаква полза от това.

– Не се смей, момиче! – Ръката на Мери се стовари върху задника на Мария – И внимавай за държанието си, иначе ще наредя да ти наложат двадесет камшика.

Сменяйки израза си при гнева на Мери, Мария вдигна куфарчето и тръгна, но свитите рамене и забързаната ѝ крачка разкриваха обидата. Полата ѝ прошумоля и тя изчезна по коридора. Сега, след като се бе освободила от Мария и двамата заклинатели чакаха в кухнята, Мери обясни набързо на Мама Феба и Тим предположението ѝ за случилото се с Рори. Тим поклати глава. Нищо подобно, бе убеден той, не можеше да се случи, но Рори потвърди. Мама Феба се съгласи, че подобна беда е възможна. Ако момичето е дявол, както се беше похвалила, това можеше да се случи. То не бе нещо необикновено и често се прилагаше от ревниви жени. Когато Мери ѝ разказа за умрелия петел и захапването на устната на Рори – той си издаде долната устна, да покаже белега – старата жена кимна глава в потвърждение и одобри хрумването на Мери да доведе Тио Карло.

– Той може оправи, мис Мери. Той не ценен много, този мой безпощен брат, но ако има нещо той знае, това магия. Той цял живот занимавал магия, той прави, и тази закачалка Ганимед той не поглежда повече от госпожица, но и той знае магия също. Идва нощ той може съблича кожа и лети по света. – Тя се затътри към Рори и сложи утешително ръка на лакътя му. – Ти готов мине през това? Аз не зная какво се случи после, но понякога магия много опасна. – С израз на мрачна решителност на лицето и с изпъчени рамене тя го изведе от стаята. – Елате! Да идем всички в кухня. Няма полза Тио Карло вмирише кухня и моя къща. Той може работи само в кухня.

Кту стоеше пред вратата и Рори му кимна да ги последва.

– Ела, момко, и не ме оставяй. Остани край мен, каквото и да се случи. – С Кту край себе си Рори се чувствуваше по-сигурен.

Всички прекосиха начело с Мама Феба патиото. До кухнята тя не се обърна.

– Къде измъкна тази кучка, Мария?

– Изпратиха я с моя куфар в спалнята.

– Търси си белята тя. По-добре заключим нея някъде. – Мама Феба с неподозирана за телосложението ѝ пъргавина закрачи по коридора към стаята на Рори. – Тя не тук – извика тя. – Оставила куфар и се измъкнала. Не зная къде може бъде.

Това, че я нямаше, за момента беше по-важно от факта, че е избягала, затова те продължиха към кухнята. Тио Карло беше там, седнал както обикновено на пода. Ганимед и Питър, които изглежда веднага си бяха допаднали, седяха заедно, уловени за ръце.

– Ти мислиш може направи нещо за този клет господин, Карло? –

настани се до него Мама Феба.

– Разбира, мога, сестро Феба. Тук някаква женска направиш магия за него и той не може бъде с друга. Мога правиш, ако той вярва в мен. Ако не вярва, не мога. Трудно правиш работа с бели хора, кои не вярва в магия, сестро Феба, както знаеш. Той вярва? – Сбръчканата му глава се загледа в Рори.

– Вярвам, Тио Карло. – Рори би повярвал и в самия Сатана от ада, ако можеше да го излекува.

– То нещо ти не много харесва. Може би малко заболи.

– Ако доведе до резултат, няма особено значение дали ще го харесам, или не.

– Тогава измитай се от стая. – Старият Тио Карло успя да се изправи на крака. – Ти, сестро Феба, измъквай тлъст задник оттук и ти, аз извинява мисис Фортескю, моля оставиш нас и вземеш този кафяволик врабец с теб. – Той посочи Питър. – Ганимед не трябва разсейва ум с нищо, той има струя свеж сок като на млак, дето снове там. Не може оставя него буйства. Сега излиза всички вие.

– Но Кту ще остане – настоя Рори. Искаше някой близък да наблюдава тъмните чудатости на Тио Карло.

– Онзи там едър черньо? – посочи Тио Карло към Кту. При кимването на Рори Тио Карло склони, след като размени бърз поглед с Ганимед. – Може остане, ако ти иска, но трябва вържем него.

Рори обясни на Кту и той се съгласи.

– По-добре е да оставиш и мен, Рори – настоя Тим. – Аз дяволски вярвам в негърската магия след случилото се с мен в Басампо и помни, че ти остана тогава край мен, Рори. Най-малкото, което мога да сторя, е да остана край теб.

– Това не бива никой бял човек вижда, нито този, на кого работим. Черен може, но бял трябва излезе – бе непреклонен Тио Карло.

Мама Феба възрази, че трябва да остане и помага, че и тя знаела магията колкото Тио Карло и много повече от Ганимед, но протестите й бяха напразни. Мери Фортескю също заяви, че иска да присъствува, но Тио Карло бе непреклонен. Само Кту, и то със завързани крака и ръце. Ганимед подхвърли, че Питър ще му помага, но Тио Карло го плесна и изблъска Питър през вратата. Накрая в стаята останаха само Рори, старецът, неговият любимец и Кту, който послушно се остави да превържат ремъци на китките и глезените му.

С тънката си като върба черна ръка Тио Карло разчисти голямата кухненска маса и каза на Рори да се качи на нея.

– По-добре най-напред съблечи дрехи твои, мъж.

Рори се съблече и се покатери на масата. Легна и зачака какво ще се случи, без да има и най-малката представа. Започна да се прокллина, че се е доверил на този изкуфял старец и неговия послушник. И все пак, въпреки всички уговорки, чувствуваше някак, че Тио Карло е може би единственият, който би му помогнал. Бе видял какво бе сторила черната магия за Тими в Африка. Тими беше на умиране, а сега крачеше не помалко здрав от всеки друг. Тя бе помогнала на Тим, дано сега помогне и на Рори. Бог бе свидетел, че това му бе необходимо.

Наблюдаваше как Тио Карло запали четири лоени свещи и размаза разтопения им восък по четирите ъгли на масата, изчаквайки го леко да застине, преди да прилепи свещите. Постави ръка върху голото рамо на Рори.

– Няма причина тебе болка повече, отколкото трябва, синко, но по-добре върже теб. Няма сърдиш чичо Карло, ако вържа?

– Прави каквото е нужно.

Тио Карло разпъна на кръст ръцете на Рори и краката му към четирите ъгла на масата. Пристегна с тънко конопено въже китките и глезените му към краката. Преди да пристегне възлите така, че Рори да не може да се помръдне, той внимателно подложи стари вълнени парчета, за да не му охлузи кожата. Грижеше се на Рори да му бъде удобно и той наистина се чувстваше така, като не се смята фактът, че не можеше да се движи.

Като го превърза здраво и внимателно провери възлите, Тио Карло измъкна друг парцал, с който възнамеряваше да закрие очите на Рори, но той се възпротиви.

– Ако ще преминавам през това, искам да гледам какво става. Не ми завързвай очите.

– Някои работи човек не бива вижда. – Тио Карло погледна към Ганимед. – Мога уреди и това също. Дойде време има нужда, ние угасим свещи. – Зарови из торбата на пода и извади избелял човешки череп, който постави до главата на Рори. След това се залови да мушка черни, червени и бели пера от петел в зеещите очни ябълки. Подреждането изглеждаше част от ритуала, тъй като щом старецът приключи, Ганимед леко ги пререди и получи одобрително кимване. После той измъкна от торбата смачкана книжна кесия, отвори я, за да разкрие някакъв шарен, едър прах. На Рори прахът се стори като счукани крила на мухи. Повиквайки своя помощник, Тио Карло му поиска купичка вода, която младежът донесе. Измервайки старателно три щипки прах, Ганимед ги

разбърка с лъжичка и повдигна главата на Рори да изпие течността. Прахът беше не съвсем разтворен във водата, но беше без вкус, само леко му задраска гърлото.

След това Тио Карло кимна на Ганимед да донесе една малка съдинка от печката. Тя изпущаше силния мирис на пипер – огненият червен пипер от Кайена в провинцията Гвиана в Южна Америка. Като привърза на една пръчка късче парцал, Тио Карло го потопи в съдинката и намаза горната част на бедрата и корема на Рори. Рори закрещя и се заизвива от щипещия разтвор. Пареше, сякаш хиляди дяволи го мушкаха с вилите си и желанието му беше да скочи от масата и се потопи в студено корито край конюшната. Тио Карло го притисна с неподозирана за костеливите му ръце сила, нито възропта срещу виковете на Рори и вайканията на Кту, който бе започнал да бълва убийствени закани срещу всекиго, опитващ се да причини зло на неговия господар.

Докато старецът притискаше извиващото се тяло на Рори към масата, Ганимед измъкна снопче върбови клонки, олющени от кората и привързани с панделка. Подаде ги на Тио Карло, който пусна Рори и го помоли да кротува, след което започна да го налага с пръчките. В началото не удряше силно и към парливото щипане се прибави леко гъделичкане, но Тио Карло увеличи скоростта, а с нея и силата на ударите си, докато всяко попадение на пръчките сякаш разкъсваше плътта на Рори.

Кту пищеше, като че ли всеки удар се стоварваше върху собствената му плът. Рори се въртеше върху масата, доколкото му позволяваха връзките, а през това време ударите продължаваха безмилостно. Тио Карло отслаби биенето по-скоро от изтощение, отколкото от желание да спре, но сега щипането по кожата на Рори се усили в страхотен огън в коремната област, разпален от мистериозното лекарство. Тио Карло изгаси четирите свещи. Беше задъхан и едва можа да прошепне нещо с пресипналия си глас на жаргон, който Рори не разбра. Почувствува само, че думите са някакво заклинание към африканските богове, които бяха едновременно и зли, и добри. Очевидно те имаха някакво значение за Кту, тъй като той престана да реве и затананика монотонно със стареца.

Няколко секунди нищо не се случи. После Рори усети как студени, опитни пръсти го сграбчиха с приятни ритмични движения, синхронизирани с бързо нарастващото темпо на Тио Карловото пеене. Въпреки пламтящата кожа, огънят в стомаха му и болките по бедрата приятният ритъм се разля по тялото му и го накара да извие гръбнак, този път в чисто животинска наслада. Нашият Хари пак се беше изправил и на

Рори се струваше, че никога преди не е достигал такава могъща сила, стоманена твърдост и безгранична способност за чиста чувственост. Задъха се от недостиг на въздух. Насладата от играта на пръстите достигна връх, който бе почти непоносим. Не можеше повече да се въздържа. С писък на облекчение той изригна пороя на облекчението си върху пламналото си тяло. Беше само временно и нетърпимото желание пак го облада. Усети как го развързват и нетърпеливите му пръсти се протегнаха в мрака, за да опитат пръстите, които му бяха дали такава наслада. Позна, че са пръстите на Ганимед. Сега беше ред на Рори да се самовъзбуди и да се увери още веднъж, че всичко е наред. Каквито и да бяха черните богове, благодарение на тяхната намеса той пак бе същият. Пръстите му не лъжеха.

Чу щракането на кремък и видя как блясък на праханта се превърна в пламък. Тιο Карло запали една от свещите и му помогна да слезе от масата.

– Магия развалена, сър. Ти вече няма трудно. Никога не страхува загубиш сила. Виж, той кокосова палма. – Ухили се и посочи надолу. – Тази нощ ти работи здраво, докато свалиш долу. Той готов цяла нощ сражения, сър. – Старецът се наведе и черните му очички заискряха на светлината на свещта. – Мисис Фортескю казва мен, тя очаква теб в спалня. Тя също бъде много доволна. Да, сър! Много доволна тя бъде! Върви! Върви тъй, както си. Ганимед занимае с твой чер слуга. – Той кимна глава по посока на Кту.

Рори присегна да сграбчи извитата като клон ръка на стареца. С другата улови нежните, хладни пръсти на Ганимед – същите, които го бяха възбудили толкова преди малко.

– Много ви дължа и на двамата. – Освободи ръката на Ганимед. – Палтото ми – посочи той към захвърлените на стола дрехи.

Ганимед му го подаде. Рори бръкна във вътрешния джоб и извади една кесия. Жълтиците, които подаде, бяха достойна награда за двамата и те ги приема с благодарност и признателност. Като си метна дрехите през рамо, той взе едната свещ. Светлината й блещукаше, докато прекося стаята и угасна, но той знаеше пътя в мрака. Нали напред го водеше Нашият Хари? Тιο Карло бе обещал на Рори, че никога вече няма да го изложи, още по-малко тази нощ, след като Мери го очакваше в леглото.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Нож в гърдите на Мери Фортескю. В желязната клетка.
Посещението на каретата. В затвора.

Вратата на спалнята беше широко разтворена, но въпреки задушната нощ капациите на единичния прозорец в стаята бяха здраво залостени и въздухът бе неподвижен и тежък. Бледата светлина, която нахлуваше откъм вратата, едва достигаше по-навътре от прага. Вътрешността бе изпълнена с мрак, който изглеждаше материален. Макар че бедрата на Рори продължаваха да пламтят от лютивата смазка и боя с пръчки и огънят в коремната кухня продължаваше да тлее, той ликуваше, докато опипваше пътя, прострял ръце, за да открие леглото. Със съзнанието, че отново е мъж – цялостен, готов и твърд – той захвърли дрехите си на пода. Не помнеше да е желал някога по-настървено и по-нетърпеливо жена, още повече при мисълта, че го очакваше съблазнителната и възбуждаща Мери. Отпусна се на леглото физически изтощен от изпитанието и не дотолкова все пак, за да присегне с ръка по гладкия чаршаф, където бе легнала Мери.

За голяма негова изненада ответно движение не последва. Сигурно е заспала, помисли той, макар че, доколкото познаваше Мери, не ѝ беше в характера да заспи. Мъжкият му егоизъм му внушаваше, че трябва да е будна и нетърпелива да узнае резултатите от експеримента, на който го беше подложила. Но в крайна сметка, усмихна се самодоволно той, резултатите бяха толкова изумителни, че ще задоволят дори и нея. Тази схватка щеше да компенсира пропуснатия ден. Другата му ръка, присягайки надолу с горда самоувереност, потвърди, че никога не е бил способен, нито дори по времето, когато като наперен хлапак бе набучил първата си Мери край един плет. Като се отпусна, той се прилепи към спящото тяло на Мери и протегна ръка да обгърне гърдата ѝ. Тя не се събуди, нито отговори с някакво движение, дори не прошепна името му и мълчанието ѝ го засегна. В края на краищата тя бе уредила всичко, тя именно би трябвало да празнува с него, вместо да спи. Ръката му се премести от мекото зърно, което за негова изненада не реагира както обикновено при докосването му, надолу по каналчето между гърдите ѝ. Попадна на нещо лепкаво, студено и желирано. Пръстите му се задвижиха бързо и уплашено, докато спряха в студената твърдост на стомана.

Пръстите му опипаха дървената дръжка и потвърдиха най-големите му страхове – беше нож, дълбоко забит в гърдите на Мери.

– Мери! – Излезлият от гърдите му вик на ужас застина в гърлото и той осъзна, че не е издал писък, а дрезгав шепот. Пръстите му опипаха лицето, спирайки за миг на бездиханната уста. Надигна се на лакът, разтърси я и знаеше, че отговор няма да получи. Скачайки рязко от леглото, внезапно отворен от трупа край него, той потърси в палтото си кремък и с треперещи пръсти успя да щракне чакмака, насили се да духне праханта и най-последно тя се превърна в пламък. Светлината бе достатъчна да открие свещта на масичката до леглото. Запали фитила и остави пламъка да се извиси и разкъса мрака.

Светлината потвърди лошите му предчувствия. Мери беше мъртва. Лежеше настрани и отгаташният край на леглото бе опръскан с кръв. Забитият в гърдите нож беше един от големите кухненски ножове с дървена дръжка. Едва сега, напълвайки дробовете си с въздух, той можа да извика. Хукна от стаята и се препъна в Кту, който го бе последвал и се беше излегнал пред вратата. Изправи се и се втурна по коридора, блъскайки по всички врати, докато патиято кълтеше и отекуваше от виковете му.

Появи се светлина най-напред в една стая, после в друга. Изскочи Тим с разтрепераната Пени, после Мама Феба, загърнала един чаршаф около огромното си туловище и почти скрила слабицкото чернокожо момче, което бе избрала за нощното си удоволствие. От друга стая изскочиха сконфузени Питър и Ганимед, придържайки панталоните си на кръста и накрая, все още в парцалите си, от кухнята се подаде Тио Карло.

Всички наобиколиха Рори и зачакаха да престане с неразбираемите си брътвежи сред писъците. Уплашени от мигновено възцарилото се мълчание, те го загледаха, застанал чисто гол отпреде им, и се чудеха какво го е накарало, дори в лудостта му, да се появи пред тях така. В този миг, който се превърна във вечност, той се взираше насреща им, без да може да спре безсмислените си бръщолевения. Пръв се съвзе Тим, достатъчно, за да оформи смислени думи.

– Какво има? За бога, какво се е случило, Рори? Да не си болен или полудял?

Рори дойде на себе си постепенно.

– Мери, Мери, Мери! Не разбирате ли? Мери! Убита!

– Мис Мери? – Мама Феба пристегна чаршафа около себе си. – Ти казваш мис Мери, мис Фортеску?

Рори можа само да посочи безмълвно към стаята, където светлината от свещта хвърляше отблясъци към плочите на коридора. Мама Феба изтича напред. Останалите я последваха.

– Боже в рая, вярно е! – Тя коленичи до леглото и двете ѝ черни ръце обвиха безжизнената Мери. – Някой направил. Убил моя мисис Фортескю. О, боже в небесата, кой може прави това мръсно нещо? Кой убива моя мис Мери?

– И защо? – рукнаха сълзите на Рори от очите му и той пристъпи, когато Мама Феба се изправи на крака и го прегърна.

– Пуснете мен. – Беше пискливият глас на Тио Карло. Той се промуши покрай Тим и Пени, край Питър и Ганимед. Ръката му присегна и взе тази на Мери. С ноктите си на граблива птица той опита да улови пулса, но такъв нямаше. Устните му се свиха в горчива гримаса и той поклати печално глава. – Тя мъртва. Няма как помогне бедната миси. Мислех аз може помогне, ако не съвсем мъртва, но тя отишла. Бедна малка миси.

Странно стенание се изтръгна от Пени, което се поде и от Мама Феба – остро, пискливо вайкане, спряло така рязко, както бе започнало.

Мама Феба прекрати вайкането. Освободи Рори, сграбчи Пени и я разтърси.

– Няма смисъл стоиш тука правиш нищо. Сега не време за оплакване. Трябва правим какво можем за бедна мисис Фортескю и трябва ние намерим кой извършил това. Мисля аз зная.

– Аз също мисля, че зная. – Мозъкът на Рори бе започнал да се завръща към нормалното.

– Той онази долна кучка Мария, той само тя – произнесе Мама Феба.

– Тя не иска друга жена има него – потвърди Тио Карло заявлението на сестра си.

– Тогава къде може бъде тя сега? – Мама Феба се взря из стаята, като че ли Мария можеше да се крие в някоя сянка.

– Тя хвъркнала, там може бъде – отвърна ѝ Тио Карло. – Може станала хвърчило.

– Ако намерим нейна кожа под мърша, където крие, може задържим тя не върне в нея – за пръв път заговори Ганимед.

– Тя не лети без своя кожа тази нощ. Тя крие някъде. Нали ти знае тя не сукуан и никак не може прави това.

Рори си припомни думите на Мария, че тя и Питър са се укривали, докато разпродали другите роби, и след това се върнали в плантацията.

Разпита Питър, който заяви, че никога не са напускали къщата, а се крили в един шкаф зад кухнята, използван за складирането на зеленчуци. Рори го изпрати с Тим да проверяват.

– Ти по-добре облече – каза Мама Феба на Рори. – И ти, момче – посочи тя младежа, който я бе придружил. – Иди и облечи себе. Никой не интересно види теб сега гол задник, най-малко аз. Ти, Пени, си намъкни риза и иди в кухня, раздухай огъня и сложи чайник вода, после връщай тук. Трябва измием мисис Фортескю и изкъпем нея, защото започва вкочанява. Сега всички навън. Вземи твое момче Ганимед, Карло, и кажи него пригответи кана кафе. Щом може прави бира за теб, той може пригответи и кафе. Трябва ние сложим нещо в стомаси и бива изпратим мистър Тим в града докладва на знатен община. Това убийство и по-добре ние започнем и намерим проклета Мария. Тя направила, сигурно непременно.

– Тя го е направила, Мама, тя – съгласи се Рори.

– Че кучка направила, направила. За мен не въпрос, но обвиняваме едно нещо, намерим нея друго. По-добре ти също отива, господар Рори. Ние правим какво може за бедна мисис Фортескю, то женска работа. Не можем много правим, но какво трябва, направим. Аз и Пени.

Той си облече дрехите и излезе из стаята, разхождайки се безутешно из галерията. Сега, след като Мери си беше отишла, бе убеден повече от всякога, че я е обичал. Колко добра беше Мери! Да, тя бе уличница, пристанищна курва от Глазгоу и сводница в Тринидад, но преди всичко беше една чудесна, топлосърдечна жена. Най-добрата, която бе познавал. Никой не би могъл да бъде по-безкористен и по-великодушен от Мери. Тя бе всичко, което един мъж може да иска от жената. Защо не се бе съгласила с предложението му? Защото беше безкористна. Бе се съгласила да се обвърже с безполезния Фортескю, защото той не бе означавал нищо за нея. Сега Рори можеше да разбере, че не се беше омъжила за него, само защото го обичаше. Скъпата Мери! Скъпото, скъпото момиче! Късно бе вече да ѝ каже колко я обича. Може би тя разбираше и думите не бяха нужни. Може би тя винаги ще остане там, край него, за да му помага. Надяваше се, че ще бъде така. Бог е свидетел, че той се нуждае от нея. Не можеше да контролира повече сълзите си и не го интересуваше кой ще го види. Не го интересуваше, дори когато Тими и момичетата се върнаха, за да кажат, че Мария не е в шкафа, нито в плевника, нито в друго някое от познатите на Питър скривалища. Ще им каже ли Питър, ако узнае? Разбира се, че ще им каже. Той обича мистър Тим, обича и мистър Рори. Колкото до Мария, Питър се изплю на

земята. Макар че беше негова сестра, той я мразеше. Тя винаги се опитвала да го кара да прави мръсни неща с нея, които не искал.

Ето че Рори се изправи пред нещо, което също не искаше да стори. Да погребее Мери. Да зарине това великолепно тяло. Да ѝ каже сбогом винаги. Седна безутешен на една пейка в далечния край на патиото, където храст бугенвиле хвърли още по-тъмна сянка над него. Тим седна до него, споделяйки мълчанието му, а Кту се настани с кръстосани крака на земята на разстояние една ръка. След известно време Ганимед излезе от кухнята с каничка димящо кафе и когато Рори го опита, кимна благодарно за прибавената доза джамайски ром.

Вратата към стаята на Мери остана затворена, макар че веднъж Пени излезе, отиде до кухнята и се завърна с гореща вода. Накрая след дълги часове излязоха Мама Феба и Пени. Пени плачеше и Тим пристъпи да сложи утешително ръка на кръста ѝ. Съглеждайки само празната чаша на пейката, Мама Феба смъмри Рори, че не е хапнал нищо и отиде да му донесе нещо. Когато се завърна с хляб и яйца, той ѝ отказа, без да ги вкуси. Огънят в стомаха му не се бе разнесъл напълно, но храната сякаш потискаше това, което бе останало. Изчезнало бе и желанието. Трагедията бе потушила видимо неутолимата му страст.

Не знаеше колко време е седял там с Кту в краката си. От време на време някой минаваше край него: Мама Феба, тръгнала с някаква цел, Тим, успокояващ Пени, старецът Тио Карло, затътен в мръсните си дрипи, Ганимед и Питър ръка за ръка, които продължаваха да претърсват другите скривалища, където имаше вероятност да се е укрила Мария, а всъщност, където се надяваха да останат насаме.

Часове престоя Рори там, преди да забележи бледото петно светлина на изток, което набързо освети небето. Зазоряваше се. Той стана, после пак седна. Нямахме какво да прави точно сега. Не можеше да тръгне за града, докато не се развиделеше. Главата му закима унесено. Задряма, долавяйки всяко движение край себе си, но заличил частица от скръбта във вцепенението на съня.

Някакво вълнение зад външната порта на патиото го разбуди на ярка дневна светлина и грейнало слънце. Чу викове, тропането и цвиленето на коне, дрънкането на юзди и триенето на кожа в кожа, прекъсвано от виковете на мъже, които настояваха да им се отвори. Вдигна глава и видя Мама Феба, застанала зад него, напрегнала уши да долови далечния разговор, после я видя как издърпа мандалото. Влязоха няколко мъже. Единият, който изглежда беше командир и носеше черен пояс, бродиран със сребро, пристъпи към Рори. Беше висок мъж, облечен в

изтъркана черна униформа. Триъгълната му шапка също бе застаряла, с кокарда от червени и ярки пера. Тръгна към пейката, на която седеше Рори.

– Вие ли сте сър Родрик Махаунд? – попита той. Рори го погледна. Кимна с глава. После бавно се изправи, оглеждайки внимателно лицето му.

– А вие, сър? Кой може да сте вие?

– Джон Фредрикс, полицай на Златната община.

– Какво пък е това?

– Тук използваме още испанските термини. – Гласът на мъжа спадна леко, сякаш се извиняваше за нещо. – Още не сме променили службите. Считайте го, че съм полицай на градския съвет.

– Тогава ми спестявате едно пътуване, сър. Чаках да се зазори, за да препусна за града и да ви се представя.

– За да ми докладвате за убийството и да се предадете?

– Да ви докладвам за убийството, но по никой начин за да се предавам. Какво искате да кажете с това?

– Че вие сте убиецът, и че аз съм тук, за да ви арестувам, сър Родрик Махаунд. Формално ви арестувам в името на Негово британско величество за убийството на мисис Мери Фортескю от Порт ъф Спейн.

– Няма да направите нищо подобно!

– Ще го направя, та ако щете да вървите по дяволите. Или ще тръгнете с мен кротко, или ще ви замъкна на седлото като торба царица. А дали сте невинен, или не, това ще решава губернаторът. Засега той е и съдия, и съдебни заседатели, докато не внедрим напълно английското правосъдие тук. Идвате ли, или – той посочи мъжете, които го бяха последвали – ще трябва да упражним сила?

– Това е смешно. – Гневът взе надмощие над скръбта на Рори, тъй както скръбта бе надмогнала страстта. – Аз съм сър Родрик Махаунд, барон ъф Сакс и принц на Саакс. Тук съм, за да продавам значителен товар роби. Мисис Фортескю беше най-добрата ми и най-стара приятелка. Защо би трябвало да я убивам? Това стори мулатката, робиня на мисис Фортескю, на име Мария.

– Имате ли свидетели?

– Не, обаче всички знаем, че тя го е сторила.

Фредрикс тикна триъгълната си шапка към тила и се загледа в Рори със свити устни.

– Не усуквате ли? Именно тя е тази, която ви обвинява. Каза, че ви видяла със собствените си очи. Пристигна на кон в Порт ъф Спейн,

разбуди един нотариус, който си беше в леглото, и направи клетвени показания с всички подробности и те ми се струват доста против вас. Историята е правдоподобна, достатъчна, за да наложи ареста ви. А сега ще дойдете ли с нас, или пак ще трябва да ви заплашвам със сила?

Рори закрачи замислено пред полицаия. Погледна към Тим, търсейки негласен съвет, после към Мама Феба.

– Най-добре идеш с тях, синко – кимна тя, поглеждайки от него към полицаия и пак към него. Може би най-добре. Те намерят ти невинен. После пипнат тази Мария и затворят нея. Тя направила това. Всички знаем, че тя. – Тя наблегна на думите си и погледна към полицаия.

– Ще ида – заяви Рори. – Ще накарам слугата си да оседлае конете ни. Ще дойдеш ли с мен, Тими?

– Да.

– Не е нужно, не се позволява. – Думите на полицаия бяха изговорени решително. – Не ви е нужен слуга там, където отивате. Не можем да рискуваме. Ще дойдете сам с нас. – Другите мъже с него кимнаха глави одобрително. Не им беше съвсем приятно да арестуват бял човек – англичанин – въз основа на казаното от една робиня мулатка, но беше вярно, че смъртта на мисис Фортескю означаваше само злополука и неприятности за тях. Всеки от тях по едно или друго време бе неин клиент и беше приятелски разположен към нея. Мери беше известна и много обичана в Порт ъф Спейн.

Рори възнегодува срещу белезниците, които му сложиха на китките, когато яхаше коня на път за Порт ъф Спейн. Той не беше обикновен престъпник и можеха да приемат честната му дума, че няма да избяга, ала нито уверенията, нито молбите можеха да ги склонят. Беше прикован с белезници, а юздите на коня му пое ездачът пред него. Не можеше да направи нищо, освен да продължи напред с друг ездач подире си. Усмири Кту, който трябваше да бъде обуздан, като видя как се отнасят с господаря му, после увери Тим и Мама Феба, че всичко ще се оправи.

Ала в себе си не беше много сигурен. Чувствуваше промяната в отношението на хората към него. От момента, когато напуснаха Мелроуз, те престанаха да бъдат почтително сервилни, както в началото. Разбра, че му завиждат и че сега имаха надмощие върху тази важна, неприкосновена личност – английския барон. Съзнателно или не, те реагираха на това – кървият франт с белезници на ръцете, арестуван! За тях това бе ново преживяване и те побързаха да се възползват от него с резки заповеди, дори веднъж, макар че бе направено неволно и случайно, усети парването на камшик по ръката си.

Беше късно утро, когато пристигнаха в Порт ъф Спейн. Докато малката процесия се движеше надолу по „Шарлота Стрийт“, тя привлече голям брой вървящи подир тях бели, свободни негри и роби, всички любопитстващи да видят фино облечения мъж с дългата жълта коса, воден като пленник по улицата.

А го очакваше дори още по-голямо безчестие. Процесията, нараснала със следващата я тълпа, продължи по „Бърнсуйк Суеър“, който независимо от голямото си име представляваше прашна поляна в центъра на града без нито едно дръвче. Пресякоха площада, придружени от виковете и дюдюкането на тълпата, до желязната клетка, построена за престъпници. Тя стоеше гола и мрачна, по-малко от един кубически метър желязни пръти. Рори бе смъкнат от коня и насилен да застане пред клетката, докато един от мъжете препусна до къщата на алкалде⁵ – вторият магистрат в града, за да вземе ключа. След като човекът се върна, ключът изскърца в бравата, вратата заскрибуца при отварянето на ръждясалите панти и Рори бе натикан вътре. Вратата се затвори с металическо дрънкане, което накара цялата клетка да потрепери. Бравата щракна и полицаите си заминаха. Нямаше нужда да стоят, тъй като пазач не бе необходим: нямаше начин Рори да избяга.

Полицаите си бяха заминали, но по-голямата част от тълпата остана, като се приближи до желязната клетка. Говореха за Рори на испански, френски, италиански и хауза. Бели, кафяви и черни пръсти сочеха към него, ръце присядаха през пръчките да дръпнат и откъснат от дрехите му, докато той намери спасение в самия център на клетката. После започна обстрелването. Един младеж с презряло манго бе първият и прицелването му, макар и спряно от желязната решетка, бе достатъчно сполучливо да улучи Рори в главата. Гръмък смях, приветствувал номера на хлапака, вдъхнови и останалите и скоро Рори стана прицел за изгнилите плодове, запъртъци, картофи и зеленчуци. Гушеше се срещу мъчителите си най-напред в един ъгъл, после в друг в безуспешни опити да избяга от прицелите им. Признавайки се най-после за победен, той се отпусна в един ъгъл на клетката и покри с ръце главата си. Струйка топла течност се процеди през плата на палтото му и обля главата и ръцете му, стичайки се надолу по кожата, и той се изви, за да види един ухилен негр, който, облегнат на клетката, бе разкопчал панталоните си и уринираше отгоре му. Викове приветстваха това хрумване и други се подредиха да го поливат. Като животно той пропълзя в средата на

---

5. алкалде (исп.) – кмет – Б.пр.

клетката и се строполи там, глух и сляп за присмехите им. Слънцето жареше отгоре им, задавящ прах се носеше над него, течността на загнилите плодове се втвърдяваше по кожата му, а миризмата на урина се изпаряваше от дрехите му. Умираще от жажда, изтощен от безсънната нощ и мъчителното лечение на Тио Карло. Възпрепятствуван от желанието си към Мери, удавен в скръб от нейната смърт, останал без капка надежда, измъчван, омърсен и изоставен, той с радост би приветствувал смъртта.

Бели купести облаци започнаха да се трупат сред ярката синева на небето, плаващи като трوماви галеони с бели платна и милостиво закриха слънцето. Бялата им свежест се смени с грозно сива и предвещаваше дъжд, което бе достатъчно да разпръсне мъчителите на Рори. Паднаха първите капки, едри и плътни, и той бе изоставен сред един сив свят, слушайки само биенето на дъжда и блъскането на палмовите листа. Валеше направо отгоре му и свежата влага му донесе известно облекчение. Отвори уста, опитвайки се да поеме достатъчно влага, която да погълне, после подложи шепи и жадно загълта. Дъждът изми нечистотиите по лицето и дрехите му и охлади трескавото му тяло.

Но с прерастването на бурята в ураган дъждът го заудря по лицето като с нещавени ремъци на камшик. Дрехите му бързо прогизнаха и ако доскоро бе страдал от задуха, сега му беше студено от внезапно завладялата го треска. Но поне имаше вода за пресъхналото му гърло. Свали си палтото и го сгъна, после го вдигна над вирнатата си уста, така че струйка вода затече към гърлото му. Без палтото дъждът заудря по тънката батиста на ризата. В невъзможност да издържи повече, той падна на колене върху лепкавата кал, която покриваше пода на клетката. После, докато ураганът бушуваше, се отпусна на корем с разперени ръце. Постепенно ураганът премина в рядък, спокоен дъжд, след което престана и той, а Рори почувствува как гърбът му се затопли. Слънцето пак се беше показало и дрехите му започнаха да се изпаряват, така че отново му се прииска да завали. Изминаха часове.

Тишината бе нарушена от тропането на конски копита и скърцането на карета, която спря. Чуха се гласове. Единият беше женски и имаше интелигентен носов акцент, който му се стори познат. Другият беше мъжки – писклив, уморен и капризен. Изглежда спореха.

– Но казвам ти, че той е убиец, скъпа – каза мъжкия глас.

– Охо, охо, така ли, сър Базил? – попита женският глас. – Къде е вашето прословуто английско правосъдие, което твърди, че всеки човек е невинен, докато не се докаже вината му? Този човек може да е убиец, както казваш ти, но това още не е доказано. После, не забравяй, че е

англичанин, и то благородник, ако не греша. Какъв пример ще дадете на негрите, щом ги оставяте да се отнасят с него като животно пред очите им?

Рори надзърна през пръчките. Лейди Мери и един мъж, който сигурно беше губернаторът, седяха в една карета, декорирана, макар и грубо, така че да прилича на държавен екипаж. Бялата ръка на Мери сочеше към него през отвореното прозорче.

– Остави ги да замерват с боклуци един бял човек, сър, и ще стигнат до мисълта, че могат да хвърлят развалени яйца и по теб и мен. Трябва да ги държиш на мястото им. Не бива да позволяваш да се отнасят с неуважение към бял човек, на всичко отгоре англичанин. Ще загубят благоговението към нас и всички ще свършим с прерязани гърла като французите в Хаити, ако позволиш това да продължи.

Гласът на мъжа беше треперлив, сякаш бе добре свикнал да изслушва монолозите ѝ:

– Но ние нямаме затвор, скъпа. Отказахме се от него, когато ти се оплака от вонята, идваща от килиите в губернаторството.

– Сторих го, защото те наистина воняха, но те са си все още там и моя съвет към теб е да направиш едната използваема. Накарай да отведат този мъж там, ако не искаш да загубиш капката уважение, останало в тези тринидадски идиоти към теб.

Сър Базил вдигна златния си лорнет, окачен на черна копринена панделка и благоволи да огледа изчерпателно Рори.

– Може би си права, скъпа. Може би наистина си права.

– Разбира се, че съм. – Улавяйки погледа на Рори тя докосна устни, предупреждавайки го да не издава познанството си с нея.

Сър Базил потупа ръката ѝ с движение, което позволи на пръстите му да се плъзнат по тялото ѝ. Тя се дръпна.

– Колко си разумен, сър, да се съгласиш с мен. Нищо чудно, че управляваш така мъдро. – Лейди Мери се излегна в каретата, която продължи пътя си.

Късно привечер, когато се стъмни напълно, един взвод, предвождан от сержант, дойде при клетката и отключи вратата. С резки, ала не груби думи той заповяда на Рори да излезе. Взводът го загради и той тръгна с тях към губернаторската резиденция. Прекараха го през задния вход, където каменно стълбище бодеше до една преградена врата. Тя се отвори със скърцане и Рори бе въведен вътре. В края на тесен коридор спряха пред врата с железни пръчки. До насрещната стена бе окачено на

вериги дъсчено легло и Рори забеляза, че то е с дюшек и застлано с чист чаршаф. В оловен свещник на грубо скована масичка гореше свещ. Чифт чисти памучни панталони и риза бяха окачени на гърба на единствения в помещението стол. На масата имаше чиния с пръстена купичка отгоре ѝ, за да се запази съдържанието топло. Сержантът се оттегли, след като заключи преградната врата, не забравяйки да козирува и да се поклони с уважение.

Смъквайки мръсните си дрехи, Рори се преоблече. Откри гребен на поличката под счупеното парче огледало, а забеляза и бръснач. Но преди да ги използва, обърна се към масата, свали капака на купичката и се нахвърли върху яхнията от месо и зеленчуци с подправки. Натъпка се лакомо, а храната го затопли. Привлече крака към леглото, просна се отгоре му и заспа, без да обръща внимание на Нашият Хари, който, независимо от преживените изпитания, пак бе започнал да отстоява правата си.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лейди Мери посещава Рори в затвора. Елмира е влюбена във Файал. Любов през решетката. Тайнствената бележка.

През нощта Рори не можа да сънува, но спа тежкия, упоен сън на изтощението. Колко дълго бе спал, не знаеше, но когато се събуди, видя килия, чиято светлина се провираше през завесата лозови листа, закриваща малкото решетъчно прозорче в дебелината на зиданата стена. Ръката му несъзнателно потърси пулсиращата набъбналост на тялото и я сграбчи с облекчение и задоволство. Поне този проблем беше разрешен и топлината предизвика такава поредица от сладки въображения, че той не можа да си наложи да я махне. Изпъна се лениво, заситен за миг, и остави пръстите си да блуждаят по ръба на тънкия дюшек, докато дишането му пак стана равномерно, и като отвори след малко очи, пак заоглежда клетката, мъчейки се смътно да си припомни как бе изглеждала през уморените му очи изтеклата нощ.

Беше същата, каквато я беше запомнил, с изключение на едно – в горещия ден тук се чувствуваше прохладна влага, дъхаша на зидария и окапали листа. Изправи се и остана така за миг, после изви крака по ръба и се изправи, изпъвайки мускули, високо вдигнал ръце над главата. Стените бяха каменни, блестящи от влага и пьстрия слуз на лъкатушещите следи, оставяни от плужеците. Леглото, масата, столът, железните решетки на вратата и огромният катинар бяха същите като миналата нощ. Променило се беше само едно. На масата лежеше поднос, покрит с чиста бяла салфетка, а в купичката, в която се намираще задушеното от миналата нощ, бе изчезнала.

Пак изпита такъв глад, че дори не се замисли да си измие лицето във ведрото, поставено на пода непосредствено до решетъчната врата. Седна при масата, дръпна салфетката и видя компот от пресни плодове – зрели банани, ананаси и манго, нарязани и поръсени със стрито какао и захар, франзела топъл хляб и пръстена кана с още топло кафе. Но повече от храната, повече от изкусителния аромат на топлия хляб и от желанието да угаси засъхналото си гърло с кафе интересът му се насочи към тънкото златно кръстче от декорирана тел, поставено в чинийката до хляба. Беше една от обещите на Елмира – дреболия, която веднъж ѝ беше купил от пазара в Саакс. Припомни си този ден и носталгичната

вълна го заля. Затъгува за Баба, за мръсния дворец на Саакс, за уханните нощи в харема, с която и да е от неговите красавици, а най-вече за Елмира.

И така, това бе доставено от Елмира. Тя бе идвала, докато той спеше, и е оставила подноса със закуската. Чудеше се дали го е погледнала, заспал на твърдите дъски, и дали очите ѝ са се зарадвали. Да беше го дочакала... Единственото нещо, на което можеше със сигурност да разчита в живота, бе привързаността на Елмира. Пръстите му заиграха с обичата. Ако Елмира се добереше до ключовете на този зандан, той би могъл да избяга. И все пак докато хрускаше препечения хляб и пиеше силното кафе, съзна колко глупаво би било това. От какво да бяга? Не беше виновен за смъртта на Мери, значи освобождаването му бе въпрос на часове. Разбира се, той имаше приятели в Тринидад, които сигурно вече се опитваха да докажат невинността му. Джеху и Елфинстън вероятно са уведомени за неприятностите му и вече работят за освобождаването му. Освен това тук беше и Тим. И лейди Мери! Дали тя се числеше към приятелите му? Това беше съмнително и все пак ако не беше тя, сигурно щеше да остане в онази дяволска клетка като диво животно, попаднало в капан. Сигурно и тя му беше приятелка, независимо от всичко. Минималните удобства в килията, закуската и обичата, оставени от Елмира, свидетелствуваха за нейното влияние върху сър Базил.

След засищането на вълчия си апетит той се почувствува по-добре. Свали останените му панталони и риза и се изми с водата и калъпчето сапун, което откри до бедрото. Среса с дървения гребен падащите кичури и после, като нямаше какво да прави, закрачи из килията, изброявайки десет стъпки в една посока и шест в другата. Уморен от тази дейност, макар че упражнението му беше необходимо след вчерашното свиване в клетката, той отиде до вратата на килията си, подложи лакти на една от напречните пръчки и улови с пръсти по-горните. Разстоянието между решетката беше много малко за да си провере главата, но можа да хвърли поглед по дългия, мрачен каменен коридор с решетъчни врати като неговата до отворената врата в дъното, която пропускаше светлината. Друга врата в насрещния край разкриваше стълбището. По коридора нямаше нито движение, нито звук и той се увери, че е единственият затворник. Искаше му се да има и други ѝ дори звукът от дъха на друг човек би го зарадвал. Тишината на килията го потискаше. Какво би могъл да прави? Беше се задоволил преди да стане, беше си изял закуската, беше се разходил из килията и беше се облегал, надзъртайки като окована пантера. Не му оставаше нищо друго, освен да изпита отегчителна

скука.

Рори не бе свикнал да се наслаждава на самотата ѝ винаги бе разчитал на удоволствието от общуването с хората. Близостта на хора, било жени или мъже, бе необходимост за него. Сега беше сам, оставен на собствените си мисли, без да има с кого да си сподели. По дяволите! Това бе непоносимо. Трябваше да поговори с някого, или най-малкото да чувствава нечие присъствие. Направи обиколка на килията, после се тръшна на леглото, подпря глава на ръцете си и се загледа в пространството, опитвайки се да овладее безпокойството на мускулите си, които настояваха за активност. Помъчи се да заспи, ала не можа. По дяволите! Нещо трябваше да направи. Трябваше да се измъкне от това място. В гърлото му се надигна вой на безсилен протест, но той го задуши. Би било глупаво. Ако трябваше да направи присъствието си тук нетърпимо, това означаваше да се намери обратно в клетката, а килията бе все пак по-надеждна въпреки самотата. Тук бе далеч по-добре, отколкото сред вчерашната тълпа с взираци се в него любопитни очи и недружелюбни ръце. Положи усилия да се примири, но минутите течаха като часове.

Изминаха няколко часа, когато дочу обнадеждаващ звук, стърженето на крака по стъпалата в края на коридора. Скочи от леглото и изви колкото е възможно повече врат, за да види колкото се може по-добре. Не беше Елмира. Пантофките с високи токчета и пискюли от брилянти и подгъвката на пъстрата тафтяна рокля, покриваща разперените подгъви на гарнираните с бяла дантела фусты не можеха да принадлежат на Елмира. Изчака, видя огромния колан на талията, деликатния кръст и след това възпълните гърди, запрени в отпуснатия корсет, както и млечната белота на ръцете. Накрая се показа розовата бледнина на лицето и богатите златисти къдри. Зачуди се какъв ли ще бъде резултатът от тази среща.

В края на стълбището лейди Мери спря и се огледа предпазливо, сякаш да се увери, че не е следвана от някого. Забелязвайки ръцете на Рори през решетката, тя вдигна длани нагоре и размаха пръсти, после покри устата си с едната ръка и направи знак да мълчи. Малките ѝ пантофки не вдигнаха шум, докато тичаше по коридора. Когато пристигна пред решетката, тя се улови за пръчките, а после и за ръцете му.

– Дявол да те вземе, подъл негоднико Махаунд! – и резките ѝ думи не отслабиха стискането на ръцете ѝ. – Значи прерязва гърлото на любимата си, така ли? Е, това и заслужаваше долната уличница. Тя си беше обикновена курва и свърши като такава в ръцете на един от любовниците си.

Той опита да се освободи от ръцете ѝ, но тя ги впи още по-здраво. В този миг бе готов да я плесне, забравяйки в гнева си колко зависи от добрата ѝ боля.

– Смъртта на Мери не дойде от моите ръце, милейди. Тя положително беше най-нежната жена, която някога съм срещал, макар да бе съдържателка на публичен дом. Въпреки това тя беше дама, истинска дама. Повярвай ми, невинен съм за нейната смърт. Повярвай и нещо друго. Благодарен съм ти, че ме измъкна от онази клетка. Тук е много по-удобно.

– А и безопасно. – Злобата изчезна от думите ѝ. – Против теб се носят писъци за отмъщение, момчето ми. Половината мъже в Порт ъф Спейн се заканват да те обесят и в клетката не би издържал още един ден. Щяха да те убият. – Ръцете ѝ проникнаха през решетката и се обвиха около врата му. – О, Рори, омразен, долен негоднико! Толкова те обичам! Опитах се да умъртвя тази обич по всеки възможен начин. Проклинах те, а след това се молах да се върнеш пак при мен. Толкова те желаях, че се съвокуплявах с онзи жребец на мисис Фортескю, като си представях, че си ти. Рори, Рори, какво направи с мен?

– Нищо, освен че някога те похитих. Вече ти казах, че съжалявам. Честно казано, дяволски глупаво го правеше, милейди. Може би най-зле от всички, които съм имал. Затова съжалявах.

– Аз не съжалявам. Никога не съм. О, Рори, мой мили, ако имах ключ, бих влязла веднага в килията ти и този път аз бих те похитила. Но не мога! Не бива да забравям как ме разочарова напоследък.

– За което не аз бях виновен. Една жълта женска от Мелроуз реши, че трябва да принадлежа само на нея и ми направи магия – някакво африканско заклинание, с което ме направи негоден за всички други жени, освен за нея.

– Като че ли може да се вярва!

– Трябва да ми вярваш, защото беше така, макар че сам аз не го вярвах и не бих, ако не ми се бе случило. Е, в такива случаи човек се бори срещу огъня с огън – магия с магия. Минах през една адска пещ, за да накарам Нашият Хари пак да вирне глава. Това именно докара убийството на клетата Мери Фортескю. Женската, която ми направи заклинанието, се справи с нея. Пробола я с нож и изтичала в града да разпространи вестта, че аз съм очистил клетата Мери. Това беше възмездието ѝ към мен. – Той провря ръце през решетката и я притегли към себе си. Устните им се срещнаха. Езикът му си проби път между зъбите ѝ, докато се притискаха сред безмълвни тихи стенания и почти недоловим

ласкав шепот.

– Имаш ли ключ, Ясмин? – Гласът му беше дрезгав, когато измести устните си от нейните.

– Мислиш за ключове в момент като този? – разгневи се тя.

– Защо трябва винаги да ме разбираш погрешно? Мислех си само да отстраним решетката между нас.

– О, мили – защо трябва винаги да те сграбчвам за гърлото? Сигурно природата ми е такава. Не съм нищо повече от една свадлива, сприхава...

– Скъпа! – Ръцете му пропъзяха под корсета ѝ. Тя му се предостави, загубена в огъня на милувките.

– Ключът ли, мили? Уви нямам го. Спигът, сержантът на стражарите, го държи в себе си. Тази сутрин накарах Елмира да ти приготви закуската и да ти я донесе. Спигът я придружи и ѝ отвори вратата.

– Знаех, че е идвала тук.

– Но как? Каза, че си спял дълбоко, когато оставила подноса.

Той я освободи и извади obiцата. Тя кимна.

– Момичето те боготвори, Рори.

– Да, зная. Винаги ме е обичала и трябва да си призная, че и аз също я обичах, но... О, Мери, Мери, Мери! О, Ясмин, какво направи с мен, че така внезапно измени всичките ми чувства?

– Казах, че те боготвори, Рори, но не съм казвала, че те обича. Има известна разлика.

– Това момиче би дало живота си за мен.

– Съгласна съм. В нея има лоялност, присъща само на мавърките. Ти си неин господар. Тя би сторила всичко, каквото я накараш, дори да се преструва, че те обича, но аз случайно научих, че не е така, макар че ти никога не би доловил разликата. Тя е влюбена в друг.

– Не вярвам.

– Може би никога няма да повярваш, че една жена може да мисли за друг повече, отколкото за теб. Ти си суетен, високомерен и надменен, Рори. Ето, виждаш ли, аз зная всичките ти недостатъци и въпреки това те обичам. И мога да ти ги кажа, защото не се боя от теб. Но колкото и да нараня твоята суетност, ще ти кажа, че Елмира е влюбена във Файал.

– Във Файал?

– Не забравяй, че той е мъж и че Елмира е жена. Любовта не се обяснява, Рори. Замислял ли си се някога какво жената може да вижда в мъжа, или какво той може да вижда в нея? Не, не можем да гадаем какво виждат Елмира и Файал един в друг. Тя никога не би ти го казала,

защото те боготвори с тъпата и послушна обич на кучето или на роба към своя господар. Трябва да си призная, че в известен смисъл и моята любов към теб е такава. Готова съм да те боготворя и да ти бъда като робиня, ала не забравяй, че аз не съм покорна.

– Никой не би могъл да те обвини в това – ухили се той.

– И не възнамерявам да бъда. Може да си мислиш, че тъкмо това желаяш, обаче не покорност и кротко смирение са нещата, които търсиш ти в жената. Разглезили са те всички онези раболепни твари в твоя харем, които така жадуваха за истински мъж след глупавите евнуси, че те караха да мислиш, че лудеят по теб. Ние имаме еднакви характери с теб, Рори. Аз не съм изтривалка за краката ти. Не съм дотолкова раболепна, че да ти се кланям и да вървя подире ти със сведени очи, очаквайки със смирение трошичката любов, която благоволиш да захвърлиш по посока към мен. Никога! И все пак ти го казвам. Няма да е зле да ми повярваш. Никоя жена не би могла да те обича повече от мен и сега ще ти го докажа.

– Сега не е време за разговори, Ясмин. – Ръката му върна обичата в джоба, после улови нейната през решетката.

Бавно я сведе надолу – един затворник искаше да бъде освободен. Тя продължи, спря, докато той освободи копчето на колана, после продължи пътя си през гъстото руно, за да се удиви.

– Лекуването е било успешно – усмихна се тя, преди устните ѝ да го потърсят.

– Както можеш да видиш. – Ръцете му я притиснаха, залепвайки тялото ѝ в непомръдващата решетка. – Дявол ги взел тия пръти! – Тялото му реагираше на бавните движения на ръката ѝ.

– Два пъти дявол ги взел! – И тя не бе повече в състояние да се въздържа, падна на колене и той ѝ се предостави. Погледна я с недоумение. Нима това беше Мери? Това ли беше надменното момиче, излязло някога по-силно от султани и бейове, а сега на колене пред него? Нима можеше да бъде тя робиня, налала го с такава охота, без да я интересуват железните прегради, които ги разделяха? Това ли беше нежнорозовата и златиста красота на онова английско зло, което го бе проклонило и пращало в ада, а сега подлагашо се на унижение пред него? Беше казала, че ще докаже любовта си и все пак, въпреки доказателството, което не можеше да се отрече, трудно му беше да повярва, че е именно тя – лейди Мери, Ясмин. Взираше се в нея, докато почувствува за втори път тази сутрин как пороят блика в него и коленете му се огънаха. Ръцете му сграбчиха решетката за опора и той задиша с пълни гърди като

изригна и увисна немощен на решетката, задъхан. Дори и тогава тя не го освободи и той се принуди да се издърпа от нея.

Тя се изправи усмихната.

– Има една стара поговорка, Рори, която казва, че любовта се присмива на ключарите. Установих, че е вярно, макар и не съвсем задоволително. Виж, мили. Имам богато въображение, както може би добре знаеш...

– И както току-що разбрах – каза той, оправяйки панталоните си. Вече бе в състояние да говори, макар че все още не вярваше в случилото се.

– Все ще измисля нещо, сигурна съм. – Тя отупа праха от пъстрата тафта и се отдръпна на няколко крачки, вдигайки предупредително пръст. Двамата се послушаха. Някъде над тях се отвори врата и се дочуха тежки стъпки по стъпалата. След още няколко минути видяха ботушите с дебели подметки на един мъж, който слизаше долу. Ботушите станаха чифт мръсни, износени бричове, синя куртка, последвани от румено лице с кожена фуражка с кокарда.

– Милейди – тракна пети войникът изненадан и козирува. Съзнавайки, че едва ли това е най-правилната форма на обръщение, той изпъна единия си крак назад и се поклони. – Милейди Клевердън. – Беше съвсем объркан от присъствието ѝ тук.

– Драги сержант Спигът – самата тя се смути и се изчерви забъркана, – вие сте открили малката ми хитрост. Любопитство, сержант, чисто женско любопитство. Нищо друго. Исках просто да хвърля поглед на този кръвожаден негодник, който е дошъл на острова да убива жени, или поне така се говори. Струваше ми се много по-интересно да го видя жив или докато диша, отколкото танцуващ в клупа на въжето.

– Там и ще свърши той, милейди. Вярвайте. Целият град се е вдигнал. Изглежда, че мисис Фортескю е била любимка тук. Ще прощавате, но няма мъж в града, който да не иска да прати този негодник по дяволите. Ще има късмет, ако доживее до съденето си. Но сър Базил казва, че правораздаване трябва да има и човекът трябва да бъде съден, за да се определи дали е виновен, или не, макар всички да знаем, че е виновен.

Тя присви ресници към червендалестия сержант и пристъпи до него.

– Но междуременно вие ще трябва да го пазите, сержант, а също така той ще трябва да се храни. Ще наредя на прислужницата си да му приготви нещо за обяд. Не е редно да го оставяме да гладува, щом ще

увисне на въжето.

– Това не можем, но ако зависеше от мен, бих го оставил на хляб и вода, щом е такъв разбойник.

– Съгласна съм, сержант, но все пак не бива да забравяме, че той е английски благородник, нали? А дори в Лондонската кула отдават известна почит на един английски благородник по отношение на храната и спалното помещение. Полага му се.

– Такива са и заповедите на Негово превъзходителство, милейди. Храна от собствената му кухня, каза той, чаршаф от собственото му бельо, стол, на който да седи, и тези неща. – Той поднесе една малка кутия, която беше държал зад гърба си. Когато я показа на лейди Мери, Рори забеляза, че тя съдържаше няколко листа хартия, две пера, мастило и поръсвачка на пясък. – За да може сам да си напише защитата, ако пожелае, или да се свърже с адвоката си, макар че се съмнявам дали има такъв в Тринидад, който да поема случая на този негодник.

Лейди Мери погледна най-напред сержанта, а после Рори от глава до пети.

– Въпреки всичко не прилича много на убиец, нали, сержант?

– Тези симпатичните, дето изглеждат като че ли маслото не би се разтопило в устата им, винаги са най-лошите. Изглеждат невинни като ангелчета, а са готови само за миг да ти забият ножа. Опасно беше за вас да оставате насаме с него.

Тя махна безгрижно ръка.

– Нищо не може да ми стори, тъй като е заключен. Искях само да му хвърля поглед и толкова. Сега разбирам, че е било неблагоразумие от моя страна. Няма да споменаваме за това, нали, сержант? Ще бъде една малка тайна между двама ни.

– Непременно, милейди. Негово превъзходителство ще се разгневи, ако узнае това.

– Вече няма да се случи, обещавам ви. Любопитството ми е удовлетворено. Аз сега ще се кача горе и ще накарам прислужницата си да ми донесе храна. Ще бъдете ли тук да ѝ отключите?

– Непременно, милейди. Ще я чакам. – Той отвори вратата на съседната килия и измъкна един стол, който облегна на стената срещу килията на Рори. Завъртайки тафтяната си пола и присвивайки ресници, придружени от пленителната ѝ заговорническа усмивка към сержанта, тя си тръгна.

Сержантът седна, дръпна стола си към стената така, че да му бъде удобно, и лениво усука краищата на дългите си мустаци, докато

гледаше Рори.

– Можете да благодарите на щастливата си звезда, че сте едър звяр – изкикоти се той и се изплю на пода. – Едрите типове като вас увисват бързо. Бавно умират дребните, които не тежат много. Понякога се налага да ги дърпаме за краката, докато си прекършат врата. Но с вас ще бъде лесно. Едно полюшване на въжето и ще видите как се разтварят широко седефените порти.

Рори нямаше какво да му каже, не намираше подходящ отговор. Желязната решетка, която първоначално му се струваше временна, сега се затваряше над него. Сигурен в своята невинност, не бе изпитал страх. Но ето, че като дълъг, гаден, черен червей страхът пропълзя и завладя мислите му. Можеха ли да го обесят? Биха ли го сторили? Положително. Обръщайки гръб на сержанта, който мислено му кроеше ковчег, Рори седна край масата и с треперещи пръсти разгъна материалите за пиране отпреде си.

Бележка до Тим! Не, до Джеху! Не, до никого от тях. До тях ще трябва да пише на английски и може да попадне в неподходящи ръце. Елмира можеше да говори, но не и да чете арабски. Файал можеше и двете. Започна да пише. От перото му потекоха арабски букви:

Файал, приятелю,

Елмира ще ти обясни какво се случи с мен, ако вече не знаеш. Вземи кон и препусни до Мелроуз. Кажу на червенокосия мъж Тим да дойде в града и доведи Кту с него. Кажу им да идат на кораба и да се видят с капитан Джеху. Капитан Джеху да приготви кораба за потегляне, запасен с вода и провизии. Да не мисли за обратен товар. Не зная какво може да се случи, но да бъде готов. Ти остане на борда и кажу на Тим да дойде да ме види утре. Да каже, че е мой адвокат. Научих, че Елмира те обича, и ти също. Благославям ви и двамата. Ел меткуб, меткуб, приятелю.

Поръси листа с пясък, изтръска го, сгъна го, докато стана малко квадратче. Обърна стола към вратата на килията си и видя, че Спигът е задрямал с увиснала на гърдите глава. Пак чу отварянето на вратата горе и този път по меките кожени сандали и летящия воал разбра, че Елмира слиза да му донесе храна. Тя се плъзна по коридора, покрила с воал лицето си и вдигнала подноса високо, мина покрай Спигът, който отвори едното си око и стана да отключи вратата. Когато Елмира подаде на Рори подноса, той плъзна бележката в ръката ѝ.

– Веднага занеси това на Файал – прошепна ѝ той на арабски.

– На Файал? – погледна го тя изненадана.

– Да, на Файал.

Очите над воала го изгледаха странно.

– Свободна си да го обичаш, Елмира.

– Мой господарю и повелителю – отвърна тя и би му целунала ръката, ако не я беше изтеглил бързо, преди Спигът да забележи.

– Хей, какво си говорите там? – Спигът издърпа Елмира от килията и затръшна вратата. – Ако смятате да говорите, говорете на кралски английски, така че да мога да ви разбирам.

– Просто ѝ благодарих, нищо повече. – Рори чу щракането на катинара, ала знаеше, че не е сам. И Елмира, и лейди Мери бяха на негова страна. Решетката вече не изглеждаше солидна както преди.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Съмнения. Нападението. Убийството на сър Базил. Лейди Мери охранява Рори. Бягството. Истината.

Може би защото бе спал дълбоко предната нощ, може би защото не чувствуваше физическа умора, след като бе лежал целия ден, а може би защото не бе свикнал да спи сам, без меката гъвкавост на женско тяло до себе си, а може би защото нервите му бяха напрегнати, не можеше да забрави положението си. Не можа да заспи, а се мяташе и въртеше в тъсното легло, без да намери покой. Проследяваше времето по дрънкането на камбана в града, която отчиташе безкрайното минаване на часовете в тъпи, механични изброявания. Прочете девет удара, после изброи десет и ето че започваха единадесетте.

Вечерята, която Спигът му беше донесъл – Елмира не дойде вечерта и той се зачуди дали е потърсила Файал – беше богата, но той пак изпитваше глад и се измъкна от леглото, припомняйки си за една коричка хляб, която не беше изял. Остана доволен, че е по-голяма, отколкото мислеше, и я занесе в леглото, сядайки на ръба да я сдъвче.

Значи Елмира наистина обичаше Файал. Поне така му бе казала лейди Мери, а нейният вид го беше потвърдил. Влюбена във Файал, а не в него? Невъзможно! Е, да, трябваше да си признае честно, много жени биха могли да се влюбят във Файал. Но не и Елмира! Тя беше негова собственост, винаги бе била и винаги ще бъде. Ха, че тя бе дори майка на неговия син. Как тогава ще се влюби във Файал? Той никога не би се усъмнил в нейната лоялност към него, а какво беше лоялността, ако не друга дума за любовта?

Да, той я желаше. И все пак, щом почнеш да си припомня различните сцени с нея, съзнаваше как бялата и златиста красота на лейди Мери по някакъв свой път изтикваше мургавата красота на Елмира. Мери на колене пред него, разделена от желязната решетка, унизяваща себе си. Залутан в спомените, той почти забрави къде се намира. Мракът скри стените на килията му и само една бледа светлина очертаваше решетката на вратата. Колко дълго преседя, залутан в мислите си, не знаеше, но ето че бавно се върна към света на реалното.

Върна го глъчка от кръсци. Беше някъде надалеч, едва доловима, но постепенно нарасна, докато избухна непосредствено пред

резиденцията. Настоятелните викове на разгневени мъже се процедиха през листата на лозата на прозореца на килията му. Чу да се произнася собственото му име с гневен крясък и резки писъци. Чу как искат живота му и потръпна. Припъзля в един ъгъл на килията сякаш да се запази от крясъците, идващи отвън. Килията ли? Как би могла да го предпази тя от тълпата? Благодарни на някакъв далечен, незнаен бог, независимо дали той се казваше Господ или Аллах, че не е изложен на този гняв в уязвимата отвсякъде клетка. Тук поне имаше стабилни стени и за пръв път той бе доволен от здравата решетка на килията.

Вривата бе прекъсната от мускетен залп, а след това виковете се подновиха още по-интензивно. Той притаи дъх след изстрелите, изчаквайки да чуе стенания сред тълпата и след като такива не последваха, разбра, че войниците са стреляли над главите на тълпата, само за да ги сплашат. Сред вривата и суматохата той непрестанно чуваше името си, украсено с такива епитети, че неволно се сви още по-ниско, жадуващ да покрие лицето си с нещо. Нямаше съмнение – тълпата беше обезумяла. Всеки мъж в тази невидима сган го обвиняваше в убийството на Мери Фортескую и нито един от тях не се отказваше да го разкъса на парчета, за да отмъсти за нейната смърт.

В дългия коридор се появи светлина и той чу бързото тракане на тежки ботуши. Повдигайки глава, видя Спигът да търчи и чу тракането на тежката решетка, когато той затръшна вратата в края на коридора. Изведнъж почувствува облекчение. Тя беше още една бариера между него и тълпата. Очевидно Спигът бе дошъл навреме, тъй като виковете станаха съвсем близки и се разнесоха край самата решетка.

- Дайте ни копелдака – убиец!
- Бесилото е много добро за него!
- Ще му натъпчем задника с барут и ще взривим гадината!
- Откъснете му яйцата и ги натъпчете в устата му! Откъснете му всичко и накарайте копелето да си го изяде!
- Какво направи на мисис Фортескую? Никой няма да бъде спокоен, докато той бесува насам!
- Хайде, Спигът, пускай ни при него, иначе и теб ще пратим по дяволите.

Отекна изстрел. Гърмежът бе последван от свистенето на куршум, който рикошира от едната страна на коридора в другата.

Спигът захвърли свещта и стъпка пламъка, оставайки ги в мрака. Рори чу забързаните му крачки по коридора. За миг се бе почувствувал в безопасност при наличието на сержанта. Сега не оставаше нищо

между крещящата, заканваща се сган отвън, с изключение на двете залостени с решетки врати и той разбра с нарастващ ужас, че те не биха могли да го опазят.

– Дайте един дънер, хора! Един дънер! – демонстрираше водачеството си някакъв самозван командир.

– Да разбием вратата!

– Хайде, момчета, всички заедно! Не могат да ни спрат тези проклети железата!

– Но те ще ви спрат! – Откъде дойде гласът, Рори не можеше да каже, но беше близо до него. Говореше с авторитета и културния говор на човек от аристократичния квартал на Лондон, Мейфеър. Нейде в изплашената си памет той чувствуваше, че го е чувал и преди. Гласът продължи: – Разпръснете се! Няма да поверим закона в обикновени ръце като вашите. Това е част от Англия, момчета, и ще вършим делата както следва. Мъжът ще бъде изправен пред съдебни заседатели от лордовете. Ако е виновен, ще бъде наказан. Давам ви честната си дума за това. Сега се разпръснете и си вървете по къщите. Оставете работата на мен. Ще има правосъдие.

Рори позна гласа. Беше сър Базил, застанал в мрака извън килията. Рори пропълзя по пода и сграбчи решетката. Търсещата му ръка напипа чифт обувки с токи и пропълзя по един тънък, облечен в коприна глезен. Самото докосване на чужда плът му вдъхваше увереност, въпреки че виковете на прага не преставаха.

Чу се нов изстрел.

Той не рикошира към стената. Рори почувствува как глезенът се придвижи, после се изви и нечие тяло се сгромоляса на пода, чиито гърди се задъхваха да си поемат въздух.

За втори път се появи светлина и по стълбите се разнесе грохота на тежки ботуши. Този път Спигът носеше фенер и зад него вървяха войници с блещукащи на гърба си байонети.

Спигът тръгна напред по коридора с насочен мускет. Спря се пред простряната фигура на сър Базил. На бледата светлина Рори можа да види ярко кърваво петно по набраната батиста на ризата на стареца, което се разпростираше по искрящия чер атлас на палтото му.

– Застреляли сте губернатора, хора, и бог да е на помощ на копелето, което е сторило това! – Спигът се прицели и се канеше да стреля в тълпата, но се поколеба, после свали мускета. – Може да убия някой невинен. Махайте се, негодници, вървете по дяволите, гадина такива. Прибирайте се по домовете си! Убит е един английски губернатор! Ами

че това е все едно да убиеш самия крал. Ще открием кой е стрелял и той ще потанцува на въжето, тъй както мислехте да окачите този тук. Разкарайте се!

– Старият тъпак е мъртъв – извика някой, – но ние сме дошли за гадното копеле, което уби мисис Фортескю.

– И няма да по получите, – изрева Спигът. – Няма да поставите нито един от мръсните си пръсти върху него. Ще застрелям всички ви, ако не се разкарате оттук! – Той пак вдигна мускета, заедно с войниците зад него, без да им заповяда това. Извивайки глава, Рори видя ревящите лица и размаханите ръце през решетката в дъното на коридора.

Всички разбраха, че Спигът не си играе. Постепенно юмруците се отпуснаха, ръцете се издърпаха назад и кряскащите уста се издърпаха в мрака, ала не затихнаха и заплахите продължиха.

– Ще го пипнем, Спигът, каквото и да правиш.

– Той я уби. Кръв за кръв.

– Кръв вече се проля. Повече от достатъчно за тази нощ. – Спигът сигнализира на хората зад него да пазят вратата и сведе мускета си, когато коленичи на пода до сър Базил.

– Не беше лош човек – обърна се той и погледна към Рори. – Ти може да си гаден убиец. Господ знае дали си виновен, или не, но според него даваше ти се възможност да докажеш невинността си. Не е безопасно да те държим тук, нито пък е безопасно да те поставим в клетката. Какво да те правя.

– Кого? – пристъпи лейди Мери, сменила роклята си е тържествена, блестящо черна, попадайки в кръга от светлина. – Кого? – повтори тя посочвайки трупа на сър Базил.

– Той е мъртъв, милейди – свали сплесканата си фуражка Спигът и падна на колене. – Беше застрелян. Сега те се разкараха, измъкнаха се като песове с подвити опашки, и мисля, че тази нощ пак ще се върнат. Нищо не можем да направим за него вече – посочи той към сър Базил.

– Разпоредете се да го изнесат горе и да го положат в леглото му. – Тя се замисли за миг. – Сигурно има някой в този проклет град, който се разпорежда с мъртвите.

– Баба Уидърс.

– Тогава пратете за нея. И му поръчайте ковчег.

– Да, милейди. – Спигът бе така облекчен да получава заповеди от висшестоящите си, че не я попита, макар че за миг се поколеба: – Но какво ще правим с него? – Само кимна в посока към Рори.

– Ще трябва да го скрием. Аз ще поема отговорността за него,

докато ви няма. Имате ли белезници?

– Имаме, мадам. Също и окови за краката.

Тя се замисли за миг, избягвайки очите на Рори.

– Качете го горе. Няма къде да избяга. После донесете белезниците и оковите. Сложете му ги и ми дайте ключа. Горе имам пищов. Ще остана да го пазя. Поемам отговорността да не избяга разбойникът. Отсега нататък, сержант, вие ще получавате заповеди от мен.

– Да, милейди.

– Тогава побързайте. Отключете вратата на килията и го заведе горе. Мога да го скрия в избата – там прозорците са високи и с решетки и той ще бъде пазен, ако се върнат.

– Каквото и ще сторят, непременно ще го сторят, милейди.

Спигът заобиколи трупа на сър Базил на пода и пристъпи към вратата на килията на Рори. Ключът изскърца в ключалката и пръстите му оградиха китките на Рори с белезници.

– Само да помръднете, аверчето ми, и ще ви пусна няколко сачми в главата. – Изтласка го Спигът от килията и го изправи с лице към стената. Рори почувствува опряното му в ризата дуло. Спигът нареди на войниците да вдигнат трупа на сър Базил и го изнесат горе. Те тръгнаха по тясното стълбище, следвани от лейди Мери, която най-последно бе решила, че няма да е зле, ако се покаже малко наскърбена и покри лицето си с дантелата. Рори, с опрян в гърба си пищов на Спигът, вървеше най-отзад.

На двора процесията се раздели, като тези, които носеха трупа, заизкачваха ново стълбище, докато лейди Мери продължи към кухнята. Спряха се пред голям килер в най-отдалечената част на патиото. Спигът отвори една от високите врати и след известно тършуване измъкна белезници и окови. Щракна ги на китките и глезените на Рори. Канеше се да пусне ключовете в джоба си, когато лейди Мери, продължавайки да се преструва на скърбяща, протегна ръка.

– Аз ще взема ключовете, Спигът, – прибра ги тя в белите гънки, които граничеха с деколтето на роклята ѝ, като примигна леко, когато студеният метал я докосна. – Сега пищовът. Той е на бюрото на сър Базил, в кабинета му. Зная чудесно как да го използвам, ако той помръдне. Ще му дам порцията олово, която вие му обещахте преди малко.

Спигът се сачиса, но когато отмина, Мери се наведе и прошепна на ухото на Рори:

– Довери ми се, любими.

Спигът се върна и ѝ подаде пищова. Един поглед го увери, че Рори

е в сигурни ръце. Отвори вратата в края на коридора, който водеше към кухнята. Една свещ мъждукаше на дългата маса.

Мери посочи на Рори един стол.

– Не е нужно да го заключвате в килера – каза тя. – По-добре е да бъде тук, където мога да го наблюдавам, докато се върнете. Ако чуя вълнения навън, ще го скрия вътре.

– Няма ли да бъде по-добре да го прикова към масата, милейди?

– Не, ще мине и без нея. – Тя седна срещу Рори с насочен пищов. – А сега, Спигът, има куп неща, които искам да направите, а не мога да се доверя на никой друг, както на вас.

– Благодаря ви, милейди. – Той се изпъчи и вирна глава.

– Най-напред, знаете ли къде спи моята прислужница Елмира?

Той кимна.

– Идете и я събудете. Искам да ѝ дам нареждания за дрехите, с които трябва да облече клетия сър Базил.

Той пак кимна.

– После доведете онази баба. Кажете ѝ да дойде веднага и да се занимае с моя съпруг.

Ново кимване.

– Доведете я сам, за да сте сигурни, че ще дойде. Може би старата вещица ще се побои да дойде тук посред нощ.

– Непременно.

– След като я доведете тук... – Изведнъж лейди Мери спря и огледа внимателно Спигът. – Всъщност къде живее тя?

– На около половин час път с кон, милейди, но ако я доведа тук, ще мине повече време, защото тя ще трябва да ходи пеша.

– Не бързайте, но гледайте непременно да я доведете. Ще трябва да го погребем още днес. След като я доведете, искам да отидете у кмета. Кажете му, че сър Базил е мъртъв и съобщете, че смятате мен за свой командир. Разбрано?

– Напълно, милейди.

– И разгърнете войниците си на вратата, която води към килиите долу. Отвън. Да ги вижда тълпата и да мисли, че затворникът е още долу, в случай, че решат да се върнат.

Той кимна.

– Вървете!

Изчака, докато чу стъпките му да затихват по плочките на патито. Остави пищова на масата и се приближи до Рори. Взе лицето му в ръцете си, изви главата му назад и устата ѝ жадно го потърсиха. Същите тези

ръце опипаха мускулите му и заиграха с вкоравените му зърна. Отвори се врата и тя бързо го пусна, опасявайки се да не би Спигът да се връща. Беше Елмира, която влезе и затвори вратата след себе си.

– Пратихте да ме извикат, господарке?

Тя сложи пръст на устата си, като я подкани да дойде при нея.

– Файал? Къде е той?

– След всичко, което стана, господарке, той е в стаята ми.

Мери се усмихна.

– Всяко извинение е еднакво добро, но поне той е тук. Слушай сега внимателно. Разполагаме с малко време. Иди в стаята си и доведи Файал. Донеси ми също така една твоя черна роба и черния воал, който покрива лицето ти. И бебето. Върнете се с Файал колкото може по-бързо.

Елмира се измъкна от вратата, но хвърли изплашен поглед към окования Рори и към зловещия пищов на масата. Мери бръкна в деколтето и измъкна двата ключа. Необходими ѝ бяха секунди да отключи оковите и белезниците. Рори се изправи и я сграбчи в прегръдките си.

– Корабът ти?

– Ако Файал е пратил известието, той е готов за отплаване.

– Тогава ми се довери. Нека бъда издаващият заповеди генерал в момента. Имаш достатъчно време да бъдеш мой господар и победител след това.

Вратата се отвори и влезе Файал с Елмира, която носеше бебето в ръцете си. Файал бе метнал през рамо дългата черна роба.

Без да проговори, Мери взе дрехата. Метна я през главата на Рори. Тя падна малко под коленете му, но никой не обърна внимание, че е къса. Замятайки покривалото, тя пристегна воала пред лицето му.

– По-добре да вървим пеш. Не биха ни обърнали внимание, както ако сме в тази проклета държавна карета. Файал, ти знаеш къде е корабът. Най-добре да не вървим всички заедно, затова тръгвай с Елмира и бебето – тя ги изтика към външната врата. – Ще ви последваме след няколко минути. Ако някой попита къде отивате, кажете, че сте тръгнали да доведете старицата, която подрежда мъртвите. Разбрахте ли?

– Да, господарке. Да се качим ли на кораба?

Тя кимна.

– Тръгвайте!

Те мълчаливо се измъкнаха от задната врата. Мери дойде до Рори.

– Да рискувам ли?

– Какво, мила?

– Скъпоценностите ми. Те са горе.

– В Саакс ще имаш повече скъпоценности, отколкото си виждала през живота си. Да се измъкваме час по-скоро.

– Да – съгласи се тя. – Отсега нататък само една скъпоценност е от значение. Тази, и тя е вече моя завинаги.

– Твоя е, Мери, твоя е.

– Тогава да тръгваме. И помни, Рори, ако ни спрат, остави аз да говоря. – Тя отвори задната врата бавно и се взря в мрака, после даде знак да я последва. Войниците бяха запалили малък огън край подземния вход и се бяха струпали край него. Заобиколи ги, скриха се в сенките на къщата и потънаха в по-дълбоките сенки на дърветата, ограждащи пътя. Излезли веднъж на улицата, те се придържаха към по-тъмната страна и черните им дрехи се сливаха със сенките.

На два пъти минаха покрай осветени кръчми, от които се чуваха остри пиянски свади. Заобиколи ги, като Рори се свиваше да изглежда колкото се може по-дребен и пристъпяше със ситна крачка. И двете бяха отминати без инциденти. Клиентите бяха премного заети, дори за да погледят навън. Най-после стигнаха до пустия път, който водеше към пристанището. Разстоянието не беше малко и им отне повече от час. Само веднъж срещнаха хора и групата, идваща към тях, съобщи приближаването си с пиянско пеене. Гъсталак от плантен им предложи закрилата на широките си листа и Мери се притисна в Рори, когато чу да споменават името му с проклетия и закани, но гуляйджиите отминаха.

След дълго напрегнато ходене, различиха светлините на „Шейтан“ и Рори с облекчение забеляза, че са повече, отколкото обикновено се използват нощем, което означаваше оживление на борда. Когато стигнаха мостика, Рори различи фигурата на Тим до един фенер.

– Тими! – Рори придържаше Мери да изкачи мостика и скочи на палубата, развявайки като парашут черната си роба.

– Рори! – посрещна го Тими с отворени обятия, докато Рори разкъсваше воала, прикриващ лицето му.

– Джеху?

– Готов да отплава при първа заповед. Отливът започна. Пристигаш тъкмо навреме.

– Елмира и Файал?

– Тук са с детето.

– Тогава, Тими, скачай! Потегляме.

– Но...

– Не ми пробутвай никакво „но“, Тими. Направи го заради мен,

заради обичта между двама ни, Тими, момчето ми. Едва не ме обесиха тази нощ. Само по милостта на бога и лейди Мери към тях.

Тим пристъпи към Мери и я измъкна от сянката в кръга светлина, хвърлян от корабния фенер.

– Господи! Ясмин! – Той се поколеба за миг. – Отивам, Рори. Отивам и ще уредя всичко за теб. Ще продам робите и всичко за теб.

– За нас, Тими.

– Ръката ти, Рори. – В очите му имаше сълзи.

– Имаш я, Тим, заедно със сърцето ми. Потърси помощта на Елфинстън. Бог да те благослови. Върви.

Тим забърза по мостика. Когато стигна до средата, гласът на Рори го спря:

– И, Тими...

– Да, Рори?

– Ако Мама пожелае да се върне в Африка с теб, доведи и нея.

– И Пени?

– В Африка те чака цял харем и един крал, който е кралица.

Тим изчезна в мрака, точно когато Джеху изкатери стълбата на задната палуба.

– Стори ми се, че чух гласа ти, Рори. Ти наистина си тук! Тревожех се за теб.

– Тогава продължавай да се тревожиш, Джеху, докато не стигнем открито море. Бързо да се измъкваме!

– Отделяй! – не изчака Джеху боцмана да надуе свирката си. – Отделяйте, момчета! Двайсет фунта стерлинги на всекиго, щом пристигнем в Африка, и безплатно пътуване оттам кой докъдето пожелае.

– Да, сър! – изрева екипажът.

Черната вода започна да се разширява и с всеки изминат фут Рори се чувствуваше все по-свободен. Платната се отпуснаха и издуха от лекия ношен бриз. Корабът зави и водата заудря по кила му. Рори взе лейди Мери в прегръдките си. Оскъдната светлина вече се претопяваше в мрака.

– Ясмин – прошепна в косата ѝ.

– Мой господарю и повелителю – отвърна тя.

– Моя мила, моя скъпа, скъпа женичке. – Той издърпа черната роба, която вятърът усукваше около тялото му.

– Даже нещо повече съм от твоя мила и твоя скъпа – гъстите облаци се разкъсаха за миг и луната освети очите ѝ.

– Какво повече би могло да има от взаимната ни любов, Мери?

– Нашият син, Рори.

Той я отблъсна, а устните му се свиха.

– Какво искаш да кажеш? Какъв наш син?

– Детето при Елмира не е нейно, а мое. Наше.

– Как така?

– Как ли? Всъщност, Рори, не беше много сложно. Ти посади семето, аз родих детето. Засаждането на семето беше най-малката работа. Износването също беше сравнително просто, но онези дълги дни на плътно пристягане, така че никой да не узнае! Ах, Рори, това беше сложното. Ала никой не узна. Детето на Елмира, което също ти беше посадил и което щеше да бъде дъщеря, се роди мъртво. Моето дойде почти едновременно и само Елмира бе край мен да ми помогне. Така че в случай, че пак трябваше да си изправа главата в Англия, то щеше да бъде дете на Елмира, въпреки жълтата си коса и бялата кожа. Сега мога да ти кажа, че е наше. Елмира ще потвърди. Най-после, за пръв път ще мога да дам на нашия син любовта, която той наистина заслужава.

Той я сграбчи в прегръдките си – меко, нежно, безстрастно, и притисна лице в нейното. Появиха се сълзи но дали те бяха негови или нейни, беше невъзможно да се узнае.

– Нов барон ъф Сакс – промълви той.

– Мили, нека кажем принц на Саакс, защото там бих желала да бъде нашият дом.

– Иншаллах! – поведе я внимателно Рори към каютата си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Връщане за миг назад. В Саакс. Слънцето изгрява.

Огромният черен глобус на слънцето, потъващ на запад, очерта ниското минаре и запрати дългата му, черна сянка над двореца на Саакс. Сега това беше дворец от блестящ мрамор и охраняващите го часови бяха със спретнати бели шалвари, гарнирани със злато черни куртки и червени фесове. Съвсем различен от стария кирпичен дворец с отпуснатите дрипави Войници пред него. Лекият зефир, който бе излязъл със залеза, шумолеше из листата на финиковите палми и ги караше да се гаят. Бяла ездитна камила, чието немелодично звънче дрънкаше окачено на висулка сини мъниста на врата ѝ, си пробиваше път през праха, подтиквана от камиларчето на гърба ѝ. Момчето пришпори добичето, насочвайки го към едната страна на тясната уличка, за да стори път на двамата конника, галопиращи към огромния входен портал на двореца. Изчаквайки конярите да поемат юздите, двамата мъже изчезнаха между пушките на часовете в затъмнения коридор.

Единият от тях, огромен негър, прегърна другия през раменете. Вторият свали навитата чалма от бял муселин и тръсна да освободи жълтата коса, която падна на раменете му.

– Добре поюздихме, Баба.

– И утре пак ще поюздим, Рори.

– И през всяко наше утре, надявам се, братко мой.

– Ако е такава волята на Аллага.

Смъквайки тежките си вълнени джелаби, които подхвърлиха на грамадната негърка, препасала чудовищна престилка над белите си фуси и ухилена с присъщата на Мама Феба приветливост, те минаха в просторния вътрешен двор, където завеса от лозови листа преграждаше последните слънчеви лъчи. Един фонтан ромолеше в облицован с ведросини плочки басейн, а във въздуха се носеше наситеният аромат на рози и жасмин. Момченце на около пет години със сламеноруса коса, хармонираща на бледолимонения му копринен кафтан, притича и обви с ръчички коленете на Рори, следвано от незабулена жена, но облечена в мавърска роба. Тя направи официален почтителен реверанс на Баба, после мушна ръка под мишницата на Рори и го привлече към себе си.

– Мой господарю и победителю – усмихна се тя заедно с Баба.

Той погледна към нея и се засмя.

– Чуваш ли я, Баба! Ласкае ме като истинска съпруга на мавър с „господарю и повелителю“, макар че, струва ми се, не съм вече господар и повелител на собствения си харем. Дори на себе си, тъй като принцеса Ясмин контролира всичко. Не съм вече нищо повече от обикновен неин роб.

– Рори Махаунд, роб на една жена! – Тя мушна другата си ръка под мишницата на Баба. – Представи си го като роб на която и да е жена!

– Нещо ми показва, че винаги е бил. Но според дворцовите клюки, сестро, оплакват се от него. Момичетата в харема му линеят поради липса на внимание от негова страна – потупа Баба бялата ѝ ръка.

– Наумила съм си да назнача Файал за главен евнух в харема на моя съпруг, макар че Файал е много далеч от евнухството. Все пак, докато го имат на разположение, сигурна съм, че няма да линеят повече. Но като стана дума за Файал, той те очаква в твоите стаи, Рори. Казах му да пригответи морскозеления ти кафтан, който е бродиран със смарагди и перли. За теб, Баба, поръчах на Кту да пригответи кафтана, гарниран с бяла коприна, и ще трябва да сложиш диамантеното перо на чалмата си.

– Виждаш ли, Баба, че не сме вече господари на себе си? – Рори вдигна на ръце момчето, след което го задруса като необяздено конче, което накара детето да сграбчи косата на Рори и да записка от възторг.

– Но защо такова великолепие тази нощ, сестро моя? Трябва ли за една обикновена вечеря да съперничим на Сюлейман Великолепни?

Мери дръпна двамата по-близо до себе си.

– Виждате ли, съпруге мой и братко мой, колко е необходимо да бъда край вас? Вече сте забравили.

– Какво сме забравили?

– Че днес е особен ден. Дори че в момента негово полукралско величие кралят на Басампо заедно с Негово пълно кралско величие кралят на Басампо са горе в банята си.

– Тим е пристигнал? – Рори се отскубна и се наклони да изтича по стълбите, но тя го задържа.

– Съмнявам се дали малкият крал на Басампо би одобрил нахълтването в банята му. Както ми се струва, малкият крал има нещо за криене и по-добре ще бъде да не се опитваш да разбереш какво е то. Керванът им пристигна, докато бяхме на езда, и може да бъдете доволни, аз бях тук да им окажа официалните почести. Спомних си даже за двайсет и едните топовни салюта, с които приветствувахме Негово величество и единадесет за Тими.

– А керванът им? Голям ли беше? – попита ревностно Баба.

– Тими каза, че били триста броя първокачествена стока.

– Добре, ще можем да ги включим в следващата пратка, а робите от Басампо винаги носят добри пари. – За миг Рори се превърна в делови мъж.

– Слава богу, че ти няма да се връщаш в Тринидад, или Сан Доминго, или Куба, или където и да било с тях – притисна се още по-близо до него Мери.

– Не, Мери, това е за Тими и Мансур. Баба и аз ще си останем тук и ще остареем неразделни, докато другите превръщат черната ни слонова кост в лъскаво злато. Добре ще бъде да се видим пак с Тими. Дълъг път изминахме двамата заедно.

Спряха се за миг в подножието на стълбата, после бавно се заизкачваха. Като стигнаха горе, Баба свали момчето от раменете си и го сложи на пода. Мери освободи двамата, целуна нежно Рори по устата и Баба по бузата и като им напомни още веднъж да не закъсняват за вечеря, се отдели от тях и тръгна в обратната посока.

– Елмира ще ми помогне да се облека. Помнете, ще се срещнем след час. – Тя улови момченцето за ръка.

– Един дълъг час без теб, любима. – Ръката на Рори разроши косата на детето.

Разветият ѝ воал, тихите стъпки и махашката за сбогом ръчичка на детето се изгубиха в дългия коридор. Баба улови Рори под ръка и двамата закрачиха към апартаментите си. Рори спря и взе ръката му в своята.

– Щастлив е нашият живот, Баба.

– Аллах е пожелал така, Рори.

– Нека винаги бъде такова желанието му.

– То е написано на челата ни и в Книгата на съдбата, Рори.

– Баба, братко мой.

– Рори, братко мой.

КРАЙ

© 1969 Ланс Хорнър

Lance Horner
The Mahound, 1969

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
Издателска къща „М – Л“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10224>]